

Учительтъ Беинса Дуно

**АЗЪ ГО
СЪЗДАДОХЪ**

Утринни слова
(1936 - 1937 г.)

ПЪРВИ ТОМ

Първо издание
Стара Загора
2003

*Издателският екип изказва благодарност на всички,
които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха
за поколенията безценното Слово на Учителя.*

*Благодарим на стенографките
Паша Теодорова (1888 - 1972),
Савка Керемидчиева (1901 - 1945),
Елена Андреева (1899 - 1990)
и съхранявалите го през годините българи.
Да бъде благословен самоотверженият им труд.*

В „Аз го създадох” издаваме утринните слова,
държани от Учителя 1936 - 1937 г., документално по
дешифрираните записки.

През 1947 година беседите са били отпечатани в
два тома: „Той създава” и „Старото отмина”.

Думите в квадратни скоби [] са добавени от издателския
екип на местата, където в разчетената стенограма е изпуснат
текст, чийто смисъл сме се опитали да възстановим, или (на
няколко места) за по-лесно разбиране на някои изречения с
по-особен строеж. На места, където не сме успели да
възстановим смисъла, сме сложили многоточие в квадратни
скоби. Бележките под линия са на издателския екип.

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре.

Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

Азъ го създадохъ!

1-во Недѣлно Утринно Слово

27. 09. 1936 г., 5 ч. с., Небето покрито.

Времето меко, топло.

Изгрѣвъ

Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството.

Ще прочета първа глава отъ Дѣянията на апостолитѣ.¹

Въ Начало бѣ Словото.

Самиятъ животъ е една наука, която човѣкъ тепърва трѣбва да живѣе. Говоримъ за истинския човѣшки животъ.

Цѣлата Природа е пълна съ животъ, но той се различава по своята форма. Сегашниятъ животъ е пълненъ само съ отрицание, съ скърби и тревоги, страхъ, недоразумение, недоволство. Много малко радостъ има въ лицето на човѣка. И всичкото усилие на ония, които сж идвали, да научатъ човѣка да живѣе. И мѣчно е човѣкъ да се научи да живѣе. То е единъ предметъ труденъ, отвлеченъ. Така. Животътъ не е нѣщо, което може тъй конкретно да го видиш. Човѣкъ очаква нѣкой пътъ нѣкакво щастие, очаква нѣкакъвъ животъ, очаква Царството Божие, очаква рая, какво има тамъ? Очаква какво ли не. Това сж външнитѣ форми на този животъ. Задава се въпросъ: Има ли другъ свѣтъ освенъ този? Какво е тамъ скрито, дали има другъ свѣтъ или другъ животъ? Има разбира се, свѣтове много. Но това сж степени на съзнанието. Вземете съзнанието на една

мравя, или съзнанието на една птица, на едно животно, съзнанието на единъ човѣкъ, на единъ ангелъ. Какво глѣмо различие има въ тѣхния погледъ, въ тѣхното схващане за живота. Или вземете човѣка въ неговата чистота. И чистотата на единъ ангелъ. Какво голѣмо различие има!

Та казвамъ, сега се оповѣстява идването на Христа. Това, какъ е дошълъ Исусъ на Земята. Какъ е живѣлъ, и какъ е заминалъ. Че казва: Както го видѣхме да замине, така и ще дойде. Но тѣй е този въпросъ. Вие знаете, какъ отиватъ вашитѣ гости, и вашитѣ ближни. Какъ отиватъ вашитѣ бащи и майки за другия свѣтъ. Ще взематъ хората и ще го занесатъ на носилка. Азъ наричамъ, мъртвитѣ, които отиватъ отъ този свѣтъ, понеже зле се научили да живѣятъ, не отиватъ сами, а искатъ да ги носятъ тържествено. И после трѣбва да има свещеници, да имъ пѣятъ, и всичко туй. Азъ наричамъ туй състояние много аристократическо. Защото виждаме въ Исуса нѣма туй състояние. Той не иска, не чака, да го носятъ хората така. Повика ученицитѣ си, и следъ като имъ говори, подигна се нагоре, и се възнесе. И казва, че Той тѣй ще дойде, както Го видѣха. Съвремената църква е изопачила туй, и казва: Въ тѣло ще дойде Христосъ. Не е въпросъ за тѣлото. То е въпроса за съзнанието. Даже тѣзи, които гледаха, въ Писанието се казва, че се усъмнили. То не е тѣй, но човѣкъ съ такова тѣло, както виждате, обикновения човѣкъ.

Та казвамъ, онѣзи, които не сж запознати съ вътрешната страна на живота, тѣхъ ги е много страхъ отъ промѣнитѣ. Тѣхъ ги е страхъ, да не изгубятъ сегашното си тѣло. Та ще го изгубятъ, азъ да ви кажа, ако турите и сто души стражари, пакъ

ще го изгубите. Тъй седи Истината. Ще изгубите тълото си. Има тълото естествено, има и тълото духовно въ човъка. И всичкото ви усилие тръбва да бжде, да се съгради духовното ви тълото въ свѣта. Онова, което ще има много по-малко промѣни отъ колкото сега има. Но и по-малко противоречия. Но за да се гради едно тълото на Земята, изисква пари. Правя аналогия сега. Искане се пари, искане се материяли, искане се работници, за да се съгради една къща човъшка. За да се съгради сегашното ви тълото е имало двама работници, майката и бащата. Това е то. И после самото дете. Писанието казва: Има тълото нержкотоворено, което Богъ е създалъ, въ което човъшката душа ще живѣе. Та тръбва всинца вие да имате едно прозрѣние, едно разбиране на живота. Разбирането седи въ това, да знаете, че душата е, която расте, и се развива. Душата расте и вие тръбва да разбирате този растежъ. Единъ денъ вие ще се измѣните, и ако не познавате законитъ, нѣма да познавате себе си. Нали много пжти питатъ хората: Ще ли се познаваме ние въ другия животъ? Чудна работа! Ще се опознавате. Че едно животно като кучето, което е живѣло 10 години при господаритъ си, не го ли познава? Познава го. Какъ го познава? Има нѣщо, по което се познава. Та казватъ хората какъ ще се познаятъ? Ако се измѣнятъ вашите тѣла, какъ ще се познавате? Пакъ има начинъ да се познавате. Познаване ще има. И много по-добро познаване има, понеже хората като не се познаватъ, понеже често се измѣнятъ. Расте човъкътъ, и не може да го познаятъ, той ли е или не? Брада има, по-рано нѣмаше. Измѣня се и гласътъ. Не можешъ да го познаешъ. Сега се познаватъ хората по говора, по гласа. Гласътъ на човъкъ е най-постояненъ. Азъ

казва, по гласа го познахъ. Но има и други качества. Човѣкъ се познава по своята мисълъ; познава се и по своитѣ чувства; познава се и по своитѣ постѣпки. Всички хора не мислятъ еднакво, не чувствуватъ еднакво, и не постѣпватъ еднакво. Сега не разбирайте, че всички трѣбва да постѣпватъ еднакво. То е принципално, отъ части е така. Но животътъ самъ по себе си е нѣщо красиво! Еднообразието въ върване въ чувствование отгласка хората. Не може да те привлече туй, което е еднообразно. Да кажемъ вие говорите, и все повтаряте: Да се обичаме, да се обичаме, да се обичаме. То е еднообразие. То е една и сѣща дума. Какво значи, и да се обичаме? За да се обичаме, ти трѣбва да проявишъ Любовта въ нейното разнообразие. И за да направишъ живота красивъ, какъ трѣбва да го проявишъ този животъ. Сега на Земята, при сегашнитѣ условия, въ какво седи живота. Като съзнае човѣкъ, по нѣкой пътъ има едно заблуждение, той трѣбва да съзнае, и да се моли. И по нѣкой пътъ има въ него едно щестлавие, той ще вземе така да покаже на хората; Майката ще даде на детето, какъ да се моли. И детето ще се научи на това. Казва: Така ме научи майка ми. И като остарѣе, пакъ се моли по единъ и сѣщъ начинъ. Хубаво е това. Като единъ методъ, то е хубаво. Но ако се заблуждавате, както ви е учила майка ви, да се молите? То е еднообразие. И единъ день ще кажете: Дотегна ми по този начинъ. И трѣбва да се пазите отъ опасността на еднообразието. Трѣбва да дадете свобода. По напредналите братя сега, които се занимаватъ, като видатъ единъ младъ, казватъ туй не бива, туй не бива. Че ако този братъ, младия стане като тебе, какво ще стане? На какво ще замяза? Ти съ

всичките си молби, да ви покажа какъв дефект ще дадатъ. Лицето се сбръква, потъмнява, краката отслабватъ, и изгуби се красотата; после въ старини не може хубаво да говоришъ. Казвашъ: Изгубихъ всичко. При това пакъ вървате въ Бога, че за бѣдеще Господъ пакъ ще ви даде единъ животъ. Хубаво е това. Но това не е животътъ. Това е единъ животъ на страдащитъ хора. На страдащи, които не разбиратъ, въ какво седи Божията Любовь. Вие си представлявате Бога само по единъ начинъ. А нѣкои даже изхвърлятъ и този начинъ. Сега не искамъ да се спирамъ върху нѣкои нѣща, понеже ще дойде едно различие - кой има по-добро схващане за Бога? И кой има по-добро прозрѣние? Който има най-добритъ схващания и най-доброто прозрѣние, той може да направи много работи. Ако ти мислишъ, че познавашъ Бога, и си Го любилъ, а не можешъ много работи да свършишъ, то е само едно непостижение.

Човѣкъ за Богъ ще говори за бѣдеще. Когато може да направи нещо. Нѣма да говоришъ преди да си направилъ нѣщо. Не говори за никоя своя добродѣтель, която не можешъ да проявишъ. И не говори за пѣнието, докато не си пѣлъ. Да. Ако искашъ изпѣй една пѣсенъ. И тогава ще кажатъ: Я ми кажи, отъ кѣде научи тази пѣсенъ? И ти на тия хора ще имъ разправишъ. Или никога не говори, че си единъ художникъ. Нарисувай нѣщо, постави го, и когато те питатъ, тогава кажи. Не говори че си единъ окултенъ ученикъ. Е какво значи окултната наука? Е, казва нѣкой, я ми погадай. Я да видя сега? Окултната наука все си гадае: по лицето, по главата, по черепа, все гадае тя. Сега даже въ Библията считатъ грѣшни работи да се предсказва на ржката. Какъ могатъ тѣй да бѣдатъ написани на ржката

нъщата? Хубаво, казватъ, че много светии сѣ говорили въ съборитѣ, че какъ тамъ е говорилъ Господъ? Какъвъ е Божиятъ езикъ? Казва, Духътъ имъ говорилъ. Е, какъ тамъ говори Духътъ? Не говори преди да ти е говорилъ Духътъ. Внимавай да се самоопредѣлишъ въ себе си, да знаешъ, че ти е говорилъ Духътъ. И като говори Духътъ. А не да мислишъ, че ти е говорилъ. И говори както той ти е говорилъ! Когато Духътъ говори, ще има единъ признакъ. Ти иди при единъ боленъ човѣкъ, и като започнешъ да говоришъ както Духътъ ти е говорилъ, най-малко на този човѣкъ ще се подобри здравето му. Иди при една кѣща, дето има раздоръ, недоразумение, делене на малки работи. Е, ти се намирашъ между децата, между две момченца, братчета, или между едно сестриче и едно братче. Каратъ се за нѣщо. За ябълки, за дрехи, за обуца и т. н. Или такива спорове има между възлюбленитѣ. Между майки и бащи. Споратъ тѣ двамата. Недоразумение има. Може да сѣществува такова и между учители. Навсѣкѣде има, за малки работи. Когато ти говори Духътъ и тия недоразумения се яватъ, Духътъ го нѣма тамъ. Тѣ сѣ хората, които живѣятъ крайно индивидуаленъ животъ. Всѣки търси своето право. Щомъ дойде Духътъ, тия различия изчезватъ. Защото спорътъ въ животъ става за малки работи, отъ недоимѣкъ. Азъ да ви кажа, всичкитѣ страдания идатъ отъ недоимѣкъ. Съмнението иде отъ недоимѣкъ; незнанието, злобата все иде отъ недоимѣкъ на Любовь. Недоимѣкъ има този човѣкъ. Дай му ти отъ Любовьта, като дойде да се изпълни, тя злобата изчезва, дойде знанието, а съмнението и всички тия нѣща изчезватъ. Вие казвате: Азъ се съмнявамъ. Философия трѣбва да имате. Е, какъ

се лъкува съмнението? Научи се да върваш! Казваш: Не става тази работа съ вѣра. Тѣй, съ сегашната вѣра не става. Вѣрата винаги иде у човѣка, когато духътъ се яви. Тогава човѣкъ ще има вѣра. Че ти какъ ще вървашъ въ нѣща, които не си видѣлъ. Сега ще цитирате вие всички: “Блажени, които не видѣтъ и повѣрватъ”. Е какво се подразбира? Пакъ ще върваме на тия апостоли, които видѣха Христа. Та има на кого да върваме. Значи, тия хора, пакъ има. Но ти не можешъ да вървашъ, безъ да имашъ нѣкоя конкретна мисълъ, нѣкое конкретно съзнание. Представи си, че нѣкой не е видѣлъ, какъ се е възнесълъ Христосъ на Небето. И ти да вървашъ, то е невъзможно. И най-после, не може да вървашъ туй, което не е станало. Ние върваме въ нѣща, които сж станали.

Сега вашиятъ умъ се отвлича, и казвате: Да бѣхме въ ония времена. Е, хубаво. Е, колко души имаха привилегията въ ония времена, когато се възнесе Исусъ. Да кажемъ, че Писанието казва, че били 120 души. Цѣлиятъ еврейски народъ нищо не видѣ. Даже е въпросъ, и когато се роди Христосъ на Земята, колко евреи е имало на Земята. Колко евреи го видѣха. Изнесе се слухъ, че се е родилъ. Но дали всичкитъ евреи сж го виждали? А като се възнесълъ на Небето толкова много бѣха евреитъ, че само 120 души били. Та казвамъ, ако вие бѣхте на Неговото време, каква възможность имаше да Го видите? Тѣ сж били времена тъмни, когато хората търсѣха Господа съ свѣщи, съ ламби Го търсѣха, да Го зърнатъ, и не сж Го намѣрили. А въ сегашния вѣкъ, има едно зазоряване, и безъ свѣщи може да Го намѣратъ. Сега има много по-голяма възможность! То е въпросъ на съзнанието вътре.

Никога не казвай, че си видял нещо, което не си видял. Знаете ли какво значи виждането във пълната духовна смисъл? Писанието казва, че онзи които, чуят гласа ми, - Гласът на Господа, - ще оживяват. Тъй е. Вече онзи, който е чул, ще оживее. И онзи, който е видял, ще просветне. Щом като видиш ти реалността, или щом видиш Господа, всичкото твое недоволство трябва да изчезне. Ако не е изчезнало още въ тебе, ти не си Го видял. Щом се съмняваш въ това, дали е Той или не е Той, ти си сиромаш. И ти казвам: Богат да станеш! Съ какво? Съ вѣра! И за да изчезне всичкото твое недоволство, ти трябва да станеш богат съ Любовь, съ всичките Добродѣтели. Може да запитате, какво нещо е Добродѣтелята? Азъ съмъ далъ такава едно опредѣление. Сега ще употребя думата „АЗЪ”. Въ свѣта само хората иматъ „АЗЪ”. Човѣкъ може да каже - „АЗЪ”. Едно животно не може да каже. У тяхъ сѣ затворени устата. Животното не може да каже „АЗЪ”. „Азъ” значи едно същество, което се е отдѣлило отъ другите, и се съзнава, че живѣе самостоятелно. Самостоятелно е то. Туй съзнава. А пъкъ онзи който нѣма туй съзнание, той е потопенъ въ общото на всичките. Ти можешъ да сподѣляшъ. Хубаво е това състояние. Нѣкои поддържатъ, че има едно състояние по-горе отъ АЗЪТЪ. Тъ го наричатъ безлично. Едновременно ти схващашъ всичките азове въ едно, и живѣешъ въ всички. И тогава не само едно азъ, но хиляди азове си ти. Сега може ли да схванете, какво може да бѣде туй състояние? Казвате, какво ще бѣде? Е, мислете, какво ще бѣде. Азъ да ви дамъ едно опредѣление. Кое е по-хубаво? Да познавашъ само една буква, или да познавашъ всичките букви въ азбуката на речѣта? И сега

ние си мислимъ, че като кажемъ „АЗЪ”, че то е първата буква на онова велико знание, което ще ти се разкрие. Казватъ: Богъ буква ли е? Той личностъ ли е? Той е повече отъ онова, което ние разбираме. Та казвамъ, не е лошо. Поддържайте, но не мислете, че въ каквото състояние сте сега, че сте достигнали до нъкоя много висока степенъ. Радвамъ се, че си “АЗЪ”, но трѣбва да дойде и втори, трети, 4-ти, 5-ти, и всички. Че като казваме нъкой пѣтъ, че азъ трѣбва да обичамъ ближнитъ си, азъ разбирамъ, всичкитъ тия сѣщества, които казватъ “азъ”, и онѣзи даже, които не могатъ да кажатъ “азъ”. Всички трѣбва да ги обичаме. Защо? Защото като срѣщнешъ единъ волъ, и кажешъ: Отъ кѣде идешъ? Той си подига рамената. Е, кой те създаде? Той пакъ си подига рамената. Тогава се явява Господъ, и казва: АЗЪ ГО СЪЗДАДОХЪ! Срѣщнешъ една мравя, казвашъ: Ти защо си се запънкала, кой ти дада туй право? Тя нищо нѣма да ти каже. Господъ казва: АЗЪ Я СЪЗДАДОХЪ. И питашъ ти тази мравя, та отъ кѣде на кѣде този кояфетъ у тебе, съ толкова крака? Тя нищо не знае. Животътъ, който сега живѣе, тия крака ѝ сѣ необходими. Единъ день, като изходи този пѣтъ... Чудни сѣ хората, казватъ: Е, защо на 4 крака пѣкъ ще ходишъ? Че като се качишъ на нъкой автомобилъ, на колко крака ще ходишъ тогава? Тогава ще ходишъ съ 4 крака, пѣкъ и ще се въртатъ краката. Чудни сѣ хората! Едно осѣждане има, че животно е, ходи съ 4 крака. - Автомобилъ е. Че ти ходишъ съ два крака. - Мотоциклетъ. Де е успѣхътъ на човѣка? Ходи човѣкъ на два крака, силата на двата крака не, но човѣкъ ходи въ перпендикулярно положение. Животното е въ хоризонтално положение, а човѣкътъ въ перпендикулярно положение.

Теченията на човъка и разбиранията на живота сж различни. Двата крака съотвѣтствуватъ на едно друго движение, на една друга възможность. Тръбва да се стремите къмъ домогването. Не зависи отъ васъ, но трѣбва една вътрешна готовность, когато Духътъ ви посѣти. Защото ще дойде време да ви посѣти. И силата на Духа е както Слънцето като изгрѣва. Най-първо като изгрѣе на хоризонта, то освѣтлява най-високитѣ планински върховѣ; и после колкото по-надолу слиза, освѣтлява всичкитѣ предмети. Такова е изяснението на Духа. Когато Духътъ дойде, нито единъ отъ васъ нѣма да остане, на когото Духътъ да се не изяви. Но ще зависи отъ вашата готовность, която имате сега; и която ще придобие, за да ви говори Духътъ. Ако сте готови, ще ви говори. Ако не сте готови, ще ви огрѣе, и после ще отmine. И после ще чакате другото проявление на Духа, периодически.

Сега, онѣзи отъ васъ, които разбирате, не губете условията. По нѣкой път вие губите условията. Казвате: Какъ трѣбва да живѣемъ духовенъ животъ? То е съзнанието вътре. Ти можешъ да се занимавашъ съ най-долнитѣ работи, може да копаяшъ, но ще имашъ Божественото съзнание въ тебе. И ти може да си царъ, и пакъ да нѣмашъ туй съзнание. Че какъ единъ царъ, който осяжда единъ, втори, трети, 4 - ти безъ да е провѣрилъ. Царътъ не знае работитѣ, ще даде решението. Въ този царъ трѣбва да има вътрешно прозрение отъ Невидимия свѣтъ. Че като дойде да каже: Тази сѣдба не е права. И да го знае това. А царѣте нѣматъ тази възможность. Решилъ сѣдѣтъ да обѣсятъ нѣкого, царътъ ще дойде, и ще подпише. Сега туй васъ ви се вижда едно противоречие. Че вие всѣки день вършитѣ тия погрѣшки. Азъ да

ви кажа, даже на най-напредналите от васъ, ето едно прегръщение. Дойде нъкой, казва: Имаме единъ братъ, който не знае, какъ да се моли. И той лансира една идея. Ти не си го видѣлъ, нъкои сж казали, че имаме единъ братъ, който не знае, какъ да се моли. Че какъ го провѣри, че не знае да се моли? Ако идете въ евангелистката църква, тамъ обичай има, да колѣничатъ. Хубаво е. И Писанието, мисля казва нѣкъде, че колѣничилъ е. Е, хубаво. Вие седите и се молите; и си събирате краката отдолу на едно мѣсто, събирате и рѣцетъ. Е, мислите ли, че по този начинъ, както се молите, че е така хубаво? Краката ви на едно мѣсто и рѣцетъ ви на едно мѣсто? Краката ти сж на едно мѣсто, ама умътъ ти е раздвоенъ. Ти се молишъ, а мислишъ за жена си, какво ли прави? Ти се молишъ, а мислишъ пакъ за търговията си едновременно. Ти се молишъ, и проникне въ ума ти мисълта, че нъкой те обидилъ. Питамъ, трѣбва да знаете, въ какво седи обидата. Обидата е едно състояние, че нъкой ти окалялъ дрехата, и те нацапалъ. За да се извини той, трѣбва да ти донесе чиста вода, и да опере петното хубаво, и да оглади хубаво дрехата. Нъкой те обиди. И ще му простишъ. Вода, вода трѣбва. Ще чакашъ. Ти ме оцапа, ще дойдешъ да омиешъ туй петно. Ама нравътъ ми е такъвъ. Безразлично е, какъвъ ти е нравътъ. Ти трѣбва да очистишъ петното. Не те е пратилъ Господъ въ свѣта да цапашъ нито себе си нито другите, нито ближния си. Но нацапалъ ли си, трѣбва да очистишъ всичко туй. То е изяснение само външно. Защото следъ всѣко цапане, човѣкъ изгубва мира си. Ти като нацапашъ нѣкого, ще изгубишъ съзнанието си, ще изгубишъ своето разположение. Че ако всички не си губѣха разположението; кажете ми, колко часа

държите своето добро разположение? И следъ като се разсърдите нѣкой пѣтъ, пакъ съзнанието ви да е будно, и да кажете: Слушай, въздържай се! Тази работа не я знаешъ. У васъ се прикѣсва съзнанието. И като се разсърдишъ, то съзнанието ви да е будно. Казва се за Господа, че и Той се разсърдилъ. Казва се за Господа, че и Господъ се гнѣви на човѣка. Сега философията на човѣка е, не гнѣви човѣка. Не, ако твоето съзнание е разпокѣсано, гнѣвътъ е на мѣсто. Този гнѣвъ означава, че ти се гнѣвишъ, че работитѣ не сѣ поставени тъй както трѣбва. Господъ когато се гнѣви, когато се разгнѣви, Той турга всичкитѣ, нѣща на мѣсто. а когато хората се гнѣватъ...

Та сега има много, които казватъ: Не трѣбва да се гнѣвишъ. - Невъзможно е. Ама не трѣбва да се страхувашъ! - Невъзможно е. Ще се страхувашъ. Но като се уплашишъ отъ една мечка, да имашъ пакъ вѣра въ Бога. Защо бѣгашъ ти отъ мечката? Ти бѣгашъ отъ Господа, Който е въ мечката. Неправеденъ човѣкъ си. Тамъ ти знаешъ че бой ще има. Ти бѣгашъ отъ Господа, Който е въ мечката. Той казва: Я ела самъ тукъ. И казва, той мълчи. Че като те налѣгне тази мечка. Азъ зная единъ такъвъ примеръ. Единъ много лошъ човѣкъ бѣлгаринъ, единъ день го налѣгнала една мечка, та го натиснала на земята. Не го хапе, но го въргала, обръщала го насамъ нататъкъ, нагоре, всичко това, и го пунала. Че като се върналъ той въ къщи, много кротъкъ вече. Името му било Йоанъ. Та го пита жена му: Какво бе Йоане? Какво си се умърлушилъ? - Тебе мечка въргалила ли те е? Сега тия нѣща сѣ върни. Че като те хване една голѣма скърбъ нѣщо въ свѣта, и си се умърлушилъ, мечката иде. И всѣки одного всѣкога въ живота може да го въргала нѣкоя мечка. И ако те

въргала тази мечка, само да те укроти. Но тъй, че да не те нарани, ти доста си прогресиралъ. Но ако тази мечка счупи нъкой пжтъ краката ти, или те ухапе, това показва, че не си много прогресиралъ. Поддържатъ, че човъкъ, въ когото Богъ се е проявилъ животниътъ укротъва. Достатъчно е въ съзнанието си да държишъ Бога, така както е, и единъ вълкъ, или единъ тигъръ, една мечка, всичко туй ще дойде при краката ти, и нищо нъма да ти направи. Но ако не мислишъ, работата е опасна! Всичко ще ти направятъ. Та казвамъ, този законъ е, за да се освободите отъ скърбитъ и страданията, и мжчнотиитъ. Идеята ви за Бога вътре въ васъ трѣбва да бѣде на мѣсто. Но ще се освободите въ туй. Трѣбва да работите. Ще се освободите. И тия страдания сами по себе си ще се осмислятъ. Не само ще се осмислятъ, но и ще прогресирате. Думитъ ви ще се развиватъ. И следъ всѣко идване на Духа вътре въ васъ, съвсемъ ще се измѣни вашето съзнание. И при всѣка скърбъ, която човъкъ чувствува, то е като влажно време, дъждовно време, бурно, снѣжно време. Не се бойте, защото следъ толкова снѣгъ, и следъ тази буря, ще се изясни времето. Ще изгрѣе Слънцето, и всичко туй ще се превърне за ваше добро.

Сега има единъ начинъ, едно обяснение защо сж страданията. Защо страдаме и защо сж тия страдания? Тогава можемъ да кажемъ: Тия страдания сж потрѣбни на човъка въ сегашния животъ. Но човъка не трѣбва да потъне само въ страданията, като въ една областъ, въ която всичко може да изгуби. Сега питате, е, какво учение е Християнството? Християнството е учение за спасение на хората. Но какъ ще се спасятъ хората? Трябва да познаятъ Бога. Въ познанието на

Бога ще се яви спасението. Богъ е, Който обработва спасението. Той е, Който спасява хората, не друг. Спасява онъзи, които Го познаватъ, онъзи които могат да Го познаят. И познаването тръбва да бѣде непривривно. Туй познаване не е единъ въпросъ само за единъ день, за една година, то трае презъ цѣлата вѣчностъ. Ти презъ цѣлата вѣчностъ ще се учишъ да познавашъ Величието на Бога и това ще бѣде радостъта на твоята душа. И казано е въ Евангелието: ”Да познаятъ Тебе Единаго Истинаго”. Това е животът. Да познаятъ Тебе Единаго Истинаго Бога. Да. Но тъй както се изисква. Богъ на всички хора се извява различно. На светиитъ по другъ начинъ, на умнитъ, на глупавитъ, на всички. Нѣма сѣщество въ свѣта, на което Богъ да не сѣ изяви. Богъ се извява споредъ степенъта на тѣхното развитие. Богъ другояче гледа на единъ глупавъ човѣкъ. Той не гледа, че е глупавъ. Този човѣкъ ни най-малко не е глупавъ. Ама казватъ, той е идиотъ. Ни най-малко не е идиотъ. Ама то се показва, че е идиотъ. Не мислете, че е идиотъ. Казвате: То е дете. Но туй неразумното дете единъ день става единъ гений. Вие виждате единъ човѣкъ и казвате, че той е лошъ. Богъ и на лошитъ хора гледа другояче; Отъ наше гледище нѣкои хора сѣ лоши, отъ Божие гледище, всичко онова, което Богъ е направилъ, за Него е добро. А не за насъ. Не всички нѣща, които Богъ е направилъ сѣ добри за насъ. Ние не разбираме, нѣмаме туй знание. Че какъ? Вземете положението, азъ да ви обясня положението на една майка, която носи 9 мѣсеци едно дете. Е, какъ мислите, добре ли е? Казва нѣкой: Добро е това. Но носилъ ли си ти дете въ утробата си вжтре? Ни най малко не е добро това. Но отъ после майката

като се освободи казва: Азъ се радвамъ, че го родихъ. Но по-напредъ какъвъ страхъ, какво треперене, да не умре, да не стане това или онова! Тази работа е много трудна, да родишъ! И всъка една хубава и права мисълъ, всъко едно желание, за да се роди, трѣбва да минатъ страдания. Защо страдате? Всѣки единъ човѣкъ, който страда, той ражда нѣщо. Той е заченалъ. И докато го родишъ. Нѣкой пѣтъ има жени, които лесно раждатъ. Има хора, които много лесно мислѣтъ, раждатъ, а нѣкои пѣкъ... Мене ми разправяше единъ свещеникъ, живѣлъ въ една къщица, и тамъ една жена три дена се мъчила да ражда, и тя вика и се мъчи, и попа вика въ другата стая. Тя реве и попа реве. Та нѣкой пѣтъ и вие скѣрбите и не знаете защо скѣрбите. Скѣрби нѣкой. Да не се е женилъ. И Писанието казва - не пожелай. И щомъ пожелаешъ, законътъ е тамъ. Защо да не пожелае? Ти ще го пожелаешъ, но най-после трѣбва да го родишъ. Ще дойде мъчението вътре въ живота. Ако искашъ да не се мъчишъ много, много малко пожелай. Да не ти бѣде много трудно. Пѣкъ като искашъ това и онова; и ти ще замязашъ на нѣкоя риба която трѣбва да ги роди. Не това е философията на живота.

Сега да се повърнемъ. Необходима е вѣрата за човѣка. И единъ начинъ, по който да мислите. Ако една мисълъ се ражда, по разни начини може да се роди. Но нѣкой пѣтъ за да се роди една мисълъ е много трудна работа. А въ ангелитъ и светиитъ мислѣтъ се раждатъ безъ мъчение. Та ангелитъ и светиитъ когато слизатъ между хората, на много тясно мѣсто се намиратъ. Най-напредналитъ същества, които слизатъ между хората, много мъчно могатъ да се справятъ. Сега и вие по

същия начинъ, много мъчно може да се справите. Не само вие, мъчно се справяше и Христосъ. Казва: До кога ще ви търпя? Знаешъ колко сж неспособни хората? Христа Го попитаха: Ти отъ къде идешъ? Какъвъ си Ти? Е, какво може да бжде - човѣкъ? Какво може да бжде човѣкъ на Земята? Ако има съзнанието за Бога, той е човѣкъ, той е светия, съзнание има! И при всѣки случай той използва туй съзнание. Ако има съзнанието на единъ ангелъ, той е ангелъ. Споредъ съзнанието вътре. Та казвамъ, докато дойдете до онази опитностъ. И казва, следъ като се възнесълъ: Чакайте вие, докато възприемете, да дойде Духъ и да се облечете отгоре съ сила. Ти като видишъ формата на едно нѣщо, на Божественото, което ще се занесе нагоре къмъ Небето, трѣбва да чакашъ за онова, което може да слѣзне отъ горе за тебе. И да се облѣчешъ ти въ сила. И можешъ да работишъ въ живота. Та не само какво си видѣлъ, формата, която си занесълъ. Може да си видѣлъ Христа, външната форма може да си видѣлъ, но Духътъ, който дойде. Онова, което ти проговори, и онова, което разберешъ и приложишъ. Силата е въ разбирането! Азъ сега не ви казвамъ, че не разбирате. Разбирате, но има нови нѣща. Вие отлагате. И всички засега страдате отъ отлагане. Е, казвате: Стига ми толкова. Азъ съмъ челя, казва нѣкой два пѣти, три пѣти Библията. Можешъ да четешъ и хиляда пѣти. Не зная хиляда пѣти ще можешъ ли да четешъ Библията. Трѣбва тази Библия, която четешъ най-после трѣбва да се напише вътре въ тебе. Не само да я отваряшъ отъ вънка, а ти самъ да станешъ една Библия, нищо повече! Та Христосъ който дойде на Земята, де седеше Неговата сила? Той можеше да нахрани хората. Безъ пари да ги нахрани. Сега, за

себе си ще вземете тази опитност. - Когато ти идешъ въ хубавото разбиране на нъщата, Господъ, Който живѣе въ тебе, Той ще се прояви. Не искайте вие да се прославите въ живота. Да съзнавате, че Господъ живѣе въ васъ. И да не се мѣсите въ работитъ Му. Той да се прояви. Всѣки единъ отъ васъ все има единъ Господъ въ него. Въ всѣки едного Господъ се проявява; и той трѣбва да съзнава това. Когато кажешъ ”АЗЪ”, трѣбва да съзнавашъ, че това е Господъ. Понеже какво си направилъ ти? И като говоришъ, този твоятъ говоръ не е твой. И като ходишъ този твоя ходъ не е твой. Той е Господъ, Който живѣе въ тебе, Той те учи какъ да ходишъ. И единъ волъ може да ходи, но каква голяма разлика между едно животно и единъ човѣкъ! И какво голямо различие между едно животно и единъ човѣкъ!

Та казвамъ сега, разбиране трѣбва сега на васъ. И ще бъдете търпеливи, и ще чакате. Въ вашия Ерусалимъ ще седите. И ще имате опитността, че сте влѣзли въ гората, и сте видѣли, че се е възнесълъ Христосъ. И ще чакате въ Ерусалимъ, докато се облѣчете въ сила. И като се облѣчете въ сила, тогава ще трѣбва да работите. Така както отъ вжтре ви учатъ. А има работа въ едно учение насъбрана. Тя е една черна. И може да се направи да тече, и ще тече. Но като тече единъ два дена, тя ще се изтече, и ще свърши. А туй, което е Божествено, то е като единъ изворъ, който никога не пресъхва.

Та сега Господъ въ свѣта, Който действува не само въ васъ, но действува за поправлението на цѣлия свѣтъ. И ние сме въ една епоха, дето нѣма да остане човѣкъ да спи. Всички ще бждатъ разбудени. Нѣма да остане нито единъ. Всички ще ги събудатъ. Само разликата ще бжде, че едни ще разбератъ, защо

сж събудени, а други нѣма да разбератъ. И ще кажатъ: Отиде ми съня! Но и тѣ ще бждатъ събудени. Ще претърпятъ всичкитѣ страдания, недоразумения, и ще се чудятъ, защо става това? Но трѣбва да станатъ. А онѣзи, които сж готови, ще разбератъ, че това е Присѣствието на Господа. Съзнанието, на които е будно, ще виждатъ всичкитѣ хубости и красоти, и ще се възползвуватъ. А онѣзи, които не разбиратъ, тѣ сж слѣпи хора въ свѣта. Каквото и да му казвашъ. Защо казва и пророкътъ, че нѣкои Господъ ги е ослѣпилъ. Той казва: Ослѣпилъ си ги, да не би да се обърнатъ къмъ Мене, и ги изцѣля. Ослѣпилъ ги е. И ние ще оставимъ сега този въпросъ, какъ е дошло туй ослѣпяване. Трѣбва да се пазите всички отъ вътрешното ослѣпяване. И нѣма по-страшно нѣщо отъ това. И радвайте се, съзнавайте че страдате. И като се радвате, че страдате, радвайте се въ страданието си! И разликата между единъ, който е събуденъ е, че той се радва на страданието си; а единъ, на когото въ живота съзнанието не е будно, той винаги се нервира и озлобява, че страда.

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка.

/три пѣти/.

6. 15 ч. с.

Упражненията на поляната.

Важността на черния дробъ

2-ро Недѣлно Утринно Слово

4. 10. 1936 г. 5 ч. с.

Небето малко облачно. Тъмно е. Времето прохладно.

Изгрѣвъ.

Добрата молитва. При Хвалата /Учитѣльтъ седна/. Тръбва да я научите добре да я четете. Да я казвате въ хармония.

Когато човѣкъ не чете хубаво, той не е влѣзналъ въ хармония съ себе си. Научете я хубаво!

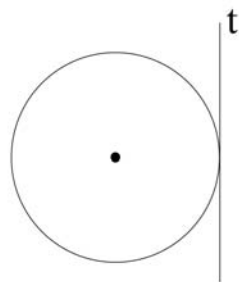
/за молитвата Хвалата./

Всичкитѣ хора изпускатъ нѣщо отъ предъ видъ. Ако хората не растѣха, ако седѣха все на едно положение, въпросътъ щѣше да се реши лесно; но понеже сме въ движение, всѣка областъ, въ която влизаме е нова, и вследствие на това произтичатъ въ живота тия противоречия. Всички растете, и всѣки день сте на друго мѣсто, и отношението, което имате е друго. И не можете да разчитате изключително само на него. Сега имате редъ разсъждения. Едно дете докато е малко, се задоволява съ малко храна; но стане мжжъ на 21 година, какъ можете да го накарате да яде толкова, колкото въ детството си. Или да му турите сжщитѣ дрехи, които тогава е носило? Това не може. Или пъкъ тѣй любовно да го носите на ръцетѣ си, да го прегръщате, да го стискате? Нѣкой пжтъ вие искате да имате извѣстни отношения, които сж на малките деца. Може би преди 20

години така беше, но 20 години отъ после? Та и въ всичките области, и въ религията е сжщото. И тамъ е всичкото заблуждение. Едно време, когато Моисей проповядваше, условията бѣха тогава други, и сега три хиляди години отъ Моисея условията сж други. И три хиляди години отъ сега нататѣкъ, хората ще се чудятъ на насъ, какъ ние сме разбирали. Запримеръ вие имате вѣра въ другия свѣтъ. Тѣй. На колцина отъ васъ тази вѣра е ясна? Да кажемъ здравъ сте. Имате едно разбиране. Но изгубите здравето, имате друго разбиране. Богатъ сте, имате едно разбиране; осиромашѣте, - друго разбиране. И хиляди други състояния има. Но представете си едно положение, което не се мѣни. То е постоянно. Вземете простата формула, имате единъ центъръ на една окръжностъ. Този центъръ той е постояненъ центъръ ако вие сте на повърхността, вие трѣбва да обикаляте. И не може да не обикаляте. Ако сте въ областта на радиуса, който излиза отъ центъра, вие ще се движите по радиуса навънъ. А въ периферията щомъ бждете, съвсемъ друго положение ще имате.

Сега новитъ нѣща, които могатъ да оправятъ живота ви. Защото всичко се отнася до човѣшкия животъ. Каквото и да говорятъ хората, всичко се отнася до човѣшкия животъ. Вие до толкова ще разбирате свѣта, доколкото разбирате ония отношения, които въ васъ има. Сега да ви занимая, вземете въ сегашното пѣние; преди три хиляди години, пѣнието на Земята се е проектирало, не отдавна се е създалъ този центъръ. Другояче сж пжли хората. Вие може да видите въ мученето на вола, и то е пѣние. Пѣние е то. И той е пѣвецъ. Толкова знае

мучи той. И по нѣкой пѣтъ, когато той иска да изкаже своето чувство, съ пѣние така. Конѣтъ цвили, и то е пѣние; или кучето, което лае; то е пакъ музикално. Музикаленъ е, оперенъ значи. Сега азъ мога да кажа ОПЕРЕНЪ, и оперенъ. Защото една чужда дума, когато минава отъ едно състояние въ друго състояние, измѣня положението си. Въ английски езикъ ударението е на едно мѣсто, на български е на друго мѣсто. Ако преведете една чужда дума, кѣде ще турите ударението? Казвашъ БАЛКОНЪ, французка дума, кѣде е ударението? /на последната сричка/. На български кѣде ще бѣде? /пакъ също/. Казвате ДИНЕ, пакъ французка дума, кѣде ще турите ударението? /на последната сричка/. Но нѣкъде казвате: дръндаутъ, тамъ вече е измѣнено. Не е така, както въ английски. Въ английски е ДРЕНТЪ НАУТ, дрендъ е страхъ, а наутъ, който не се страхува. Имате единъ параходъ, който не се страхува. Българинѣтъ казва дръндаутъ, но и той не знае значението му, какво е. Или да вземемъ научната дума ТАНГЕНТНА. Тия многото кръгове, тѣ сѣ условия. Понеже въ Природата единъ кръгъ не седи въ едно състояние. Ние като го начертаемъ то е механически така, но въ Природата кръгѣтъ се мѣни. А тангентната има само една допирна точка отъ вънъ. И какво трѣбва да правишъ съ единъ човѣкъ? Имашъ само една допирна точка. То е единъ кръгъ. Има една допирна точка; и той като дойде до тази точка, ще знае, че има нѣщо отъ вънъ, което засяга неговото съзнание. Но какво е не

знае. Имашъ едно неприятно чувство или едно приятно чувство, то е тангентна. Да кажемъ, ако вие като единъ кръгъ се движите, и дойдете до тази тангентна, ако тя е гореща, винаги ще ви опари; и като минете, и ще се свърши. Ще зависи, ако останете на пѣтя по-дълго време, действието ще бѣде повече, ако останете по-малко. Та казвамъ, научно като разбирате живота, лесно ще се разбератъ въпроситъ, и ще се уредятъ. Но тогава трѣбва пакъ приложение.

Сега какво трѣбва да правите? Представете си, че вие сте се обидили. Обидилъ ви е нѣкой. Върнете се вие, страшно сте възмутенъ: какъ той да ви обиди? Вие отъ ваше гледище сте много правъ, че не трѣбва да ви обиди. Но вие не знаете причината вътре, какво е мислилъ той, като ви е обидилъ. Вие не знаете това. Вие отъ ваше гледище го туряте на единъ педиесталъ, че той трѣбва да бѣде като единъ светия. Езикътъ му трѣбва да е избранъ, хубавъ, така трѣбва да бѣде. Е кѣде се крие туй противоречие? Противоречието се крие въ ЧЕРНИЯ ДРОБЪ. Нищо повече! Идете въ медицината, тамъ, въ съвремената физиология, въ анатомията, като изучаватъ черния дробъ, той е единъ органъ, въ стомаха изпраща извѣстни сокове. Той извършва една доста важна работа за храносмилането. И когато туй храносмилане не стане тъй както трѣбва, какво ли не става на човѣка. Нѣкой пѣтъ той пожълтява, черниятъ дробъ е виноватъ. Нѣкой пѣтъ почернява, черниятъ дробъ е виноватъ. Нѣкой пѣтъ въ кожата не може да се побере човѣкъ. - Черниятъ дробъ. Нѣкой човѣкъ говори, говори, кара се съ жената. - Черниятъ дробъ. Оправи черния дробъ, веднага се изменя състоянието на този човѣкъ. Той е

любезенъ вече, прегърне те, целуне те. Казвашъ: Какъ да ме целуне? - Оправенъ е черниятъ дробъ. И двамата вече се разбиратъ. Но не те иска той, тикне те назадъ. - Оправи се черния дробъ. Веднага прегръща те, обикне те. Щомъ нъкой не му се яде. Казва: Не ми се яде. - Черниятъ дробъ е причината. Сега и религиознитъ казватъ: Не съмъ разположенъ, той е песимистъ, не върва въ нищо. Всичко е отъ черния дробъ.

Единъ малъкъ органъ, който има грамадно влияние върху психическото състояние на човъка. Ти ще търсишъ причината. Тя не е тамъ, но една отъ главнитъ причини ще намъришъ, черниятъ дробъ се влияе. Вие седите сега и гледате тълото си; нъкои си гледате лицето. Но всъка една частъ на лицето, тя има извѣстно отношение къмъ единъ другъ свѣтъ, който вие не виждате. Но тия свѣтове, които сж далечъ отъ тълото, сж свързани съ тълото. Вие сега виждате само вашето физическо тѣло. Въ окултната наука има астрално тѣло, то има две области, нисша областъ и висша областъ. Азъ наричамъ нъкой пѣтъ астралното тѣло духовно тѣло; понеже е тѣло на чувствата, то не е на човъшката мисълъ. Този свѣтъ, той е подобенъ на водата. Всичкитъ сжщества живѣятъ като рибитъ. Но то е много общо казано, като рибитъ. Вие мислите, че рибитъ сж много глупави. Не. Рибитъ сж много умни. Рибитъ, които живѣятъ въ астралния свѣтъ, сж много умни. Следъ туй имаме едно тѣло, съ което сте тукъ на Земята. Казвате: То е умно. То принадлежи на човъшкия умъ, на човъшкия свѣтъ. И после има другъ единъ свѣтъ, причиненъ го наричатъ те. Това сж, четири тѣла има. Тия свѣтове иматъ своята материя. И те сж образувани отъ 4 вида материя. Тогава вашиятъ свѣтъ е

свързанъ; Черниятъ дробъ е свързанъ съ астралния свѣтъ, съ духовния свѣтъ и съ чувствата. Всичкитъ тия най-нисши чувства се регулиратъ отъ черния дробъ. После има и други прояви. Много сприхавъ е черния дробъ. Службата му, каква дума да кажа, не е отъ най-благороднитъ. Да. Всичкитъ отрови има, ако ти не внимавашъ, може да те отрови. До него е и жлъчката. Пъкъ нѣкой пжтъ като се съюзятъ двамата, погледнешъ, като пуснатъ тия сокове. И всѣки день вие се тровите. Разсърдишъ се. Знаешъ какво става тогава? Или кажешъ: Азъ ще се самоубия. Азъ не искамъ да живѣя вече. Черниятъ дробъ е започналъ вече да гвори въ тебе. Не ти вървятъ работитъ. Черниятъ дробъ се е разсърдилъ. На лѣво на дясно реже. Сега черниятъ дробъ е свързанъ съ извѣстни сжщества на нисшите области на астралния свѣтъ, които иматъ друго разбиране за живота. И тъ отъ тамъ започватъ да ти внасятъ една нова философия. Казватъ: Защо си толкова глупавъ да страдашъ? Я си тегли единъ куршумъ. Тъ се съюзятъ. Ама друго има сега. Има другъ единъ свѣтъ отъ нисшето поле, той е пакъ отъ духовния свѣтъ, който е свързанъ съ умственото тѣло. Той е аристократъ. Този отдолу е, азъ го наричамъ въ рода на пролетарий. Пролетарий е пакъ турска дума. Какво значи „пролетарий“? Бѣдни хора, неорганизирани хора, които искатъ да събератъ двата края на едно мѣсто. Силни хора сж, но не сж организирани. И за свѣта иматъ много просто разбиране. Пролетариитъ като се събератъ казватъ: Този да го убиемъ! Той е изедникъ. Това направиль, онова направиль. И не му мисльтъ много.

Та казвамъ, въ васъ тия дветъ течения, черниятъ дробъ е опасенъ понеже е много силенъ, а неорганизиранъ. А нѣма по-опасни хора въ свѣта отъ неорганизиранитъ хора. Тѣ нѣматъ никакви отношения. Той отъ дето мине разрушава, къщи, това, онова. Нѣма да съгради. Казва: менъ не ми трѣбва това нѣщо. Пъкъ умнитъ хора сж организирани. Та казвамъ, когато дойдете до тия състояния, които ви измѣчватъ, вие сте неорганизирани, сте въ една областъ неорганизирани. И следователно, въ тази областъ вие не можете да разсъждавате другоаче. Ама, че не можешъ да се смѣешъ, когато те биятъ, то е едно състояние неорганизирано. Ама търпи. Не мога да търпя. За да търпи, човѣкъ трѣбва да бѣде силенъ. Слабиятъ човѣкъ не може да търпи. Него ще го карашъ да търпи. Търпението, това е единъ човѣкъ, който е организиранъ. И той знае, какво ще стане. А какъ ще търпите? Вие не знаете, какво ще стане. Вие не може да търпите. Трѣбва да бѣдете организирани. Тия сега състояния психически азъ съмъ ги изучавалъ, изучавалъ. Какво нѣщо е една неорганизирана материя, и какво е една организирана. Азъ подразбирамъ, въ неорганизираната съзнанието по единъ начинъ се проявява, а въ организираната - по другъ начинъ. Като говоримъ за светиитъ, тия хора сж имали отличенъ черенъ дробъ. Че англичанитъ се отличаватъ; туй мощното въ англичанитъ, азъ наричамъ отличенъ черенъ дробъ, организиранъ черенъ дробъ.

Седи единъ английски лордъ съ своя слуга въ една обѣдна стая на единъ хотелъ. Зарѣчва ядене за себе си и за слугата си. Ядатъ и двамата. Единиятъ отъ едната страна, другиятъ отъ другата страна. На слугата следъ първата порция му става

нъщо лошо, пада и умира. Лордът седи, и продължава да яде. Слугата изял една порция. Той не се занимава със слугата си. Не се тревожи. Исква да се наяде, че тогава да иде, да види, какво му е станало? Иде келнерът и му дава смътката, колко сж изяли двамата? Казва: Г-не, слугата ми изяде само една порция, при другата той припадна и умре. Коригира смътката. Вие ще кажете: Това е безчувствие. Той разсъждава другояче. Слугата му, значи отишъл на работа. Лордът ни най-малко не се смущава. Казва: Господъ повикал човъка. На добър му път! И той седи и спокойно гледа, ни най-малко не мисли, че е умрял. Заминал е нкъжде. А вие ще кажете: Колко е безчувственъ. Че каква умностъ може да бжде. Нъкой не е живъл добре съ жена си. Вземете сега у българитъ какъ е. Като умре жена му, той почне да плаче, вижда нейното добро. Ще я погребее, после ще прави деветини, после ще и направи 40 - тини; ще направи една година. Питамъ каква идея седи въ умъ му? Той българинътъ го е страхъ, понеже жена му отива въ онзи свѣтъ, ще се оплаче на Господа. И той казва: Опасна работа! Тя може да се оплаче горе. И той и прави това погребение и всичко това. Казва: Моля, да не казвашъ на Господа, че лошо съмъ се отнасялъ съ тебе. Да си мълчишъ. Сжщото и за мъжа, и жената плаче. Тя го е мъчила. Ама черниятъ дробъ е причината. Тя, горката, като заmine мъжътъ, законътъ е все сжщиятъ. Вие мислите, погребали нъкого. Другитъ сега философствуватъ. Казватъ: Кой е ходилъ на онзи свѣтъ? Кой е видѣлъ Господа? Това е говоръ на черния дробъ. Тази работа не е организирана. И ви казвамъ, ония хора, които въ нищо не вѣрватъ азъ ги наричамъ, доста интелигентни хора

сж тѣ. Вѣрующите сж малко по-будали, а невѣрующите сж по-умни. Невѣрующитѣ туй да си го признаемъ сж по-умни. Тия невѣрующитѣ вѣрватъ. Тѣ друга вѣра иматъ. Онѣзи будалата иматъ по-висока вѣра: и ония вѣрующитѣ сж по-умни. И тѣ вѣрватъ нѣщо. И тѣ иматъ пакъ нѣщо полезно.

Тукъ преди две седмици иде една госпожа, много интеллигентна, искаше да ме види тя. Тя чувала такива голѣми противоречия, а иска тя да провѣри. Казвамъ ѝ: Занятъ съмъ сега. Но тя казва: Само малко искамъ. Отъ думите му, които ще ми каже, азъ ще го разбера. Казвамъ: Нека влѣзне. Още като влиза, ми казва: Ще ме извинишъ, азъ въ Бога не вѣрвамъ, и въ онова, което вие проповѣдвате, и въ него не вѣрвамъ. Азъ сега не правя никаква обструкция. Казвамъ: За пръвъ пѣтъ една жена, която отлична вѣра има. Ти си една голѣма вѣрующа. Ти въ Бога не вѣрвашъ, Който хората е създалъ, но вѣрвашъ въ едно нѣщо, имашъ друга вѣра. Азъ, казва, вѣрвамъ въ паритѣ. Сега пѣкъ да ѝ обърна вниманието, но паритѣ сж единъ резултатъ на човѣшкия умъ организиранъ. А паритѣ сж единъ резултатъ, едно средство. А умътъ е, който е създалъ. Ако дойде сега, да ти подаряватъ паритѣ и умътъ, кое ще изберешъ? Хубаво е да има човѣка и дветѣ, но ако дойде да изберешъ, кое ще изберешъ? Е, умътъ. Е твоятъ умъ е господаръ, а паритѣ сж единъ слуга. Ти обичашъ господарѣтъ, а обичашъ и слугата му. Пѣкъ ти си се влюбилъ въ слугата му. Но и господарѣтъ трѣбва да държишъ на своето положение.

Та казвамъ, нѣкой ще дойде, ще каже: Азъ отъ пари, не се нуждая. Ти криво разсѣждавашъ. Щомъ отричашъ парите, ти отричашъ умъ си. Ама Христосъ е казалъ: На двама богове не

може да служите. Не прави паритъ Богъ за себе си. Понеже ти си ги създалъ. А туй, което си създалъ, не го отричай. Направилъ си една кола. И казвашъ: Азъ нѣмамъ нужда отъ кола: То е неправилно разсъждение. Колата ти е потрѣбна. Но нѣма да разсъждавашъ, че тази кола може всичко да направи за тебе. Паритъ сж единъ слуга. Единъ много добъръ слуга, много учтивъ. И този слуга навсѣкжде може да те препорѣча. Ти държишъ този слуга въ джоба си. Идешъ на гарата, кажешъ на този твой слуга да иде при този, който издава билети, и той веднага ще ти даде единъ билетъ. Ти като вземешъ това, което ти е далъ този, при когото ти си изпратилъ твоя слуга, ти го носишъ съ себе си, и като идешъ тамъ, веднага ще те пуснатъ да се качишъ на влака. После, ще дойде другъ, който ще провѣрѣва; ти ще извадишъ билета си и ще останешъ. Да допуснемъ нѣкой пжтъ ти бързашъ, не си извадилъ билета, дойде този, който провѣрѣва, и веднага те глобява. Ще си платишъ билета, може и двойно. И слугата излѣзе отъ джеба ви, и урежда работитъ. Азъ казва нѣкой, не искамъ много пари, искамъ да имамъ само толкова, колкото за преживяване. Нѣма какво да искашъ пари. Ти ще създадешъ паритъ. Нищо повече. Вие не искайте отъ Господа пари. Богъ е, Който осиромашава и обогатява. Искай отъ Богъ единъ отличень умъ! Бога е далъ ума. Не искай отъ Господа пари. А единъ отличень умъ! А умътъ като дойде, той е майсторъ на тия работи. УМЪТЪ КАТО ДОЙДЕ, ТОЙ ОРГАНИЗИРА ЧЕРНИЯТЪ ДРОБЪ. Черниятъ дробъ, това е единъ отличень слуга на сърцето, на този сърдечень свѣтъ, най-главенъ е той. Той като спре у човѣка да работи, на човѣка всичката му работа е свършена.

Сега разбира се аз се отдалечихъ, но ви казвамъ, имате единъ черенъ дробъ, имате едно състояние, нервенъ сте; и неврастенията се дължи на разстройство на черниятъ дробъ. Вие може да считате, че англичанитъ сж хора съ много голямо въздържание. Особени сж англичанитъ, въ всяко едно отношение тѣ иматъ навици добити сега. И можемъ да се върнемъ назадъ, да видимъ, кога сж добили тия навици. Седи единъ англичанинъ въ трена, и гледа на единъ господинъ се запалило палтото отъ цигарата. Той си седи и не му казва нищо. Мисли сега какъ да му помогне? Той вижда до него седи единъ другъ господинъ, казва: Този г-нъ познавашъ ли го? Познавамъ го. Моля, запознайте ме съ него. И той го запознава. Дватама се ржкуватъ, следъ туй му казва: Г-не палтото ви гори. А вие видите на нѣкого палтото му гори, развикате се, кръскате, и всичко (...) Запазете си, кажете: Г- не, палтото ви гори. И той ще ви каже - благодаря. Сега този примеръ е само за обяснение. Но въ англичанина има друга крайностъ. Въ тѣхъ има тази черта, това е черниятъ дробъ, който произвежда. Понеже англичанинътъ е човекъ много горделивъ. Макаръ, че англичаните да сж стигнали до висока степенъ на цивилизация, да се владатъ, обаче гордостъта (е) на тѣхъ. Много пѣти въ политиката тѣ разтакатъ, разтакатъ работите така, та единъ методъ, втори, та трети, ще ти даде другъ единъ заемъ, ще каже: Докато разрешите въпроса. Много разтакатъ политически. Отива единъ много богатъ англичанинъ въ Италия, седи въ хотела, гледа другъ единъ италианецъ отъ срѣща съ револверъ седи. Туря го до слепите очи, сHEME го; тури го до сърдцето си, сHEME го. Разхожда се, вземе го, остави

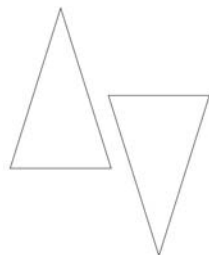
го на масата. Два три пѣти вземе револвера, и го остави. Отива англичанинѣтъ, казва: Виждамъ, вие имате нѣкое голѣмо нещастие. Италианецѣтъ му разправя своето нещастие, какъ е заборчнелъ, има много да дава, иска да се самоубие, но иска и да живѣе. Този му казва: Колко имашъ борчъ? Е, 25 хиляди английски лири ми трѣбватъ. Този изважда чекъ, написва му единъ чекъ отъ 25 хиляди английски лири. Дава му го, казва: Дай ми револвера, да ти покажа какъ. И казва: Не бѣди баба. Туря револвера и грѣмва. Е, това е глупаво у англичаниѣтъ. Човѣкъ трѣбва да има достойнство, да се самоубие. Туй е гордостъ. Неорганизирана гордостъ. Човѣкъ, който е горделивъ, неговитѣ мисли и неговитѣ чувства не сѣ организирани.

Та казвамъ, сега у всинца ви, вие по нѣкой пѣтъ сте като англичаниѣтъ. Ще си теглите куршума. Но питамъ сега, какво се постига? Доколко е вѣрно туй? Но все сѣ станали такива случаи. Нѣма нѣщо въ свѣта, всичкитѣ нѣща, които романиститѣ сѣ създали, сѣществуватъ. Станали сѣ нѣкъде. Нѣма въ свѣта проява, която да не е сѣществувала. Може би формата, въ която сѣ изнесени, да не е вѣрна, но всичко е вѣрно! Но казвамъ, неразположението, което имате сега, вие сте боленъ, неразположенъ духомъ, черниятъ дробъ е виноватъ. Свършете работата, но отъ черния дробъ ще дойдатъ всички разгадавания. Щомъ черния дробъ се организира вашата вѣра ще бѣде друга. Пѣкъ има начини да знаете, ще ви вѣрви ли. Има начини, по които вие може да констатираме, ще ви вѣрви ли или не. Богъ е турилъ, не е оставилъ хората да се лутатъ въ тъмнина. Ако нѣма нѣкого да питаешъ, всѣкога можешъ да

провъришъ. Но не трѣбва да бждешъ боленъ ти. Ако работитѣ на единъ човѣкъ ще трѣгнатъ на добре, той въ себе си усьща едно разположение на миръ. Тѣй. Не трѣбва да мисли той много време. То е разположение вътрешно. И когато работитѣ му почнатъ да се развалятъ, има нѣщо, което дълбоко ще почне да те безпокои. И тогава вече трѣбва да вземешъ мърки. Тѣ го наричатъ сега интуиция. По интуитиванъ начинъ можешъ да знаешъ, следъ 5 години, следъ 10, следъ 15, 20. И най-после можешъ да знаешъ, кога ще умрешъ, кога ще идешъ въ онзи свѣтъ. Можешъ да знаешъ всичко туй. Умниятъ може да знае, а онзи, който не вижда работите, другояче седи.

Та сега вие сте ученици, трѣбва да учите. Най-първото нѣщо въ свѣта е учението. Следъ туй, следъ учението, ще наредите всичкитѣ ваши длѣжности, които имате. Понеже имате много длѣжности. Много нѣща сте взели, много предприятия. Зависи отъ знанието, което имате; и какъ трѣбва да постѣпите. Думата знание, знанието е отъ Господа. Азъ като говоря за знанието, не разбирамъ, че (е) много научно нѣщо. То значи, за менъ едно знание отъ Господа. Научилъ ме е Господъ, и постѣпвамъ умно. Знанието, което иде отъ Господа, урежда всичко. А щомъ не може да уреди работитѣ, нѣмамъ знание. И постоянно се намирамъ въ противоречие съ себе си. Това не е знание. Знанието урежда работитѣ. Седи единъ и казва 5 по 5 колко прави? Сега го е турилъ 5 по 5. Турцитѣ какъ ще го сметнатъ? Смѣтането какъ отива на турски, на английски? Има различни методи: Сега петъ значи, едно число е умножено на едно число. Можешъ да го умножишъ два пѣти. Значи, ще знаешъ закона. Петъ го умножавашъ съ 2, съ 3, можешъ да го умножишъ съ 4,

можеш да го умножиш съ себе си на 6, на 7, на 8 - това сж отношения. Това сж хора. Петъ да кажемъ е числото въ тази система, средното число, средата. Значи, 1, 2, 3, това сж отношения. Едни отношения. А умножавашъ съ 6, 7, 8, 9, сж други отношения. И ти не можеш да имашъ сжщите резултати. При умножението на 3 - то е нисше състояние. А като минешъ, туй, което е надъ тебе, то дава други резултати. Следователно, ако вие се занимавате, има едно знание. Като умножавате, знание, което е подъ васъ; и то ще ви помогне, но туй знание не разрешава ония висшитъ въпроси, които васъ ви интересуватъ. То е надъ васъ туй знание - 6, 7, 8, 9. Въ окултната наука 6, е едно число, ако го познавате, тъ го считатъ число на илюзии. Но 6 съдържа една философия. Шестъ показва пѣтятъ на влизането и пѣтя на слизането. Шестъ това показва. Ако умножавашъ съ 2, съ 3, съ 5. Този триъгълникъ може да бѣде обърнатъ така съ основата си нагоре, а неговиятъ връхъ ще бѣде обърнатъ къмъ земята. Какво показва този триъгълникъ така обърнатъ надолу? Туй състояние показва, че всичкитъ твои стремежи сж къмъ земята. А имате и друго състояние. Триъгълникътъ е съ връхъ нагоре. Туй показва стремежътъ ви къмъ духовния свѣтъ. Единиятъ триъгълникъ показва една неорганизирана материя. А другиятъ - крайно организирана. Единиятъ показва че благородство и интелигентностъ тамъ нѣма. Тъ го наричатъ сѣнка. Неорганизирана сѣнка. Този триъгълникъ, който слиза съ върха надолу, тамъ сж всичкитъ

противоречия. Ти не можешъ да живѣешъ съ такъвъ човѣкъ. Между такива хора ти не можешъ да живѣешъ добре. Не че тѣ сѣ лоши, но тѣ не сѣ организирани; и не виждатъ нѣщата тъй както ти ги виждашъ. Да кажемъ, единъ човѣкъ, на когото ржката е груба, а ти имашъ деликатна ржка. Неговото здрависване съвсемъ друго ще бѣде. Той като се здрависа веднѣжъ съ ржката си, втори пътъ нѣма да искашъ да се здрависашъ съ него. Не че е лошъ. Но ржката му е груба. Тази ржка ако единъ день се облагороди, здрависването ще бѣде приятно. Ама че сега съ вашия езикъ вие не сте изучавали, ако идете въ Америка, ще видите, колко сѣ по-фини американцитѣ. Тѣ иматъ една ирония такава, каквато вие не подозирате даже. Той ще те подиграе така деликатно, че хичъ нѣма да се усѣтишъ. Запримеръ у тяхъ има ирония, подиграватъ нѣкой проповѣдникъ. Много пѣти иронизиратъ проповѣдницитѣ тъй тънко, че не сѣ умни. Седи проповѣдникътъ отъ амвона, и казва на всичкитѣ приятели, както вие: Приятели, казва, нашиятъ братъ, еди кой си Джонъ се е поминалъ. Обявява, всички да знаятъ. И следъ туй казва: станете да изпѣемъ Славословието къмъ Бога! Значи, умрялъ, отървахме се отъ него. Туй значи. Тънка ирония. А този проповѣдникъ е недосѣтливъ, - той горе отъ амвона да казва: Еди кой си братъ умрялъ. А този го иронизира, понеже славословието има съвсемъ друго предназначение. Но туй докосване, ирония - помина се. Този бѣше едно шило за насъ, но слава Богу, че се отървахме отъ него! Но не се докачатъ. Като седнатъ на масата ядатъ и пиятъ, но иматъ тази тънка ирония, подигравка, и тънка ирония. Че едва ще я забельжишъ. Казвамъ, какво се

ползуватъ? Туй наричаме, всеки единъ народъ си има различни начини. И французитъ иматъ така. И германцитъ и тѣ си иматъ начини. Ако идете въ Германия, ще видите ботушъ има. Още като влѣзнете, атмосферата тамъ, ще видите, че нѣма свобода. Всичко е механическо. Тръбва да се подчинявашъ. Че мнение имашъ, това нѣма. Но и като седнешъ при германцитъ, ще му видишъ неговата чаша тамъ съ бира. Той я дига. И всѣки като стане, самъ плаща. Черпене като насъ, нѣма. Българинътъ дигне чашата, изпие я, и после плаща за всичките. Туй у насъ благородната частъ. Той ще плати за всички. Този, който плаща, въ туй отношение черниятъ дробъ е организиранъ. А германецътъ, всеки като си плаща и неговиятъ дробъ е много организиранъ. Дробътъ на германцитъ е организиранъ въ друго направление.

Сега пренасяме ние въ вашитъ религиозни вѣрвания, вие не можете да имате едно вѣрую тѣй. Тръбва да бждете оптимисти, не тѣй да говорите само. При най-големитъ неприятности въ живота, които може да ви постигнатъ, да отправите умъ си къмъ Бога! Макаръ живота да виси на косъмъ, да знаете, че има нѣщо реално! И всичко ще се оправи! Има нѣщо. Защото ние живѣемъ въ единъ свѣтъ разуменъ. Но този свѣтъ има отношение къмъ насъ въ две направления: Ако сме готови да служимъ. Да Му служимъ. И ако сме готови да Го слушаме. То сж дветѣ нѣща. Тия две нѣща се изискватъ отъ насъ. Ако си готовъ да слушашъ този разуменъ свѣтъ; и трѣбва да си готовъ да го възприемешъ. И после, да слушашъ онова, което ти кажатъ, да го приложишъ. Тогава нѣма да питаешъ, защо работитъ сж наредени така? Следъ като го направишъ, ще видишъ, че е така. И нѣма да

философствувашъ, да бъркашъ работитъ. Има работи, които сж опасни да ги приемешъ. Ти не можешъ да изследвашъ една напълнена бомба. Ти ще я вземешъ, и много внимателно ще я носишъ. Ако я вземешъ и така я чоплишъ, работитъ ставатъ лоши. Въ Божествения свѣтъ не искатъ чоплене. Питате вие, защо трѣбва да върваме? Кажете, може ли нѣщо да стане въ свѣта безъ вѣра? Не може. И Писанието казва тѣй: „Безъ вѣра не може да се угоди на Бога“. Ще вървашъ, ако искашъ да ти върви. Трѣбва да имашъ вѣра. Ама защо трѣбва да вървамъ? За да ти върви. Защо трѣбва да имашъ вѣра? За да можешъ да живѣешъ. Тѣй е. То сж положенията. И ще оставите онази вѣра сега, каква вѣра сж имали вашитъ дѣди и предѣди. Е каква вѣра сж имали? Ти не можешъ да знаешъ, каква вѣра е ималъ дѣдо ти. То е предположение. Сжщинската вѣра, която вие може да имате, то е онази ваша вѣра, която сега проповѣдвате. Дойде при васъ единъ братъ. Да допуснемъ, че ви поиска 10 хиляди лева на заемъ. И казва: Тия пари, 10 хиляди лева ще ги върне. Ще му дадешъ паритъ, и нѣма да вземешъ записъ и нищо. Ще вървашъ, че каквото е казалъ той, ще го направи. Вие ще дойдете и казвате: Отъ де да знаешъ сега? Вѣрата знае. Ако ти тия пари ги давашъ съ вѣра. Този братъ ще ги донесе. Ако имашъ едно малко съмнение въ душата си. Ще стане нѣщо, и той ще закъснѣе. Ако имашъ вѣра, не може да не станатъ нѣщата. Туй, което Богъ е казалъ, понеже то иде отъ Божия законъ, тъкмо че кждето и да е въ свѣта, даже и да е организиранъ свѣта. Азъ съмъ виждалъ свѣтски хора, а не сж свѣтски. Нѣкои по-високо седатъ. Духовни сж. Човѣка може да не е членъ на нѣкоя църква или общество, може да не е повидимому вашъ, но срещнете го, даде ви 10

хиляди лева. И каже: Азъ вървамъ, че ти ще ги върнешъ. Та този е единъ братъ, който не се е проявилъ. Той е отъ нашитъ. Всъки човекъ, който може да направи това, той е отъ нашитъ. Че срещне те, повика те въ дома си, угощава те. Та той е отъ нашитъ. Нищо повече! Не питайте вие отъ нашитъ ли е? Азъ гледамъ челото му, черепа му, и веднага казвамъ: Той е отъ нашитъ. Щомъ има една свѣтла мисълъ. Отъ нашитъ е. Щомъ има едно добро чувство. Отъ нашитъ е. Тъй гледайте вие. Щомъ нѣма добра постъпка, може да е членъ нѣкъде, - черниятъ му дробъ не постъпва добре. Азъ не го съдя, но казвамъ: Не е организиранъ черния дробъ. Ето азъ какъ гледамъ. Дойде единъ човѣкъ, не е готовъ да направи една услуга. Боленъ е човѣкътъ, лежи на легло. Казвамъ: Щомъ черния дробъ е разстроенъ, не върви тази работа. Щомъ се поправи черния дробъ, той е готовъ, и на нивата да иде, и да ти даде, каквото искашъ. И всичко да направи за тебе. Или туй, което християнитъ наричатъ - нѣма общение. Щомъ се разстрои черния дробъ, човѣка нѣма общение съ Бога. Нѣмашъ телефонъ, съ който да говоришъ, нѣмашъ звѣнецъ, съ който да повикашъ. Ти си затворенъ. Изолиранъ си отъ свѣта. Това подразбирамъ. Като се поправи черния дробъ, всичкитъ тия съобщения съ невидимия свѣтъ се оправятъ. И Господъ казва: „Преди да поискате, Азъ ще ви дамъ“. Това е отговоръ! Господъ знае значи преди да поискашъ. И на часа, щомъ поискашъ, и всичко ще бѣде на ваше разположение.

Та това е сега, за да успѣвате. Мислете за организирането на вашия черенъ дробъ! Туй, което имате е добро. Има да се справите още. Има нѣща, които вие си знаете, всъки единъ отъ

васъ. Има едно състояние, едно разположение. Имашъ разположение, готовъ си да направишъ всичко. Нѣмашъ разположение, ти се сърдишъ, казвашъ: Азъ не вѣрвамъ вече въ хората не искамъ да правя добро. Отъ тамъ е дошла поговорката: „Направи добро, за да намеришъ зло“. Такова нѣщо въ свѣта нѣма. Но ние сме го измислили. Та бихъ ви превѣлъ много други примери. Нѣма да ви ползуватъ. Но мислете: Да бждете организирани! Черниятъ ви дробъ да не е разстроенъ. Разгнѣвишъ се. Ще се обърнешъ къмъ Господа, и ще му кажешъ: Господи, азъ искамъ знание и свѣтлина да се поправи черния ми дробъ. Не можешъ да живѣешъ съ хората. - Черниятъ дробъ. Не ти върви. - Черниятъ дробъ. Не може да се учите. - Черниятъ дробъ. Да ви го кажа. Туй сж нѣща, които съмъ изследвалъ. Разстройва всичко. И умствени способности и духовни и чувства разстройва; и навсѣкжде черния дробъ е вътре. Значи, този нисшия свѣтъ, азъ казвамъ черния дробъ. Този нисшия свѣтъ като влезне въ черния дробъ, тъ сж термити, изпоядатъ всичко, развалятъ всичко. Та казвамъ сега, вие седите и по нѣкой пжтъ казвате: Защо да не го направимъ? Защото трѣбва да знаешъ, какъ да го направишъ. И да кажемъ, който и да е отъ васъ, ако ви каже тѣй: Я, станете и да изпѣете “Цвѣте мило, цвѣте красно”. Ама като го изпѣешъ тѣй да ме трогнешъ, че сълзи да изкочатъ отъ очитѣ ми. Колцина отъ васъ ще го изпѣятъ тѣй? “Цвѣте мило, цвѣте красно” можете да го изпѣете тѣй. /Учителътъ пѣе “Цвѣте мило, цвѣте красно”/. Може всѣки единъ отъ васъ да пѣе. За да пѣешъ, не е много голѣмо изкуство. И казвамъ сега: Ако твоя умъ стане тѣй, всичко ще просвѣтне; ако твоето сърдце така, и то ще

просвѣтне; и ако волята, душата ти ще просвѣтнатъ. Ти тогава ще пѣешъ така. И всичко излиза вече отъ пѣнието. Онзи великиятъ пѣвецъ, той тука подъ лѣжичката му играе. Като речешъ да пѣешъ, ще усѣтишъ отдолу една малка топлинка. И щомъ пѣешъ тѣй, хората могатъ да плачатъ. Но станешъ и никаква топлинка нѣма вътре, ще пѣешъ “Цвѣте мило, цвѣте красно” тѣй провлачено; пѣкъ като имашъ топлинка, тогава ще дойде онзи правиленъ тонъ отъ вътре. Та зависи отъ съзнанието. И после, въ васъ, вие имате сега срамъ. Хубаво е това. Азъ уважавамъ вашия срамъ. То е хубаво чувство, благородно чувство. Срамъ го е човѣка. Азъ го тълкувахъ какъ? Черниятъ дробъ не е организиранъ. Ако не е организиранъ ще направи нѣкоя бѣла. Ще ме извините. Идете при нѣкой на който черниятъ дробъ е организиранъ, нѣкой пѣтъ азъ пресилвамъ работитъ. То е за да станатъ ясни нѣщата. Нѣкой не иска да пѣе. Оставете го, не го бутайте. Черниятъ дробъ още не е организиранъ. Кажешъ на другото я, пѣй! Изведнѣжъ стане. Организиранъ е черния дробъ. Ама нѣма това ценностъ. Не може да го направи. - Черниятъ дробъ не е организиранъ. Ще каже: Кажи една блага дума. - Не мога. - Черниятъ дробъ не е организиранъ. Примирете се. Не може. Черниятъ дробъ не е организиранъ. Не го пресилвайте. Ще дойдешъ до друго положение. Нѣма да кажешъ, този човѣкъ не е билъ организиранъ. Ето азъ какво подразбирамъ подъ неорганизиранъ? Кракътъ му е изкълченъ. Ще стане. Не може да ходи. Казва: Не мога да ходя. - Какъ да не можешъ? Не може човѣка. Намѣри нѣкой другъ, който като те потегли, като намѣсти крака, всичко направи. Вие не можете да разберете,

какъ тъй? Кракътъ ти е изкълченъ, излѣзешъ, не можешъ да се мръднешъ. Азъ разбирамъ така. Може да е изкълченъ черниятъ дробъ. Казва: Не може да се примирия. Като го потеглишъ отъ едно мѣсто, отъ тука-отъ тамъ, можешъ да го поправишъ. Всѣко нѣщо, за да стане, трѣбва да има една побудителна причина. Седи до васъ единъ приятелъ, недоволенъ е песимистъ. Туй общество, тия хора, тия братя, дига шумъ. Ама азъ зная причината. Черниятъ дробъ е разстроенъ. Той се нуждае отъ пари. Има на бакалина, на хлѣбара, на този, на онзи да дава, изваждамъ азъ кесията си съ звонковитѣ, и изведнѣжъ черниятъ дробъ се организира. Вече този братъ забрави всичкия си песимизъмъ. Веднага се измѣни състоянието му. Покажи на човѣка нѣщо, което е реално. Единъ г-нъ въ митницата казва: Г-не, законъ има тукъ, не може да пуснемъ стоката. Онзи му показва кесията си. И той казва: Може, може, пуснете го. Сега казватъ ви да се не подкупва човѣкъ. Подкупи го. Нищо повече! Законътъ е човѣшки. Едно куче те залае. Казва: Не може тука да минешъ. Изваждашъ едно парче хлѣбъ, подкупвашъ го.

Нѣкои хора минаватъ за много праведни. Азъ казвамъ: Подкупи кучето. Като яде, казва: Може да минешъ отъ тукъ. Ама казва: Не направихъ ли азъ едно престѣпление? Всѣко нѣщо на своето време е позволено. Азъ отивамъ по важна работа, искамъ да се кача на влака. Казва: Не може да трѣгнете съ трена. Смѣшна работа, изваждамъ кесията и казва: Може да минете. Сега ще кажете: Ама право ли е? Право е. Ако живѣете за Бога. Нѣщата не сѣ прави, само тогава, когато човѣкъ не живѣе за Бога. Като живѣе за Бога, всички нѣща сѣ прави. То е

правотата на човъка. Правотата зависи отъ правото вътрешно състояние, отъ онова, което азъ мисля, то е, което разваля човъка, не онова, което съмъ направилъ. Има една несъобразностъ, вие може да идете съ най-доброто разположение, и да занесете най-хубавото ядене на някого. Но неговия стомахъ е толкова разстроенъ, че може да му създадете зло. Някой път може да идете при някой вашъ приятелъ, давате му единъ лекъ, който е горчивъ, като единъ специалистъ. И туй горчивото помага. Тъй че зависи отъ ползата. Въ единия случай, туй хубавото ядене не може да принесе полза, а въ другъ случай, туй горчивото принася полза. Ако този хапъ е даденъ на време, той ще принесе полза.

Та сега казвамъ, какво бѣше най-първо? Вие сега всинца се намирате въ едно противоречие. И запитвате: Защо Господъ направи свѣта? По-добъръ свѣтъ вие никъде не може да намерите. По-добъръ свѣтъ не може да направите, ако разбирате. Но вие още не оцѣнявате. Знаете ли какво струва една гледка, да видишъ Слънцето какъ изгрѣва. Ако разбирашъ. И да видишъ, когато цвѣтята растатъ. Да видишъ всичко туй. Да вкусишъ водата, когато си жаденъ. Знаете ли, какво велико благо е. Нещата, ако ние ги разбираме, съдържатъ едно благо. Вземете онзи финансистъ, азъ наричамъ финансистъ този, който не разбира свѣта. Той седналъ и въ тевтеритъ си, пише разни смѣтки. За него сж важни неговитъ тевтери, че отъ вънъ Слънцето изгрѣло, че хората, туй не го интересува. Той като седналъ, и мисли за съвсемъ други работи. Той си прави своитъ финансиални смѣтки. Че на този щѣло да стане това, на онзи онова. Този човѣкъ не е разбралъ Божия свѣтъ. Туй не принася

полза. Вие може да сте финансистъ и трѣбва да знаете, че туй финансиално отношение къмъ кризата, може да не е изгодно. Представете си сега спадането на французкия франкъ. Казватъ, че въ Англия имало една печалба отъ 67 милиарда лева. Колко сж умни англичанитѣ. Но когато спадна английската лира, онѣзи понамазаха. Сега пъкъ англичанитѣ печелятъ. Като спадна лирата, другитѣ много спечелиха. Сега като спадна французкия франкъ, англичанитѣ печелятъ 67 милиарда. Вземане - даване. Сега това не е лошо. Това е единъ процесъ въ свѣта. Единъ пътъ благо то въ свѣта иде на васъ. А следующето, другъ пътъ може да ви дойде отплата, една малка горчевина. Не мислете, че онова, което се случи въ свѣта, е лошо. Туй, лошото, което го считате, следъ време ще ви даде едно голямо благо. Въ свѣта има единъ законъ. Две нещастия едно подиръ друго никога не може да дойдатъ. Следующиятъ пътъ ще дойде едно благо. Божия законъ е такъвъ. То е поляризиране. Но и две добрини едно подиръ друго не може да дойдатъ. Защото сжществува единъ нисшъ свѣтъ и единъ висшъ. Сутринъ Слънцето идва, а вечеръ си отива. Туй въ живота трѣбва да бѣде законъ. Вие трѣбва да знаете, че като изгрѣе вашето слънце, ще залѣзе. После пакъ ще изгрѣе. И пакъ ще залѣзе. Туй Слънце има свой пътъ. Не считайте, че благо то, което ви е дадено, всѣкога може да тече. Когато идатъ изобилни години, следъ тѣхъ ще дойдатъ неизобилни години. Вземете сънътъ, който сънува Йосифъ. Той сънува, че 7 години ще бѣдатъ изобилни, а 7 ще бѣдатъ въ немотия. И следователно, отъ изобилнитѣ години, когато имате, ще отдѣлите, за да може, когато дойдатъ годинитѣ на немотията, да ги замѣстите.

Та сега, защо трѣбва да правите добро? Казвате: Вие сте добъръ човѣкъ. Това сѣ плодороднитѣ години. Отъ туй добро, което правите на хората, вие складирате всичкото ваше жито въ хамбара, че единъ день да може да си помогнете. Лошитѣ хора сѣ гладнитѣ години. Щомъ си лошъ, това сѣ гладнитѣ години; щомъ си добъръ, това сѣ изобилнитѣ години. Така сѣ годинитѣ на живота. Щомъ си лошъ, ти ще идешъ при нѣкой добъръ човѣкъ, ще вземешъ отъ изобилиято, и когато дойдатъ при тебе плодороднитѣ години, ти ще се отплатишъ. Отплата навсѣкѣде има. Зло за зло, добро за добро; Любовь за Любовь, умраза за умраза. Всичкитѣ тия нѣща се редуватъ. Та имате една философия, ако не можете да мислите, ако не можете да оправите вашия животъ, защо ви е мисълта. Ако пѣшъ, защо пѣшъ? Пѣнието е магическа сила въ свѣта. Ако азъ запримеръ по закона на пѣнието дойда, имамъ нѣкоя голѣма нужда, застана въ стаята, запѣя една пѣсенъ, и този човѣкъ на мене ще ми послужи. Ако изпѣя пѣсента, той ще ме приеме. Той е приелъ тази музика. И той ще ми помогне. Свѣтътъ може да се обърне съ главата на долу, но той ще ми помогне. Искашъ да идешъ нѣкъде. Помоли се на Бога тѣй отъ душа, и нѣщата ще станатъ, тѣй както си ги пожелалъ. Не ставатъ ли нѣщата, никаква молитва не е, нѣма никакво пѣние. Законъ е туй. Умно ще постѣпвате. Умно трѣбва да постѣпвате всѣкога. Не какво сте разбрали, азъ се радвамъ на това, което сте приложили. Не отъ вънъ. Азъ се радвамъ на онова, което хората прилагатъ отъ вътре. Безъ хората да видятъ. Онова което вие приложите въ себе си, това ме радва. Казвате: Азъ живѣя добре. Азъ не се съмнявамъ. За мене важи онова, което е въ вашия животъ.

Коего ти прилагашъ въ себе си. И за което нѣма никаква сила, никакво давление. Нѣкой човѣкъ станалъ мисионеринъ, дойде въ нѣкоя бѣдна къща. Какво го е заставило да дойде въ нѣкоя бѣдна къща? Никой не го е заставилъ да дойде. То е Божественото вътре.

Сега въ васъ, въ всинца ви трѣбва да дойде Божественото да работи. И Божественото не идва, ако не пѣешъ. Никой нѣма да те слуша. Ако пѣешъ ще те слуша. Ако се молишъ въ Небето ще те слушатъ. Ще кажешъ, азъ ще се моля. И зжбъ нѣма да обѣлвашъ. Когато се помолишъ, и туй, за което се молишъ, е станало, тогава тази опитностъ ще кажешъ, тогава тази опитностъ можешъ да разкажешъ. Но нѣкой пътъ може да се помолишъ и ни гласъ, ни слушание. Ще кажешъ: Азъ се молихъ молбата ми не се чу. Казвамъ, черниятъ дробъ е билъ разстроенъ. Ти си отворилъ телефона, казвашъ: Алоо! Но ни гласъ ни слушание. Алло! Никой не се обажда отъ станцията - АЛЛО! Всичко е затворено. Щомъ чуешъ отговоръ, дадатъ ти станция, говоришъ. Съобщения трѣбватъ. Вие сте затворили вашите станции, изолирали сте се.

Сега ще ви попитамъ: Коя мисль остана въ вашия умъ? Всичко не сте разбрали. Сега нѣкои ще мислятъ: какъ тъй черния дробъ той да върши всичкитъ тия работи. Ние сме дошли и казваме вѣрата въ Бога. Вѣрата въ Бога подразбира единъ добре организиранъ черенъ дробъ. Вѣрата въ Бога подразбира единъ добре организиранъ умъ. Вѣрата въ Бога подразбира една добре организирана душа! Туй подразбира. Когато говоримъ за вѣрата, подразбирамъ едно Божествено състояние, въ което нѣщата ставатъ. То е Божественото. Не

една въра, която хората иматъ, която нищо не може да направи. Подъ въра, подразбираме, когато всичко можемъ да направимъ. Съ тази въра, дето всичко е организирано, че каквото поискашъ, то ще бжде. Нѣма да искашъ много. Споредъ Божествената въра единъ обѣдъ ще искашъ. И той ще дойде. Нѣма да искашъ за 10 години да се уреди живота ти. Единъ обѣдъ ще поискашъ, и ще имашъ най-хубавия обѣдъ. При Господа ще искашъ една къща само за единъ день, то е достатъчно. Ти да преживѣешъ единъ день, то е достатъчно. Туй е върата! Да искашъ за единъ день. За утрешния день ти нѣма да мислишъ. Ти въ една къща само единъ день можешъ да живѣешъ. Въ Божествения свѣтъ. Втория день още по-хубава ще имашъ, третия още по-хубава. Тѣй че за 365 дена, ще имашъ 365 къщи. И като излѣзешъ отъ тази къща, ще дигнешъ материала нищо нѣма да оставишъ. И ти ще идешъ нѣкъде. Представете си, че всички така разбиратъ философията. Даже и хора има, които разбиратъ. Въ една евангелска църква, аристократическа, дето проповѣдвалъ този проповѣдникъ Спърженъ. Една, една отъ най-богатите бабтиски църкви, събиратъ се 12 души съ своя проповѣдникъ на едно събрание, трѣбвало да събератъ една голѣма сума. Единъ отъ тяхъ казва: Да пуснемъ подписка да съберемъ тази сума. Казва: Да се помолимъ Господъ да ни даде тези пари. Става проповѣдника и казва: Братя да не изкушаваме Господа. Ето, братъ Джонъ може да даде толкова; ето азъ давамъ толкова. Ние всички тука като дадемъ 12-тъ души, може да дадемъ тази сума и можемъ да изпълнимъ Волята Божия и като дадемъ ще се помолимъ тогава на Господа. Ще кажемъ, че сме изпълнили Волята

Божия! Нъма какво да искаме отъ хората. Който има, той да направи това е Волята Божия. Върата подразбира единъ добре организиранъ черенъ дробъ, единъ добре организиранъ умъ, едно добре организирано сърдце и душа. Всичко туй въ всичкитъ науки може да се постигне. Човѣкъ, който иска да се учи, знанието е потребно. Изучавайте онова, което може да ви е потребно. Изучавайте наукитъ сега. Всичкитъ тия науки сѣ пѣтища, по които Господъ иска да подигне хората. Наукатъ, знанието всичко е потребно въ дадения случай. Изучавайте нѣщата! Казвате: Туй не е потребно. Потребно е. Потребна е физиологията, потребна е анатомията, всѣки трѣбва да знае анатомия. Счупи ти се крака, ти трѣбва да разбирашъ анатомия. Да знаешъ, какъ да го наредишъ. Искашъ да направишъ нѣкоя услуга. Трѣбва да разбирашъ физиология. Въ всѣка една областъ на науката трѣбва да разбирашъ по нѣщо. Тя не е отъ сега. Милиони и милиони години преди хората е съществувала тази наука. Тя е съществувала и е създала свѣта, и Небето и Земята. Тази Божествена наука ги е създала. Що е науката? Дето има наука, има и създаване. Дето има Божествено знание, всичко се разрешава. А като престанешъ да се учишъ ти ще се разрушишъ! За това трѣбва постоянно Божественото знание, Божествената Мѣдростъ и Любовь. То е знание - Истината. Тя иде чрезъ знанието. Всичко туй като се втече въ тебе, ти растешъ, ти се организирашъ, и единъ день ще видишъ, че си струва човекъ да живѣе.

Та казвамъ сега: Имайте вѣра. Не да имате вѣра, стремете се къмъ онази вѣра, чрезъ която всичко може - да постигнете. Може да мислите. Когато вървашъ, не трѣбва да туряшъ

никаква граница. Не го туряй за днесъ. Не го туряй за скоро. Не го туряй за следъ 100 години. Не бързай. Имай въра. И трѣбва да знаешъ, туй, което искашъ, ще дойде на време. Туй, което ти трѣбва, ще дойде точно на време. Не се безпокой, ако не идва. Има нѣщо у тебе, като отмахнешъ всичкитѣ препятствия, които съществуватъ непременно онова, отъ което ти имашъ нужда, дали е за твоето здравие, дали е за твоето спокойствие, дали е за доброто на дома ти, то ще дойде точно на време. Туй е опитността на въковетѣ; опитността на всички напреднали души, тѣ сж провѣрили този законъ. И вие трѣбва да го провѣрите. Въра, чрезъ която всичко ще дойде! Тази въра е потрѣбна сега, да се организира нашия черенъ дробъ.

/ къмъ Симеоновъ: изпѣйте една пѣсенъ./

- “Всичко въ живота е постижимо!”

Сега прочетете ХВАЛАТА!

6. 30 ч. с.

на поляната евритмическитѣ упражнения.

Реалнитѣ нѣща въ Любовта

3-то Недѣлно Утринно Слово

11. 10. 1936 г. 5 ч. с.

Времето тихо, топло и малко облачно.

Изгрѣвъ

Добрата молитва. Ще ви прочете 3-та глава отъ

Евангелието на Йоана.²

Въ начало бѣ Словото.

Въ свѣта има едно очакване. Всички очакватъ да се подобрятъ условията, не общитѣ условия. Или всѣки очаква да се подобрятъ и неговитѣ условия по единъ чуденъ начинъ, какъвто и той не знае какъ, но очаква това. Туй очакване, което човѣка не знае, нѣкои го наричатъ бждеще, а други го наричатъ: Това сж празни работи, суевѣрниятъ човѣкъ. Или човекъ може да си въобразява, да си фантазира, че той ще свърши училището, ще стане единъ виденъ държавникъ, писателъ, ще се прочуе. Не единъ, двама, трима, всичкитъ си мислятъ. Дали туй ще стане или не, то е въпросъ на бждещето. Може и може не. Повикали Паганини, да даде концертъ. Казватъ: Може ли да ни дадешъ единъ концертъ? - Мога. Отива той съ цигулката си, съ 4 струни, дава единъ отличенъ концертъ! Онѣзи виднитѣ музиканти, казали: На три струни може ли да ни дадешъ? Явява се той, пакъ хубавъ концертъ държи. Казватъ, на две струни може ли? - Може. И

най после искали на една струна да даде концертъ. Казалъ: Може. И не се явилъ.

Ти на 4 струни докато си, животътъ ти върви; на три, върви; и на две върви; но дойде ли до една, вече животътъ спира, и нѣма никакво движение. И това е знание на нѣщата. Тамъ другояче е. Ако дойдешъ до центъра на нѣщата, тамъ другояче е. Ако дойдешъ до центъра, животътъ е друго. Нѣкой искатъ да знаятъ, какъвъ е животътъ въ Божествения свѣтъ. И той е въ центъра тамъ. Божественото можешъ да го опитаешъ на Земята въ себе си. Въ дветъ. Туй, което вие гледате, тамъ се проявява живота. Вие искате двойката да изчезне. Искате единъ концертъ на една струна. Щомъ може само едно, мъжътъ заминава, жената заминава, детето, братътъ, сестрата, всички ще изчезнатъ. Никѣде не можешъ да ги намеришъ. То е - Битието се връща само въ себе си вътре. Ти седишъ на Земята и правишъ различие между Стояна и Драгана. Че ти страдашъ, че искашъ, и искашъ другъ да ти служи на тебе. Че ти имашъ два крака; тия крака защо сж? - Да ви служатъ, нали така? Ама, казватъ, съ единъ кракъ не може ли да се ходи? Е, може. Ти ходилъ ли си съ единъ кракъ? Икашъ сега. Казвашъ: Съ една ръка може. Съ една ръка и съ единъ кракъ човѣкъ нищо не може да свърши. Сега ще извадите аналогията, вътрешното сравнение. Всички въобще най-напредналитъ хора дойдатъ и се спѣватъ. Има нѣщо, което спѣва човѣка. Сега нѣма да разправямъ за онова, което спѣва. Кое то спѣва, спѣва, а което подтиква, и то подтиква. Една държава може да се спѣва, да се въоръжава. Защо? Другитъ да иматъ интересъ, да не се въоръжатъ. А нѣкой пѣтъ една държава се подтиква, да се

вѡрѡжи, за да може да се брани. Отъ кого? Било е време, когато сѡ се бранили отъ вѡлцитѡ, отъ мечкитѡ. Въ миналото, ученитѡ хора разправятѡ, когато е имало борби между човѡка и животнитѡ. А сега Слава Богу, такива животни нѡма. И човѡка като нѡма сѡ какво да се бори, бори се сѡ себе си, сѡ своитѡ близки, сѡ братята си. Значи онова, което спѡва човѡка има две проявления. Едно спѡване отъ вѡтре и едно спѡване отъ вѡнка. Имашѡ нѡкой неприятелѡ отъ вѡнка, но следѡ като нямашѡ никакви неприятели отъ вѡнка, радвашѡ се. И недоволството, онова препятствие влиза вѡтре въ тебе. И ти си недоволенѡ. Защо? Недоволенѡ си, сърдишѡ се, търсишѡ вината у нѡкого, и като не можешѡ да намеришѡ отъ вѡнка нѡкого, сѡ когото да се карашѡ, ти въ кожата си не можешѡ да се съберешѡ. Туй се явява като една меланхолия, едно обесмисляне на живота, криво ти е, мѡчно ти е, казвашѡ: Животѡтѡ нѡма смисѡлъ. Сега има нѡкой казва: Да умра, че да се отѡрва. Действително, може като умре, да се отѡрве кѡде ще иде, като умре? Казватѡ така, защото не знаятѡ какво нѡщо е смѡртѡта. По-красиво нѡщо отъ смѡртѡта на Земята нѡма, и по-страшно отъ нея нѡма. Смѡртѡта, ако я обичаш, тя е красива, но ако не я обичашѡ по страшна отъ нея нѡма. Нѡма нѡщо, което да мѡчи човѡка повече отъ смѡртѡта, ако не я обичашѡ. Е, какѡ ще разберете едно нѡщо едновременно: Че по-красиво отъ смѡрта нѡма, и по-грозно отъ нея нѡма. Красива е когато я разбирашѡ, а страшна грозотия е, ако не я обичашѡ, и не я разбирашѡ.

Сега вие казвате, че еди кой си човекѡ е лошѡ. Ама че тѡ сѡ родени и двамата отъ единѡ баща. Отъ кѡде се прѡкна това зло, което дойде въ него? Че може ти, който се мѡчишѡ, тази

мжнотия произтича отъ тебе, отъ факта, че ти искашъ да създадешъ нѣщо въ свѣта и не знаешъ, какъ да го създадешъ. И отъ тамъ произтичатъ всичкитъ мжнотии. Тебе ти дойде въ главата една идея, да се облечешъ съ едни баронски дрехи на нѣкой графъ, пѣкъ пари нѣмашъ, и сърдишъ се, че нѣмашъ пари. Искашъ да намеришъ такъвъ дрехаръ, който да ти ушие едни такива дрехи на баронъ, или на графъ или на князь. Е хубаво, ако ти направишъ тия дрехи, какво ще спечелишъ? И какво могатъ да ти предадатъ тия дрехи? Но питамъ, ти съ дрехите ще си идешъ кѣде? Въ обществото между хората, и хората ще си създадатъ едно понятие за тебе, че твоя животъ се е подобрилъ; облѣкалъ се той, вече не ходи скѣсанъ. Тръгна му работата! Облѣченъ е този човѣкъ. Казва, не е така скѣсанъ както едно време. Не зная какъ си оправи работитъ. На заемъ пари е взѣлъ отъ нѣкѣде. Значи, преди него е имало другъ, на когото работитъ сѣ били оправени. Защото, ако той живѣеше между хора, на които работитъ не сѣ оправени, че не може да вземе отъ никѣде пари назаемъ.

Нѣкой пѣтъ вие закѣсвате съ вашитъ идеи. Да кажемъ сте художникъ нѣкѣде. Е какъ ще прогресирате, ако отивате да се занимавате съ чужди работи. Човѣкътъ най-първо трѣбва да се занимава съ себе си. Та когато се усвѣршенствува, не че да не се занимавашъ съ никого, можешъ да се занимавашъ съ нѣкого, но когато се подигнешъ, и станешъ надъ тѣхъ. Когато разбирашъ повече отъ хората. А когато разбирашъ по-малко отъ тѣхъ, мълчи като нѣкоя риба. Защо трѣбва да мълчишъ? Понеже, ако не мълчишъ, ще си създадешъ цяло нещастие

надъ себе си. Пъкъ ако не можешъ да носишъ нещастията, тамъ ще има друго едно зло.

Сега у васъ седи единъ идеалъ. Вие искате да угодите на Бога, или да изпълните Неговата Воля. Най-първо има два порядъка въ свѣта, които върватъ еднакво, паралелно върватъ. Божествениятъ порядъкъ, Божественитъ идеи, и другъ единъ порядъкъ, на всички други същества, които сж излъзли отъ Бога, отъ най-възвишенитъ до най-нисшитъ същества; и този порядъкъ и той върви. И въ даденъ случай вие трѣбва да различавате между Божествения порядъкъ и човѣшкия. После, има порядъкъ на ангелите, порядъкъ на нисшите същества, тия духовитѣ, които обсебватъ хората нѣкой пѣтъ. И сега говорятъ, нѣкой обсебилъ нѣкого, при менъ идватъ, да го освободя отъ тия духове. Законъ има за такива духове. И казва Христосъ на едно мѣсто: Когато лошия духъ излъзне изъ човѣка, ходи изъ безводнитъ и пусти мѣста, и като не намери покой въ себе си казва: Да се върна тамъ отъ дѣто излъзнахъ; че като намери жилището изчистено, приготвено, той отива и взима още 7 духове като себе си. И последното му състояние било 7 пѣти по-лошо отъ първото. Питамъ, ако вие имате единъ красивъ човѣкъ и единъ грозень. Единиятъ красивъ като ангелъ, думитъ му сж сладки, хубави, походката му, всичките му движения пластични, а другия - една грозотия, смрадъ излиза отъ него. Но той не го чувствува това. И тия двамата хора живѣятъ, и двамата да кажемъ иматъ нужда, отиватъ при единъ банкеринъ. И като влъзне онзи грозниятъ, веднага онзи ще каже: Нѣмамъ пари. Изпѣди го. На грозотията нищо не даватъ. Отива красивиятъ, още като го види той, трепне сърцето му, отвори

си касата. Е, защо не му дава на първия? Защото е грозенъ. И защо му дава на този? Защото е красивъ. Е, ти казвашъ: Защо Господъ постъпи така? Да ви кажа защо. Господъ казва тъй: Ти, който ходишъ по своите си пѣтища, и си изпълнявашъ своите си щения, на тебе нищо не давамъ. Върви си. А пъкъ онзи, който изпълнява Волята Му, красивиятъ човѣкъ е човѣкъ, който изпълнява Волята Божия. Ама ти си лошъ човѣкъ. Но ти виждашъ себе си, ти криво разсъждавашъ. Всичките хора красиви, те сж добри, а всичките, които сж грозни, сж лоши. Ама ще кажешъ: И грозни хора има тамъ добри. Не, не.

Съ какво ще се препорѣча една жаба? Съ какво ще се препорѣча тя? Ще каже: Глава на жабите съмъ. Ако е за жабешка глава, ще кажа: Нищо не става съ жабешка глава. Нѣкой се перчи, казва: Зная! Какво знаешъ ти? Та ти не си билъ когато свѣта се е създалъ, когато ангелите сж пѣли. Ти пѣлъ ли си? Бѣше ли тамъ тогава? Не. Че какво знаешъ? Ти си една жаба, която кръкашъ въ мѣтната вода, въ локвите, и дѣлишъ конците на хората наполовина. Кой ималъ повече пари, и кой по-малко? Кое магаре е натоварено повече и кое по-малко. Всичките тия работи. Сега пренесете вѣтре въ себе се. Не е за обществото, разглеждайте доколкото вашиятъ умъ е прозорливъ. И има едно разбиране хубаво. Че ти обичашъ нѣкого. Кажи ми, защо го обичашъ? Обичамъ го, има защо. Щомъ го обичашъ, тогава не се колебай, дали да го обичашъ или да не го обичашъ? Щомъ е Божественото въ него, ти не можешъ да не го обичашъ. А щомъ е човѣшкото, тамъ ще се родатъ противоречия. Човѣшкото, ние разбираме онова, което е въ разрезъ съ Волята Божия.

Та сега, ако искате вие, вие седите и очаквате нъщата да дойдатъ сами по себе си. Той казва, човѣкъ трѣбва да се вдѣхнови. Право е. Духътъ трѣбва да дойде и да вдѣхнови човѣка. И ако дойде Духътъ въ васъ, той трѣбва да намери материялъ, съ който да работи. Че като дойде Духътъ въ васъ, трѣбва да намѣри единъ отличенъ ученикъ, който като му кажешъ нѣщо, да разбира. Че ако азъ ви казвамъ така: Твоето щастие седи въ цифрата 21. На едного казватъ тъй: Въ 21 седи твоето щастие; на другия казвамъ: Твоето щастие седи въ 12. Че какъ, те сж все сжщитъ цифри. Въ единия случай дветъ е отпредъ единицата, а въ другия случай дветъ е задъ единицата. Какво ще разберете, въ 12 и въ 21. Ама защо да не е въ 22. Тя е една много проста работа. Въ 21 седи твоето щастие. Обяснявамъ по единъ начинъ. Ти си жененъ. Жена ти е богата. Твоето щастие седи въ жената. Тя пари има нѣколко милиона въ банката, ти единица си тамъ. Въ 2-тъ, въ 20-тъ, въ жена ти седи щастieto. Следователно, ти ще се съюзишъ, ще я обичашъ, да се отвори сърдцето ти, за да ти тръгнатъ напредъ работитъ. Сега тука ме пита единъ мжжъ, въ какво седи неговото щастие. Неговото щастие е въ неговата жена. Въ жената. Дойде една жена, и тя пита: Кжде е? Въ 12, въ мжжътъ е. Той е богатъ, обичай го, ще ти се отвори сърдцето, и ще ти тръгне напредъ. Ти седишъ и казвашъ: Какво означава 12? Мжжътъ е богатъ. Какво онзначава 21? Въ дадения случай жената е богата. Оставете въпроса, защо е така? Тази жена е богата.

Сега защо жената е богата? Едно време тя беше мжжъ, и живя много добре, и затова Господъ този мжжъ направи жена.

И тя си носи богатството. И мъжът си носи като жена своето богатство съ себе си. И тази жена като живее пакъ добре; едно време тя живъ дълго добре, и Господъ я направи пакъ мъжъ. Затова богатството е съ нея. Тя е все същата, която ходи отъ едната страна и другата страна. Ти седишъ и си бърхашъ главата. У жената чувствата тръбва да бждатъ добри. Ако живѣешъ добре, мъжъ ще станешъ; пъкъ ако не живѣешъ добре крава ще станешъ. Една жена, която не може да живѣе добре съ мъжъ си, не го разбира, търси да се освободи, тя е крава вече. Е, разберете крава какво значи. Че цѣло едно съдържание има кравата. Ще кажете крава, да я доятъ хората. Че те ще доятъ тази крава. И следъ като (я) доятъ, може би едно поколение ще я доятъ, и тя ще се превърне въ първата си форма. Кравата изучава закона на милосърдието, да даде нѣщо. Какво сж кравитъ. Кравитъ изучаватъ Божието милосърдие. Единствените същества, които не крадатъ. Казватъ: Вземете колкото искате. И ме пуснете после, пакъ да си паса тревата. Тя ходи и мисли вече, пакъ да я издоятъ. Тази крава по единъ вътрешенъ начинъ прогресира. Тя седи и преживва. Какво значи преживване? Като си преживва, тя казва: Туй е то да дадешъ. И тя си преживва. Вътрешно си говори тя: Много добре е направенъ живота, сега го разбрахъ. Казва: Тръбва да ме доятъ. Защо те доятъ? Тя казва: Добъръ е Господъ, нека ядатъ това млѣко!

Та казвамъ сега, има много обезсърдечни, нѣкой пътъ среща хора обезсърдечни, казвамъ: Идете да ви издоятъ нѣкъде, нищо повече! Ама, който те дои да не нѣкой глупакъ, ама уменъ, който знае, добре да дои. Нека те издои. Доенето не

е лошо нѣщо. Но уменѣ човекѣ да те дои. Сега тия сѣ възгледѣ. Вие се спирате върху нѣщо и казвате: Ние живѣемѣ добре, ние се молимѣ хубаво. Кому се молишѣ? На Бога. Е, щомѣ се молишѣ на Бога, какво търсишѣ при хората? Ти за Бога мислишѣ, и се молишѣ, а при хората живеешѣ. Е противоречие. Щомѣ живѣешѣ между хората, ти имашѣ вече едно отношение сѣ тяхѣ. Трѣбва да направишѣ да излѣзнешѣ. Защото нещастieto е тамѣ въ хората. Казвашѣ: Не ме разбиратѣ. Много добре. Туй е фактѣ, ти търсишѣ единѣ начинѣ, по който да се освободишѣ отѣ своето нещастие. Азѣ искамѣ да служа на Бога, казвашѣ. Е, хубаво. По-хубаво отѣ това нѣщо нѣма. Да служишѣ. И тогава, ето тебе човѣшките работи те съблазняватѣ азѣ съмѣ ви далѣ единѣ примерѣ, не зная колко пѣти съмѣ го превеждалѣ, но ще ви го превода и втори пѣтъ сега сѣ неговото изяснение. За онзи светия, който седѣлъ на планината, че се просветилѣ неговиятѣ умѣ, разбралѣ живота; Той ималѣ единѣ братѣ, общарѣ въ свѣта. Че му се дощѣло, да се върне и да го посѣти, и да го просвети въ туй, което е научилѣ, и да го преведе при Бога. За да покаже своята чистота, той си взѣлъ отѣ чистия снѣгѣ на планината, направилѣ една топка, и я турилѣ въ своята дреха. И слѣзналѣ при брата си, да му покаже, че като седи въ рѣжката снѣга, не се топи! Туй е изкуство, да не се топи снѣга. Брата му, общарѣ, казва: Благословилѣ те Господѣ! И си работилѣ. А ние сме обикновени хора, какво може да излѣзне отѣ насѣ? Тукѣ идатѣ хора, да имѣ правишѣ обща на краката. Грешни хора сме ние. Единѣ денѣ той отишѣлъ въ неговата работилница, пѣкъ братѣтъ билѣ виденѣ общарѣ, прочутѣ. И дошла царската дѣщеря, много красива,

да ѝ вземе мърка за обуша. Брата му, светията, държалъ топката въ ръцете си, и по едно време снѣгътъ почналь да се топи. Братко, казва снѣга ти се топи. Да ви превода сега, ти казвашъ: Стопихъ се, топя се! Азъ често слушамъ: Топя се! Е, защо се топи? Царската дъщеря, кракътъ ѝ е тамъ. Е, ще кажешъ: Изкушение е това. Не, не нѣкъде дълбоко туй изкушение седи. Изкушението навсѣкжде може да се яви. Азъ да ви превода сега. Да оставимъ сега причината. Необяснена работа е то. Вие трѣбва да мислите. Вие ако гледате у нѣкой братъ, у васъ ще се яви щестлавие; чуль единъ примѣръ. Той ще преведе примера. Но работата остава необяснена. Но азъ го превеждамъ, какъ е сега, моето сърдце при царската дъщеря дали може да остане снѣга ми неразтопенъ. И ако се стопи, ще каже: Не е лошо тя да има огънь, да се стопи моя снѣгъ. Защото щомъ се топи моя снѣгъ при царската дъщеря, азъ не съмъ разбралъ живота, трѣбва да трѣгна подире ѝ. Азъ трѣбва да имамъ единъ огънь. Тя има единъ огънь, който топи снѣга. Защото този планински снѣгъ, ако не се топи, каква полза ще принесе? Казва: Човѣкъ трѣбва да бѣде чистъ. Нѣмамъ нищо противъ чистотата. Но ти чистиятъ човѣкъ, по кой начинъ ще помогнешъ на твоите братя на Земята? Ти предъ тяхъ си чистъ като ангелъ, но си студень, че тѣ могатъ да замръзнатъ. Не може да живѣе човѣкъ. Питамъ, какво може да го ползува студената ти чистота? Тази чистота въ какво трѣбва да се превърне? Чистотата трѣбва да се превърне въ светостъ. Ама светостъта, и тя още не е довършена. Светостъта трѣбва да се превърне въ свѣтлина! А свѣтлината трѣбва да туримъ въ движение. Отъ Небето да слезне на Земята, да освети хората, да

влъзне въ тѣхнитѣ очи, да освѣтли сърдцата имъ. Тази чистата вода като се превърне въ снѣгъ, трѣбва да иде въ нечиститѣ жилища, и въ хората да влъзне, за да ги види отъ вѣтре. Отъ вѣтре трѣбва да ги изучава тя.

Сега щомъ се приведе нѣщо за една жена, азъ защо не искамъ нѣкой пѣтъ да говоря; защото щомъ говоришъ за едно семейство, за една жена, мома, ще се натъкнешъ на редъ мъчнотии. Тя е жената. Че жена. Жената е живота, тя твори. Тя е едно нещастие, но и едно благо. Живота е жената. Тя е едно велико благо, но и едно велико нещастие. Въ живота ако дойдешъ ти, и искашъ само съ този животъ да благувашъ въ живота, ти вече си човѣкъ на кривъ пѣтъ. Една крива идея имашъ. Ти въ живота не можешъ да благувашъ. Животътъ е само училище, дето трѣбва да добиешъ знание. Като добиешъ туй знание, тогава отъ живота можешъ да извадишъ всичкитѣ блага, които сѣ скрити въ този животъ. Ако нѣмашъ знание животътъ ще бѣде едно нещастие за тебе. А ако имашъ знание, животътъ е едно велико благо! И второто положение. То следъ тебе ще се яви, когато придобиешъ свободата. Ти търсишъ свободата въ свѣта. Но тази свобода, това сѣ вече други отношения. Ти търсишъ Истината. А тази Истина, тебе може да те направи вѣтрешно свободенъ. Да имашъ тази свобода! Хората сега воюватъ за свобода. Но тази свобода, то е единъ въпросъ. Ти ще се натъкнешъ на други мъчнотии. Хубава е идеята, тя е добра, но пѣтятъ, по който хората сега търсятъ своята свобода, не е онзи идеалниятъ пѣтъ, по който вие можете да станете свободни. Ако човѣкъ се кара и се бие, и се избиватъ хората. Донѣкъде хубаво е, защо не. Боятъ е

както разбирате. Може нъкой да те бие, нали Писанието казва, че Богъ онъзи, които обича, и ги наказва. Е, щомъ имашъ големи несгоди въ живота Богъ те обича. Понеже Той въ своята безпредѣлна Мъдростъ, вижда много нъща, които ти ги нъмашъ, а си се заблудилъ. И тогава тури Той начини и методи, да те чисти. Има начини, които трѣбва да тури, за да се очистишъ. Е, какъ ще разберешъ живота? И чудното е, нъкои хора като дойдатъ при тебе, ти имашъ желание да имъ помогнешъ; а нъкой като дойде, не искашъ да му помогнешъ. Не само ти, нъкой е светия. Казвате: Светия да бжде човѣкъ. Нъкой пѣтъ и светията прави голѣми усилия; нъкой пѣтъ и добрия човѣкъ прави голѣми усилия да направи добро нъкому. И тамъ сѣщиятъ законъ действува. Че ако не беше Богъ, Който да контролира ангелитъ, които сѣ чисти и свети, тѣ биха очистили човѣчеството и нищо нъма да остане отъ тяхъ. Ама Богъ ги спира. Казвамъ: Вие нъкой пѣтъ мислите, че добриятъ човѣкъ не бие. /показва съ ржката, че бие/. Не, не. Добриятъ човѣкъ бие; и като ви бие добриятъ човѣкъ, ще видите, какво нъщо е бой! Пѣкъ азъ съмъ гледалъ майка, която като обича и бие. Сега нъкои майки, глупави, биятъ само по задницита, тѣй го понашари малко. А нъкоя вземе, че го бие по ржцетъ, по краката, дърпа го по ухото та онова дете крѣска, реве! Казватъ: Не е хубаво да биятъ човѣка. Бой! До второ разпореждане ще има. Тѣй седи въпроса. Вие мислите, че ще дойде единъ день, ще излъзнете; но сега бой до второ разпореждане. Тамъ ще викашъ, и като плачешъ, и като кажешъ последната си дума, Господъ ще каже: Стига вече! Че представи си ти си единъ пѣвецъ, пѣешъ една ария, нъкоя

соната, нѣкое класическо парче, произведение. Да кажемъ, нѣкои ноти има фини вѣтре, до три и половина гами. Какво има, пѣвецътъ пѣе, има ноти на най-високото мѣсто; той докато не дойде до най-високата нота тамъ, и ако не може да я вземе чисто, той не може да слѣзне. Ще вземете правилно нотитѣ. И тогава ще вземете другата линия надолу.

Що сѣ страданията? Високитѣ тонове сѣ тѣ. И ще дойдатъ нѣкои, искатъ да станатъ светии. Светия за да станешъ трѣбва да можешъ по 4, 5 гами да взимашъ. Той е светия. Високитѣ тонове ноти да взима. Че той въ високитѣ тонове, тамъ е силата на човѣка. Ама Добродѣтелъта, то е високо нѣщо. - Доброто! Но реализираното добро е най-възвишения, високия тонъ който си определилъ, който е дошълъ. Та всички могатъ да го взематъ, ако искатъ. Та много братя и сестри има, които казватъ: Кажи ни нѣщо. Ама ние не искаме да живѣемъ така. Пъкъ азъ я виждамъ сега тази сестра иска да живѣе; тя като ме гледа, иска да ме цѣлуне. Това е всичкото. И за туй обикаля. Или ржката ми иска да цѣлуне, или мене нѣкъде да цѣлуне. Казвамъ: Слушай, азъ съмъ огънь, ти можешъ да ме цѣлунешъ, но ще си изгоришъ устата, и нѣма да можешъ да цѣлунешъ ближнитѣ си. Не ме цѣлувай, но малко далечъ, далечъ стой. Казва: Съ насъ не постѣпи както трѣбва. Де е вината? Че може да ви изгоря. Може да ви изгоря и сърдцето. Не ставатъ тия работи. Кракътъ изгорѣлъ, ржката. Азъ не искамъ да гoria. Нѣкой пѣтъ и сърдцето може да изгори. Пъкъ азъ не искамъ да гори нѣкое сърдце. А имамъ желание да стопя хората. Но ако мислите, че азъ съмъ отъ милостивитѣ, нѣма да остане никой, който да не се стопи! Искамъ всички

хора да се превърнат на една чиста, хубава бистра вода! Безъ никакви утайки! То е Божественото! Не е мой идеалъ. Това е великият идеалъ на Богъ! Да станемъ чисти! И то твоята бѣла дреха ще остане чиста. Бѣлината какво означава? На какво е символа тя? То е законъ на самоотричане. Вие искате съ бѣли дрехи да ходите. Божественото е законъ на самоотричане. Значи, ще се отречешъ. Тръбва да имашъ идеалъ. Ти искашъ да станешъ бѣлъ. Тръбва да се отречешъ отъ всичко. Да се отречешъ, това е бѣлиятъ цвѣтъ. Бѣлиятъ цвѣтъ въ Природата, тя всичко дава. А що е черниятъ цвѣтъ? Той всичко взема въ себе си. А Божественото всичко дава. Ти обичашъ да носишъ бѣло. Нѣкой пѣтъ азъ не обичамъ да нося бѣло. Чувствамъ го, че тази бѣлата дреха не е на мѣсто. Този бѣлиятъ цвѣтъ нѣма съ какво да работи. Казва: Тръбва ми на менъ червениятъ цвѣтъ. Цвѣтътъ, съ който се започва единъ новъ животъ. Следъ туй казва: Тръбва ми единъ портокаленъ цвѣтъ. Единъ цвѣтъ, който да оформи нѣщата. Тръбва ми зелениятъ цвѣтъ, то е силата въ мене, която трѣбва да расте и да се развива, и т. н. върватъ цвѣтоветъ. И за туй дрехите нѣкой пѣтъ ставатъ шарени. Всѣка дреха е на мѣсто. Ти трѣбва да знаешъ, защо носишъ такава и такава дреха. Идея трѣбва да имашъ. Като туря азъ една бѣла дреха, азъ имамъ предъ себе си чистотата, безкористието, всичко каквото имамъ, да го раздамъ между хората. И съ тази бѣлата дреха следъ като ходя десетина години, дрехата ми ще се оцапа. Тогава, за да премахна скръбта отъ моята дреха, ще я направя червена, и отъ бѣла ще стане червена. Тя казва: Отъ бѣла станахъ червена. Това е една придобивка. Бѣлото трѣбва

да го превърнешъ на червено. А червеното? Щомъ го превърнешъ въ червено, ще дойдешъ въ едно противоречие, ще почнешъ борбата. Червениятъ цвѣтъ има две страни. Вжтрешна и вѣншна страна.

Та казвамъ сега, една друга философия, въ окултната наука има една философия, то сж много дълбоки въпроси за цвѣтоветъ. То е дълбокиятъ въпросъ. Той е азбуката, съ която човѣкъ трѣбва да чете. И музиката е една азбука. И ще забелжете запримеръ въ 7 - тѣ тона, ако пѣешъ, нѣкой човѣкъ не може да взема правилно фа - то. Той куца въ материалнитъ работи. Нѣкой не може да взема правилно ми - то. Куца въ умственитъ работи. Нѣкой не може да вземе правилно си - то, - куца въ духовнитъ работи. Нѣкой не може да взема правилно ре. - Куца въ волевитъ работи. Неговата воля, който не може да вземе правилно ре - то, винаги въ волята има нѣщо. Та азъ като слушамъ нѣкого, виждамъ го, той кжде куца. Не го критикувамъ, но виждамъ до - то не взима правилно. Въ ухото си чувамъ, казвамъ: Куца нѣщо. Има нѣщо въ себе си. Причината е тамъ. И ще му кажа: Тукъ не е тѣй. Той никога нѣма да може да вземе този тонъ правилно, докато не изправи онова състояние въ душата си, което съотвѣтствува на този съотвѣтствующия тон. Сега тия работи трѣбва да ги провѣрите. Вие ги слушате теоретически. Трѣбва да вѣрвате. И имате право да не ми вѣрвате. Само като направите опитъ, ще намѣрите, че нѣщата не сж такива. А сега трѣбва да вѣрвате, и като вѣрвате; вие ме слушате, и казвате: А Учителятъ говори, но Той не знае тия работи. Е слушай, азъ бяхъ казалъ единъ вашъ изразъ, азъ бихъ желалъ вие да знаете

нъщата толкозъ, колкото азъ ги зная; Не че то... Тамъ е спасението. Вие трѣбва да знаете тия работи. Вие имате за менъ едно такова понятие, което башъ не е такова. Вашата въра е толкова слаба, че въ много работи вие се съмнявате. Че въ мене, въ моето съзнание абсолютно нѣма никакво прекъсване. Нѣма нищо въ свѣта което може да ме изкушава. Не мислете, мене хората никакъ не ме интересуватъ. Онова, което ме интересува, азъ не се нуждая отъ нищо. Туй нисшето, азъ не се нуждая отъ него. Азъ се радвамъ повече на щастието на хората отколкото на своето щастие. Ще кажете: Какъ може това? Но такива каквито сте сега не го искамъ. Азъ не искамъ вие да имате моето отношение. Че ако вие не се интересувате отъ свѣта вие не бихте могли да живѣете. Азъ въпреки, че не се интересувамъ нищо отъ свѣта, пакъ добре живѣя съ хората. Като дойде една жена, ще я утѣша, всичко това. Ще ме нарекатъ „студенъ е“, това - онова. Нѣкой боленъ ще го излѣкувамъ. Искане да ми даде пари. Пари, казвамъ, не ми трѣбватъ. Искане да ме гощава. Казвамъ: Оставете и яденето. Казватъ: Ама той е недоволенъ отъ насъ. То е единъ товаръ за менъ. Като туря малко отъ тѣхния хлѣбъ, то е една голѣма жертва. Трѣбва да ямъ. И тогава по нѣкой пѣтъ ямъ. Какъ ямъ. Има единъ начинъ, азъ го зная. Трѣбва да ядешъ отъ човѣка, да не го обидишъ.

Та съмъ превеждалъ и другъ примеръ, който вие не сте мислили. Превеждалъ съмъ на васъ единъ примеръ, и вие ще го преведете. Когато отива Моисей, да вземе да му даде Господъ закона, този законъ, който сега е написанъ въ 10-тъ заповѣди на планината. Той си носилъ и плочитъ съ себе си, и ги турилъ.

Минава покрай единъ овчаринъ, който весело си пѣлъ и свири, приготвилъ нѣщо жертва, заклалъ една много хубава овца. Казва му Моисей: Защо си толкова веселъ? - Обща ми Господъ, че ще ми дойде на гости. И му заклахъ една овца, тукъ като дойде. Моисей го гледа така очудено, казва: Не е така, Той Господъ овци не яде и на гости не ходи; Той нѣма да си остави работитъ, и при тебе да дойде. Погледналъ така и си тръгналъ. Мислилъ, че го просветилъ. Овчарътъ се сгушилъ, помислилъ и този човѣкъ! И престаналъ да работи, и пѣснитъ престанаха. Отишълъ Моисей горе, горе на планината, видѣлъ Господа, но лицето на Господа беше измѣнено.

- Ти каза на онзи овчаръ, че азъ на гости не ходя. И агнета не ямъ. Ти въ този човѣкъ уби надеждата. И защо тъй стана скръбенъ. Ти говоришъ за неща, които не знаешъ. Иди сега и да му кажешъ, че Азъ ще му ида на гости. Нищо повече! И Моисей взе плочитъ, и тръгва, отива при овчаря, казва: Ще ме извинишъ, казахъ, че Господъ не ходи на гости, но не съмъ билъ правъ, ще ти дойде на гости. И веднага става веселъ овчаря. Моисей искалъ да научи тайната, скрилъ се и искалъ да види, какъ ще дойде Господъ. И овчаратъ като сѣдналъ при трапезата, при яденето, по едно време заспалъ, и огънътъ отъ Небето взѣлъ всичкото агне! Събужда се овчара, казва: Дойде Господъ! Моисей тогава забѣлзвалъ какъ ходи Господъ на гости, и какъ яде агнета.

Ти казвашъ: А, ти грѣшникътъ, тебе ще обича Господъ. Остави тези работи. Докато не станешъ праведенъ. Сега приложението. Ти не разбирашъ грѣшникъ е, ти не знаешъ, дали е грѣшенъ. Нищо не говори. Господъ не може да те обича.

Не ги знаешъ тия нъща. Ти не си проучилъ тази наука. Какъ обича Господъ, ти не знаешъ. Казва: Обича Господъ. И гръшнить ги обича. И като ги обича, иди да наблюдавашъ, иди да видишъ, кой е пжтътъ на тази обичъ. Какъ обича Господъ нъкой гръшникъ. Единъ човъкъ е богатъ, като е гръшникъ, за да го накара, да Го обича, ще му даде голъмо страдание - ще му вземе богатството на праведния. Вие мислите, че Иовъ бѣше много праведенъ. Праведенъ бѣше по човъшки. Но въ Иовъ имаше вътре скрити недъзи, които Иовъ не ги подозираше. Бѣше богатъ човъкъ и много добъръ, но имаше друго нъщо, което Господъ искаше да очисти. И като дойде до страданията, той прокле и деньтъ, и какви не работи. Господъ не му взе това за кусуръ. Но той дойде най-после и самъ се изповѣдва. И казва: Много пжти за Тебе съмъ говорилъ, за нъща, за които вече нѣма да говоря. Това е всичкото. Сега, понеже разбрахъ, нѣма да говоря това, което говорихъ въ миналото. Като разбира, човъкъ другояче ще говори.

Та сега азъ се радвамъ, нъкой пжтъ когато срещна нъкой отъ васъ, които се каратъ, и после помиратъ се. После, идватъ новини да ми разправятъ. Нъкои новини: Представи си тука на Изгрѣва, какво праватъ младитъ? Както въ свѣта тръгнали двама по двама. Казва единъ братъ, мода влъзнала, тръгнали двама по двама. Ама че казвамъ, братъ и сестра какъ ходатъ, тия двамата. Тръгнали младитъ. Е хубаво. Значи, ти, който си видѣлъ, и твоя снѣгъ е почналъ да се топи. Ти, стариятъ, който си видѣлъ младия, ама ти вземашъ участие въ туй. Ти мислишъ, че това е реално. Това е само привидно така. Тъ ходятъ, така, но ти не виждашъ дали има Любовь или не.

Единъ денъ ще видишъ, тия, които си гуцатъ, после и двамата почнатъ дъ плачатъ единъ отъ другъ. Ти не виждашъ това. Ти не знаешъ Божиитъ работи. Тукъ се събрали двамата, казвашъ: Събрали се. То е Божията Любовъ, тия двамата хора, Господъ ги е турилъ на работа. Чиновници сж. Тръгнали, тя казва: менъ ме назначиха. И той казва: И менъ ме назначиха. Е каква служба? Нъкаква служба. Тъ си отиватъ и си приказватъ, какъ ще работятъ. Туй си приказватъ, Тъ се обичатъ - назначени сж на служба. А пъкъ хората сега даватъ друго тълкувание. Престанали да се обичатъ. Уволнили ги. Щомъ престанете да се обичате, вие сте уволнени. Нищо повече! За менъ е така. Дойде нъкой, изгубилъ Любовта, казвамъ: Сега ще се молишъ, да те назначатъ пакъ нъкъде. Сега въпросътъ е, може би ще те туратъ на една по-ниска служба, или на по-висока служба. И азъ ви говоря за реалнитъ нъща, които ставатъ. Така разбирайте. Не ходете сега да оправяте свѣта. Казвамъ: Млади и стари, какво може да говорятъ? Хубаво е. Донасятъ се тия думи до мене. Мене ми трѣбватъ тия думи, тия новини. Но бѣдете спокойни, не се тревожете. Че вие сте въ единъ Божественъ свѣтъ, и защо се тревожишъ за нъща, които не сж въ ваша воля, нито въ ваша работа. Двамата млади ходятъ, Божия работа е! Ама напуснали се. Божия работа е! Мжжъ напуска жена си. Божия работа е. Развѣлъ се нъкой. Божия работа е. Осиромашѣлъ е нъкой. Божия работа е. На всичко казвайте: БОЖИЯ РАБОТА Е! Щомъ си давате тълкувания, то е ваша работа.

Е какво искте сега? Вие сте недоволни въ дадения случай, защото на васъ не обръщатъ внимание. Нищо повече! И всеки

има желание, той да вземе първото място. Животът е като едно колело. Ти чакай. Ти си като единъ зъбецъ, ще дойде и твоя редъ. Ще дойде дънятъ и за тебе. Ще влѣзнешъ и ти. Та преведете сега всички тия външни форми. И питамъ ви сега, вашето отношение въ Любовта ще бѣде ли същото? Да кажемъ, вие сте две птички, две славейчета, любувате си, утре единиятъ славей мжжътъ, стане човѣкъ, а женското славейче остане, какво ще направи мжжътъ? Той ще ѝ вземе единъ кафезъ, човѣкътъ, и ще тури славеятъ тамъ. Много хора обичатъ славеитъ. Тъ сж тѣхнитъ възлюбени отъ миналото, които ги държатъ въ кафезъ. Ти обичашъ нѣкое куче. То е твоята възлюблена. Обичашъ нѣкоя крава или конъ. Твоята възлюблена е. Нищо повече. Ще каже нѣкой: Тъ сж глупави работи. Не, ти си онзи умниятъ Моисей съ плочитъ който отива горе въ планината. Още Господъ нищо не е турилъ на закона, който ще дадешъ. И този законъ ще остане неразбранъ. И тогава Господъ ще изпрати Своя Синъ отъ Небето, да пострада на кръста, и да покаже, какво нѣщо е Любовтъ. Моисей казва, какво нѣщо е Любовта, но каквъ примеръ даде Моисей? Никакъвъ примеръ. Той даде като идеалъ, да възлюбишъ Господа съ сърдцето си, съ душата си, съ умъ си, съ силата си, но той не даде никаквъ примеръ. Но въпреки, че е билъ най-кроткия и най-умния между евреитъ. И много ревнивъ бѣше, за Бога, но той не разбираше Бога, че единъ денъ той извърши това, което не трѣбваше. Казва: Всѣки да вземе ножъ противъ брата си! И 15 хиляди ги убиха. Надупкаха ги. И после другиятъ законъ, за сжбота; че ако вземешъ сжчки сжбота, съ камъни да го убиятъ. А, тъй ще ги

избиятъ. Имаше го това. Но само по този начинъ можеше да се пази сѣбота. Но ако ти въ името на Любовта ходишъ да изкористувашъ нѣкого /Любовта/, не е ли сѣбота? Ако изкористишъ Любовта какво означава съботния день? Да не ходишъ да събирашъ съчки. Че като изкористишъ Любовта, не ходишъ ли да събирашъ съчки? Че ти ще изгубишъ живота си. Че тълкувайте сега. Трѣбваше Моисей да покаже: Ако ти изкористишъ Любовта, ти ще изгубишъ Любовта, ти ще изгубишъ всичко. Предпочити да страдашъ, да изгубишъ всичко, отколкото да влезне въ тебе да изкористишъ Любовта. Трѣбва да знаешъ, че тази Любовъ, която е влѣзнала въ тебе, носи всичката сила въ себе си. Тебе нищо не ти трѣбва отъ вѣнка. И ако ти мислишъ, че въ Любовта нѣкой ще може да пази, заблуждение е. Много хора има, мъжътъ пази жената, и жената пази мъжъ. Не, начинътъ не е такъвъ. Сега начинътъ, по който се пазятъ хората, не е такъвъ, какъвто трѣбва да бѣде. Сега женитъ ще пазятъ мъжете си, и мъжете ще пазятъ женитъ си, тъй както не трѣбва. Не, ни най-малко не трѣбва да се пази така. Азъ да ви кажа, какъ трѣбва да пазите. Ти като обичашъ жена си, вземи най-силния огънь, и ще туришъ най-силния огънь, и никой мъжъ не може да се допре до нея. Тя навсѣкъде ходи по свѣта, турена е тази аура, че който мъжъ да дойде, ще седи на известна дистанция. Ако рече да се докосне до нея, той ще умре, ще се простне на земята. Че колко мъже има, които сѣ измръли отъ женитъ. Той като бутне тази, съ огънь е, ще се простре на земята и ще свърши. И жена, ако бутне единъ такъвъ мъжъ, защото и жената е турила този огънь около мъжа си, и тя

/другата жена/ ще се простре на земята, сящо ще умре. Ще умрешъ. Ще седишъ на далече. Тъй се пази чистъ животътъ. Ще пишешъ: Опасно е да се бута тукъ! Нищо повече! Нъма никаква философия въ този опасния огънь. Огънь е, нъма никакво обяснение. Изкушението е смъртъ. Щомъ умирашъ, то е последиствие на едно непослушание.

Сега да имате въра въ себе си. Вие се съмнявате, дали той живее чистъ и светъ животъ. Слабъ е ангелътъ му. Защо е слабъ ангелътъ? Вие го подозирате, вие не разбирате Божиитъ пѣтища. Научете се. Защото подозрѣнието идва отъ суевѣрието. Вие сте били крайно суевѣренъ. Понеже разликата между суевѣрието и подозрѣнието, тѣ сѣ близки. Вие сте били едно време крайно суевѣрни, понеже искате да видите, по кой начинъ нѣщата ставатъ. Все да добиете нѣщо. Суевѣрието е въ това, че всѣкога ти вървашъ, че можешъ да придобиешъ нѣщо за себе си. За това си суевѣренъ. Господъ всичко може да направи, а ти мислишъ, че за тебе може да направи. И когато се обезвѣришъ въ твоего суевѣрие, ще го напуснешъ. Тогава се яви въ тебе подозрѣнието, понеже подозрѣнието е обратния процесъ. Защо подозирашъ? Тебе те е страхъ. Защо подозира жената мъжа? Да не ѝ го взематъ отъ нея. Жената подозира мъжа си, и мъжътъ подозира жена си. Защо подозира? Или нѣкой момъкъ дошълъ въ дома, - може да вземе дъщерята. Значи подозрѣнието всѣкога изпква като единъ резултатъ, че тебе те е страхъ, да не ти взематъ това, хубавото, което имашъ.

Та казвамъ, превърнете вашето суевѣрие въ въра. Да. А въ какво трѣбва да превърнешъ подозрѣнието? Ще дойде единъ

човѣкъ, вървай му. Тогава ти ще вървашъ, нѣма да подозирашъ този човѣкъ. Видѣй доброто въ него. Кажи: Този човѣкъ никога не може да направи пакостъ! Сега въ себе си, вие подозирате и Бога. Че вие правите престѣпление. Вие правите пакостъ. Казвате: Господъ не постѣпи така както трѣбва. И лицето ви се измѣни, вие сте едно божество, на което трѣбва да се обърне внимание. Понеже Господъ съдялъ отгоре, недоволни сте. Вземете онзи фактъ. Богъ не осѣжда никого. Когато отиде въ райската градина тамъ, както описва Моисей работитѣ въ Свещеното Писание. Азъ ще ги взема тия нѣща, и казва: Господъ отива изъ градината и казва: Адаме! Търси го. Адамъ се е скрилъ. Господъ разглежда, какво е направилъ - Адаме. Вика го, вика, и най-после трѣбва да се разгнѣви. Явява се, пита го Той: Кѣде си Адаме? Чухъ Гласа Ти, но се убояхъ, понеже съмъ голъ. Казва му Той: Кой ти каза, че си голъ? Че “съмъ голъ”, вече престѣпление има. Казва му Господъ: Че кой ти каза, че си голъ? Да не си ялъ отъ забраненото дърво? Като че Господъ нищо не знае. Не го осѣжда. Тази работа я изследва. Защо сгрѣши, не го пита: Ти защо прѣгрѣши. Адамъ трѣбва да дойде, и веднага започна изповѣдта: Казва, голъ съмъ. И вие отивате при единъ човѣкъ, не е праведенъ той, не постѣпилъ добре. Той трѣбва да си изповѣда грѣховетѣ. Да каже: Голъ съмъ. Ти не ходи, да му казвашъ. И тогава ще изпитатъ коя е причината за голотата. И по кой начинъ може да се поправи. И въ края на краищата, тѣ ги изпѣждатъ изъ рая. Какво е изпѣждането? Тѣ сами излѣзнаха изъ рая навѣнка. И даде една надежда. На змията казва: Понеже ти си направила това, твоята глава ще

бжде смазана; а понеже човѣкътъ сгрѣши, на жената казва: Отъ тебе ще се роди единъ, той ще ви изведе и ще ви покаже пътя, какъ да се повърнете въ рая.

Та сега този процесъ на Христа, не е нищо друго освенъ, старото непослушание трѣбва да изчезне; като дойде Христосъ, и да влезне Христосъ въ вашата мисль и въ вашитѣ чувства, и въ вашитѣ постѣпки. Цѣлиятъ ви животъ да се подигне. И тогава да видите по кой начинъ, и въ кой пътъ Богъ присѣствува сега. Сега нѣкои отъ васъ сѣз утекчени, като ме слушате. Пари нѣмате. Хубави работи, хубаво е, но сега пари ни трѣбватъ. Много хубаво. Безъ знание не може. Е, деца ми трѣбватъ. Много хубаво. И безъ деца не може. Е, приятели ми трѣбватъ. И приятели трѣбватъ. Хубавъ е животътъ, но безъ приятели не може. И приятели трѣбватъ. Служба ми трѣбва. Всичко е потрѣбно, като дойде на своето време. Не че желанията ви не сѣз на време, не сѣз на мѣсто. И ако ги имате, че за тази добрата жена. Ти искашъ добра жена. Ти приготвилъ ли си се за нея? Искашъ добъръ мъжъ. Искашъ единъ приятелъ. Приготвенъ ли си? Че азъ ако имахъ вашия умъ, азъ въ България не трѣбва да седа три месеца, най-много една година и да си замина. Въ България да седишъ при тия българскитѣ дрънкаци, и попскитѣ дрънкания. Питатъ, кой ще ме замѣсти? Никой. То е едно отъ голѣмитѣ безумия. Казватъ: Като умре Господъ, кой ще Го замѣсти. Философия. И питатъ, може ли Господъ да умре? Като грѣшишъ ще умрешъ. Но ако си праведенъ, животътъ ще се разширява. И казва, какво ще направите? Е, какво ще направимъ? Ако българитѣ постѣпятъ добре, колкото българии

намъря тука, ще ги изтегля. Казва Христосъ тъй, ще идатъ при Него. Вие нѣма да останете на Земята. Васъ ще ви откраднатъ единъ следъ другъ. Единъ ще ви заминѣ, после другъ. Българитѣ ако не приематъ, като дойде Христосъ на облацитѣ, вие, живите, ще бѣдете грабнати, да идете да живѣете съ Него. Тукъ нѣма да останете.

Сега работата е друга, да разберете същината. Същественото на живота. Правете каквото искате, но трѣбва да имате едно разбиране. - Да разберете Истината! И говорете тъй както трѣбва. Азъ гледамъ сведенията какъ сѣ невѣрни. Тукъ нѣкои отъ васъ, както въ свѣта, иде нѣкой и ми разправя невѣрни работи. Дойде мжжътъ и ми разправя невѣрни работи за жената; дойде жената и тя ми разправя невѣрни работи за мжжа. Азъ ги виждамъ работите както седятъ. Дойде синътъ разправя невѣрни работи; дойде дъщерята и тя разправя невѣрно. Всичкитѣ разправятъ невѣрното. Ще дойде нѣкой и ще разправя, че не го приѣли. Изгрѣвяни: Представете си, казва, менъ ми трѣбватъ 274 лева, не ми помагатъ. Изваждамъ и му давамъ 274 лв. Казвамъ: Ще извинишъ, азъ имахъ да му давамъ на този, че което имамъ да давамъ на него, давамъ го на тебе. Слабъ ви е ангелътъ. Слабо ви е разбирането. Че азъ бихъ желѣлъ нѣкой отъ васъ, тъй като дойде изпитанието, да седи, да издържа. Пече го жена му. Азъ имамъ сега една машинка, да пека хлѣба си. Една малка машинка. Нѣкой пжтъ неопечень е хлѣба, туря го на машинката, и го опече. И много хубаво става. Ти не харесвашъ жена си, сурова е, недоопечена е, тури я на туй, опечи я. Следъ туй не я хвърляй. Като я опечешъ, изяшъ я. Азъ разбирамъ, когато единъ мжжъ не

харесва жена си, да я опече, и да я изяде. Нали е хубаво да опечешъ човъка, и да го изядешъ. То е хубаво, но работата е да знаешъ, какъ да го опечешъ. Работата е тамъ, не да го направишъ на нъкой въгленъ, но да му предадешъ едно качество.

Та сега, азъ четохъ тази глава, която не тръбваше да чета. Престъпихъ закона ви. И най-първо не четохъ “Хвалата”. Поне ще ви кажа, не правете тази погрѣшка. Една погрѣшка има, която всички правятъ. Минавате покрай единъ богатъ човъкъ и носите кесия, той отворилъ касата си, и казва: Нека всъки си вземе колкото иска. Вие отминавате. Казвате: Кой ще носи тия пари, отъ друго мѣсто ще взема. Пъкъ по пѣтя никой не ви дава. Напълнете си кесиитъ. Нищо повече. Ще дойдатъ усиления времена. Пъкъ вие минавате сега, не искате да си вземете. Но вие сте минали презъ богати мѣста. Но не сте си ги взели. Сега ще ги вземете. Сега ги искате, но ги нѣма паритъ. Като минавате напълнете си кесиитъ. Казвате: Азъ не искамъ пари. Напълни си кесията съ звонкови златни монети. Не слушай тази глупава философия, дето казватъ: Пари не ми трѣбватъ. Но като сж дошли да фалиратъ тѣзи книжнитъ пари БИК МИШ казватъ турцитъ.

Сега, като ме слушате, напълнете си кесиитъ. Ако не, ще дойде сиромашия. Ако ме слушате, азъ ви казвамъ на васъ сериозно, ще минете презъ най най-голямтъ страдания, понеже не си пълните кесиитъ. И ще си турите най-хубавитъ дрехи, най-хубавитъ обуца, най-хубавитъ шапки. Ще се въоръжите. И на пѣтъ ще тръгнете тогава! А не казвайте: Добъръ е Господъ. Тури си златото, Господъ го създаде за

васъ да го носите. Тогава Христосъ като дойде на Земята нали имаше касиеръ. И като дойдоха да искатъ данъка, казва на Петъръ: Я си хвърли мрежата. И хванаха една риба. Казва: На нея не ѝ трѣбва да носи злато въ устата си. Тя бѣше гладна и щѣше да умре. Взе я Петъръ, хвана я, и извади златната монета, и въздѣхна рибата. Хвани онази риба съ мрежата си, и златната монета извади, и рибата хвърли въ морето. А ти иди и дай, което трѣбва. Това е новата философия. Знание ви трѣбва на всинца ви. Вие се радвате на онова, което не сте го живѣли още. Приложете го. Отъ части сте го приложили. Азъ не говоря за миналото. То е много добро. А за бѣдещето ви говоря; онова, което иде за васъ, за него ви говоря. Азъ не се интересувамъ за миналия животъ на хората. То е фактъ свършенъ. Бѣдещето ме интересува. Но то е още нереално. Менъ ме интересува настоящето, което трѣбва да знаете, и отъ което трѣбва да дадете. Менъ ме интересува настоящето, което сега трѣбва, и което сега ще учите. Какъ ще го приложите. Не ме интересуватъ вашите стари опити. Какъ сте живѣли и какво мислите. За него ако мисля, азъ ще се отклоня отъ цѣлѣта.

Та казвамъ сега: Туй, което сега ще научите, и което приложите днесъ, то е което носи щастието за васъ. И решението на онази трудна задача, презъ която ще дойде щастието. Има трудни задачи. То е една много трудна задача, да не те обичатъ хората. Знаешъ какво страдание е това? Много трудна задача е, да задържашъ Любовта, която хората иматъ къмъ тебе. Че вие често мислите, че онзи Който ви обича, можете да си играете съ Него, както искате. Много се лъжете.

Ти никога не можешъ да си играешъ съ единъ човѣкъ, който те люби. Ти можешъ да си играешъ, но само съ себе си. Онзи, който те обича, трѣбва да имашъ най-добритѣ отношения къмъ него! Така Богъ постѣпва. Това е Божиятъ Законъ. И ако азъ дойда да ви кажа, какъ трѣбва да постѣпите. Това е едно престѣпление. Азъ може да ви гледамъ, не казвамъ нищо. Гледамъ двама души се каратъ. Но виждамъ, единия не може да използува случая. И другия се кара, и двамата се каратъ. Две стомни носатъ. Каратъ се, кой носи повече. Единиятъ може да носи повече. И най-после се скаратъ. Единиятъ се разгнѣвява, вдига стомната, и хайде о главата на другия; другиятъ постѣпва така. И счупиха се стомнитѣ. Сега ще дойдатъ да ми разправятъ. И казвамъ, защо. Единиятъ може да носи повече. Сестрата казва, понеже азъ съмъ много търпелива, но стомната я счупихъ. Братътъ дойде, и той казва: И азъ съмъ много търпеливъ. Но и неговата стомна е счупена. Казвамъ: Елате и двамата, да ви дамъ една стомна, че идете наново и си вземете вода.

Казва: Кажи ни нѣщо ново. Новото е нова стомна, превържете си главитѣ и идете за вода. Ти ще го блѣснешъ. Кажи: Братко прости ме. И той ще ти каже: Прости ме, защото и азъ направихъ нѣщо, което не трѣбваше да направя. Направихъ една погрѣшка. Трѣбва да знаешъ да направишъ това. Да има разсѣждение. Пречистване трѣбва да има въ отношенията. Тѣй въ живота доброто да го направишъ, тогава небето ще се изясни, и ангелитѣ ще запѣятъ новата пѣсенъ: Нѣма любовъ като божията любовъ. Вие я пѣете сега. Научете се да пѣете - Нѣма Любовъ като Божията Любовъ. Но не тѣй

както е турено. Само Божията Любовъ е Любовъ. Защото нѣма
Любовъ като Божията Любовъ. Само Божията Любовъ е
Любовъ.

Хвалата. Отче нашъ.

7 ч. 15 мин.

*Отлични гимнастически и евритмически упражнения на
поляната.*

/малко е студеничко на ръцетъ/.

Върата и Любовта Шестото чувство

4-то Недѣлно Утринно Слово

18 октомври 1936 г. 5 ч. с. Небето ясно, чисто, звѣздно

Времето меко, приятно

Изгрьвъ

Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на царството.

Трета глава отъ Евангелието На Йоана.²

Въ Начало бѣ Словото.

Казва се, че повторението е майка на знанието. Наполовина това е вѣрно. Да се повтарятъ стари работи това не е знание. Защото не всички нѣща, които се повтарятъ сж вѣрни. Вѣрни нѣща сж ония, въ които нѣма изключение. Ти разправяшъ заради нѣщо, но не го разправяшъ тъй както си е, а го преувеличишъ, или пъкъ ги намалявашъ. И въ единия, и въ другия случай има нѣщо невѣрно. И искашъ чрезъ върата да прекарашъ невѣрнитѣ работи, невѣрието е вътре. Сега вие идвате въ една школа, въ която вие развивате извѣстни чувства и дарби вътре въ себе си. Защото, ако не ги развивате, безпредметно е идването. Когато идва едно дете, единъ художинкъ въ училището да рисува, то трѣбва да прогресира. Първоначално неговитѣ картини сж много обикновени. Тѣ сж само няколко черти, на които майката се радва. Но то нѣма тия художествени линии. То е много мѣчно да направишъ една

художествена линия. И човѣкъ едва като е работилъ 20, 30 години, може да направи една художествена черта, която да покаже едно сѣщественно качество на човѣка. Много мъчна работа е това. Вие запримеръ погледнете човѣшкото лице; тъй погледнешъ човѣкъ отъ вънъ е красивъ, но ако го увеличите, не е така красивъ. И действително, човѣшкото лице не е така красиво, както се показва. Сега ще кажете, защо е така? Красотата зависи отъ де я гледашъ. Ако гледашъ Витоша отъ 50, 60 км, какъ ще я видишъ? И колкото се приближавашъ, тя ще стане по-ясна и по-ясна; и най-после, онази красота, която ти си видѣлъ, тия черти ще изчезнатъ. И тогава ти ще почнешъ да виждашъ, гледашъ нѣкои подробности въ нея. И ще видишъ, че въ нея всичко не е тъй красиво, както си го видялъ отъ страни. И тогава красотата то е отношението. И тогава външната красота, това е отношения, които сѣществуватъ. Разумни отношения. Красотата е нѣщо разумно. Онзи човѣкъ, който не е красивъ, той не може да бѣде разуменъ. Разумниятъ човѣкъ е всѣкога красивъ. И красотата винаги принадлежи на разумния човѣкъ. Туй е право. Вземете навсѣкжде между животнитъ, не може да намѣрите една кѣща тъй направена хубава и тъй удобно направена като нашия салонъ. Тѣхнитъ кѣщи сѣ отъ съвсемъ другъ характеръ. И у птицитъ има желание да направятъ една кѣща тъй, но колко души могатъ да влезнатъ? Едва за себе си правятъ една кѣща. За децата си и за себе си, гости не приематъ. А човѣкътъ вече, като има една кѣща, той има мѣсто и за гости. Значи понятията на птицитъ, колкото да сѣ красиви, птицитъ живѣятъ само за себе си. Тогава ние казваме, между единъ свѣтски човѣкъ, той е една

красива птица тъй отъ вѣнъ, но въ къщата му нѣма мѣсто за другитѣ. Само за своитѣ деца и за себе си. А у духовниятъ човѣкъ има мѣсто и за другитѣ. Не за всички още. Защото сърдцата ви още не сѣ толкова широки, може да има мѣсто за единъ, за двама, трима, 4- ма, петима. И то става тягостно вече. Нѣкой път на много хора трѣбва да имъ шѣташъ.

Сега азъ искамъ да се научите да разглеждате нѣщата, както азъ ги разглеждамъ, много научно, и поставямъ всѣко нѣщо критически вѣрно ли е, или не е вѣрно. Говорятъ ми нѣща за единъ човѣкъ; Казвамъ: Азъ не мога да се произнеса. Може да е така. Лошо, добро, каквото и да говорятъ, тѣ иматъ право да говорятъ, стига да е вѣрно. Нѣмашъ право да говоришъ, когато нѣщата сѣ невѣрни, понеже то ще иде на твоя смѣтка. Въ Невидимия свѣтъ има единъ законъ, който е много строгъ: всѣкога, когато говоришъ нѣщо невѣрно, турятъ го на твоя смѣтка съ лихвите. Та всичко можешъ, ти говоришъ за нѣщата, слушай. Въ духовния свѣтъ има радио; когато нѣкой си произнася една бесѣда, тамъ иматъ радио и слушатъ. Е, вие сега имате нѣщо, което може да провѣрите. И като говоря за онзи свѣтъ, това чувство, което е развито, да вижда човѣкъ. Ако вие развиете 6-то чувство въ неговата трета степенъ, вие ще видите онзи свѣтъ колко е красивъ. Красивъ е този свѣтъ, мяза на онзи свѣтъ. И даже всичко отъ онзи свѣтъ не е снето на този свѣтъ. То е една прилика. Ако всичко се снесе на Земята, то ще бѣде Царството Божие на Земята. Но сѣ снети много малко работи. И животнитѣ сѣ снели отъ човѣка, но каква грамадна разлика между човѣка и животнитѣ! Я имъ вижте тѣхните дрехи какви сѣ. Защото условията, при които

животните, живѣятъ сж много лоши. Тѣ живѣятъ въ една най-гжста материя. Тази козина имъ служи за самозащита отъ лошите условия. А човѣкъ едва сега има благоприятни условия. И лицето му, и тѣлото му донѣкъде е изложено по-добре на онази Божествена свѣтлина, която човѣкъ обработва. Не само да глѣдатъ тѣлото на единъ човѣкъ. Ако имате 6-то чувство и видите, туй, което виждате то е една дреха, едно облѣкло, а Божественото е нѣщо по-сжщественно вжтре.

Та казвамъ, учете се. Казвамъ, по нѣкой път критикувайте се. Нѣмамъ нищо противъ критиката. Азъ бихъ желалъ да се критикувате. Ето хората сега правятъ опитъ. Сега ученитъ хора какъ гледатъ тѣ? Тѣ правятъ опити, има ли онзи свѣтъ или не? И вече сж го поставили на изучаване. Най-първо тѣ казват: Има ли човѣкъ едно чувство, чрѣзъ което той да може да усѣща онзи свѣтъ? Защото ти, не можешъ да имашъ едно понятие за реалността, ако нѣмашъ едно чувство, единъ усѣтъ. Ако ти само приближишъ или си допрѣлъ до извѣстенъ предметъ, като го пипашъ, трѣбва да имашъ усѣтъ, чувство, влечение и стремежъ къмъ него. Ако ти тия нѣща ги нѣмашъ, свѣтътъ за тебе е затворенъ. После ученитъ хора, тѣ искатъ за знатъ за единъ свѣтъ, казватъ: Съ тия чувства, които ние имаме, ние не можемъ да го видимъ. Не можемъ да го учимъ. Ние виждаме обикновения свѣтъ на третото измерение. После ще кажатъ: Нѣкой видѣлъ нѣщо извънредно. На хиляди единъ човѣкъ е видѣлъ нѣщо. Ама кжде? – Ето, тукъ, казва, въ салона бѣше сега. Другитъ го не виждатъ. А той го вижда. И казваме ние, че това е халюцинация. Хубаво, възможно е да е халюцинация, сѣнка. И после казватъ, че този човѣкъ, който е билъ въ салона,

говори нъщо. Ти слушашъ. Казва той: Следъ 10 дена вашата кѣща ще изгори. Ти казавшъ: Това е халюцинация. Но следъ 10 дена кѣщата ви изгаря. На другата седмица този човѣкъ пакъ се явява. Никой не го вижда, а той казва: Ти ще тръгнешъ на пѣтъ, една катастрофа ще има, трена ще излѣзе извънъ релсите навънъ. Този човѣкъ не иска да върва, казва: Що вървашъ въ тия заблуждения? Е добре, този сѣщиятъ човѣкъ се явява. Човѣкътъ е обикновенъ, може да е отъ умрѣлитъ, както казватъ.

Сега това сѣ отрицателни страни. Но ти си загазилъ, голѣма криза имашъ, голѣми дългове, всичко това. Този човѣкъ сега идва и казва: Следъ два мѣсеца точно ще се оправятъ. И ти ще имашъ достатъчно средства да платишъ дълговетъ си и да отгледашъ децата си. Казваш: Отъ кѣде? Ти не виждашъ никакъвъ изходъ. Но той ти казва: Следъ два мѣсеца. И става точно тѣй, както той ти е казалъ. Е, питамъ сега, какъ ще обясните това? То сѣ изключения.

Сегашнитъ хора казватъ: Ти си оправи работитъ самъ, и не слушай духоветъ какво ти казватъ. Духоветъ нѣма да слушашъ, нито хората отъ онзи свѣтъ, отъ другия свѣтъ. Ти си уреди работитъ, да нѣмашъ нужда следъ два месеца да се уредятъ твоитъ работи. Но тия работи, онзи свѣтъ се занимава съ този свѣтъ. Ти си далъ пари на единъ човѣкъ, но той паритъ не си плаща. Единъ отъ онзи свѣтъ иде и казва: Ние ще го накараме той да си плати дълговетъ. Какъ? Стане така, че той се поразболѣе малко, дойде му едно голѣмо нещастие, дойде му на ума, и каже: Трябва да ида да си платя, което имамъ да давамъ.

Сега вие ще кажете, не действуватъ хубаво. Че хората отъ онзи свѣтъ се научили да правятъ тъй, както тука сега правятъ. Тукъ сж те дали въ сѣдилището, че си взелъ пари толкова и толкова, и на време не си плащашъ. Даде те подъ сѣдъ. Онѣзи хора си иматъ свои стражари. Осѣдятъ го, казватъ: Ще платишъ. Продайте му кжщата. И ще плащате. Вие ще кажете: Богъ създаде свѣта, и направи всичкитъ хора свободни. Ама какъ ги направи свободни? Богъ създаде свѣта, но тебе не те тури ти да владашъ всичко въ свѣта. Каква свобода имашъ, и на какво се основава твоята свобода? Ти най-първо мислишъ, че съ всичкитъ камъни можешъ да строишъ. Но отъ онзи свѣтъ мислятъ, че камънитъ сж съ пари. Скъпо струватъ камънитъ. И всѣкога, когато направишъ една каменна кжща, все ще има нѣкой да трѣбва да плаща. Ти ще съградишъ една камена кжща, но или детето ти, или синъ ти, или дъщеря ти, или майка ти, бащата все нѣкой роднина ще умре. Нѣкой пжтъ дойдатъ и ме питатъ, да градятъ ли кжща или не? Все единъ ще плати отъ вънка. Ето тука градиха една кжща на пжтя, и падна единъ човѣкъ, отрѣза се крака му, и умре. Уби се. Онѣзи хора, които знаятъ тия работи, колятъ курбанъ. Колятъ. Въ всѣко предприятие, което вие ще предприемете, все ще платите нѣщо. Искате, не искате, ще платите. И тогава казвамъ, има много нѣща, не че всѣко падане е отъ горе. Има нещастия, които се дължатъ на насъ. На нашето невнимание. Пъкъ има много нещастия, които се дължатъ на извънземни сжщества. Има сжщества, които тебе не те обичатъ. И ще ти създадатъ нѣкоя пакостъ. Има други сжщества, като казвамъ сжщества, тѣ сж все подобни на хора. Тѣ ще ти създадатъ пакъ нѣкое

добро. И Писанието казва, като изучавате, ще видите, че Богъ изпраща духоветъ си да служатъ на онѣзи, които ще наследятъ Царството Божие. То е общо казано. Не чувствувате ли го вие. Нѣкои работи трѣбва да ги повѣрвате. Вие може да вѣрвате, не бъдете суевѣрни. Много работи провѣрвайте ги дали сж вѣрни или не. Нѣкой ме слуша и предаде моята мисль нѣжде. Или нѣкой слуша васъ. Тукъ преди години се събраха турцитъ въ Цариградъ, които искаха да изкаратъ, че турскиятъ езикъ е първичень езикъ. Дойде единъ, казва: Учителю, знаешъ ли какво е говорилъ единъ турски професоръ, като че той за мене е говорилъ. Пъкъ той, човѣкътъ, азъ го виждамъ. Говорилъ той, та обосновалъ своята теория на моето учение отъ горе. Всичко ще се разпространи тукъ тамъ. Азъ провѣрявамъ тази работа, виждамъ, че тази работа не е тѣй. Той казалъ човѣка нѣщо, и тѣ го преувеличили малко. По нѣкой пѣтъ гледамъ, че и тука казватъ, че учението е минало границата, че много хора има въ свѣта, които вѣрватъ. Тѣ се заблуждаватъ. Колко души вѣрватъ и на какво разчитатъ? И най-после колко отъ васъ сте, които вѣрвате? И на колко души може да се разчита? Азъ не на всичко казвамъ така. И на васъ разчитамъ дотолкова, доколкото вие разчитате на Бога. А онѣзи, които живѣете вѣнка отъ Бога, сте точно такива, както и другитъ хора. Какво ще ми казватъ — азъ имамъ високо мнение заради тебе. Високо мнение, до кога? Имашъ пари, имашъ кѣща, имашъ имущество, високо мнение имашъ. Изгубишъ имуществото, изгубишъ паритъ си, високото мнение изчезне. Туй мнение е обосновано на материални работи. Най-после, да кажем, азъ съмъ единъ бѣденъ човѣкъ, защо ще ме почитатъ хората? Ще

кажатъ, че азъ отъ небето ида, и Господъ ме е пратилъ. Съ какво ще докажа това, че Господъ ме е пратилъ? Ама зная да говоря; че кой не знае да говори. Ама ние мислимъ тъй. Ние върваме. На какво почива вашата вѣра? Когато Петъръ каза на Христа: „Ти си Синъ на Бога Живаго!“ Той му каза: „Плътъ и кръвъ не сж ти открили това, но Отецъ ми“. Ако Богъ е открилъ нѣщо, да благодаримъ. Но ако васъ нѣкой ви прошепне на ухото, вие се лъжете, ако отъ вѣнка знаете. Ти не може да се съмнявашъ въ реалността. Какво нѣщо е реалността? Ти не можешъ да се съмнявашъ въ свѣтлината. Ти не можешъ да не вървашъ въ свѣтлината. Понеже всѣкога ще я провѣришъ. Ти казвашъ: Азъ не вървамъ въ свѣтлината. Азъ ти нося вечерно време, въ една тъмна нощъ вървимъ, и ти нося едно фенерче. Казвамъ: Вървашъ ли? Не вървамъ. Е, запуща свѣтлината, казвамъ: Върви сега. Е, не мога. Спѣвамъ се. Казва: Азъ ще вървамъ. Отворя свѣтлината, и пѣтя ти се отвори. Ти не можешъ да не вървашъ въ въздуха. Понеже можешъ да го опиташъ, да го възприемешъ. Ти не може да не вървашъ въ водата, въ хлѣба. Нѣща реални, които всѣкога може да ги опиташъ.

Та казвамъ сега, ще упражнявате вашата вѣра, да изпитвате. Азъ гледамъ въ васъ, хубаво е да преувеличавате нѣщата. Ние преувеличаваме нѣщата, за да ги направимъ понятни. Азъ, казва, видѣхъ Господа. Е, какъ Го видѣ? Е, единъ старецъ, облѣченъ въ бѣла, българска шопска дреха, съ гайтани и съ калпакъ. Това сж вашитъ заблуждения. Ти си видѣлъ единъ обикновенъ човѣкъ, и говоришъ за Господа. Ти ако четешъ Писанието, ще видишъ, че предъ Лицето на Господа, земята

като дойде, ще се стопи. То сж понятия сега. И казва, азъ видяхъ единъ ангелъ. Че ангелитъ сж много разумни и силни същества, тѣ иматъ голѣма сила. Колкото пѣти тѣ сж се явили въ формата си, и човѣкъ ще се простре на земята. Виждаме даже пророкъ Данаилъ, който имаше туй знание. Че като се явило едно отъ тия същества, едно отъ тия висшитъ ангели, и той падналъ на земята и се прострѣлъ. Вие по нѣкой пѣтъ си представяте, че сте видѣли ангелъ или е дошѣлъ ангелъ. Азъ не го отричамъ. Когато при Захарий се яви онзи ангелъ и му каза, че ще има синъ, той не повѣрва и онѣме. И после искаше да покаже, че имаше нѣкакво видение.

Сега да оставимъ миналото и вашите вѣрвания. Едно врѣме хората сж говорили. Само малко хора сж имали тая способностъ и тия чувства. Сега вие трѣбва да се стремите. Тия недоразумения, че 6-то чувство у васъ не е еднакво развито. Вие еднакво не виждате, и еднакво не рисувате нѣщата. И следователно спорѣтъ става за онова, което вие сте видѣли. Единъ художникъ нарисува една картина отъ Природата. Другъ казва: Не е така. И той нарисува. И става споръ, кой нарисува картината по-хубаво. Тази картина, която мяза на сжщината вътре, колкото е по-хубава нарисувана, толкова е по-близо до самата реалностъ. Вие нарисувайте едно човѣшко лице. Е, кое лице е вѣрно сега? Туй лице е вѣрно, ако художникътъ го нарисува така, че очитъ навсѣкжде да те гледатъ; и после, като погледнешъ този човѣкъ, той да мяза на реалността.

Сега ние въ живота по нѣкой пѣтъ се измѣняме. Вие въ много нѣща сте се измѣнили. Нѣкои сте се измѣнили въ добро, а нѣкои сте се измѣнили, развалили сте вашия умъ, не мислите

добре. Азъ, казва, имахъ добро мнение за еди кого си. Хубаво. А сега нѣмамъ добро мнение. Добре. Сега подложете на опитъ. Може да измѣните мнението си, и научно знаете, вие сте измѣнили мнението си. На какви факти отъ горе измѣнихте вашия възгледъ? Това да е научно обосновано. Ако си измѣните възгледа, да има на какво. Ама азъ, казва, така чувствувамъ. Това не е наука. Имахъ много добро мнение за нѣкого, и си измѣнихъ мнението. Кой сж чертитъ? Кое е онова, което измѣнило вашитъ възгледи? И при това да съотвѣствува на тази реалностъ. Вие видите единъ човѣкъ и казвате: Вижда ми се, че е много добъръ човѣкъ. Е, опитайте го този човѣкъ, колко е добъръ. Той ви иска 200 лева на заемъ, и следъ два мѣсеца ще ги върне. Но следъ два мѣсеца не ги връща, нито иде да се извини. Въ туй отношение европейскитъ народи сж много напреднали. Англичанитъ и французитъ сж направили крачка напредъ въ материално отношение. Вие пратете въ Англия за купуването на книги, точно ще дойде на време, единъ день нѣма да се мине. На мене въ една английска фирма за книги, бѣше останалъ този англичанинъ да ми дължи единъ шилингъ. И понеже азъ отложихъ за година, две, три, всѣка година ще ми напише една картичка: Г-не, имате единъ шилингъ на Ваше разположение. Та година, 2, 3, 4, 5, 6 години човѣкътъ все пише. И най-после дойде войната, отиде шилинга. Българинътъ това никога нѣма да го направи. Въ него е развита една черта, която се дължи на благородство. Тя не е духовна черта, но този човѣкъ си е образувалъ единъ характеръ въ него. Не протестира, той знае какво е Невидимия свѣтъ. Невидимиятъ свѣтъ е много точенъ. У васъ, вие нѣкой пѣтъ нѣщо ви

подбужда, казва: Стани, та се помоли. Вие нѣмате този навикъ. Казвате: Кой ще стане? Студено е. Или нѣмашъ разположение. И пакъ си туришъ юргана. Стани помоли се, понеже ако не станешъ да се помолишъ, този день ще се случи нѣщо лошо за тебе.

Да ви превода единъ примеръ. Единъ нашъ приятелъ, който замина за другия свѣтъ, Иванъ Дойновъ ми казваше: Всѣкога се моля, казва, като стана; някъде тръгна, ще се помоля. Една сутринъ ставамъ, за София ще вървя. Бързамъ, казвамъ после ще се помоля. И си взехъ тръна. И него день като играѣха децата, извадиха окото на едното дете. Като си играѣха съ едно камъче, и му извадиха окото. И той веднага свърза туй нещастие, че него день не се е помолилъ, и му се случи това голѣмо нещастие.

Да ви приведа и другъ примеръ. Бѣхъ на гости веднѣжъ, пакъ у него, и той се разболѣлъ въ моето присѣствие. Дадохъ ми една стая, седѣхъ на изтокъ, а той на умиране, вече се пренася. Дойде жена му и казва: Учителю, нашиятъ Иванъ заминава. Да бѣше останалъ поне още 5, 6 години, да отгледа децата, че тогава да замине. Отивамъ въ другата стая, гледамъ азъ, той се пренесълъ. Азъ се вслушвамъ, той говори, казва: Господи, много грѣхове съмъ направилъ, ако ми повърнешъ живота, азъ ще живѣя, тѣй както Ти искашъ. Моля Ти се Господи! Казвамъ, сестра, не говори така, той утре ще бѣде добре. Сега, ако сестрата е тукъ, може да каже. Нѣща върни, научни. Единъ фактъ е то. И на другия день той вече се съвзе. Дотогава, докато ти се молишъ, ти можешъ да оздравеешъ. Не уповавай на хората. Той е свързанъ съ Бога. И Господъ му чува

молитвата. Хубаво е, тази сестра ще дойде сега; туй може да се престапи криво. Тази сестра може да каже: Като дойде Учителя, и оздравъ брата при Него. Не, не като дойде Учителя, той се молеше брата право, и тогава ако азъ дойда и той не се моли, той ще си заминъ на другия свѣтъ. Но като дойда, и той се помоли, тогава може да оздравѣе. Ти го преведешъ сега, че Учителя като дойде, и оздравъ брата. Не, въ него имаше едно дълбоко желание да оздравѣе!

Та казвамъ сега, ако искате да ви върви напредъ, не се предавайте, тукъ гледамъ за материални работи, дребни, за криви работи. Всѣко предприятие, което захващате да правите, каквото и да е на Земята, гледайте да е благоугодно, въ съгласие съ законитъ на Небето. Чудни сж нѣкой път хората, като че искатъ да имъ вървятъ работитъ. Не може да имъ вървятъ работитъ, помнете го това! Че ако трѣбва да се подигнете, то е определно отъ невидимия свѣтъ. Туй, което Богъ ви е далъ, трѣбва да работите. Но онова, което Богъ не ви е далъ, не се захващайте за работи, за които не сте родени. Роденъ си за художникъ, рисувай. Роденъ си за музикантъ, свиряй. За архитектъ, адвокатъ, лѣкаръ. Продължавай въ тази насока, въ която си роденъ. Тогава не спявайте никого. Който е роденъ въ една посока, не го спявайте. Пъкъ и себе си не спявайте.

Та сега казвамъ, тия възвишенитъ работи, които сж турени въ трета глава, казва Христосъ, земнитъ работи, „Роденото отъ Духа, Духъ е, а роденото отъ плътта, плътъ е”. Роденото отъ Духа е разумно, а роденото отъ плътта е неразумно. То е ограничено. То нѣма тия чувства. Има 5 чувства. Животнитъ

иматъ 5 чувства. Но едно животно не може да разсещава като човѣка. Въ човѣка има едно чувство за разсещение, нѣкои нѣща да ги схваща право, добре. Ти колкото и да разправяшъ на едно животно по геометрия, то не може да ви разбере. Животнитѣ иматъ практически познания, но теоретически познания нѣматъ. И много пѣти вътрешно тѣ си правятъ една смѣтка. Когато една котка иска да прескочи отъ едно мѣсто на друго, тя има опитностъ колко трѣбва да прескочи, за да хване своята жертва. Това не е знание, това не е успѣхъ, това не е напредѣкъ. И всички ония крадци, всички хора, на които рѣцете сѣ дълги, все сѣ били крадци едно време. И си продължили рѣцете имъ отъ кражба. Понеже онзи крадецъ, който все е мислилъ да проточи рѣцетѣ си, да вземе нѣщо, и тѣ сѣ станали дълги тия рѣце. И действително, сегашнитѣ научни изследваия сѣ показали: Всички онѣзи, които обичатъ да пипатъ, рѣцетѣ имъ сѣ все по-дълги отъ нормата. Всички онези хора, които мислятъ, носовете имъ сѣ дълги. Които чувствуватъ повече, носоветѣ имъ сѣ по-къси. Всички хора, които чувствуватъ, носоветѣ имъ сѣ къси и по-широки. И сѣ по-здрави. Онези, на които носоветѣ сѣ дълги и тесни, сѣ по-сприхави. Нервността се дължи на натрупване на нервна мисль, натрупване на излишна енергия на мисльта, която се натрупва въ носа. И тогава човѣшката мисль разстройва нервната система. Не мислете за излишни работи. Ти мислишъ: Тази къща може да се срути единъ день. То е една мисль. Тогава тури здрави греди. И ако искашъ да бѣде здравословна къщата, прозорцитѣ трѣбва да бѣдатъ достатѣчно голѣми, и да има достатѣчно свѣтлина. Сега ще започнемъ отъ къщите,

които сж на Земята. Тия нъща сж пособия и предметно учение. Вие идвате тукъ и казвате: Защо ще си губя времето? Че като минавете вие покрай пазара въ София, азъ ви говоря за обикновени работи, нъща. Гледамъ, онзи търговецъ натрупаль си стоката, и чака цѣлия день, нъма ли нъкой да мине. Никой не му туриль на сила стоката тамъ. Той самъ си е туриль нъщата тамъ. Седи тамъ и мисли. Казвамъ, азъ виждамъ какъ се развива вѣрата. Чака той, седи и мисли. Той чака да дойдатъ. До обѣд, нъма. Става му тежко. Дойде единъ неговъ приятель, влезне въ магазина му, казва: Не бой се! Ще дойде. Следъ този неговъ приятель дойде единъ мющерия, втори, трети, - пазарятъ. И въ него се събуди една вѣра, че добриятъ приятель като дошълъ, работите му тръгнали напредъ. Но ако дойде нъкой, че влезне и следъ туй му стане една голъма пакость, та цѣли 10 дена никой не влезе въ дюкяна му, ще каже: Бей, като дойде този човѣкъ и отпѣди всичкитъ ми мющерии.

Въ свѣта има две фирми, като се туратъ дветъ фирми на едно мѣсто, тѣ почнатъ да си противодействуватъ. Тогава казвамъ, човѣкъ трѣбва да има умъ. Азъ ви изяснявамъ тия работи, за да поправите живота си. Вземете тия нъща и поправете живота си. Този примеръ се отнася до Чикаго. Отъ Чикаго до Бѣфало. Единъ американецъ построява една жѣлезопътна линия, която му струва 400 милиона долара. Той си правилъ смѣтката, но следъ като свърши линията вижда, че той има единъ конкурентъ, милиардеръ. И той ще го съсипе. И той мислилъ, мислилъ, какво да прави. И най-после казва: азъ ще се самоубия. Успоредно съ неговата линия другъ преди него е построилъ една линия, а той това е изпусналъ изъ предъ видъ.

Жена му вижда, той е много замисленъ. Той е затворенъ, не говори. Единъ день тя влязла при него и казва: Ще ми кажешъ, ти имашъ лоша мисль, която е вльзла въ ума ти. Ще ми кажешъ какъ седатъ твоитъ материални работи. Безизходни сж! Позорътъ, който ще дойде на мене, азъ не мога да го претърпя! Менъ ме очаква смъртъ. Тъй е безизходно положението ми. Тя му казва: Ще търпишъ една седмица, ще ми дадешъ право, че азъ ще оправя твоята работа. Ама ще ми дадешъ дума, че ще ме слушашъ. И какво направи тази умна американка? Тя отива при единъ другъ милиардеръ въ Чикаго и казва: Кажете на г-на, за 5 минути искамъ да говоря съ него. Само за 5 минути да го видя. Но той казва, че времето му е много скъпо. Тя казва: Каквото струва, азъ ще платя за времето. Петъ минути само ще кажа нъщо и ще излъзна. Американката била умна. Казва: Ние построихме една линия и ще ни бжде много приятно, ако Вие сте първиятъ пътникъ, който да мине отъ Чикаго до Бъфало. Да пропътувате само. Всичкитъ разноски тъ ще дадатъ, той само да мине по линията. Той седи, поглежда, усмива се. Тя си има планъ. Той казва: еди кога си ще тръгне. Тъ даватъ обявление, че еди кой си милиардеръ ще мине по линията отъ Чикаго до Бъфало. Другиятъ милиардеръ, неговиятъ противникъ, който е билъ въ Ню Йоркъ пише, казва: единъ като мине, ще почнатъ, ще видатъ, че двамата милиардери ще се конкуриратъ. И казва: Давамъ 600 милиона долара за линията. 200 милиона долара печалба. И веднага, докато мине и стигнатъ до Бъфало, тъ направятъ договоръ за продажба на линията. И спасяватъ положението. Питамъ, ако не беше тази умна жена, какво щеше да стане съ глупавия мъжъ? Ако жена

ви е умна и иска да спаси положението, дайте ѝ всичката свобода. Не само вѣрата. Тя казва: Ти ще видишъ, азъ ще спася положението. Ако спаси, ще признаятъ, че е умна. Ако не... Нѣщата трѣбва да станатъ тъй, както сѣ поставени. Не трѣбва да се поставятъ на една лъжлива почва. Като казваме ние, че нѣкои нѣща могатъ да станатъ; и ако станатъ, то е вѣрно. Ако тия нѣща не станатъ, ние трѣбва да видимъ кои сѣ причините, че не ставатъ нѣщата.

Та казвамъ сега, не искамъ азъ да опровергая вашата вѣра. Но тази вѣра трѣбва да расте. Понеже ние се движимъ. Вие сѣ тази вѣра, която имате, тя е основа. Но тази вѣра въ васъ трѣбва да расте. И човѣкъ не може, всичко въ свѣта расте. И вашето тѣло, ако не расте, значи вие не прогресирате. Онова малко дете, постоянно е здраво и разумно, когато туй дете постоянно расте. И презъ цѣлия си животъ човѣкъ трѣбва да расте. Казватъ, че човѣкъ до 21, 22 до 23 години и престава растенето. Тогава той расте малко на широчина. Но въ неговия организъмъ постоянно става промѣна. А отъ 25 години нататкъ мозъкътъ расте въ ония области нагоре. И въ старини мозъкътъ започва да расте отгоре. Вашиятъ мозъкъ започва да се развива. Не само до 60, 70, 80 години, до 120 години има какво да расте въ васъ. И вашиятъ животъ ще бѣде по-лесенъ. Вие ще си турите извѣстенъ възгледъ: Какви работи ще дойдатъ въ васъ. И онова, което Богъ е вложилъ въ васъ, вие ще го минете. Вие най-малкото страдание не може да го носите. Дойде нѣкой и ви каже: Знаете ли какво говорятъ за васъ? Не вѣрвайте, но идете да опитате какво се говори.

Сега между васъ има една лоша черта. Азъ ви давамъ право, нѣкой не е постъпилъ добре, една сестра; идете при тази сестра, кажете и въ очите, не задъ гърба ѝ. Кажи ѝ: Сестра, правишъ нѣща, които не сж за въ полза на твоето духовно развитие. Казала си нѣща, които не сж верни, преувеличени сж тия работи. Вие никога не сте чули какво е казала тя или той. Че иди и провѣри. И най-после вие си играете съ мене тука. Това казалъ Учителя, онова казалъ. Не говорете такива лъжи! Ще бждете тѣй добри. Менъ ми е жалко да говорите лъжи въ моето име. И онзи, който слуша. Никакви лъжи! Азъ не вземамъ никоя страна. Азъ искамъ всички да сж справедливи. И не искамъ хора, които да живѣятъ само за свой интересъ. Който иска да живѣе за свой интересъ, да иде въ света. Ние тамъ ще му помагаме. Тамъ е мѣсто богатъ да станете. Но тукъ да се карате и да дигате скандалъ, значи вие опропастявате себе си. Вие сте дошли тукъ да се учите. Училището не е мѣсто за търговия. Цѣлиятъ Изгрѣвъ е едно училище. Другитъ нѣща отъ вънка трѣбва да бждатъ пособия. Ще образувате една кооперация, да дигате цѣль единъ скандалъ. Че колко трѣбва да му се даде на единъ братъ? Хубаво, колко ще му се даде? Като на братъ ще му се даде. Ама той като братъ колко иска отъ туй. Ама азъ толкова пари съмъ вложилъ. Е, хубаво. И тогава ще се раздѣлятъ на партии. Ще дойдатъ: Учителя тѣй казалъ. И цѣль единъ скандалъ ще дигнатъ. Не сж хубави работи. Азъ не дойдохъ въ свѣта да правя кооперации; не дойдохъ въ свѣта да правя братски трапези. Ще ви дамъ единъ съветъ, ако искате, може да ме слушате. Ако ме слушате, добре, ако не ме слушате, пакъ добре. Ще опитате едното и другото. Сега да ви

говоря ясно. Тия работи ще престанатъ между вас. Защото, ако не престанатъ, вие ще се съсипете сами. Защото тукъ на Изгрѣва ще се образуватъ 4, 5 бакалници и тогава ще видите колко души има тукъ. И бакалниците какво ще спечелят, кажете ми? Сегашната кооперация прави 800, 000 оборот; ако сѣ две, по 400 000, ако сѣ 4 – по 200 хиляди и т. н. Ако сѣ 10 бакалници, конкуренцията ще е увеличена и ще се раздѣлятъ на партии. Веднѣжъ ще поддържатъ едного; онѣзи, които ще дойдатъ тукъ, да не работятъ за свой интересъ. Кооперацията не е търговски предметъ, то е съдружие между хората да си помагатъ. Ако вие ще си помагате единъ другъ, азъ ще ви уважавамъ, ще ви помагамъ; ако работите за свой интересъ, които работятъ за себе си, отъ Небето нѣма никакъвъ кредитъ. Човѣкъ, който работи за себе си, въ края на краищата ще пропадне. Вие сте касиери на Богъ тукъ. Всѣки ще бѣде честенъ касиеръ. И въ Изгрѣва искамъ всеки да работи за Господа. Не искамъ да бѣдете сиромаси, но вашето богатство да го употребите за Бога. Искамъ ви доброто. Отъ всинца ви го искамъ. За вашето добро го искамъ. И нѣма да ОДУМВАТЕ! Кажете на една сестра, по три пѣти го кажи; и после млъкни. На единъ човѣкъ можешъ да го кажешъ три пѣти; не те ли слуша, млъкни тогава. Но бѣдете смѣли и решителни. Ако нѣкой види нѣщо, нека дойде при мене, да ми каже. Три пѣти да ми каже. Не мислете, че тѣй ще мине. Който много знае, много се иска отъ него. Който малко знае, малко се иска; който много има, много се иска; който малко има, малко се иска отъ него.

Сега ще кажете, азъ ви говоря на всинца ви, то е единъ принципъ. Азъ нѣмамъ предъ видъ никого. Азъ имамъ няколко души предъ видъ. Азъ съмъ смѣлъ. Но на всинца ви казвамъ. Не постъпвайте така. Че какво е туй! Ще се молимъ на Бога, ще четемъ Хвалата, и всичко туй. Какви не лъжи ще се туратъ въ моето име. Той Учителтъ, казва си, е турилъ и си е осигорилъ своите работи. Това все отъ ученици. Иванъ Толевъ казалъ на единъ сѣдия: Той е вложилъ 10 милиона въ европейскитъ банки. Казвамъ: Кажете на всички, щомъ намерятъ 10 милиона, азъ ги подарявамъ. Азъ подарявамъ, като намерятъ 10 милиона въ европейскитъ банки. Че какви ли не нѣща. Сега пѣтуватъ вече нѣщата. Всѣко нѣщо се носи. И азъ уча тия работи. Ама не сѣ хубави тѣ сега. Нѣкой мисли, че сестритъ, които сѣ ги турили тамъ, може да ги назова по име. Сега ново правителство има тукъ. Старото правителство отива, сега не сѣ такива. Че какво има отъ това. Иди при сестрата и кажи: Слушай сестра, не ми говори, ти искашъ да ми говоришъ, за да ме привлечешъ на твоя страна. Азъ не вземамъ ничия страна. Ти се страхувашъ. Безразлично, не се бой. И следъ като паднешъ отъ кабинета и излѣзнешъ навънка, все така ние ще помислимъ за тебе нѣщо. Ако ти служишъ на Бога, но така да се опълчишъ, че туй направили, онова направили, че какъ нѣма да направятъ. Е, казали, че не си права. Азъ ви казвамъ, може да си права. Азъ сега ви говорихъ нѣща които до мене сѣ дошли. И за какви ли не нѣща говорятъ. Какви ли не нѣща. Е, изпитай тия нѣща, и постъпвай така. И елате и ми дайте единъ съвѣтъ. И азъ ще ви слушамъ. И навсякъде съмъ проповѣдвалъ тази идея. Дойде нѣкой и каже да направимъ

това. Казвамъ: Направете го – нищо повече. И после ще ми кажатъ, защо го допуснахте? Ако не бѣхъ го допусналъ, тогава по-лошо. По-добре да го допусна и да съмъ лошъ, отколкото никакъ да не ви дамъ съветъ. Сжщото направи Господъ въ рая. Той направи човѣка, и го допусна да направи каквото иска. По сжщия законъ следвамъ и азъ. Иска човѣкъ да направи нѣщо, нека го направи. Ама искамъ да се уча по правото. Да учи. А нѣкъде казвамъ: Ти не си по правото. Ама по философия. И за философия не си; и за философъ не ставашъ. На него казвамъ: Иди и следвай за търговия; за търговия те бива. Така. Е, дойде нѣкоя сестра, казва: Азъ искамъ да проповѣдвамъ. Ще ида въ Твоего Име, и ще проповѣдвѣмъ. Е, какво ще проповѣдва тази сестра въ мое име? Какъ ще изнесе Новото Учение въ мое име? Нека дойде една сестра, която има туй чувство на ясновидство, да вижда нѣщата. Следъ 20, 30 години какво ще стане? Че като излѣзне въ моето име да проповѣдва, да предвижда нѣщата тѣй, както сж. На единъ богатъ европейецъ да каже това и това ще стане! И ще повѣрватъ хората. Но сега какво ще каже? Е, ние въ България имаме единъ Учителъ. Тѣзи хора, тѣ сж учени хора. И не вѣрватъ така. Ако ти идешъ и имашъ една дарба, ще ти вѣрватъ. Трѣбва да имате вие дарба. Не се заблуждавайте, азъ какъ гледамъ на нѣщата. И азъ не мисля, туй учение ще успѣе ли или не. Ще кажете защо? Ако е отъ Бога, ще успѣе; ако не е отъ Бога, тѣй ще си замине. Азъ гледамъ трѣзво на нѣщата. И азъ зная вѣрно ли е или не едно нѣщо. За себе си го зная, не за васъ. Не зная доколко вие го знаете. Азъ го зная. Тамъ дето съмъ опиталъ туй, което азъ опитвамъ, казвамъ: То е вѣрно! Има нѣща вѣрни, и други нѣща въ свѣта има нѣверни.

Та ви казвамъ азъ какъ гледамъ за себе си. Ама нѣкой казва: Той Учителѣтъ слиза много долу. Е, не съмъ слизалъ много долу. Азъ опитвамъ това учение. Азъ слизамъ долу, опитвамъ дали може да слезна долу и да се подигна? И азъ опитвамъ туй учение. Дали може да отида при хората и да се съблазня? Може ли да влѣзна долу и да се увлека въ нѣщо. И въ какво ще се съблазня. Когато хората говорятъ, гледамъ: Ще се обида ли или не? Изпитвамъ тия нѣща. Казвамъ на себе си: Та азъ може да се нервирамъ, че говорятъ лошо за мене. Има сѣдъ. Ще го дадешъ подъ сѣдъ. Всички ония, които сѣ говорили лошо за мене, нѣкой съмъ ги далъ подъ сѣдъ. Далъ съмъ ги, и присѣдата кога ще излезне, не зная. Не мислете, че ще минатъ тѣй. И вие може да ме дадете подъ сѣдъ. Азъ давамъ, азъ съмъ ги далъ подъ сѣдъ. И на нѣкои ще излѣзнатъ призовкитѣ. И когато ще излѣзнатъ, азъ ще присѣдствувамъ тамъ. Това е Любовь. Въ името на Любовьта азъ не искамъ да се върши никакво престѣпление. Ако съмъ азъ, ако сте вие. Ще излѣзнатъ и всеобщо ще се изповѣдатъ прегрѣшенията. Ако съмъ азъ направилъ прегрѣшение, азъ съмъ готовъ да изправа. Ще кажа, направихъ погрѣшка. И ще я изправа. Туй е справедливостъ, туй е кавалерство! Нали достойнство трѣбва да имате! А не да се овѣртате. И не да гледа да поизлѣже малко. Че право ще кажете нѣщата тѣй, както си сѣ. Какво ви струва да кажете: Казвамъ си тази работа, азъ ще я поправа! Сега характеръ трѣбва у хората. Дойде нѣкой при мене, и той почне да разправа сега, че слушалъ заради мене. Много добре. Че знае за добринитѣ, които съмъ правилъ. Ще ме хвали, хвали, ще се потрива, и най-после ще ми иска пари на заемъ. Поставя ме, че

съмъ много добъръ. Че вижда Бога. Ти си много добъръ, казва. Че имамъ отлични идеи, като Вашитъ нѣма, ще ме туря какво не. И следъ това казва: Хайде, дайте ми толкова пари на заемъ. Сега азъ мисля какво трѣбва да му направя. Казвамъ: Имамъ пари, но не сѣ мои. На заемъ не мога да взема. Ти следъ 5 дена ще дойдешъ, азъ ще поработя, ако спечеля; има и друго, ако излекувамъ тукъ тамъ, нѣкой пѣтъ лекувамъ, и ако излекувамъ и спечеля пари, ще ти дамъ на заемъ. Пъкъ и нѣкои хора сѣ ми дали пари. Нѣкой дойде и ми даде пари; азъ правя доброто за негова смѣтка. То не е за мене. Каквото ви даватъ, приемайте, не ви казвамъ да не приемате. Да. Идва една сестра, нека да я знаятъ. И на нея давамъ 600 лева, казвамъ: Услужи си. Гледамъ единъ день тя се разсърдила и носи паритъ: Азъ не го искамъ, утре ще ме одумватъ, ще кажатъ: Учителтъ ти е далъ пари. Заема ги. Азъ казвамъ, на тебе нѣма какво да ти помагамъ, ти ще работишъ. Азъ я виждамъ, съвсемъ друго чувство седи у нея, користолюбие. Като връщашъ парите, искашъ да покажешъ, че нѣма да злоупотрѣбишъ. Е, хубаво. Не ги приемашъ, вземамъ си ги назадъ. Взема си ги. Добре. Азъ го изнасямъ това, казвамъ на себе си тѣй. Казвамъ ви единъ начинъ. Азъ можахъ да ѝ дамъ паритъ, безъ да ги върне назад. Пращамъ ги по пощата. Но тукъ, което азъ правя, тамъ вече влиза шестлавието. Давамъ ги, а като дамъ, единъ день може да кажа: Ти знаешъ ли, че азъ ти дадохъ 600 лева! Туй утре може да ѝ го кажа. И тя казва: Утре може да ми кажете, че сте ми помогнали. Азъ искамъ да бѣда самостоятелна, независима.

Сега мога да ви принеса и другъ примеръ, когато на менъ ми даватъ пари, какъ ме поставатъ на тесно. То е, давате пари,

показватъ довѣрие въ тебе. Ако ние имаме довѣрие единъ на другъ, азъ не трѣбва да кажа, че съмъ далъ 600 лева. Азъ трѣбва като дамъ 600 лева като на себе си, правя ли го въпросъ? А съмъ далъ 600 лева на другиги и правя го въпросъ. Казвамъ, въ моитѣ чувства като ти дадохъ тия пари, азъ давамъ ли тия пари като на себе си? Нѣма да мине мисълта, че 600 лева съмъ ѝ далъ, че много ѝ давамъ. Азъ се радвамъ, че като ѝ дадохъ 600 лева, и тя ги върна. Азъ си казвамъ: Малко ѝ даде на тази сестра. Шестотинъ лева, какво ще прави съ тяхъ? Сега зима иде, трѣбва и въглища, може тази сестра да има деца, за децата ѝ трѣбватъ. Ето тука единъ бѣше излѣзналъ отъ затвора, казва: Учителю! Азъ се разговарямъ съ него, казвамъ: Ще се оправятъ работите. Какво ще се оправятъ работите, пари нѣма. Детето ми болно, минингитъ има. Той иска да ме поизлъже малко, че искатъ да му туратъ две инжекции. Казвамъ: Слушай, азъ те съвѣтвамъ инжекции да не тургащъ на детето си, защото ако е отъ менингитъ, ако то си замине, не го връщайте. И ако го връщате, и ви бѣде една тежестъ... Пъкъ ако не е заболяло отъ минингитъ, и малко млъчице да му се даде, за млъко може. За инжекция не може. Тогазъ за млъко. За него изваждамъ 60 лева, да вземе хлѣбъ и млъко за детето си. Сега това сѣ материални работи, отъ които трѣбва да извадимъ какви трѣбва да бждатъ отношенията ни къмъ Бога.

Считайте Бога като вашъ баща! Че като дойда при васъ, азъ ви занимавамъ тѣй като сѣщества, които Богъ е създалъ, – като чада на Бога. И ви казвамъ сега, какъ трѣбва да живѣете. Вие казвате, че сте Чада Божии. Вървишъ по Бога, а вие не знаете какъ да се обичате. До нѣкъде хората по кръвъ се обичатъ

повече на Земята. А духовната Любов не функционира. Понеже тия чувства на духовната Любов не функциониратъ въ васъ. Понеже едно чувство е силно дотогава, докато едно чувство не се измѣня. Може да се измѣни, но да не прекъсва това чувство. Любовта е единствена, която ще остане! Да обичашъ единъ човѣкъ, той може да те обиди, и много други нѣща да ти направи, но единъ день като го видишъ, че страда и му помогнешъ, твоята Любов не се е прекъсвала! А като го видишъ, че страда, и не му помогнешъ, тогава Любовта я нѣма тамъ. Тамъ дето е Любовта, тя изправя всичкитъ погрѣшки. И гледайте всички да изправите погрѣшките си! Не дръжте една погрѣшка въ себе си. Не я дръжте. Колкото се може по-скоро изправете я! Азъ не искамъ да се изповѣдвате единъ на другъ. Но казвамъ, вътрешно единъ на другъ се изповѣдайте. Въ Невидимиятъ свѣтъ изповѣдайте се за всички ваши погрѣшки. И се поправете въ Невидимия свѣтъ. Всички отворете сърдцата си и ума си, и се изповѣдайте. И трѣбва да се изповѣдате. И тогава всѣка вечеръ, като се върнете дома си, отвори сърдцето си, и кажи молитвата си предъ Бога, за да се поправятъ работитъ, негодитъ, понеже сме въ единъ свѣтъ на голѣми изпитания. Да не мислите, че сте много силни. Всѣки день живота на човѣка му седи на една нишка. Вие не знаете, колко ще бѣдете на Земята; но гледайте докато сте на Земята да спечелите нѣщо, че като идете въ другия свѣтъ, да имате нѣщо. Че като влѣзете въ този животъ, то е Новия Животъ, и да станете граждани на Царството Божие. И онзи стихъ, дето казватъ: „Търсете първо Царството Божие и неговата правда, и всичко друго ще ви се приложи.“ И азъ ви говоря, понеже вие

всички сте родени, за да се развие хубавото въ васъ. И защо да отлагате за друго прераждане? Когато сега имате всички благоприятни условия да развиете едно чувство, Шестото Чувство! Не много нѣща – Шестото чувство. Да виждате нѣщата и да ги чувствувате, и да държите тукъ, Изгрѣва, да е образецъ на Чистота; образецъ на една Свѣтла Мисълъ, образецъ на една добра постѣпка и на всички хубави постѣпки; и на всички хора помагайте. И отъ тукъ да излѣзнатъ хората на Новото, че като виждатъ нѣщата, да знаятъ какъ да помагатъ единъ на другъ. Трѣбва да дадемъ образецъ, не само на думи. И ако не дадемъ образецъ всичко друго ще бѣде „гласъ въ пустиня”.

Сега мисълта, която може да остане научно. Туй изследвайте. Съмнявайте се, имайте критически умъ, но изпитвайте нѣщата. И Писанието казва: „Всичко изпитвайте, и доброто дръжете”. И азъ ви казвамъ: Всичко изпитвайте, и доброто дръжете! Всичко изпитвайте и Любовта употребете: Всичко изпитвайте, и по пѣтя на Истината вървете. Туй е, което Богъ иска отъ васъ.

Отче нашъ

6. 30 ч.

На поляната упражненията.

Реалността въ живота
Качествата на мъжа и на жената
Доброто мислене, доброто обличане и готвене

5-то Недѣлно Утринно Слово.

3.01.1937 г. 5 ч. с.

Изгрѣвъ

Слаба мъгла, съ разпокъсани облаци по небето. Времето е свѣжо. /салонътъ е пълень. Съ какъвъ трепетъ всички очакватъ Учителътъ да слѣзе/

Нарядътъ: Добрата молитва. Хвалата.

Молитвата на Царството. 8-ма глава отъ Йоана, втората половина отъ 14 ст.³

Въ Начало бѣ Словото.

Сега действителността, на живота зависи отъ действителния животъ и отъ неговото приложение. Запримеръ на Небето колкото и да разправяте теоретически на единъ ангелъ за страданията на хората, за него това остава теория. А въ действителностъ вие може да му покажете на опитъ страданията, но за него това е непознато. За него това може да бѣде само като една математическа задача. Запримеръ вие казвате, отклонението на единъ жгълъ на два, на 3, 4, 5, и повече градуса, но въ приложението вие нѣмате ясна представа, какво нѣщо е отклонение. Вие казвате, единъ

градусъ въ възходяща или низходяща степенъ. Или казвате, А се отнася къмъ В, тъй както В къмъ С. Но какво нъщо е отношението на В къмъ С вие не знаете. Тия нъща тръбва да се обяснятъ. Парата има отношение къмъ водата. Защото ако нъмате вода, нъма да имате пара. Тогава имате друго отношение - къмъ дъждовнитъ капки. Туй е пжтятъ, по който дъждовнитъ капки слизатъ къмъ водата. Тъ слизатъ отъ първоначалния източникъ, отъ който парата е излязла. Но вие още нямате ясна представа, какво нъщо е това отношение. Това е падане. Най-първо имате издигане на воднитъ пари, а после имате, имате падане. Вие не сте падали като воднитъ капки отъ 3 - 4, клм. височина на земята, и да се ударите. А при това като паднете да останете живи. Казвате: отношение е това. Значи, вие не може да си представите, какъ човѣкъ може да има това отношение, както водата къмъ парата отъ една страна, и воднитъ капки къмъ парата отъ друга страна. Това е обратния пжтъ. Но това е само теоретически.

Казвамъ, нъщата ставатъ реални за човѣка само когато ги опита. Такова понятие имате за Любовта. Ние говоримъ за Любовта, но за насъ тя е едно понятие неразбрано. Какво нъщо е Любовта, яде ли се, пие ли се? Ама азъ го чувствавамъ. Това, което ти чувствуващъ, то е чувство, то е усѣтъ, но не е Любовь. Разгорѣщилъ съмъ се. Че си се разгорѣщилъ, това не е Любовь, това е едно послѣдствие. Че си се стоплилъ, малко, това не е Любовь. Даже казватъ, когато човѣкъ се влюби, врата, краката, корема ставали по-дебели. Но това още не е Любовь. Това е разширение. Това е едно свойство на материята, отъ която човѣкъ е образуванъ. Вие

имате една книга написана от единъ знаменитъ, гениаленъ писателъ, отъ нѣкой праведенъ, писателъ, светия или учителъ; Тази книга, тя може да е написана на обикновена хартия или както въ старо време сѣ употребявали пергаментъ или кожа. Вие държите тази книга тѣй свещена въ себе си. Де е свещеното? Де сѣ думитъ? Книгата е изпѣстрена съ различни знаци, черни, бѣли, назѣбени. Онова, което философътъ или светията, или гения е казалъ, вѣтре въ книгата ли е? Нѣма го въ книгата. Или вземете въ сѣвременния свѣтъ, хората си служатъ съ радио. Вашето радио приказва, но това което приказва вѣтре въ него ли е? Нѣкой си говори въ Лондонъ, а ти го слушашъ по радиото. То всичко предава. Но сега, като дойдемъ да обяснимъ грамофоннитъ плочи въпросътъ седи малко по-другояче. Когато радиото говори, то не говори отъ само себе си, но казва, каквото чуя, това предавамъ. Питамъ сега, какъ ще обясните това нѣщо? Радиото чувства ли това, което вие чувствате? Радиото предава речта на нѣкого, който е говорилъ въ Лондонъ. Може би този човѣкъ да е самъ, а може група отъ хора да пѣятъ. Чрезъ радиото всичко може да се предава. Но когато трептенията на говора сѣ еднакви, речта се слива. А когато има когато има различие между трептенията на единъ говоръ и на другъ, тогава различнитъ гласове се добре различаватъ. И могатъ добре да се предадатъ. И ако твоего съзнание е будно, ти може да слушашъ едновременно, когато нѣколко души пѣятъ или говорятъ; А при сегашното състояние на съзнанието, вие може да слушате само одного. При сегашното състояние на развитието си, вие имате едно живо радио въ себе си. Нѣкой пѣтъ казвате: много съмъ скърбенъ.

Къде е скръбта ви? Скръбта не е човѣкътъ, никъде я нѣма. И радоста никъде я нѣма. Твоето радио забръмчи, и казва, че времето е хубаво. Ти се зарадвашъ. После радиото ти казва че времето е лошо. И ти ставашъ тъженъ.

Та казвамъ, всѣки отъ васъ има отношение къмъ външния свѣтъ, ивие не може да си обясните онѣзи противоречия, които ставатъ въ душата ви. Седите вие и сте неспокойни. Вие сте търговецъ, играете на борсата, имате радио, което ви казва: Стоките спадатъ. Веднага вие се безспокоите, смущавате. Ти играешъ на борсата, имашъ нѣколко хиляди килограма жито, правишъ си смѣтка, по колко ще го продадешъ, колко ще спечелишъ, но веднага чувашъ по радиото, че си изгубилъ. Цената на житото спаднала. Ти пакъ започвашъ да се безпокоиш. Защо? Житото спада. За житото е безразлично, дали спада или се подига. Ако на вола се повишава или намалява цѣната, и той не иска да знае. За него е безразлично. Затова той си седи спокойно. Обаче, когато ти имашъ говеда за продаване, и когато се каже, че цѣната на говедата се е повишила, ти се радвашъ, и казвашъ: Моятъ а работа се е оправила. Твоята работа се оправя, но на говедата работата се разваля. Да кажемъ, че цѣнитъ на говедата се понижаватъ, тогава твоитъ работи се развалятъ. Но на говедата работитъ пакъ не се оправятъ. При оправяне на твоитъ работи, работитъ на говедата не се оправятъ. И при развалянето на твоитъ работи, работитъ на говедата пакъ не се оправятъ. Работитъ на говедата сж все развалени. Па нѣкой пжтъ вие казвате, азъ сгрѣшихъ. Това е спадане цѣната на говедата. Ама нѣкой пострадалъ, не си ти, който си пострадалъ. Като кажете, че сте сгрѣшили,

сгръшилъ е другъ нѣкой. Какво си сгръшилъ? Минала е една мисль презъ ума ти. Ама оцапа ме. Миналъ е единъ автомобилъ по пѣтя бързо, и ви оцапалъ. Ти се погледнешъ, казвашъ: Оцапа ме. Той не оцапалъ тебе, дрехата ти е оцапалъ. Ти нищо не си видѣлъ. И започвашъ да скърбишъ. Та казвамъ, всички съвременни върващи, иматъ смътни понятия за извѣстни положения въ живота. Въ всичкитъ работи съществува една неразбранщина. Ама азъ искамъ да разбера тази работа. Какъ ще я разберешъ? Казвамъ цѣнитъ на говедата иматъ отношение къмъ тебе къмъ твоята радсть, но когато се подигатъ. Спадането на цѣнитъ на говедата иматъ отношение къмъ твоята скърбъ. И наистина, когато цѣнитъ спадатъ тебе не ти е добре. А когато спадатъ цѣнитъ на говедата, ти чувствувашъ нѣкаква болка. Никаква болка нѣма. Ти мислишъ, че ще изгубишъ положението предъ хората. Ще изгубишъ почитъта имъ. Защото всичката почитъ, която имате на Земята, не се дължи на вашето достойнство, но се дължи на вашитъ ниви, на вашитъ градини, на вашитъ говеда, на вашитъ овце, къщи, пари; на вашата мускулна сила. Тази почитъ не почива на това, което вие имате, а все външни нѣща. Паритъ ти могатъ да ги взематъ, говедата могатъ да ти взематъ, нивитъ, овцетъ, всичко това могатъ да ти взематъ. И следъ казвате че праведниятъ Йовъ много пострадалъ. Праведниятъ Йовъ макаръ, че бѣше праведенъ човѣкъ, той нѣмаше правилна философия, той имаше хиляди говеда, ниви, бѣше набоженъ човѣкъ, мислеше хубаво. На времето си той бѣше единъ отъ най-виднитъ хора, най-виднитъ князе се отнасяха добре съ него. Но и той не се грижѣлъ за бѣднитъ хора, и казвалъ; всѣки

за себе си. И той не могъл да им помогне. И той имал ограничени понятия. Наричали го праведен, но той от после станал праведен. Значи праведният Йовъ беше достигнал до третата категория на живота. И след това дойде този, който тръбваше да го изпита. Вие имате смътно понятие за този, който го изпитвал, и казвате, че дяволът е дошъл да го изкуси. Този, който дойде да изпита Йовъ, той не беше сатаната. Този, който дойде да го изпитва, присъществаше въ съвѣта Божий. И Господъ го попита: Обърнал ли си внимание на моя рабъ Йовъ? Видѣлъ ли си, че нѣма подобенъ на него? Видѣлъ ли си, какъ постѣпва съ хората? Какъ постѣпва съ своитѣ говеда? Ехъ, казва той. Ти не си го опиталъ. Дай го на мене, азъ да го опитамъ, и тогава ще си дамъ мнението. Като си дамъ мнението, тогава ще имамъ довѣрие на него. Въ този разказъ има една окултна страна. Вие не можете да си представите, какъ така Господъ да даде Йова въ рѣцетъ на дявола. Да го мѣчи. Господъ го предаде въ неговитѣ рѣце, и му каза: Ще го изпиташъ, колко е силенъ и то чрезъ воловетъ му, чрезъ говедата му, чрезъ, овцитѣ, камилитѣ му; после ще го изпиташъ чрезъ синоветѣ и дѣщеритѣ му, да видишъ колко ги обича. И най-после ще го опиташъ чрезъ тѣлото му, да видишъ, колко себе си обича. Но по-далечъ нѣма да отидешъ. Въ какво седеше изпитанието? Какво каза Йовъ, като му взѣха говедата, овцитѣ, камилитѣ? Господъ далъ, Господъ взѣлъ. Вие разбирате ли, какво значи, Господъ далъ, Господъ взѣлъ? Като взѣха синоветѣ и дѣщеритѣ му, какво каза? Пакъ каза Господъ далъ, Господъ взѣлъ. Най-после, като излѣзнаха струпей на тѣлото му, какво каза? Тогава той не каза вече: Господъ далъ,

Господь взелъ, но каза: По-добре да не съмъ се раждалъ. Тази работа е тежка. Така го туриха на служба. И тогава той каза. Имахъ толкова имане, бѣхъ господарь, но не съмъ разбралъ нищо. Тази работа, тази служба не е за мене. Тежка работа е тя. Той проклѣлъ онзи день, въ който го назначили на тази служба. Той каза: Проклѣтъ онзи день, въ който ме назначиха на служба. И онѣзи вестители, които съобщиха на майка ми, че се е родилъ на свѣта. Сега вие ще кажете, че това е евангелско. Понѣкога сѣдите Йова, че билъ слабодушенъ. Вие можете ли да дадете на Йова единъ по-добъръ примѣръ? Какво ще кажете вие, ако тия струпеи излѣзатъ на вашето тѣло? И вие ще кажете същото: По-добре да не бѣхъ приемалъ тази служба. Всѣкога когато дойдатъ материалнитъ блага въ свѣта, вие имате една лъжлива, една неправилна идея. Вие мислите, че богатството, което имате е ваше, и не могатъ да ви го взематъ. И прави сте. Вие поставяте една крива основа. Вие не знаете, че чрезъ богатството ще ви дойдатъ най-голъ митъ изпитания. Богатството е една красива, разпусната жена, която нѣма никакъвъ моралъ. Който мжжъ дойде и се ухили, тя е съ него. Всичкитъ мжже сж ѝ еднакво любими. Нѣма мжжъ въ свѣта, когото тя да не обича. Който мжжъ държи въ ржцетъ си пари, тя ще му се усмихне. Той се усмихне, и тя му се усмихва. Като пуснешъ монетата въ ржцетъ, тази разпусната жена казва: Дръжъ я, не я пушай. Това е твоего величие. Докато съмъ азъ въ тебе, ти ще имашъ почитъ и уважение. Щомъ азъ те напусна, ти ще бѣдешъ единъ простакъ, единъ просякъ. Това значи звѣнтенето на пѣтя. Природата, разбира се и тя си има една пара, направена отъ злато. Тя е вече най-красивата. Тя е

вече една жена, по характеръ най-благородна. Между паритъ най-благородна жена е златото. Тя нѣма никаква слабостъ, тя не може да се окислява. Дето влиза, не се оцапва. Има нѣкои жени, нѣкои пари, които се окисляватъ, рѣждясватъ, носятъ отрова.

Сега всичкото това вие трѣбва да го преведете. Не, въ вашия умъ има единъ цѣлъ битъ - пазаръ отъ дреболии, отъ стари дрехи, отъ натрупани остатъци отъ вѣкове. И ако речешъ да ги продадешъ, не зная, колко пари ще струватъ. Има стари работи, които струватъ милиони, но има стари работи, които нищо не струватъ. Сега вие искате новото въ живота. Пита ме единъ: Учителю, какво означава това, че Любовта трѣбва да бѣде врата, презъ която да се мине? Казвамъ му: Това не може да се разправя. Като те хвана за ржката, азъ ще мина презъ вратата, и ти съ мене заедно, безъ да разберешъ, какъ е станало. Щомъ започна да ти разправямъ за вратата на Любовта, все едно, че ти разправямъ за пари. На Земята може да се говори само за материалнитъ работи. На Земята можешъ да говоришъ за лъжливитъ работи колкото искашъ, но нито единъ не може да говори на Земята за реалнитъ работи. Ти казвашъ: Милосърдие. Но милосърдието не е нѣщо реално, ти не можешъ да чувствувашъ милосърдието. Ама азъ съмъ милосърденъ. Азъ виждамъ, че на твоята глава никжде не е написано милосърдие. Едва сега е посадено милосърдието. Вие сега не вървате. Да ви заведе при 10 души, каквито азъ разбирамъ, и ще ви покажа, кой отъ тяхъ е милосърденъ. Казвамъ, ще посѣтимъ, ще обиколимъ тѣзи 10 души, и ще намѣримъ най-милосърдниятъ. Отивате при първия. И похлопвате на вратата му. Какво

искате? Искамъ да ви видя. Занятъ съмъ! Отивате при втория, пакъ похлопвате. Какво искате? Искамъ да ви видя, да ви кажа нъщо. Какво ще ми кажешъ? Занятъ съмъ сега. Елате следъ нъколко деня. Така обикаляте всичкитъ 10 души. И 9-тъ отъ тѣхъ, ви казватъ, че иматъ работа, не могатъ да ви приематъ. Като идете при 10-ия. Ще похлопате, той ще отвори вратата си и ще ви каже: Заповѣдайте. Ще седнете на столъ и ще започнете да му говорите. Този човѣкъ има една торба, отваря я, и ви казва: За какво ви трѣбватъ тѣзи пари? За тебе ли, за дъщерята ли за кого? - Не, мене лично ми трѣбватъ 10 хиляди лв. За сина ми 5 хиляди лв. за дъщеря ми, за училище, всичко ми трѣбватъ 20 хиляди лева. Сега азъ ви представямъ примеръ много идеаленъ, това, което редко става. Въ всичката своя опитностъ азъ имамъ само единъ примеръ, нѣма да ви го разправамъ. Това е сѣнка на милосърдие. Този човѣкъ не е разбиралъ дали е милосърденъ или не. Но сега ще ви представя другата страна на примера. Този човѣкъ взима паритъ и се радва. Той далъ на дъщеря си, на сина си, на жена си, и казва: Добъръ човѣкъ е този! Въ сжщностъ, той още не знае, дали е добъръ или не. Този човѣкъ върви съ паритъ, минава покрай една гора, срѣщатъ го разбойници, хвърлятъ се отгоре му, нараняватъ го взиматъ паритъ му, счупватъ му крака, и си заминаватъ. Сега той казва: Отъ де дойдоха тѣзи пари? Подобре да не бѣхъ ги получилъ. И той започва да се разкайва за голѣмото нещастие, което го е сполетѣло. Въ това време презъ гората минаватъ двама души отъ първата категория милосърдни. Мине първиятъ, мине вториятъ, погледнатъ го, и си заминаватъ. Най-после минава трети, той се спира, при него.

Пострадалиятъ започва да му разправя историята си: Ходихъ на едно мѣсто, при единъ много добъръ човѣкъ, даде ми пари за жена ми, за сина ми, за дъщеря ми, но както виждашъ, разбойници ме нападнаха, раниха ме, счупиха крака ми, и си заминаха. Нѣма нищо. Кѣде е счупения ти кракъ? Превързва му крака, и му казва: Случватъ се тия работи. Има невъзпитани хора въ свѣта. По-добре този човѣкъ да не бѣше ми далъ тѣзи пари и да не ставаше нужда да минавамъ презъ тази гора. Милосърдниятъ го качва на своето магаренце, занася го у дома си, и го лѣкува. Като го излѣкува, казва му: Иди сега, доведи жена си, сина си, дъщеря си при мене, понеже първиятъ е направилъ една погрѣшка, но азъ не искамъ да повтарямъ сѣщата погрѣшка, затова вие ще дойдете при мене. Тѣ отиватъ при него, и той имъ дава точно това, отъ което тѣ се нуждаятъ. Тѣ излизатъ заедно мжжътъ, жената, синътъ, дъщерята, и пакъ минаватъ презъ сѣщата гора, разбойници нападатъ, но ги оставатъ, защото нѣматъ пари. Тогава пѣкъ, тѣ имъ даватъ пари. Това е втората категория милосърдие. Какво става после. Минава той пакъ презъ гората, поглежда ги всички се свили. Такова е било положението на Адама въ райската градина. Адамъ се скрилъ въ единъ храсталакъ. Господъ го вика, говори му, а той си мълчи. Адамъ никога не бѣше почувствувалъ, колко милостивъ е Господъ. Господъ ходи изъ градината, вика, но Адамъ не се обажда, страхува се. Но когато дойде до храста, и видя, че тамъ се е сгушилъ, Господъ го попита: Какво си се сгушилъ? Адамъ отговори: Господи, онази жена, която Ти ми даде, тя ме съсипа. Изпаднахъ въ особено положение. Ние идваме следъ това, третото милосърдие, въ което виждаме какъ

човѣкъ е пострадалъ. Ние виждаме истински милосърдниятъ човѣкъ, който, като е правилъ добрини на хората, се е огръшилъ. Това е билъ Христосъ, Който дойде на Земята, взе всичкитъ грѣхове на хората. Взе всичкитъ имъ страдания, и така ликвидира. Най-после Му дойде на ума, че като дойдатъ тѣзи хора при Него, не трѣбва да ги праша въ горитъ, но да живѣятъ съ Него, дето има редъ и порядѣкъ. Едва въ живота на Христа ние виждаме, какво нѣщо е милосърдие. Въ първитъ два случаи, при срѣщата на първитъ двама души, ние винаги ще минемъ презъ изпитания. Ако ни дадатъ богатство, ще ни дадатъ и изпитание. Ако ни дадатъ дрехи, ще дойдатъ и изпитания.

Сега азъ оставамъ другата работа на васъ, вие да я сдѣвчите. Защото ако единъ Учителъ, следъ като е говорилъ въ класъ върху просто, тройно правило, или върху уравнението на висшата математика, има смисълъ. Но следъ като е предалъ тия правила и даде задачи върху тѣхъ, ученицитъ сами трѣбва да ги рѣшаватъ. Тѣ ще рѣшаватъ по единъ, по другъ, третъ начинъ, докато ги рѣшатъ. По нѣкога се минава день, два, три, докато рѣшатъ задачата. Има задачи решаването на които отнема дълго време. Сега вие искате лесно да разрешитъ въпрос. Най-лесното решаване е чрезъ събиране. Едно и едно колко правятъ? Две. Единъ волъ и още единъ колко правятъ? Една въшка и една въшка колко правятъ? Две въшки. Като съберете две въшки на едно мѣсто, вие не може да имате сѣщия резултатъ, както когато съберете две жени или две златни монети. Ще приемете послѣдствието на събирането. До сегашнитъ учители никога не сѣ казвали на ученицитъ си, да

събиратъ въшки. Може би азъ съмъ първиятъ който взимамъ въшките като предметно учение. Учителитъ знаятъ, че е опасна работа да събирашъ въшки.

Що се отнася до децата, тѣ нищо не знаятъ за въшките. Защо не събиратъ днесъ въшките. Тѣ знаятъ, че трѣбва да вадатъ. Значи, майките първо сѣ учили децата на изваждане, а не на събиране. Като туратъ гребена на главата на детето, тѣ вадатъ. Детето казва: Азъ зная да изваждамъ въшки, но да ги събирамъ, не зная. Питамъ тогава, какъ можешъ да изваждашъ нѣща, които не си събиралъ. Казвамъ, майката събра въшките. А детето ги изважда, безъ да разбира нѣщо отъ изваждане.

Та сега вие сте започнали съ кривия процесъ. Изваждането. Вие знаете, какво е изваждане, а събиране не знаете. Като се събератъ двама души на едно мѣсто, казвате, че това е събрание. Всѣки бърза да излѣзе вънъ. Това е изваждане. Когато жената се събира съ мъжа си, докато се вѣнчае тя умира за него. Но каже ли, че иска да види майка си, работата е свършена вече. Каже ли жената, че излиза отъ къщата на мъжа си, за да види майка си, всичко е свършено. Това е изваждане. А изваждане става само на въшки. Никое друго същество не може да се вади. Когато човѣкъ стана на въшка, тогава го извадиха отъ рая. Адамъ не знаеше, какво нѣщо е събиране. Когато се направи хубавата райска градина, тамъ ги събраха, но като сгрѣшиха, извадиха ги отъ рая. Адамъ не знаеше, какъ става събирането. Когато двама праведни хора се събератъ на едно мѣсто, какво трѣбва да правятъ? Вие можете ли да съберете двама праведници на едно мѣсто? Двама светии може ли да съберете на едно мѣсто? Най-мъчната работа е, да

съберете двама светии на едно място. Може да съберете двама светии на едно място, само ако единият е по-голям от другия. Но ако двамата сж еднакво големи, не може да ги съберете на едно място. Най-мъжната задача е събирането. И след това идвате до уравненията. Нямам нищо против уравненията, но тж сж резултатът. Уравнението не е събиране. Уравнението се отнася за един процес, въ който е станало взимане, даване. Така се уравниват работитъ. На какво е резултатът уравнението? Като съгръши човъкъ, имате вече едно уравнение. Уравнението още не е завършено. Вие сте изучавали уравнението, но не сте го още изучили. Питамъ вашитъ уравнения, вашитъ отношения едни къмъ други уредени ли сж? Учителътъ е задалъ нъколко задачи на ученицитъ, той е възприелъ, това задължение, да уравни задълженията си. Да кажемъ, че той не ги уравнилъ, не е направилъ задачата си. Често нъкои ме питатъ, ще се познаемъ ли на онзи свътъ? Тж тукъ не се познаватъ, че на онзи свътъ ще се познаятъ. Почнете следното нъщо: Ти не можешъ да познаешъ човъка, докато не го обичашъ. Такъвъ е законътъ за Небето. Ти можешъ да познаешъ човъка само ако го обичашъ. Иначе, всъкога ще имашъ една илюзия. И после, не може да се говори за онзи свътъ, докато не сте го видъли. Понъкога азъ ви говоря за Небето, за Божествения свътъ, но тж сж неразбираеми. Това което е тамъ, вие не може да си го представите даже. Понъкога ние си го представяме, за да бжде до нъкъде само разбранъ. Въ външната страна има грамадна разлика между земния и небесния животъ. Сега може да ми кажете, че тази работа може да е малко по-проста. Ти можешъ

да разбереш живота, само ако си здравъ. Но щомъ се разболъешъ, при това болъзнено състояние живота не може да се разбере. Ако имашъ знание, ти можешъ да имашъ общение съ хората, можешъ да имашъ общение съ живота, и тогава вие ще бждете полъзни и на другитъ. За да имате обичъ, за да обичате нъкого, той тръбва да има поне една добродетель въ себе си. Ти можешъ да обичашъ едного, който е умрълъ. Но го обичашъ заради нъщо хубаво, което има въ него. Ти не можешъ да обичашъ единъ човъкъ, който нма никаква добродетель. Ти можешъ да уважавашъ единъ ученъ човъкъ, който може да ти бжде полезенъ. Но това е уважение. Или ти можешъ да имашъ почитание къмъ единъ човъкъ, който има сила, но това е почитание. Питамъ, какво се иска, за да ни почитатъ хората? Ние искаме хората да ни почитатъ, но за да ни почитатъ, тръбва да има нъщо, което да отговаря. Ти не можешъ да бждешъ банкерь, ако нмашъ пари. Ти не можешъ да бждешъ землделецъ, ако нмашъ земя; ти не можешъ да бждешъ уменъ човъкъ, ако нмашъ умъ; ти не можешъ да бждешъ добъръ човъкъ ако нмашъ добродетели. Сега ние тръбва да съпоставимъ тия нща. И да знаемъ, че у насъ тръбва да има нъщо, което да има отговоръ, да отговаря на реалността. Сега ние се заемаме да изучаваме реалността. Казвате, това не е за сега, то е за бждеще. За когато и да е, вие сте влъзли въ училището, и сте повторили този вашия букваръ. Вашитъ букви азъ ги виждамъ, сж скжсани. Казвате: Да имаме пари. Колко? 10 хиляди лева. Да имаме пари. Колко? Сто хиляди лева, единъ милионъ, два милиона, 10, 100 милиона. Единъ милиардъ, 10, 100 милиарда. И при това отношение

въпросът остава пакъ не разрешени. Не мислете, че паритъ ще се влюбатъ въ васъ. И да умрете, тъ ще се оттеглятъ отъ васъ. Като умрете, и умътъ и сърдцето ви и добродетелитъ ви, всички ще се оттеглятъ отъ васъ. Питамъ, какво ще остане отъ васъ тогава?

Като ви говоря за смъртѣта, казвате: Какъ ще умремъ? Онова, което не е реално, трѣбва да умре. Всички сѣнки трѣбва да умратъ, нищо повече. Единъ художникъ ще нахвърля сѣнки върху платното, и всички казватъ: Много хубава е тази картина, за да пострада, той туря сѣнки подъ очитъ... че каква красота има въ тѣзи сѣнки, въ почернѣването на очитъ? Азъ не виждамъ никаква красота. Очитъ сѣ една долина, въ която може да се удавишъ. Тъ сѣ едно езеро, въ което, ако паднешъ и не знаешъ да плавашъ ще се удавишъ. Чернитъ очи казвате, сѣ хубави. Тъ сѣ едно дълбоко езеро, въ което ако се влюбишъ, можешъ да се удавишъ. Колцина отъ васъ сѣ се давили!

Сега идемъ до другото противоречие. Като мислите, че имате нѣщо много реално, чудите се, какъ е възможно това? Физиономистътъ като изучава човѣшките очи, той гледа дали очитъ сѣ вглѣбнати или изпъкнали. Ако очитъ сѣ вглѣбнати, имате едно дълбоко езеро. Ако очитъ сѣ изпъкнали, вие имате единъ планински връхъ, дето има поледици. Като се подхлъзнешъ отъ изпъкналитъ очи, чакъ долу отивашъ! Какво ще правишъ тогава? Ще взема съ себе си една гумена лодка, и ще я пусна въ дълбокото езеро. Значи, ако съмъ на чернитъ очи, на вглѣбнатитъ очи, на дълбокото езеро, ще взема тази лодка, за да не потъвамъ. Ако пъкъ се качвамъ по изпъкналитъ очи, азъ взимамъ шипове на обущата си, за да не се подхлъзна.

Сега преведете тѣзи нѣща. Вие искате да разберете духовния животъ на човѣка. Вие искате да познаете очитѣ на човѣка. Но трѣбва да знаете, че задѣ очитѣ седи Истината; задѣ ушитѣ седи Мѣдростѣта; задѣ устата, седи Любовѣта; задѣ носа седи човѣшкия умѣ; задѣ устнитѣ седи човѣшкото сърдце; задѣ рѣцетѣ седи човѣшката Правда; задѣ краката седи Добродетелѣта. Като станатѣ тия нѣща реални, вие ще дойдете до тѣхѣ. Тѣзи нѣща сѣ символи, посока, да намерите реалното. Правдата е реалното; Добродетелѣта е реалното; за която вие нѣмате понятие. Като дойдете до Правдата, трѣбва да видишѣ, какво нѣщо е Правдата; като дойдете до Добродетелѣта, трѣбва да видите, какво ще ви иска. И тя си има свой езикѣ.

Сега въ заключение, вие ще кажете: Много прости хора сме били. Да, нѣкои сѣ по-напреднали. Но като дойдете на Земята, като започнете отѣ обикновенитѣ хора, и дойдете до светиитѣ, до гениитѣ, всички сѣ прости хора. Помнете това. Това е една реалностѣ. Светията ходи много смиренѣ. Не мислете, че той е необикновенѣ човѣкѣ. Гледате, нѣкой богатѣ човѣкѣ, облѣкълѣ се съ кожена дреха, изпѣчилѣ се, взѣлѣ бастонѣ въ рѣка, и мисли, че цялѣ свѣтѣ е завладѣлѣ. А светията, цѣли 20 години се моли, и казва: Голѣмѣ невѣжа съмѣ, голѣмѣ простака съмѣ. А хората отиватѣ при него, и той ги лѣкува. Но следѣ като ги излѣкува, пакѣ не знае, какѣ става това. И си казва въ себе си: Голѣмѣ простака съмѣ. Хората казватѣ за него: Много добѣръ човѣкѣ е този. Той сѣ години седи, моли се, и не смѣе да излѣзе предѣ грѣшния свѣтѣ. Споредѣ мене, добѣръ човѣкѣ е онзи, който не изкушава никого. Светията запримерѣ следѣ като е научилѣ сѣщностѣта на живота, като излѣзе предѣ хората, той

не изкушава никого. Като види някоя красива мома, за да не я изкуси, той направи лицето си набръчкано. Като види такъв старъ съ набръчкано лице, тя не хвърля око на него. Тя тръгва напредъ, а той следъ нея. Като го види, тя му казва: Дѣдо къде отивашъ? И той тръгва съ нея, разговарятъ се. Тогава тя го завежда въ къщи си, и казва: Мамо, водя единъ дѣдо, горкиятъ, много е страдалъ. Момата не се изкушава отъ нѣго. И майката казва да, много е страдалъ. Питамъ, вие ходили ли сте подиръ някоя красива мома? И мъжеть, ходили сте подиръ някоя светица? Къде е злото тука? И жената търси светия, но какъвъ? Младъ светия. И мъжътъ търси млада светица. Сега азъ ви говоря сериозно. Това не е за подигравка. Искамъ да ви кажа, че реалността не седи въ външността на нѣщата.

Казвате младъ и старъ. Младъ е онзи, който не е разбралъ реалността на нѣщата. Тогава вие дохождате до Любовта. Любовта е реалността на нѣщата. Вънъ отъ Любовта, нѣщата сѣ преходни. Ние нѣма какво да съжеляваме. Другояче животътъ не може да се разбере. Тѣй както сега разбирате живота, казвате, че животътъ е добъръ. По необходимостъ, той сега е добъръ. Вие искате да живѣете на Земята, и казвате: Като отидемъ на Небето, сѣщи ли ще си отидемъ. Не, отъ това тѣло нищо нѣма да остане. Ами тогава дали ще се познаемъ? Нѣма да се познаете. Ами какъ така? Вие виждате малкото дете, което се е родило. Гледате го гладко, хубавичко. Това хубавичко, младо дете, единъ день ще стане старъ дѣдо. Какъ ще го познаешъ? Въ него не е останало ни поменъ отъ онова малкото дете. Като погледнешъ стария, казвашъ: И това било нѣкога онова малкото дете? Въ реалността обаче, стариятъ и

младият могат да се съберат на едно място, да живеят на едно място, да се обичат. И тогава те се познават. Младият взима формата на дъдото, дъдото взима формата на младото дете. И като се разговарят, обичат се. Защо? Понякоже могат да разменят местата си. На Земята обаче, старият никак не може да измени своята служба, и детето никак не може да измени своята служба. Сега бих ви дал едно сравнение, но ще ви съблазни. Ако една жена не може да заеме местото на един мъж, и ако един мъж не може да вземе местото на една жена, те са във света на илюзиите. Това не е реален свят. Мъжът и жената не представят реален свят. Това е един свят на вечен спор, жената ли да бъде мъж, или мъжът да бъде жена? Нито жената може да бъде мъж, нито мъжът - жена. Нищо повече! Защо? Защото и двамата престъпиха Божия Закон. Аз не искам да бъда нито жена нито мъж. Защо? Защото и двамата грешат. Какъв трябва да бъда? - Човек! „И направи Бог човек по подобие и Образ Свое“. А мъжът и жената съгрешиха. Тъй като на основание на това не искам да бъда нито мъж, нито жена. Като жена ще направя женски грехове, а като мъж, ще направя мъжки грехове. Тъй щото нито жена нито мъж ще бъда. Но човек трябва да бъда. Един ден и вие трябва да се откажете от формата на жената и на мъжа, защото, ако не се откажете, няма да влезете във Царството Божие, Казано е във Писанията „Плът и кръв няма да наследят Царството Божие“.

Следователно, това е един относителен свят, който имаме на разположение, това са до време. Пред вас седи

едно велико бъдеще! Няма да ви разправямъ за него. Каква ще бъде жената и какъвъ ще бъде мъжътъ? Това не е важно. Човъци трѣбва да бъдемъ. Че какъ ще живѣемъ тогава? Чудни сте женитѣ. Една жена следъ като мъжътъ я е билъ по 20 пѣти на день, като умре, тя казва: Колко бѣше хубавъ, колко бѣше добъръ. Биеше ме като на тъпанъ, но приятно ми бѣше като ме тупаше. И следъ това, тя пакъ търси мъжъ. Макаръ и да я бие, тя пакъ го търси, и казва: Не мога безъ него. Същото се отнася и до мъжа. Макаръ жена да го е мъчила, като умре, той пакъ търси жена. Мъжътъ това е Мъдростта която търсишъ; жената това е Любовта, която търсишъ. Не е въ формата. Жената е форма, задъ която седи Любовта. Мъжътъ е форма, задъ която седи Мъдростта. Азъ не оспорвамъ нѣщата. Жената и мъжътъ сѣ сѣнки, които седатъ въ нашето съзнание. Ако не мислите така, вие постоянно ще спорите. И ще казвате: Този мъжъ не го искамъ, тази жена не я искамъ. Не, ти гледай отъ сѣнката на жената, да минешъ къмъ реалността. И отъ сѣнката на мъжа, ти трѣбва да отидешъ къмъ реалността.

Сега въ ума ви седи следната мисълъ: Кажете нѣщо по разбрано за сегашния животъ. Тия работи сѣ толкова объркани, че това, което имаме и което сме научили, съвсемъ ще го объркаме. Ако дъщерята доведе въ къщи си единъ старъ дѣдо, майката и бащата няма да правятъ и въпросъ за него. Но ако дъщерята доведе единъ младъ момъкъ, тогава бащата и майката ще останатъ на особено мнение. Майката ще пита дъщеря си: Той хубаво облъченъ ли е? Има ли пари? Е, не съмъ питала още. Образование има ли, свършилъ ли е нѣщо. Има ли нѣкаква служба, колко пари, каква заплата взима? Не съмъ го

питала още, и не смѣя, не смѣя да го питамъ. Казвамъ, ако момъкътъ е богатъ, какво отъ това? Ако е ученъ, какво отъ това? Ако има служба, какво отъ това? Кажете ми. Ако момъкътъ заведе момата въ дома си, и него ще питатъ: Каква е тя? Има ли парици, има ли образование? Сега азъ ще дамъ на женитъ едно правило, съ което да ме помните. За да бѣде угодна на мъжа си трѣбва да има две качества: Да знае хубаво да готви, а мъжътъ да се хвали отъ нея, да казва: Отлично готви жена ми! Второ, да знае хубаво да се облича, че като я види мъжътъ ѝ, да каже вкусъ има жена ми, знае да се облича. Въ обличането е етиката. Ако не се обличашъ хубаво, нѣма етика; ако хубаво се обличашъ, има етика, има хубави чувства. Човѣкъ, който добре готви, той знае, добре да живѣе. Като видишъ една мома питай я: знае ли добре да се облича и добре да готви? А мъжътъ трѣбва да има едно качество. Той трѣбва добре да мисли! Жената казва за мъжа си: Добре мисли той! Има хубави гениални мисли. И при тѣзи качества отъ страна на мъжа и жената, докато сѣ на Земята, тѣ могатъ горе - долу добре да живѣятъ. Ако мъжътъ знае гениално да мисли, а жената хубаво да се облича и добре да готви, животътъ имъ ще върви добре. Това е практичната страна на живота. Приложете това правило женитъ и мъжетъ, и ще видите резултата. Като дойде нѣкоя жена при мене, питамъ я: Знаешъ ли да готвишъ? Сега се уча. Много има да пати главата ти. Зная единъ случай, въ турско време било това, нѣкъде въ Варненско, при нѣкой си Иванъ, идва единъ турски дели бей, на гости. И той казва на жена си. Жена, да сготвишъ добре! Като вкусилъ беятъ отъ него, тя сготвила пиле, казал: Иване, кой готви тукъ? Жена ми.

Ела самъ, той взима яденето, и върху главата на Ивана. Иванъ като се връща въ къщи, жена му го пита: Иване, какво си се оцапалъ така? Отъ твоето готвене. Хубаво трѣбва да готви жената! Да не се оцапва Иванъ. Това сѣ сега неговитѣ разбирания.

Сега, чрезъ Духа си, Богъ ни побужда, да мислимъ. Жената е професорка въ дома, тя ще готви, а мъжътъ като се върне, той ще стажува, ще работи. Сега има мъже готвачи, които сѣ приели туй изкуство да готватъ отъ женитѣ. Но изобщо специалисти въ готварството сѣ женитѣ. Има и мъже, които хубаво готватъ, но тѣ трѣбва да стажуватъ при женитѣ си, да се научатъ какъ да готватъ, и какъ да се обличатъ. Затова сѣ пратили мъжетъ да стажуватъ дълго време при женитѣ, да се научатъ хубаво да се обличатъ. И мъжътъ седи смиренъ при жена си като ученикъ. Той казва: Научихъ се отъ жена си, да се обличамъ; научихъ се отъ нея и да готвя. Виждате ли какъ хубаво се обличамъ сега? Ако се обличашъ хубаво, ще те държатъ въ рая. Ако не се обличашъ хубаво ще те изпѣдятъ отъ рая. КУКУРИГУУ! Така казва и пѣтельтъ предъ кокошката, напери се и заmine.

Та сега използвайте въ живота, това което имате, защото останете ли съ старитѣ понятия, вие ще страдате. Азъ не мога да живѣя съ него. Че никой не те застави да живѣешъ съ него. Ама азъ не мога да остана въ къщата му. Излъзъ тогава. Човѣкътъ не те е викалъ на сила. Щомъ не ти е добре, излъзъ вѣнъ. Ама подъ наемъ ми дотегна да живѣя. Той трѣбва да направи своя къща. Отъ де ще намѣри човѣкътъ пари? Каква е тази къща? Съ малки прозорци, удобства никакви. Стая за

гости нѣма. Баня нѣма. Всичко въ една стая. Сега вие очаквате, да имате всичко, и да отидете на Небето, да ви туратъ лаврови вѣнци, и да кажатъ: Тия сѣ гениалнитѣ хора на Земята! Казвате: Кѣде ще отидемъ на онзи свѣтъ? Какви ще Бѣдемъ на онзи свѣтъ? Като отидете на онзи свѣтъ нѣма да се познаете. Като стѣпатъ единъ червей, кѣде отива той? Никѣде. Като се излюпи той хвѣрка, и става пеперуда. Питашъ кѣде ще бѣдешъ въ онзи свѣтъ? Ти си единъ стѣпканъ червей Кѣде е онзи свѣтъ? Като се излюпишъ, азъ зная кѣде ще отидешъ. Но докато те тѣпчатъ като червей, ти никѣде нѣма да бѣдешъ.

Сега казвате: Толкова години, какъ учите. Че какво сте учили толкова години? Даже примеритѣ, които съмъ ви давалъ, не сте ги изтълкували. Даже онзи примеръ, който съмъ ви далъ за онзи персийски светия, който ималъ много последователи, та решилъ единъ день да изпита Любовьта имъ, вие още не сте го разбрали. Той праща единъ день, да извика своитѣ най-добри последователи, и имъ казва: Викамъ ви всички, за да ви принеса жертва на Бога. Като чули това, всички последователи единъ по единъ се върнали останали само 4, 5, но и тѣ се разколебали. И останали да видатъ, какво ще стане. Само двама млади мома и момъкъ се решили да приближатъ до врата на своя учитель. Седятъ всички отвѣнъ настрѣхнали. Какво ли мисли да ни прави? Най-после момата се решава и казва на момъка: Ще влѣза вжтре. Момъкътъ казва: И азъ ще дойда съ тебе. Щомъ влѣзешъ ти, азъ безъ тебе не мога да живѣя. Нека и мене заколятъ. Да се видимъ и двамата въ другия свѣтъ. Тогава учительтъ взима единъ овенъ, поваля го на земята, отрязва му грѣцмуля, и кръвта потича навѣнъ. Като видѣли това

последователитъ му, всички хукнали назадъ. Вътре останали само младитъ мома и момъкъ, да се пожертвуватъ. Тогава той вдигналъ ръцетъ си и ги благословилъ, като имъ казалъ: Вие можете да живѣете добре.

Казвамъ, ако вие може да постъпите като тѣзи млади мома и момъкъ, да се пожертвувате, ще имате Божието благословение. Ще влѣзете въ Царството Божие. Седите ли отъ вѣнка, и гледате кой моментъ да офейкате, вие не може да влѣзете въ Царството Божие. Испитанията въ света не сж нѣщо рѣално. Ти минавашъ прѣзъ голѣми испитания, но знай, че въ тебе страда нѣщо друго, което може да стане жертва. Така ти ще се опиташъ. Помнете: Стрданията, които имате, не сж реални. Йовъ имаше голѣми страдания, но и тѣ не бѣха реални. Йовъ не умре, страдаше нѣщо у него. Увиваше се, огѣваше се, но той не умре. Той изгуби имота, богатство, овцитъ, говедата, камилитъ си, но всичко това се върна; той изгуби синове, дѣщери, но му се родиха още по хубави. Но когато Христосъ пострада, де отидоха Неговитъ говеда? Върнаха ли се? Върнаха се. Днесъ Христосъ има повече отъ 500 милиона последователи, Негови овце. Дѣщеритъ Му още не сж оформени, но овцетъ Му сж 500 милиона. А онѣзи души, които ще се завършатъ своето развитие, тѣ ще бѣдатъ божиитъ души, и тѣ трѣбва да дойдатъ съ имането си, което сж имали. 7-тъ дѣщери, това е числото на съвършенството. Това, което Христосъ пострада, бѣше много по-тежко отколкото това на Йова. Йовъ имаше приятели, съ които разговаряше. А когато туриха Христа на кръста, Той остана самъ. И казваха Му: Слѣзъ отъ кръста, нали си Синъ Божий. Той се молъше, но ни

гласъ ни услышание! На Йова Господъ проговори, а на Христа никой не проговори. И следъ като се моли, следъ като вика къмъ Бога най-после Христосъ каза: Не разбирамъ тази работа! Предавамъ Духа си въ Твоитъ ръце и да става каквото ти искашъ! Но като възкръсна Христосъ, тогава Той разбра, каква е била Волята Божия!

Та казвамъ, всички вие ще преминете презъ страданията на Йова. Всъки отъ васъ трѣбва да премине презъ тѣзи страдания, да мине презъ това посвещение. Като дойдете до посвещението на Христа, то спада вече къмъ друга категория. Сега азъ говоря за онѣзи отъ васъ, които искате да изучавате Пѣтьтъ на ученика. Другото азъ считамъ безполено. И другитъ работи сж добри, но въ пѣтя [на] ученика ви предстоятъ много сериозни задачи. Сега вие мислите, да уредите работитъ си на Земята. Работитъ ви нѣма да се уредатъ. Всички ще закжсате. Вънъ отъ това, което съмъ ви казалъ, всички ще закжсате. Но въ пѣтя на ученика ще благодарите за всичко онова, което ви се дава. Дръжете се за Бога. Сега сж времена на изпитания. Нѣма отлагание. Нѣкой казва: Дошла ми е една идея на ума като брѣмбаръ. Оставете вашитъ брѣмбари. Като дойде зимата, всичкитъ кошери започватъ да брѣмчатъ, всички се събиратъ на обща работа. Вижете какви изпитания идватъ днесъ. Ето има статистика сега въ Испания, въ 5, 6 мѣсеца сж избити повече отъ единъ милионъ хора. Въ миналото, въ най-гольмитъ войни въ нѣколко войни едва сж избивали 500 хиляди. Ако днесъ стане такава война въ Европа, знаете ли колко милиона хора ще бждатъ убити? Сега въ Испания става главоломно избиване, нѣма да остане здравъ човѣкъ, нѣма да остане една попска

глава, няма да остане една глава на единъ богатъ. Страшно нищо е злото което е вложено въ човѣка. Човѣка е една пълна пълна бомба, и ако не знаешъ какъ даго пипашъ, на кѣде да го бутнешъ, тъй ще се прѣсне, че отъ тебе нищо няма да остане. Но и отъ него нищо няма да остане. Като се приближава човѣкъ до човѣкъ, вие трѣбва да бъдете много внимателни, да знаете, какъ да се пипатъ.

Сега няма какво да ви е страхъ. Сега да ви насърдча. Кое е по-хубаво; да бъдете съ нѣкоя конска каруца, безъ ядове, че да ви друса и да вървите съ нея 200 клм. пѣтъ, или да се качите на единъ хубавъ айропланъ? Ако си съ конската кола, като слѣзнешъ отъ нея, навсѣкжде ще усѣщашъ болка, ако си на айроплана, и съ километри да пѣтувашъ, няма да се уморишъ. Стига вече това трѣскане. Когото срѣщна днесъ, все се оплаква, отъ това разтрѣсване. Казвамъ: Азъ имамъ нови айроплани, качете се на тяхъ. Че това е Новото Учение! Ще платишъ единъ билетъ и ще се качишъ на айроплана; Въ часъ, часъ и половина, ще бъдете на своето мѣстоназначение. И тогава няма да бъдете така разпокѣсани.

Та впрѣгнете ума си на работа! Сърдцето ви да знае добре да готви. Сърдцето ви да знае добре да се облича. Умътъ ви да знае добре да мисли. Това ви пожелавамъ за цѣлата година.

На сестритъ пожелавамъ добре да готватъ и добре да се обличатъ. А на братята пожелавамъ добре да мислятъ! И тогава да ви кача на айропланитъ и да отидемъ на една хубава екскурзия, на зелената трѣва, при бистритъ извори, ще ядемъ и ще пиемъ. Ще кажемъ тогава: Животътъ има смисъл!

И тъй, да сме добре наготвили, да бъдемъ добре облечени, и да мислимъ добре! Всичко е предвидено. Нъма да има никакви противоречия.

Сега на ученицитъ пожелавамъ, да РАБОТЯТЪ! Начертавамъ ви пѣтя презъ годината. Много работи има да се кажатъ, но ако се говори повече, ще бѣде малко пресилено. Ако говоря много, ще мязамъ на едного, който туря млѣкото въ тенжерата, и започнало да я пълни, той се качилъ на кумина на кѣщата за да може цѣлата кѣща да се напълни съ млѣко, което да продаде. Като се върналъ въ кѣщи, видѣлъ, че нищо не останало отъ млѣкото. Казвамъ, не очаквайте отъ едно кило млѣко, да се напълни цѣлата кѣща. Като се додигне млѣкото малко, стига ви. Не ви трѣбва цѣла кѣща млѣко. Да нъма никаква лакомия у васъ, но да има у васъ единъ стремежъ къмъ Любовета! Хубостъта на живота седи въ правилното разбиране на живота. Хубостъта на живота седи въ доброто готвене; хубостъта на живота седи въ доброто обличане; хубостъта на живота седи въ доброто мислене! Това сѣ пѣтищата, по които ученицитъ трѣбва да вървятъ, за да влѣзатъ въ благориятнитъ условия на живота, за да влѣзатъ въ Новия Животъ.

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка.

Сега на упражнения.

7. 20 ч. с.

На поляната направихме гимнастическитъ упражнения.

Божествената храна

6-то Недѣлно Утринно Слово

10.01.1937 г. 5 ч. с. Свѣжо, хубаво време.

Изгрѣвъ

Нарядѣтъ: Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството. Въ Начало бѣ Словото.

*9-та глава отъ Иоана, до 21, “самъ той да говори за себе си”⁴
Духѣтъ Божий*

Днесъ като се върнете въ дома си прочетете отъ Еремия 32 гл. Азъ да бѣда много краткъ. Нѣма да говоря много; много кратко ще ви говоря 10 минути. Има три престѣпления, които спѣватъ човѣка. Крѣвѣта, която човѣка е пролялъ на физическото поле, престѣпление е. Когато човѣкъ безъ причина изопачи сърдцето си, и ходи тъй което въ старо време наричатъ подиръ чужди богове. Изопачи сърдцето си, значи, изопачи своите чувства. И после за неправдата, която върши. Туй е за сърдцето си. Когато се поклони на чужди богове. Туй сѣ чуждите богове, когато човѣкъ не служи на единъ вѣренъ Богъ, но служи на много богове. Когато човѣшкото сърдце се изопачи, т. е. не носи ония хубавите чувства, които трѣбва. И огрубява се човѣкъ. Когато човѣкъ трѣгне по кривия пътъ, той се огрубява. Той чувствува само за себе си. Или приятно му е това, което за него е приятно. И после, той мисли, но пакъ

мисли само ония мисли, които сж за неговия интересъ. А ония нѣща, които съграждатъ човѣшката душа, или които помагатъ за живота, то е Божествената Любовь, когато човѣкъ стане проводникъ на доброто въ свѣта. Коего Богъ прави чрезъ Любовьта на своитѣ дѣца. И когато човѣкъ действува чрезъ Божията Мѣдростъ. Причинитѣ да се премахнатъ ония страдания, ненужни, които съществуватъ. Ти минавашъ нѣкъде, виждашъ че хората страдатъ повече отколкото трѣбва. То е Божествената Мѣдростъ, която действува, работи. И после освобождавашъ хората отъ ония криви възгледи, които ставатъ причина за споръ. Детето се сърди на майка си, понеже не му дала да яде. Бѣдниятъ се сърди на богатия, понеже въ студено време не му дава дѣрва, вѣглища, обуца не му дава. За тѣзи работи сж сърди човѣкъ. Нѣкой се сърди, че не го погледнали добре. И после, всѣки отъ васъ гледа да нареди своитѣ си работи. Хубаво е това, но въ Божествения свѣтъ всичко е наредено. Ние не трѣбва да вземаме божественитѣ работи за себе си. Свѣтътъ не е създаденъ заради васъ; той е създаденъ за всички

И следователно вие въ Божествения свѣтъ имате само едно малко мѣсто за васъ; а отъ другото вие ще се ползвате само. А вие около вашето мѣсто вземате и чуждото, и съгрѣшавате противъ Бога.

Да допуснемъ сега, че единъ човѣкъ завижда. Може да завидите на единъ човѣкъ, който носи хубави дрехи. Вие поглеждате вашата дреха е стара; погледнете обуцата ви сж скѣсани, погледнете неговитѣ обуца сж здрави. Най първо то нѣщо въ сърдцето ви се зароди най-простото нѣщо завистъ,

защо той да е облъченъ добре, а вашитъ дрехи да сѣ така прости. Той е по-облъченъ? Онзи, който примирява нѣщата ще каже: Той е уменъ, затова е по-облеченъ. А другиятъ не е така уменъ, затова е така одърпанъ, не е хубаво облъченъ. Туй ще бѣде отговора на нѣкои.

Второто положение, вие виждате единъ човѣкъ яде една пищна храна. Предъ него има 4, 5 блюда отъ най хубавата храна, а вие имате само сухъ хлебецъ; и вие се питате, защо той така хубаво се храни, а азъ ямъ само сухия хлѣбъ. Онѣзи, които примиряватъ нѣщата, ще кажатъ: Понеже ти си глупавъ, затова ти ядешъ сухъ хлѣбъ, а той е уменъ, затова има такива храни. Следователно тѣй виждатъ други, че той е ученъ, знае много, а вие не знаете. Вие много малко знаете, вие не сте ученъ невѣжа сте. И оставате непримиримъ въ себе си. Затова казватъ: Когато майката обича нейното дете повече, тя го облича по-хубаво. А мене понеже не ме обича, менъ облича съ вехтитъ дрехи. Добре. Туй е вѣрно. Докато сте на 5 години, туй е вѣрно, че майката едни деца облича по-добре, а други облича по-зле. Но вие сте единъ момъкъ на 21 години, чиновникъ сте нѣкъде, работите, и несте облеченъ добре. Кой е кривъ? Майка ви. Не. Тукъ е вашиятъ характеръ. Вие харесвате тѣй оцапанъ да ходите. Вие търсите поводъ отвѣнка. И тогава казвате: Наследство отъ баба си имате това, отъ дѣда си. И пакъ се оправдавате. Или туй оправдаване седи така. Вие пѣтувате вечерно време по пѣтя, и хлѣтнете въ нѣкоя локва, и се окаляте. И не казвате, че вие се оцапахте, но казвате: Единъ трапъ имаше тамъ, или една локва на пѣтя, и вие сте хлѣтнали вътре, и се оцапахте. Хубаво. Донѣкъде сте правъ. Но защо не

си носите едно фенерче. Да виждате вечерно време дупката, и вие да не стъпите въ нея? Вие констатирайте, че нъкой е направилъ тази дупка, и вие сте хлътнали вжтре и се окаляхте. Ако, казвате, не бѣше тази дупка, нѣмаше да се окаляте. Ако майка ми ме обичаше по-много, и менъ щѣше да облѣче по-хубаво. Но понеже майката е заинтересувана, едното дете облича по-хубаво, а мене - не. По този сѣщия законъ. Казвате: Господъ обича едни повече. Тогава и вие въ сърдцето си пазите една лъжлива мисль. Понеже Господъ, и Той като хората едни обича повече, а други по-малко. Онѣзи, които обича, дрехи имъ е далъ деца имъ е далъ, а насъ, които не обича, ни деца, ни къщи ни е далъ. Тази мисль е скрита въ душата ви. Макаръ че сте върующи и се молите, пакъ минава една такава мисль. Тогава казвате: То е фактъ. Богъ е Любовь и това, и онова, но после казвате: Каква ти Любовь, гладенъ съмъ. Тѣй мислите, но скрийте го туй. Туй сѣ вашитъ бѣли лъжи, съ които се лъжете едни други. Казвамъ сега, онази хубавата шивачка, която не дошива дрехитъ хубаво нъкога, кои сѣ причините за това? Докато ти си при нея, тамъ при хастара... Азъ съмъ забелязвалъ при хастара, дето сѣ рамената, нѣкъде е много хубаво, а дето не се вижда, тя го остави тѣй. Азъ не гледамъ шивачкитъ отвѣнка какво правятъ, а нѣкъде тя тѣй го прекара съ шева си бързо, бързо, казва: Тукъ не се вижда. А онова, което се вижда, е хубаво направено. А което не се вижда, е лошо направено.

Или да допуснемъ, вие имате неразположение спрямо нъкого. Дали ли сте си отчетъ на какво се дължи вашето неразположение? То се дължи или на причини отъ физическото поле, или на причини на вашитъ постѣпки на физическия

свѣтъ, или на нѣкои чувствени предмети. Ако единъ човѣкъ, когото обичате, дойде съ една игла, и ви ободѣ, въ васъ веднага ще се яви едно неприятно чувство спрѣмо него. Е тази погрѣшка може да е съзнателно у него, може и да не е съзнателна. Но у васъ ще остане едно лошо чувство. Ще кажете: Той е невъзпитанъ човѣкъ. Той си носи една игла и обича да бодѣ. Сега боденето става съ игла, а може и съ езика да става, и отъ човѣшката мисълъ. Ти обичашъ нѣкого, говоришъ добре за него, не обичашъ нѣкого, говоришъ зле за него. Е добре. Съберете се 5, 10 майки на едно мѣсто, и раздѣляте се на две партии. Представете си, че 5-тъ майки и 5-тъ деца се обичатъ една друга, и говорятъ добре за децата си. Всѣка една майка ще похвали детето, което обича; и всѣка майка ще говори лошо за онова, което не обича. Ти като чуешъ това, ще ти стане мѣчно. Защо? Тебе ти става мѣчно, понѣже сѣ казали нѣщо не добро за твоето дете. А какво печели другата майка, която е казала нѣщо не добро за твоето дете. А какво печели другата майка, която е казала нѣщо лошо? Тя печели нѣщо разбира се. Какво печели съ това? Печели това, че става по-твърда, огрубява се. Ти ще бѣдешъ добъръ само спрѣмо ония, които обичашъ; къмъ своитѣ си ще бѣдешъ добъръ. А ще бѣдешъ строгъ спрѣмо ония, които не обичашъ. И тази теория прониква навсѣкжде. И като се качите на Небето, този законъ е почти сѣщиятъ. Въ Небето и тамъ е така. Онѣзи, които страдатъ, сѣ въ ада. И какво казватъ сега праведнитѣ, които сѣ въ рая? Че какво правятъ грѣшнитѣ. Да кажемъ, ще идете въ рая, ще видите, че нѣкои се мѣчатъ. Човѣкъ може другитѣ да го мѣчатъ, и може той самъ да се

мъчи. Ама когато нъкой човѣкъ вземе ножа въ ржката си и отъ гнѣвъ самъ се надупчи, питамъ кой е причина на това? Той пакъ ще хвърли вината на нъкого. Ще каже: Тъ ме предизвикаха на това. Или нъкой вземе, че отъ голѣмо отчаяние въ света, та се самоубие, или тури си вѣжето, и самъ се обѣси; или нъкой ще се хвърли въ водата, и ще се удави; но той дава причината, че други го заставиха да се хвърли въ водата. Питамъ, защо се хвърли въ водата, да се дави? За да добие онова, което нѣма. То е единъ атавизъмъ, когато нъкой се дави въ водата. Той казва: Едно време когато азъ бѣхъ като риба, нъкой голѣмъ сомъ вѣтре въ водата, като огладнѣя, хвана нъкоя риба, и се нахраня. Намѣра си храната. И сега човѣкъ мисли, пакъ да се хвърли въ водата. Но като се хвърли въ водата, той не може да хване никакъвъ сомъ, но стана жертва на рибитѣ. И ви гледамъ сега навсѣкжде въ васъ съществува една безпорядъчна неправда. Всичкитѣ хора сѣ крайно несправедливи (единъ къмъ другъ) и духовнитѣ хора, и като се молятъ; той се моли, но слуша, че онзи, който се моли, гласътъ не такъвъ. Е какъвъ е? Седналъ той и, да се оправи; пѣкъ той самъ и Господъ нѣма да го слуша. Ще дойде нъкой, и той пакъ ще каже една бѣла лъжа. Станало времето хубаво, той казва: Понеже азъ се помолихъ, че врѣмето се е подобрило. То е хубаво но се молъха и 10, 15, 20, 30, 40, 50, 100, 200 души хора за хубаво време. Пѣкъ той си предава всичкия резултатъ на него. Какъ така? Той казва: Азъ го направихъ. Пѣкъ азъ виждамъ, че 100 души сѣ се молили за това време. Или казва: Баща ми оставилъ едно наследство. А той казва: Азъ направихъ къщата. Не е вѣрно това. Никаква къща той не е направилъ.

Кажете ми тогава едно добро, което е ваше, на което вие можете да се осланяте. Азъ сега не казвамъ, че не правите добро, азъ като ви говоря, правя едно сравнение. Миналата година, да допуснемъ че сте дали много плодъ, но тази година дърветата нѣма да дадатъ никакъвъ плодъ не принасятъ. Миналата година дадохте много плодъ. Не отъ добра воля, не отъ Любовь, но понеже сте работили повече, и дадохте повече плодъ. Но тази година сте работили по-малко, затова по-малко имате. И питамъ, когато една мома се приближава при единъ младъ момъкъ, защо го обича? За него самия? Не. Ето къде е користолюбието на младата мома. Понеже той е снаженъ, силенъ, а тя иска силенъ момъкъ да я пази. Понеже той е красивъ и брънкитъ му, и мустачкитъ му, а тя обича красотата. А това не е никаква Любовь. И единъ момъкъ обича една мома за друго нѣщо. Сега туй сж младитъ, а когато вие отивате при единъ боленъ, на когото помагате, защо отивате, защо го обичате? Тамъ Любовьта е малко по-безкористна, не че момата е лоша, но тази сила, чрезъ която момата е помагала на момъка, тя иска да се домогне той до тази сила, понеже отъ неговата сила тя после ще черпи. И той ще се нахвърли върху онзи, който го обича, че обидилъ онази, която обича. Сега мъчнотията къде е? Силниятъ, тя ще разполага съ него. Но сега мъчнотията къде е ? Момата може да се оправи много мъчно съ красотата на момъка, понеже и другитъ моми ще почнатъ да ухажватъ за неговата красота, и въ нея ще се зароди едно чувство на ревностъ, да не би да взематъ момъка. А красотата никой не може да вземе. Тя не е нѣщо което можемъ да хванемъ. Тя седи на твоето лице, но тя е нѣщо неуловимо.

Красотата. Тази мома иска тази красота, която вижда на момъка, да остане заради нея.

Сега като ви говоря за момъка, вие туй ще го принесете въ духовния святъ. Нѣкой момъкъ, който има едно красиво чувство, той иска да има една красива жена, и той ще я облече много хубаво, и ще я вземе подъ ржчка, ще излъзе съ нея. Искане да я гледатъ хората: вижте, казва, каква жена имамъ! И като я гледатъ хората, той се връща, и я води подъ ржчка. Този е характерътъ на единиятъ момъкъ. А другиятъ момъкъ, като жената е красива, той ще я затвори, никой да не я вижда. Питамъ вие кого ще изберете въ дадения случай? Ако вие се жените, кого ще изберете, този, който ви води подъ ржчка, да ви показва на всички хора. Или този, който затваря своята жена. Добре е това. Но и двамата не сж идеални работи. Най-първото да те води подъ ржчка е за предпочитане, отколкото да те пазатъ. Вие имате една мисълъ имате и едно чувство или една потяпка Който има тия дветъ характерни черти, или туй чувство, да те извежда предъ хората; или туй чувство, тази черта, ще ви затвори въ себе си.

Сега вие сте дошли тука да ме слушате, мязате като тия, които водите женитъ си, да ме видятъ, а всички тия, които не сж дошли, тѣ сж отъ ревнивитъ, които сж затворили женитъ си.

Последнитъ ще кажатъ: Ние сж Господъ се занимаваме, затова не дойдохме на събранието. А при това ни най-малко не се занимаватъ съ Господа. То е една лъжа. Че нито вие се занимавате съ Господа, нито тѣ се занимаватъ съ Господа. Това е една лъжа, една квадратна лъжа. Молбата е едно вътрешно

отношение. Ти не можешъ да се молишъ нито вечеръ, нито сутринъ, то е свойство на душата. Само тукъ може да имате подобри условия. Е, разположение. И въ къщи може да имате туй. И ще дадете кривъ отговоръ, че азъ само вечерно време като се моля въ къщи, може да ида при Господа. И псалмопевецътъ казва: Въ голъмо събрание азъ ще те хваля Господи! Никъде не е казано въ Писанието, че само предъ себе си ще те хваля Господи. Христосъ казва: Като искашъ да ме познаешъ, влезъ въ скришната си стайца. Въ коя стайца е това, вътре въ къщи? То е вътре въ себе си, въ своята душа ще влезнешъ. Въ онова свещеното мѣсто. Кое е то? Мѣстото, което е свободно отъ всѣко подозрение, отъ всѣко съмнение, отъ всѣка омраза, свободно отъ всѣка лъжа, отъ всѣка тъмнина, отъ всѣка злоба; мѣсто което е свободно отъ всичкитѣ тѣзи. А мѣстото дето сте сега сте, то е мѣсто на лъжа, на споръ и умраза. Вашитѣ къщи сж мѣсто на споръ на злоба и умраза, на лъжа. Дрехитѣ, които носите, всичко туй е пропито отъ отрицателното. Всичкитѣ ви дрехи сж нечисти. Какво ще ми разправяте сега? Нѣкои си казватъ, че азъ не ги обичамъ. Азъ гледамъ тия хора, които казватъ, че не ги обичамъ - тѣ нѣматъ никаква Любовь. Тѣ отъ сутринъ до вечеръ мислятъ само за себе си. Че Господъ ли трѣбва да живѣе заради мене или азъ трѣбва да живѣя заради Господа? Човѣкъ е направенъ за краката си, или краката сж направени за човѣка? Краката сж направени за човѣка. И следователно, краката трѣбва да служатъ на човѣка. А пъкъ човѣкътъ трѣбва да вземе въ внимание, да желае доброто на своитѣ крака, понеже тѣ сж заради него.

Та, казвамъ ви кой е пътятъ, по който вие може да бъдете благоугодни на Господа. До тогава докато вие не се научите да служите на Бога вие не можете да намерите правия пътъ: Законъ, по човъшки казано е туй. Богъ обича всички ония, които му служатъ. А всички ония, които служатъ на себе си, не сж обични на Бога. Въ тази обичъ къмъ Бога, той имъ дава животъ. Когато вие обичате себе си, знайте че винаги ще имате последствията на страдание. Когато Човѣкъ е служилъ на себе си въ миналото, винаги е страдалъ щомъ служишъ на Бога, ще се радвашъ. Щомъ страдашъ, това е законъ, тамъ може да има радостъ. Но страданието произтича отъ вътрешната Любовь, която човѣкъ има повече къмъ себе си отколкото къмъ своитѣ ближни.

Та казвамъ тѣй. Сега туй е злото, дето се казва: Не се поддавай на известни изкушения отъ вътре. Оставете тогава онзи, който обича себе си, нека понесе своитѣ последствия въ живота си. Вие всички искате да се промени свѣта. Вие искате всички хора да бъдатъ добри. Хубаво. Та и дугитѣ хора, и тѣ искатъ да бъдатъ добри. Всѣки единъ желае окръжаващитѣ хора да бъдатъ добри, но спрѣмо него да бждатъ добри. Майката, която е добра къмъ децата си, не е добра къмъ погрѣшкитѣ на другитѣ. Да допуснемъ ти имашъ само едни дрехи, ще ги дадешъ на своето дете. Съ едни дрехи не можешъ да облѣчешъ всичкитѣ деца. Но можешъ да направишъ по една дреха за всичкитѣ деца. Така е въпросътъ вече на живота. Колективна работа на всичкитѣ. Всичкитѣ препятствия въ свѣта не можемъ да ги изправимъ, но трѣбва колективно да се съюзимъ, да направимъ храна на всички. Богъ е далъ тази

храна, но хората не я даватъ. И вследствие на това се ражда тъ противоречията. Богъ е наредилъ свѣта на чувствата; има такива предмети, които могатъ да задоволятъ човѣшкитѣ чувства. Но хората не сж добри проводници на Божиата Любовь. И тогава се ражда умразата. После, хората не сж проводници на великата Божия мисль. Тогава се раждатъ лошитѣ мисли въ свѣта и вие страдате.

Сега за всички страдания ние не сме отговорни. Но за вашитѣ страдания вие сте отговорни. Че другитѣ другитѣ хора страдатъ, то е тяхна работа. Когато вие страдате, всѣкога може да премахнете вашитѣ страдания. Какъ може да премахнете вашитѣ страдания? Внесете въ себе си Божиата Любовь въ своя умъ на физическото поле; въ сърдцето на физическото поле. Имате тогава сърдце душа, имате умъ и сила, тъ така сж турени, или туй е на физическия свѣтъ. Душата е духовния свѣтъ. Имате и умствения свѣтъ. И силата е причинния свѣтъ. Духътъ го нѣма още. Вие не можете да кажете: Да любимъ Господа съ духа си, съ всичката си сила. Това сж нѣщата. Пжтътъ, по който трѣбва да вървите. Онѣзи отъ васъ, които [не] искате да имате препятствия, единъ день ще дойдете до такива изпитания, нѣма да остане нито единъ отъ васъ, който да не дойде до изпитание. Единъ день вие като заминете за другия свѣтъ, ще ви заровятъ живи въ гроба. И така може 10, 15 дена да седите, и ще плачете и ще дигате шумъ, и никой нѣма да ви каже. Вие може да кажете, че отивате при Господа. И ще се чудите, и хората ще ви оставатъ. Вие може да ги слушате, но ще видите, че сте свързани за тѣлото. И много

мъчно може да се освободите отъ него. И много мъчно е да се знае, кой човѣкъ е освободенъ.

Та казвамъ, сега ще останатъ три нѣща. Човѣшката Любовь върви по обратния пътъ. Човѣшката Любовь е една паница, която всичко за себе си събира. Божествената Любовь е една изпъкнала паница, въ която нищо не можемъ да съберемъ. Ако отивамъ нѣкъде съ Божествената паница, ти ще останешъ гладенъ. Божествената паница е обръната съ дъното на горе, отъ гледището на Земята. Ти всичко каквото имашъ отъ Божественото, всичко ще раздадешъ. А като го раздадешъ ти ще се нахранишъ. А човѣшката Любовь, ти само като събирашъ въ нея ти ще се нахранишъ. Ако речемъ ти да раздавашъ, ти гладенъ ще останешъ. Та, въ човѣшката Любовь ти не можешъ да раздавашъ. Тамъ ти ще събирашъ. А пъкъ въ Божествената Любовь ти постоянно ще давашъ. Кое е Божественото? Туй което постоянно дава е Божествено. Туй, което постоянно взема е човѣшко. Не сж лоши работи тия. Но ако постоянно вземамъ, ти по човѣшки ще бждешъ нахраненъ, а по Божественому гладенъ ще останешъ. Ако постоянно давашъ, ти по Божественому ще бждешъ нахраненъ а по човѣшки ще останешъ гладенъ. И тогава ще трѣбва да изберете, или гладенъ по човѣшки, или гладенъ по Божественому. Все ще гладувашъ. Ако се нахранишъ по човѣшки, ти ще имашъ единъ Божественъ гладъ. Ако се хранишъ по Божественому, у тебе ще остане единъ човѣшки гладъ. Трѣбва да изберете, или да гладувате по човѣшки или да гладувате по Божественому! Кое ще предпочетете? Сега, кое е по-хубаво? По-хубаво е човѣкъ да бжде нахраненъ по

Божественому, а по човъшки да гладува. И тогава кое е Божествената ХРАНА? Детето като се роди, то не знае, какъ да се храни. И тогава майка му, понеже е живъла по Бога, тя му отвори устата, насила го храни. Това е Божествено. По нъкой път, ако служите на Бога, ще дойдатъ хората отъ вънка да ви нахранатъ. То е храненето на физическото поле. И тогава знаете ли кога ще ви нахранятъ по човъшки? Само когато сте боленъ. Вече ръцете ви не държатъ, и тогава тѣ ще ви туратъ една лъжичка въ устата. И тогава на Земята, когато божественитъ хора работятъ, а другитъ хора сж неразположени къмъ тѣхъ, другитъ хора ги нахранватъ по божественому. Единъ праведникъ го нахранватъ, като говорятъ нъщо лошо за него. Това е единъ Божественъ обѣдъ за него на Земята. Когато дойде нъкой при мене и казва, че сж го огорчили, азъ казвамъ, тѣ сж го нахранили по човъшки. А когато дойде нъкой е радостенъ, и казва, че е придобилъ; казвамъ, по божественъ начинъ сж го нахранили. И двата начина не разрешаватъ въпроса. Да станете вие казвате, възрастни, да разбирате вие Божествената Любовь, и да разбирате човъшката Любовь, и да направите вие вашата Любовь служителка на Божия Любовь, тогава само ще разбирате живота. Дотогава докато Божията Любовь и човъшката сж самостоятелни, отделни, вие всъкога ще имате противоречие въ себе си. А щомъ оставяте вашата Любовь да бжде служителка на Божията Любовь, тамъ е разрешението на въпроса. И друго разрешение на Земята не може да има. Колкото и да искате. Ако вие не заставите вашата Любовь да служи на Божията Любовь, вие живота не може да го

разберете. Животът ще бъде тогава такъв, какъвто сега го имате. Да оставим сега. Дргояче свѣтътъ не може да се преобрази. И всѣки единъ отъ васъ ще си остане такъв какъвто е сега. И 20 години да ходите и да слушате, пакъ ще бъдете такива, както сте сега. Тѣй е. Разбиране трѣбва. Ако турите въ действие, че вашата Любовь да служи на Божията Любовь, тогава веднага ще дойде новото, което подкрепя човѣка. Но човѣшката Любовь или човѣкъ самъ трѣбва да застави своята Любовь да служи на Божественото! Туй е разрешението. И върху това мислете. И правете опитъ. И тогава всичкитъ противоречия ще се премахнатъ. И ще започнете новия животъ. И нѣщо ново ще се яви въ васъ. А старитъ работи, които вие сте ги имали, всичко това ще изчезне, и ще остане само НОВОТО. И нѣма да бъдете тогава една булка турена съ изкуствени цвѣтя, когато отиватъ да я вѣнчаватъ, нали изкуствени цвѣтя отъ книги тургатъ, но цвѣтята ви ще бъдатъ все съ саксии около васъ. И въ вашия животъ щомъ се зароди едно желание, да бъде вашата воля на Земята, вие сте на кривия пѣтъ. Щомъ се зароди въ васъ желанието, да бъде Волята божия на Земята, тогава вие сте на правия пѣтъ! А като подчините вашата воля да служи на Божията Воля, това правото разбиране! За всѣкиго, който и да е, безъ разлика; и за царе и за патриарси и за свѣтии, за всички. Всѣки трѣбва доброволно да застави своята воля, да служи на Божията Воля, на Божията Любовь. Защо трѣбва да служи човѣкъ? Човѣкъ трѣбва да знае да служи на Божията Мѣдрость. Вѣнка отъ това може да имате колкото ключове искате да ви дамъ, тѣ сѣ празна работа. Само ти трѣбва да

бъдешъ уменъ. Какъ? Уменъ може да бъде само този, който може да застави своята Любовь да служи на Божията Любовь. Добъръ може да бъде само тогава, когато застави своето знание да служи на Божията Мъдростъ.

Та казвамъ, тия сж нъща, които сега може да направите. Споредъ мене, изхвърлете изъ ума си всичко старо.

И казва Христосъ тамъ: И прости нашитъ прегрѣшения, както и ние прощаваме на нашитъ длъжници прегрѣшенията. Ти искашъ да вървишъ по Божия пътъ. Хората иматъ да ти даватъ. Ако искашъ да служишъ на Бога, остави това, което имашъ да взимашъ. Ако искашъ да служишъ на хората, вземи си паритъ. На Бога ако искашъ да служишъ, забрави всичко това. И като зачеркнешъ дълговетъ на хората, и Господъ, и Той изважда своя тефтеръ, и Той зачеркне. Ти имашъ да Му давашъ.

Та казвамъ сега, първото нъщо, вие не можете да направите тѣзи, работи, докато не заставите вашата Любовь да служи на Божията Любовь. И докато не заставите вашата воля, да служи на Божията Воля. И за млади и за стари говоря това. За менъ старъ е всѣки, който е заставилъ Божията Воля да служи на неговата воля. А който не е направилъ това, той е младъ. Който е заставилъ Божията Воля да служи на неговата воля, той е старъ. А онзи, който е заставилъ своята воля да служи на Божията Воля, той е младъ. А по-грозни хора отъ младитъ нѣма. Младитъ сж най-грозни, тѣ се оформяватъ сега. Вижте единъ плодъ, най-първо ли е красивъ. О, като узрѣе, той става красивъ. А сега, ако нѣкой пътъ азъ говоря за младостта, азъ тургамъ другото. Има етапъ, който е заставилъ този процесъ. И

като служи на Бога по новия начинъ, той е вече младъ. Но казващъ той е почти заставенъ. Докато той не е миналъ презъ тази опитностъ, той не е младъ. Като опита, като напусне старото, онъзи хора, които не сж се освободили отъ своитъ навици, млади сж. А онъзи, които се освободили отъ своитъ лоши навици сж стари. И всъки, който е почналъ да проявява добродетелитъ, той е младъ. А всъки, който оставя неговитъ гръхове да се ширятъ въ него, той е старъ. Да.

Отче нашъ.

б. 30 ч. с.

На поляната - гимнастическитъ упражнения.

Учение и служение на Бога

7-мо Недѣлно Утринно Слово

17. 01. 1937 г. 5 ч. с. Времето стегнато, студено.

Изгрьвъ

Нарядътъ. Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството. Отче нашъ. 9 - та глава отъ Ев. отъ Иоана.⁵

Втората половина. Отъ 22 ст.

Въ начало бѣ Словото.

Ще говоря много кратко, ясно, за да разберете някои работи вие, старитъ. Защото всичката погрѣшка е въ старитъ. Малкитъ деца сѣ измѣчвани отъ старитъ. Не измѣчватъ малкитъ деца, старитъ, но старитъ измѣчватъ малкитъ деца. Че това е вѣрно, старитъ братя въ единъ домъ, едно дете на три години, ражда се друго дете, и майката като излѣзе отъ къщи, голѣмото дете вземе, че бие малкото, че му взѣло мѣстото. Казва: Майка ми менъ държа едно време, сега ти взе моето мѣсто. Братчето или женското дете бие малкото братче, че му взѣло мѣстото. А то казва: Защо ме биешъ?

Отъ многото знание хората страдатъ, всичкитъ. Да кажемъ, много пѣти вие говорите: „сѣ вѣра...“. Но трѣбва да знае човѣкъ. Вѣрата е едно условие за човѣшкия умъ да се подвизава, и да служи на Бога. Човѣшката Любовь това е силата, сѣ която човѣкъ работи. Защото ако имашъ Любовь, ти си силенъ, да можешъ да работишъ. Безсилниятъ е като единъ

боленъ човѣкъ. А пъкъ надеждата, това е помощникътъ, който всѣкога се надѣва. Той прави най-малкитѣ работи. Дребнитѣ работи въ живота върши надеждата. Прѣди нѣколко дена, като съмъ държалъ една отъ лекциитѣ, една сестра се е обезсърдила отъ чертежитѣ, които дадохъ тогава. Казва, какъвъ смисълъ има? Азъ, казва тя, се объркахъ, не зная, въ какво да вѣрвамъ. До сега считахъ, че кръгътъ е нѣщо Божествено, а Ти направи, че кръгътъ е нѣщо животинско? То е едно разбиране. Кръгътъ си е кръгъ. То е една представа. Че човѣкъ е добре облѣченъ или зле облѣченъ, това е второстепено. Защото човѣшкото тѣло или човѣшкия умъ и човѣшкото сърдце отъ дрехитѣ не става по-културенъ. Една външна прическа, една външна украса е това. Но ако единъ човѣкъ е облѣченъ хубаво, ни най-малко не значи, че той е добъръ. И ако не е облѣченъ добре, не значи, че е лошъ. Не, ни най-малко. Добриятъ човѣкъ и съ хубавитѣ и съ лошитѣ си дрехи, той е добъръ. А лошиятъ човѣкъ и съ хубавитѣ си дрехи, той е пакъ лошъ, и съ лошитѣ е лошъ.

Та казвамъ, ние сме господари въ свѣта. Трѣбва да знаемъ, че ние сме господари въ свѣта, само съ онова, което ние имаме, а не съ онова, което хората иматъ. А Господаръ на цѣлия свѣтъ е само Богъ. Ние искаме нѣкой пѣтъ права, които не ни се падатъ. Ти нѣмашъ право надъ другитѣ хора! Защо? Защото туй право е тѣхно, Богъ имъ го е далъ. Ако вземешъ съ насилие правата, какво става? И защо страдате вие? Нѣкой дойде, иска да те учи, какво трѣбва да правишъ. По кой начинъ азъ трѣбва да го уча единъ човѣкъ, какво да прави? Да кажемъ, азъ уча единъ човѣкъ на щедростъ. Азъ трѣбва да му покажа, какво

нъщо е щедростта. Азъ трѣбва да ти покажа, какъ трѣбва да дадешъ, и колко трѣбва да давашъ. И колкото ние даваме, това не е даване. Запримеръ ти дадешъ пари, и казвашъ, че си щедъръ човѣкъ. Това нищо не е. Или азъ мога да си дигна ржката, и да ви благословя. Какъ ще ви благословя? То е смѣшно, азъ не може да ви благославям. Значи, като си дигна ржката да ви благословя, азъ казвамъ: Признавамъ благословението, което Господъ ви е далъ. Значи, признаваме Божието благословение. А ако кажа азъ: ако не ви благословя отъ васъ нищо не става, и Богъ нѣма да ви благослови. Туй наричамъ, че ако азъ опека хлѣба въ огъня, да кажа, че ако азъ не съмъ опекалъ хлѣба, нищо не става, азъ съмъ го опекалъ? А то житното зърно, като се е сѣло то си е проявило своята сжщина.

Та казвамъ сега, на всинца ни остава да признаемъ само онова, което Богъ е вложилъ въ насъ. Азъ за себе си зная, нѣщата какъ седатъ, но нѣма какво да питамъ хората, право ли постѣпвамъ или не? Азъ зная, че щомъ постѣпя право, въ менъ има нѣщо, което се радва. Богъ казва: Ти постѣпи право. Щомъ постѣпя криво, Той казва: Не си постѣпилъ право! Не си справедливъ! Ама, Господи, ти обяснявашъ... всичко туй. Не си справедливъ, свършена работа. Ама азъ имамъ повече знание. Не си справедливъ. Ти имашъ повече знание отколкото ти трѣбва. Че отъ кжде тогава, онзи, който има сто милиона, иска да има 120 милиона, 200 и повече? Човѣкъ никога не е наситенъ въ знанието.

Та казвамъ, Богъ отъ всинца ви иска, да свършимъ работата Му. Господъ малко е останалъ назадъ съ нашитѣ неразбории и

любовни работи. И съ любовните работи ние напуснахме Божиите работи. Младият момък се е влюбил въ слугините, или младият слуга. Преди да бѣха се влюбили, тѣ добре си вършѣха работата. А сега слугата, като се е влюбил въ слугинята, той се захласналъ въ нея. Това млади и стари го вършатъ, и работата не върви. Каква е тази работа? Любовта. Не е Господъ. Е, кой е причината? Любовта е причината. Не е лошо. Е кога можешъ да се захласнешъ? Щомъ си слуга, не се захласвай. Нищо повече. Понеже Господарътъ ще се разгнѣви. А кога можешъ да се захласнешъ? Когато станешъ господаръ. Тогава можешъ да се захласнешъ колкото искашъ. Щомъ си слуга, не можешъ да се захласвашъ. Ако се захласвашъ господарътъ ще ти каже: Азъ ти давамъ пари, а ти съ моята слугиня ли ще имашъ вземане, даване? Сега да ви кажа това. Че ти имашъ ли правото въ една княжеска или царска дъщеря да се захласнешъ и да я обичашъ? Всѣки има ли право да желае да се ожени за царската дъщеря? Въ действителния животъ какъ е? Нѣкой знаменитъ, но пакъ отъ царски родъ, има изключение. Тѣ разправятъ за такива случаи, но това се случва много рядко. Значи, онзи само ще си хвърли единъ крадливъ погледъ, и ще си каже: Много е хубава, да е нѣкоя попростичка, но царската дъщеря? Ако си позволя, ще ме биятъ. Царътъ има всичката сила, да те пребие. Защо? Че обичашъ царската дъщеря. Царската дъщеря нѣма нужда отъ вашата Любовь. Нито вие, ако се ожените заради нея, може да я направите щастлива. Тя си има свой възлюбленъ. И колко могатъ да се оженятъ за една царска дъщеря? Много малко. А това сѣж милиони поданици въ царството. Тѣ трѣбва да се

откажатъ отъ този меракъ. Азъ говоря за земния животъ, не другия.

И тъй поддържайте въ себе си онази специфична въра, която Богъ има за васъ. И не се мѣсете въ Божиитъ работи! Не се мѣси, защо Богъ е направилъ единъ човѣкъ ученъ, другъ силенъ или слабъ. Не се мѣси въ тази работа! Или пъкъ, защо единъ обича едного, не обича другиго? И въ това не се мѣсете. Не се мѣсете въ това. Та ние не знаемъ, какво нѣщо е Любовта. Азъ зная, какво нѣщо е Любовта. Ти можешъ да знаешъ своята Любовъ, но дали другиятъ човѣкъ постѣпва както тебе, то е другъ въпросъ.

Въ онази истинската Любовъ има съгласие между Природата и Любовта. А въ Любовта, която не е правилна, нѣма съгласие. Ако умътъ ти мисли едно, сърдцето ти чувствува друго, а твоята воля върши трето, има една вътрешна дисхармония въ живота.

Та, казвамъ, причината сега сѣ старитъ възгледи на хората, че страдатъ новитъ възгледи. Всѣки единъ новъ възгледъ, който приемате въ себе си, веднага ще се проявятъ и новитъ чувства, които ще се породатъ въ васъ. Но тѣ веднага ще породатъ и злобата на старитъ чувства, които сѣ въ васъ. Всички имате тази опитностъ. И туй е опитността на всинца ви. Питамъ сега: вземете при сегашнитъ условия на живота, вие може да го наречете, че минавашъ покрай единъ бакалинъ, и казвашъ: Може ли да ми дадешъ ключа на твоята каса да видя, колко пари имашъ. Какво ще бѣде разположението на този бакалинъ, когато ти му поискашъ ключа? Най-първо той ще те погледне отъ горе, и ще каже: Не мога да ти дамъ ключа. Защо? Защото

не върва въ тебе. Ще кажешъ: Ще погледна паритъ. Но ще бръкнешъ и ще вземешъ нъщо. И тогава вие ще замязате на онзи младъ проповѣдникъ, който отишълъ при двама, които наскоро се оженили. Жена му била много красива; и той отишълъ да ги обръща въ Господа. И като проповѣдвалъ, той се влюбилъ въ жената; и казва на жената: Напусни го, съ него не можешъ да живѣешъ щастливо. Питамъ, туй обръщане ли е? Той обърналъ ума на жена му. Казва ѝ да го напусне. А тя може да каже, че е намѣрила Христа. А той ще каже: Отъ какъ дойде въ дома ми, обърка дома ми. Не ходи да обръщашъ двама млади, които се обичатъ. Че Любовта ги обърнала. Обичатъ се вече тѣ. Богъ е въ тѣхъ, какво ще ги обръщашъ, да върватъ въ Христа, или да обичатъ Христа? Да вървашъ въ Христа или да възлюбишъ Христа? То е кривото разбиране. И азъ ви казвамъ, не отивайте да обръщате хората. Ще ви кажа, идете само да ги събуждате. Двамата, които се оженили, та сж заспали; кажи имъ само: Станете. Не говори повече. А ти си замини. Не оставай да ги питашъ за тѣхната Любовь. Съ вашата Любовь започнете. Щомъ искашъ да обърнешъ нѣкого, ти ще се натъкнешъ на едно противоречие вече. И мислете въ душата си, че всѣки единъ човѣкъ има едно разбиране. Не мислете, че хората нѣматъ разбиране. Нѣкой казва: Азъ не разбирамъ. Не, разбира той. Разбиране имаме, трѣбва сега едно приложение. Съ едно малко усилие ние можемъ да приложимъ. Богъ изисква отъ всинца ни да му служимъ. И всѣки единъ отъ васъ може да служи на Бога! Той нѣма защо да свърши университетъ, нито да свърши колегия; нѣма защо да става и светъ и чистъ; всички тия работи сж хубави. Тѣ сж дрехи, които отъ после ще

облъчете. Но не чакайте. Васъ ви трѣбва учение. Трѣбва само да учите, и да имате едно желание да работите за Бога, а съ какви дрехи ще бѣдете облѣчени и то е добро, но дрехитѣ ви не сѣ важни. Ако отивате да проповѣдвате за Христа, не чакайте да си турите хубави дрехи, после цилиндъръ, и да разполагате съ средства. Мнозина сѣ ми казвали: Азъ искамъ да проповѣдвамъ за Бога, но нѣмамъ пари. Искамъ да проповѣдвамъ, казватъ, бихъ желалъ да ида и въ Франция да разнеса това Учение, но средства нѣмамъ. Е питамъ сега, съ пари може ли да се обърне свѣта? Е, не може да се обърне. И съ знание не може да се обърне свѣта. Не че учението не е потрѣбно. Потрѣбно е туй учение. Че тогава де е мѣстото на Бога въ свѣта? Значи, ако ние не отидемъ да работимъ за Бога, Богъ има отъ насъ нужда да идемъ да работимъ за Него. Неговата работа отъ самото начало е нагласена, но ние сме пратени въ единъ малъкъ кръгъ. Мѣстото на онази майка сѣ ония дветѣ деца, които ще дойдатъ въ дома; на тѣхъ да предаде Словото на Бога. Тѣ сѣ две пѣпки, и трѣбва да цѣфнатъ. Кой ще проповѣдва на другитѣ дървета, че трѣбва да цѣфнатъ? Дърветата никога това не правятъ. Онова, което у насъ има, това трѣбва да направимъ. Две пѣпки имашъ ти. Тѣ трѣбва дѣ цѣфнатъ хубаво.

Та казвамъ, сега е дошло времето, когато Господъ въ насъ трѣбва да е доволенъ, че ние Му СЛУЖИМЪ. Ако Господъ е доволенъ отъ нашето служение нашата Любовь ще се увеличи, нашата вѣра ще се увеличи, и надеждата ще се увеличи. И незгодитѣ въ живота ни ще почнатъ да изчезватъ. Ще има пакъ мъчнотии, но човѣкъ ще стане уменъ, и ще има едно вѣтрешно

подобрение въ живота. Това трѣбва да дойде. И сега мъчнотията въ свѣта е, че ние искаме да поставимъ хората на тяхното мѣсто. Азъ искамъ да поставя хората на тяхното мѣсто, и другитѣ искатъ да поставятъ и менъ на моето мѣсто. Една цѣла галиматия ще стане. Кой кого ще намѣсти? Ако азъ дойда да намѣстя вашитѣ очи, нали нѣкои лѣкари намѣстватъ очитѣ. Единъ лѣкаръ дойде да ти постави очитѣ на мѣсто; другъ лѣкаръ каже: Трѣбва да се извади едното око навънка, защото да не се зарази другото око. Не. Не вървайте въ тѣзи лъжи. Единъ боленъ, туй беше въ Търново, заболява отъ кракъ, гледа го единъ лѣкаръ, и казва: Този кракъ трѣбва да се отреже до коленото, ако не, ще умрешъ. И другиятъ ще се зарази. Този казва: че какъ ще ми вземешъ крака? Господъ ми е далъ крака, защо Му е да Му дамъ единъ кракъ? Ако е за жертвоприношение, ще Му дамъ цѣлото си тѣло, но единъ кракъ не мога да Му дамъ. Азъ си излизамъ отъ болницата, не искамъ да ми режатъ крака. Ако Господъ иска жертвоприношение, азъ съмъ готовъ! Излиза, и следъ 6 мѣсеца оздравява, и се връща при лѣкаря, казва му: Азъ съмъ здравъ! А кракътъ? Е, Господъ не иска да Му отрежатъ единъ кракъ, или да извадатъ едно око.

Отъ всинца ни искатъ едно слушане и разбиране на Неговата Воля. Ние искаме да влѣземъ въ стълкновение съ Него. Ние отиваме и Му се оплакваме, и Му казваме: Братъ ми е много лошъ. Че знаете ли какво значи, какво противоречие е, да дойде синътъ при баща си, и да се оплаква отъ братъ си? Ти като кажешъ: Братъ ми е лошъ, че причината на това кой е? Майката и бащата, тѣ сѣ лоши. Тѣ го родиха такъвъ. Не се

оплаквайте отъ брата си, нищо повече. Косвено, вие щомъ се оплаквате отъ хората, вие хвърляте петно върху Името Божие. Нищо повече. И ако нъкой се оплаква, както и да се оплаквате, вие хвърляте едно петно на Първото Начало. Господъ нищо нъма да ви каже. Вие петните Името Божие. Вие ще кажете: този братъ е много лошъ. Думата „лоша”, знаете ли какво нъщо е? Сега между бѣдните хора да кажете, че нъкой е богатъ? Тъ веднага ще кажатъ: той е такъвъ и такъвъ, въ тѣхъ влиза идеята: кралъ ги е. И сиромасъ да се е лошо, и богатъ да си е лошо. Богатъ значи, кралъ си паритъ. И тогава? Крадени сж отъ нѣкъде тия пари. А има и другото правилно понятие и разбиране: Богатъ е онзи човѣкъ, който е касиеръ, на когото Богъ е много далъ, и този човѣкъ трѣбва да изпълни своитѣ служения. И той трѣбва да дава когато и на когото трѣбва. Че кой кога вземе отъ банката, трѣбва и да даде. На всички да помага, то е невъзможно въ даденъ случай. Та нъкой пжтъ се казва: помогнете, помогнете на онзи човѣкъ, когото Богъ е турилъ на мѣстото, че само вие може да помогнете. Че човѣкътъ е дошълъ въ банката и на гешето. И ти на гешето ще вземешъ да смѣнишъ неговия чекъ. Ще вземешъ да му послужишъ. Ако си на банката, ще те държатъ отговоренъ. Та сега и Писанието казва, вече се изпоплаши, и стана цѣль единъ въпросъ: Отворилъ Христосъ очитъ на единъ слѣпъ човѣкъ. И стана въпросъ: Какъ ти отвори очитъ? Той ли ти отвори очитъ? И какъ ги отвори? Не искатъ евреитъ да признаятъ, че Христосъ е отворилъ очитъ. И казватъ за Христа, грѣшникъ е този; на Моисей Богъ е говорилъ, ние не върваме, че на Този Богъ говори. Чудна работа, тѣ не бѣха въ времето на Моисея, и

отъ де да знаятъ, че Богъ му е говорилъ, а сега единъ човѣкъ прави тия чудеса, и тѣ не вѣрватъ, че това Господъ направи. Старото е въ стѣлкновеніе съ новото. Вие разваляте стария порядѣкъ, казватъ тѣ, вие разваляте нашитѣ разбиранія. Не може тѣй. Питамъ, какво ще се прави тогава? Какво трѣбва да прави майката, когато нейното дете бие другото братче? Тази майка ще вземе това дете, и ще го тури на 10 клм. Ще му дадатъ за ядене и пиене, ще му дадатъ и една слугиня, да се занимава, да не е при другото дете, да го бие. Туй трѣбва да направи майката. Или майката никога не трѣбва да остави старото дете при младото. А като излѣзе, друго да остави него да държи навѣнка. Щомъ го остави, малкото ще бѣде бито. Азъ мога да ви обясня причинитѣ, защо ще го бие. Но туй обяснение нищо нѣма да ви принесе. И казватъ индуситѣ, че туй е карма. Ще кажатъ, че туй дете, което сега го биятъ е старото дете, та сега то го намира, и казва: Ха сега, чакай.

Та може да ви преведа онзи примеръ. Единъ бѣденъ човѣкъ служилъ при единъ богатъ. Той нищо не му е далъ, че пострадалъ, и казва азъ ще ти намѣря мѣстото. Обаче той самъ нищо не може да му направи. Единъ день той чулъ, че е умрѣлъ. А, казва, дойде ми на умъ, азъ ще му държа единъ бой! А тогава имало обичай, богатитѣ хора като умратъ, на гробищата ги оставатъ, че на другия день ще ги погребатъ. Той си взѣлъ една тояга, и като го налагалъ, умрелиятъ се събудилъ, казва: Моля, не ме бий, азъ се съживихъ, ще ти платя всичко. Като го билъ, го съживилъ. Е, питамъ сега, ако вие бѣхте този богатиятъ човѣкъ, нѣма ли да се радвате? Защо другояче щѣха да ви погребатъ. А сега не ви погребеха, а ви биха. И съ това

живота ви ще се повърне. По нъкой път вие питате: защо тия страдания? Защо е този бой при гробищата? Да си платитъ дълговетъ. А пъкъ при гробищата, ако не ви биятъ ще ви заровятъ. Това е по-лошо. По-добре е да ви понатупатъ малко, и да станете. Тогава богатиятъ ви взема въ къщи, и приятелство се образува между тяхъ. Това сега е само за обяснение.

Или законътъ е, когато Любовта дойде, онзи Божественъ бой, Богъ когато иска да бие хората, Той изпраща Любовта си; когато умствениятъ свѣтъ иска да бие хората, Той изпраща Върата си. А пъкъ когато на Земята, на физическото поле искатъ да биятъ нъкого, Той изпраща надеждата си. Е, Господъ иска да те накаже, ще ти даде имане, говеда, ще трѣбва да имъ служишъ. То е наказание. Другояче ти се пропивашъ, нѣма да работишъ. А тъй като имашъ говеда, тѣ ще мучатъ, и за тѣхъ ще работишъ.

Казва ти: Всичко е твое. И ти това помилвашъ, онова помилвашъ, и все твое става. А тѣ щомъ станатъ твои, ти трѣбва да имъ служишъ на тѣхъ. А това отъ Божия страна е наказание. Въ умствения свѣтъ Богъ ще ти изпрати върата, ще ти даде знание; ти съ тази идея ще се занимавашъ, съ онази идея ще се занимавашъ и тѣ ставатъ твои. Въ Любовта като те наказва, ако разбирашъ Любовта, ти ще придобиешъ. То е радостъ; ако не разбирашъ Любовта, то е наказание. Защото при Любовта този ще дойде при тебе, онзи ще дойде, другъ, трети, 4-ти, и ще почне ревностъ около тебе. Да кажемъ една мома обичатъ я 10 момци. Всички я обичатъ. Тя какво трѣбва да прави? Кажете ми. Една мома, която обичатъ 10 момци, и

сж готови да пожертватъ живота си, какво трѣбва да прави съ тяхъ. Е, тя да имъ каже тъй: За 5 години ви пращамъ на единъ голѣмъ изпитъ. На тебе 100 хиляди лева и на тебе 100 хиляди лева, 5 години да идете по свѣта да събирате най-хубави цвѣтя, и следъ 5 години, ако удобря вашитъ цвѣтя, тогава одного отъ васъ ще избира. Сега ще идете да работите 5 години. Следъ 5 години тѣ се връщатъ. Тогава тя имъ казва: Сега идете да събирате най-хубавитъ камъни. 5 години това. Ставатъ 10 години. Така правила тази умната мома. И тѣ живѣятъ съ надежда, и все поумняватъ. Тя ги изпращала, тѣ идватъ, заминаватъ, идватъ и заминаватъ. И ставатъ на 120 години. Остаряватъ. И единъ день тя идва при тяхъ, и имъ казва: Ще ме турите въ този купелъ вжтре, че азъ искамъ да се омия хубаво, че да ме видите въ една хубава форма. И като я турили въ купела, тя се топи, топи и изчезва нѣкъде. И тогава нейнитъ възлюблени сж на 120 години, и като гледатъ, казватъ: Отиде всичкото имане! Е, кѣде отиде? И всичкитъ започватъ да плачатъ. Изчезна нѣкъде. И всички 10-та ронятъ сълзи, че изгубиха всичкото време по една мома. Много работи научихме, казватъ, но нея изгубихме. И вие сега се оплаквате, че много работи сте научили, но нея сте изгубили. Не че сте я изгубили, но тя влѣзе вжтре. Тя е толкова умна тази Любовь, че тя е влѣзла вжтре въ сърдцето ви. И туй страдание дето имате сега, тя е влѣзла вжтре въ васъ. Та по-добре Любовьта отъ вжтре, отколкото отвънка. Щомъ Любовьта е отъ вънка, ще има споръ, кой може да я вземе? Тогава трѣбва всички да си взематъ по едно парченце, кой ржка, кой кракъ, кой око, кой ухо... Не раздѣляйте, не туряйте Бога на противоречие въ себе

си. Азъ нѣкой пѣтъ разсѣждавамъ. Питатъ ме нѣкои, казватъ: Този братъ не живѣе тѣй по Бога. Чудна работа? Отъ де знаешъ, че не живѣе? Ти го намирашъ че не живѣе, понеже ти искашъ, той да живѣе по твоитѣ правила. Малко играятъ му очитѣ. Имамъ една млада жена, играятъ му очитѣ. Ужъ седи, проповѣдта слуша, а на жена ми хвърля око. Че отъ де го виде, че на жена ти хвърли око? Та окото хвърля ли се навѣнка? Ти нѣма да видишъ нищо. Та ти си онзи, който ходишъ. Най-първо нѣмашъ довѣрие на жена си. И ти си гледалъ синьото око. Че ти не си гледалъ Господа, а си гледалъ жена си. И тѣй чудни сѣ хората! Та когато влѣзнешъ ти въ едно здание, дето има нарисувани хиляди слѣнца, красиви слѣнца, питамъ кое слѣнце трѣбва да гледашъ ти? Или да гледашъ онова слѣнце, което изгрѣва. За менъ хората сѣ нарисувани слѣнца. Нѣка седятъ на нѣкое хубаво мѣсто; но азъ като изгрѣва слѣнцето, отивамъ да гледамъ слѣнцето, което изгрѣва. А когато действителното слѣнце го нѣма, тогава гледамъ тия слѣнца, какъ сѣ нарисувани. Нарисуванитѣ слѣнца нищо не принасятъ. Не че идеята не е хубава. Гениално е. Но въ едно нарисувано слѣнце нѣма този животъ, както въ едно изгрѣващо слѣнце. Вие сега се занимавате съ хората. Не се занимавайте съ хората! И добре е и хората съ насъ да се занимаватъ. Но ние да се занимаваме съ живото слѣнце, което може да внесе въ насъ онова, отъ което ние се нуждаемъ сега.

Та казвамъ, правилното отношение кое е? Богъ изисква въ сегашния вѣкъ едно правилно СЛУЖЕНИЕ на дѣлото Божие. И всички трѣбва да имате довѣрие. И оставете на човѣка Богъ да оправи работитѣ му! Идва нѣкой при менъ казвамъ: Остави

тази работа. Богъ си знае работата. Той ще я прояви. Единъ день и азъ искахъ да поправа работитъ. Господъ казва: Не се мъси въ тази работа! Азъ искахъ да поправа. Господъ казва: Тази работа азъ ще я поправа. Тя е Божия работа! Дойде нъкой, ама туй. Туй не е моя работа. То е Божия работа! Ти си направилъ една погръшка. Знае си Господъ работата. Ако азъ река да поправа ще влоша работитъ, не му зная потънкоститъ. Този, който е направилъ часовника, тоъ знае, нека си го бута. Той знае какъ да го поправа. Азъ не го бутамъ. Е допуснете сега, че вие отивате и се препоръчате нъкъде съ името си. Представете си, че двама души, които ме обичатъ, идватъ при мене. Превеждамъ ви единъ примеръ сега. На едното сега му давамъ една халка, направена като пръстенъ, една медна халка. Най-първо той се радва, че му съмъ далъ нъщо. Дойде другия, пъкъ на него му дамъ единъ златенъ пръстенъ съ диамантъ отгоре, и моя вензелъ туренъ съ името. Като се срѣщнатъ двама души, единиятъ показва медния си пръстенъ, другия - златния. Веднага на единия му стане мжно, казва: То е пристрастие, ти менъ ме залъгвашъ съ меднитъ си халки, а на него си далъ пръстенъ съ диамантъ. Нъма никаква Любовь въ това. Де е погръшката ти сега? Погръшката е на първото мѣсто. На онзи, който му е далъ пръстена, ще каже, че пристрастие има. Погръшката е онзи, на когото си му далъ пръстена, че той ходи да се хвали съ него. Азъ казвамъ: този пръстенъ никому нъма да показвашъ. А той не ме е слушалъ, отива и показва го на цѣлия свѣтъ и ме оскандалява. Казвамъ му: Този пръстенъ никой нъма да го види. Ще го скриешъ. Ти ще имашъ правото само да го гледашъ. А той го е далъ да го видятъ всичкитъ

хора. И тогава менъ ме нападатъ, дохождатъ да ми се каратъ. Какъ казва, на него златенъ пръстенъ съ диамантъ, а на мене една халка, да ме матохарашъ.

Не показвайте вашия златенъ пръстенъ. И по-добре винаги въ живота вземайте послѣдното мѣсто. Последното мѣсто е най-хубаво, отколкото да вземете първото мѣсто. Азъ за себе си пазя най-последното мѣсто, и съмъ по-благодаренъ. И до сега като се качвамъ на трамвай пръвъ не влизамъ вътре, щомъ има други оставамъ тѣ да се качатъ. Щомъ нѣма никой да влиза, пръвъ влезна. Щомъ има, азъ оставамъ всички да влѣзнатъ, а азъ оставамъ последенъ на опашката. Защото като влѣзна пръвъ, всички ще ме бутатъ. Ако има свободно мѣсто, азъ седна, ако не азъ стоя правъ. Седна ли на първо мѣсто, нѣкой ще дойде, ще каже: Моля господине, смѣстете се малко. Тукъ се смѣстишъ, тамъ се смѣстишъ. Не вземай въ живота първо мѣсто. Дайте разпореждане на вашитъ голѣми деца, да не биятъ малкитъ. Не сж виновни малкитъ, виновни сж старитъ. Най-после виновенъ е бащата, нищо повече. Той казва вие ме правите, че азъ съмъ виновенъ. Казвамъ, прави сж тия хора. Всичкитъ скандали, които ставатъ между васъ все азъ съмъ виновенъ. Нищо повече. Вие сте добри, азъ съмъ лошъ. Скарали се двама, азъ съмъ причина. Осиромашѣли двама, азъ съмъ причина. Разболѣли се двама, азъ съмъ причина. Умрѣлъ нѣкой, азъ съмъ причина; оживѣлъ нѣкой, азъ съмъ причина. Забогатылъ нѣкой, азъ съмъ причина. Каквото става въ свѣта, все азъ съмъ причина. Какво трѣбва да правя сега, кажете ми? За да накарамъ нѣкого да оживѣе, трѣбва да накарамъ другъ да умре. Онази кокошка въ курника

трябва да умре, за да живее господаря ѝ. Кокошката казва, защо си направил така? Защо за насъ си направил курници, а за хората си направил къщи? Казвамъ на кокошката: Докато вие кокошките не влезете въ стомаха на човѣка, хора не може да станете. За това сте пратени сега на Земята, отъ кокошки хора да станете. Мъжнотиите ще има сега. Но втори пътъ кокошки нѣма да бъдете. Ще се родишъ като човѣкъ, ще имашъ крака като човѣкъ. Ами ти право ли говоришъ? Ще го опиташъ. Въ сжщностъ това нищо не обяснява. Ние не знаемъ още какви сж Божиите пътища, какви сж Божиите планове. И не можемъ да застанемъ на Неговото мѣсто. Има една Мъдростъ, която е вѣнъ отъ човѣшките схващания. Всички противоречия, които сжществуватъ въ свѣта и добро и зло, тѣ си иматъ свое предназначение. За мене въ дадения случай Богъ ми казва: Отъ това дърво нѣма да ядешъ. Защо и за какво ме питатъ. Защото ако ядете отъ това дърво, вие ще влезете въ живота на страданията. Това дърво не е за васъ. И после, се казва тамъ, че като ялъ Адамъ отъ забраненото дърво, той станалъ като единъ отъ боговете, да познава доброто и злото. И ако сега по нѣкакъвъ случай ядете отъ дървото за познаване на доброто и злото, вие сте станали по-лоши. Вие не знаете защо и за какво е станало това, защото дълбокия смисълъ на нѣщата е скритъ. Единъ день когато отидете въ дълбочините на живота, когато се домогнете до неговата философия, вие ще разберете това. Може би това ще бъде следъ хиляди години, не е важно. Сега не разрешавайте този въпросъ въ себе си. Нѣкой пътъ човѣкъ мисли, че е много добъръ. А нѣкой пътъ вижда колко лоши работи има въ него. Не

обръщай внимание на това. Единъ день си неразположенъ, имашъ желание да отмъстишъ, и казвашъ: Брей, досега не знахъхъ, че съмъ ималъ толкова злоба въ себе си. Казвамъ: Съ отмъщение работитъ не ставатъ. И съ добро не ставатъ. Значи и съ добро не ставатъ и съ зло не ставатъ. Единствената сила въ свѣта, която може да примири нѣщата, това е закона на Любовта. Щомъ дойдешъ до закона на Любовта, всичко друго трѣбва да изчезне. Какъ ще се примиратъ хората? Запримеръ има хора, които те мразятъ. Да кажемъ, че и ти ги мразишъ. Да кажемъ, че нѣкога тѣ сж те обирали. Ограбвали значи. Тѣзи хора ще дойдатъ единъ день при тебе и ще ти кажатъ: Братко, извини, ние те обрахме. Сега ще ни простишъ. Единъ день ние ще останемъ всичко, каквото имаме, на твое разположение. Ще ти кажемъ ето, каквото имаме, вземи го. Питамъ, ще мразишъ ли тѣзи хора? Та казвамъ, ако вие нѣмате желание да станете слуги на Господа, да кажете: Господи, ето предъ Тебе е, всичко, което си ми далъ. Ние сме готови, да Ти станемъ слуги. А вие казвате: Ние искаме да изправимъ живота си, тогава ще Ти служимъ. Това е неразбиране. Ти нѣма защо да дигашъ шумъ, ще се опрѣтнешъ, да служишъ на Господа, нищо повече. Досега ти си искалъ само господаръ да бѣдешъ, тамъ е злото въ свѣта. Тѣй го разбирамъ за себе си. Че и Господъ е слугувалъ. Че коя майка не е слугувала на своето дете? Тя му е слугувала, слугувала. И като порасне, като стане голѣмъ синъ, тя казва: Синко, досега азъ съмъ ти слугувала, отсега нататѣкъ ти ще ми слугувашъ.

Сега, вие сте възрастни, имате знания. Вие знаете почти толкова, колкото и азъ. Ни повече, ни по-малко. И вие обичате почти толкова, колкото и азъ обичамъ. Има нъща, които Богъ сега разкрива. Хубавата вода я познавате. Хубавитъ работи вие ги знаете. Вие не сте облъчени съ най-хубавитъ дрехи, но тия които имате сж достатъчни. Тъ сж достатъчни за васъ. Много дрехи има направени отъ дрехара. Защо ви сж всички тия дрехи? Вие даже нъмате дни да ги обличате. Ако всъки день обличате по единъ костюмъ, незная за 365 дни, ще ви тръбватъ 365 костюма. Това е единъ товаръ за васъ. Е, сжщественото, което тръбва да остане у васъ, това е всъки отъ васъ, който и да е той да виждате въ брата си хубавата страна на тѣхния животъ. Виждашъ ли доброто у брата си, ти Бога виждашъ. Виждашъ ли злото у брата си, ти себе си виждашъ. Не гледайте себе си у хората, но гледайте Бога въ хората. Това е практическата страна въ живота. Това е примирението. Друго примирение нъма. Ти никога не можешъ да се примиришъ съ човъка, докато не гледашъ Бога въ него. Ако гледашъ себе си въ него, ти не можешъ да се примиришъ съ него. Ако гледашъ Бога въ себе си, и той гледа Бога въ тебе, това е примирение въ свѣта. Това тръбва да се приложи. Никой да се не оправдава съ това, че не знае. Всъки знае. Азъ съмъ забелъзалъ, че когато съмъ изпращалъ нъкой да работи за мене, всъкога съмъ пострадвалъ. Дойде нъкой, заеме се за една работа, която азъ тръбва да свърша. Обаче, щомъ дойде за Любовта, тамъ никой не може да ме замѣсти. Ако азъ тръбва да покажа Любовта си къмъ нъкой човъкъ, никого не тръбва да изпращамъ вмѣсто мене. И Господъ въ свѣта търси

хора. Казва апостолъ Павелъ: „Богъ бѣше въ Христа и примиряваше хората съ себе си“. Затова не имъ вмѣняваше грѣхове. „Богъ бѣше въ Христа и Той знаеше, какъ да примири хората“. Ако Богъ не е у насъ ние никога не бихме се примирили съ хората. Казвашъ: Азъ се примирихъ. Ти не знаешъ, какъ да се примирявашъ. Богъ трѣбва да дойде у насъ, за да ни примири. Богъ трѣбва да дойде у насъ, за да ни научи, какъ да се любимъ. Какъ ще се примиримъ? Азъ гледамъ на сжщественото, и казвамъ, че Богъ е Любовь! Азъ съмъ само единъ проводникъ на Бога. Азъ не съмъ цѣлата Любовь. Да допуснемъ, че азъ съмъ червениятъ лжчъ на свѣтлината. Това не значи, че съмъ и другитѣ лжчи. Азъ съмъ само червениятъ лжчъ и мога да играя само една роля. Но ако искашъ да играя ролята на зеления, на синия, на жълтия и портокаления цвѣтъ, за мене това сж непонятни нѣща. Та сега като говоря, виждамъ какво става съ васъ. Казвамъ, като говорихъ извадихъ еди кого си отъ вѣнъ релситѣ му. Не само това, но като гледамъ, като сте събрани, давамъ единъ примеръ и поглеждамъ къмъ нѣкого. Пакъ го извадя отъ релситѣ. Но този примеръ е такъвъ, че е специфиченъ, засѣга нѣкаква особена черта. И като погледна този човѣкъ, казвамъ му: И ти си единъ отъ тѣхъ. На него му става мжчно. Но като давамъ нѣкакъвъ хубавъ примеръ, който повдига човѣка, и погледна къмъ този сжщия човѣкъ, на него му става приятно. Като говоря за гении, за светии, и погледна къмъ сжщия, и му кажа, че и той е единъ отъ тѣхъ, на него му става приятно. Но като му дамъ единъ примеръ, който изнася отрицателни черти, и погледна къмъ него, става му неприятно, мжчно.

Това е пристрастие. Та вие ме постоянно наблюдавате. Ако дамъ видъ, че не виждамъ нѣкого, той казва, защо Учителѣтъ ме не вижда? Защо азъ не виждамъ нѣкого? Нѣкой прави една погрѣшка; гледамъ, нѣкой краде. Какво правя тогава? Тогава азъ си казвамъ: Този човѣкъ иска да вложи нѣщо въ касата. Какво казвашъ? Не виждашъ ли, че той задига нѣщо отъ касата! Азъ пъкъ мисля, че той ще вложи нѣщо. Ако пъкъ е взѣлъ, той ще върне пакъ паритѣ. Не е лошъ този човѣкъ. Ако е взѣлъ една торба, ще върне две. Следъ това поправямъ погрѣшката му. Отварямъ касата, и турямъ две торби. Следъ това срѣщамъ другия и го питамъ: Нали казахъ право? Нали донесе паритѣ? Донесе ги. Не е лошъ човѣкъ. Значи, за да поправите погрѣшката на другитѣ хора, трѣбва да внесете две торби вмѣсто една. Даромъ сте взѣли, даромъ давайте. И не примирявайте хората. Пазете се отъ ролята да примирявате. Това е прерогатива на Бога. Не казвайте, азъ мога да обичамъ хората. Това не е ваше право. Единственото право на хората е да слугуватъ. А да примирявате хората, това е право на Бога. Азъ не примирявамъ хората. Азъ искамъ да ви науча да служите на Бога, нѣма по-хубаво нѣщо отъ Служенето на Бога. Единственото най-хубаво нѣщо е СЛУЖЕНИЕТО и УЧЕНИЕТО. Учете се и служете, а другитѣ работи Богъ ще ги направи. Той ще дойде у васъ, да ви научи, какъ да обичате. Той ще дойде у васъ да ви научи, какъ да примирявате. Отъ Него ще се научите. Това е една наука, която само Богъ знае. Като дойде Христосъ на Земята, той каза: Отецъ никого не сѣди. И Този, Който никого не сѣди, Той е вѣчна Любовь. И когато казали на Христа: „Учителю благи“. Той ги запиталъ:

Защо ме наричатъ благъ? Благъ е само Богъ. Той всъкога прощава. Той никога не гледа на лошото у хората. Той казва: Този, когото създадохъ е добъръ, Той е добъръ. Богъ постоянно поправя нъщата.

Та казвамъ, всички хора, които вие виждате отъ ваше гледище, че сж невежа, че сж лоши, единъ день тѣ ще се оправятъ. Кога? Може би следъ една минута, следъ 10 минути, следъ единъ часъ, следъ 12 часа, той все ще се поправи. Вървайте въ това и служете на Бога. Въ това е щастието. Нѣма нѣща невъзможни. Невъзможното за човѣка е възможно за Бога. Азъ имамъ много примери, при мене сж идвали и млади и стари, и виждамъ, че законътъ е единъ и сжщъ. Всичкитъ спорове произтичатъ отъ многото знание, отъ многото имане, което ние не знаемъ, какъ да го приложимъ. Азъ виждамъ една несправедливостъ. Дойде при мене нѣкой седи единъ часъ, и азъ го търпя. Дойде другъ седи само 5 минути, и у мене се заражда желание, да си излъзе по-скоро. Казвамъ си, това не е справедливо. Азъ трѣбва готовъ и двамата да изслушамъ съ търпение. Онзи, който ме е държалъ цѣль часъ, разправялъ ми различни нѣща като си отива, ще се извини, той казва, ще ме извинишъ, че те задържахъ много. Азъ си правя свои изводи. Идва единъ при мене и ми казва: Учителю, да запалимъ печката долу? Не трѣбва. Защото, ако е топло въ стаята, ония, които идватъ при мене, ще седатъ по-дълго време. За това и азъ ще седя на студено и тѣ ще седатъ на студено. Да, но следъ това ме хвана хрема. Почнаха да ми текатъ сълзи. Питатъ ме: Защо ти текатъ сълзи, защо плачешъ? Плача, защото искахъ да ги науча да седатъ по-

малко въ стаята ми. Ако стаята ми беше отоплена добре, щеше да бъде добре и за мене и за тях. Обаче, тѣ седѣха много и при не добре отоплена стая. Втори пѣтъ съмь намислилъ да правя следующето: Като дойде нѣкой при мене, стаята ще бъде отоплена като баня, тогава тѣ ще седатъ помалко. Но това не е съществено сега, това сѣ второстепенни работи. Вие, които не разбирате, ще кажете, това сѣ слабости. Не, това не е слабости. Това сѣ редѣ разсѣждения, отъ които виждате, какво хората мислятъ. Запримеръ нѣкой човѣкъ не иска много да те гошава. Защо? Той си има извѣстни съображения. Това е право. Оставете сега настрана противоречията, които съществуватъ въ свѣта. Оставете чуждитѣ противоречия. И се дръжете до Служението. До служението на Бога. Като се държите за учението, Богъ ще ви научи на две нѣща: какво нѣщо е Любовта. И какво нѣщо е учението. Любовта е изобилието, което примирява нѣщата. Когато имашъ достатъчно средства, ти можешъ на всички мѣста съ всички свои длѣжници, съ всички кредитори, които имашъ, да можешъ да се спавишъ съ тях. Като нѣмашъ какво да платишъ, и кажешъ, че ще изпратишъ дълга си следъ извѣстно време, за тебе ще иматъ лошо мнение. Ти ще се разплащашъ, ти ще се примирявашъ. Понеже у Бога е изобилието. Той трѣбва да дойде да живѣе у насъ, да го оставимъ абсолютно свободно да постѣпва. Казвамъ, да бъде Волята Божия! Не нашата воля, но Неговата. Всички еднакво трѣбва да изпълнимъ волята Божия. Не както азъ изпълнявамъ Волята Божия, но всѣки отъ васъ трѣбва да изпълни Волята Божия тѣй както Богъ изисква. За всѣки човѣкъ Богъ има

специфично мнение. Вследствие на което Той няма да даде еднаква работа на всички. Във работата ще има разнообразие.

Та сега, всичко въ свѣта ще се оправи! Та сега и на васъ ви пожелавамъ две нѣща. Учете си и служете! По-хубаво нѣщо отъ това нѣма. Това е идеалното правило. Хубаво се учете и служете на Бога. По-хубаво нѣщо отъ това нѣма. Сега свѣтътъ се нуждае отъ ученици. Отъ ученици и служители. Себе си да учатъ, и на другитѣ на служатъ. И кой каквото е научилъ, да го изкаже; кой и каквото е изслужилъ, и него да изкаже. Всѣки въ себе си да е тѣй свободенъ, че като се намира нѣкъде, да му е приятно да учи, и да служи на Бога. Казвате за нѣкой човѣкъ, вижъ колко е свободенъ. „Ако ме обичате, ще упазите моитѣ заповѣди“. Защото безъ Любовь, Божиятъ законъ не може да се изпълни. Учението и служението това сж два процеси, чрезъ които Любовта идва. Любовта иде чрезъ учение и служение. Само така тя ще оправи свѣта. Учение безъ служение, и служение безъ учение това сж несъвмѣстими нѣща. Онова, което научимъ, ще го служимъ. И обратно и онова, което служишъ, ще го научишъ. Само така ще дадемъ условие на Бога да ни покаже Любовта си, и да примири всичкитѣ хора едни съ други. Защото нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, двама души да се примирятъ. Какво по-хубаво отъ това, да се обичатъ двама души! Като видишъ двама души, да се обичатъ, тѣ трѣбва да се обичатъ така, че да иматъ Любовь и уважение единъ къмъ другъ, тѣй както всѣки къмъ себе си.

И тѣй, ти трѣбва да имашъ абсолютна вѣра, да нѣмашъ никаква лоша мисълъ, за да могатъ въ всѣко време да ти помагатъ. Какво по-хубаво отъ това, да имашъ довѣрието на

единъ приятелъ, на когото всъкога да можешъ да разчитаешъ. Ние трѣбва така да върваме на Бога, че при всички условия, които могатъ да се родатъ въ свѣта, да имаме туй довѣрие, че всичко ще се оправи. И като си грѣшенъ, да знаешъ, че всичко ще се оправи; и като си боленъ, и като си здравъ, ще се оправи. При всички условия, ще се оправи. Това е, което ние сега очакваме. Като дойде новиятъ животъ, въ който ще влѣзе Божията Любовь, въ този новъ животъ, азъ считамъ, че погрѣшките ще се изправатъ и Любовта ще се изяви. Новиятъ животъ подразбира приключване съ смѣтките на стария животъ. А стария животъ, всички знаете, какво представя. Знаете какво нѣщо представя. Той има добра страна, има и лоша страна. А за новия животъ и Писанието казва: „Нито ухо е чуло, нито око е видѣло, онова, което Богъ е приготвилъ за онѣзи, които Го любятъ. Или за онѣзи, които се учатъ. И които Му служатъ. Око не е видѣло и ухо не е чуло онова, което Богъ е приготвилъ за душитъ, които се учатъ и за душитъ, които Му служатъ“!

Та желая ви сега, да влѣзете въ това великото благо, което Богъ е приготвилъ за васъ. Сега ще ви кажа, че всички вие сте добри, но само не сте проявили своята доброта. Всички вие сте богати, но не сте проявили своето богатство; всички вие сте учени, но не сте проявили своето учение. Не сте имали условие за това. Днесъ и Богъ нѣма условия. За какво? Нѣма условия, да прояви своята Любовь. Въ величието на своята Любовь, ние не му даваме условие, да я прояви. Кой е причина? Казвате: Богъ всичко може да направи. Съ сила Богъ не може да направи нѣщата. Така азъ разбирамъ. Ние сами трѣбва да дадемъ мѣсто

на Бога, да се прояви у насъ. Това е великото благо! И Богъ не може да се прояви. Защо? Защото ние сме на пѣтя Му като една голѣма спѣнка. И тази спѣнка трѣбва да се премахне. И вие не сте се проявили, защото има друга една спѣнка. Азъ виждамъ това, но никой не може да помогне. И тогава Богъ трѣбва да дойде, да влѣзе въ Христа, и да примири свѣта, като не вмѣнява грѣховетъ имъ, и всичко прощава. И следъ това казва: Идете и живѣйте! Това е прощаване. Богъ трѣбва да ни прости. Ако не ни прости, ще кажемъ, както индуситъ казватъ: Кармата ни остава. А пѣкъ съ натоварването на дълговетъ върху гърба ти, ти ще потънешъ. Затова ти трѣбва да се освободишъ отъ дълговетъ си, да олекнешъ, и да излѣзешъ на повърхността на водата. Та сега като ви говоря тази сутринъ, ще имате предвидъ тия нѣща. Сега вие искате да дойде Господъ у васъ. Той може да дойде, но нѣма да Му разправяте за своитѣ несрети, че вашия братъ е лошъ, че еди кой си не ви е оцѣнилъ, и т. н. Не, по нѣкой пѣтъ азъ мълча, и като мълча, вие казвате, че взимамъ страна на едного, или на другиго. Не, ако азъ взема страната на едного, работата нѣма да се оправи. И ако взема страната на другия работата пакъ нѣма да се оправи. На всички трѣбва да се даде онова необходимото, отъ което тѣ се нуждаятъ. Гладниятъ трѣбва да се задоволи. Какъ ще се задоволи? Всѣки трѣбва да се задоволи по единъ Божественъ начинъ. Като се задоволи човѣкъ, ражда се една благодарностъ у него. Една щедростъ. Той се измѣнилъ. Като се задоволи човѣкъ, той е доволенъ, и е готовъ да се жертвува. Ако не се задоволи, у него се ражда едно горчиво чувство. Сега всички трѣбва да бждете задоволени правилно, но това не е единъ

механически процесъ. Като дойде Господъ у васъ, вие ще се примирите съ себе си, защото казва Христосъ: „Азъ нѣма да моля Господа да ви обича, защото Отецъ и безъ това ви обича“. Но да оставимъ сега този въпросъ настрана. Господъ е безъ това ви обича, но като ви обича, не тургайте препятствие на Неговата Любовь, за да може тя да се прояви.

Сега, азъ виждамъ две нѣща: УЧЕТЕ И СЛУЖЕТЕ НА БОГА! Тогава ще дойде примирението, тогава ще дойде Любовьта, която носи новия животъ. Новиятъ животъ носи пѣкъ възкресението въ свѣта.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка. /3 пѣти/

6. 30 ч. с.

На поляната гимнастическитѣ упражнения.

Конкретното въ Любовета

8-мо Недѣлно Утрино Слово

24 януари 1937 г. 5. ч. с. Тихо, приятно време.

Изгрѣвъ

Нарядѣтъ. Добрата молитва. Хвалата.

Молитва на Царството.

Ще прочета 10 гл. отъ Евангелието на Иоана до 21 ст.⁶

Въ Начало бе Словото.

Има едно положение въ живота, въ което чувствата на човѣка могат да се изопачатъ. Не само по сърдце, но и човѣшкиятъ умъ може да се изопачи. Човѣкъ може да има криви представи за нѣщата. И тогава всичките му заключения излизатъ невѣрни. Често религиозните хора, както и свѣтските хора, се явява въпроса защо свѣта така е направенъ. На този въпросъ никой до сега не е отговорилъ. Онзи, Който е създалъ свѣта си има свой планъ, такъвъ, какъвто ние не можемъ да си предполагаме. После, не се наемайте съ въпроса да разрешавате задачата на всички същества. Това не се отнася до васъ. На едно дете отъ първо отделение задачата му е да учи буквите нищо повече. На детето отъ второ отделение задачата е да се занимава съ читанката. На детето отъ трето отделение, задачата му е, да се занимава съ естествознание. А на 4 - то отделение задачата му е да преговори всичко, всичко влиза въ неговата програма.

Сега интересното е, че децата от първо отделение като научат буквите, имат голямо мнение за себе си. И наистина, при онова голямо невежество, което сж имали първоначално, голямо изкуство е, да се научат буквите. Тази наука е за децата. Често ние говоримъ за Любовта. Въ Любовта първо ще научишъ азбуката. И Любовта си има своя азбука. Някои от васъ едва е научилъ азбуката на Любовта, и казва: Какво има следъ това? Че отъ тамъ насетне ще започнете да изучавате речта на Любовта. Любовта има свой езикъ. Ти може да изучавашъ Любовта отъ преведената литература; ти можешъ да изучавашъ Любовта на растенията, на животните. Запримеръ комарътъ мисли че Любовта му е много голяма. Ти можешъ да изучавашъ любовта на рибата. Споредъ рибата голяма е нейната Любовъ. Тя има грандиозна работа. Каква амбиция има една риба. Тя не иска да роди само едно дете, но 300 хиляди ги ражда изведнъжъ. Ако рече рибата да се хвали съ това, че има много деца, това е детинска работа. Тя казва: Не едно дете, а 300 хиляди ги раждамъ изведнъжъ. Азъ зимамъ тия нъща, които сжществуватъ въ Природата. Само тия нъща иматъ дълбочина. Започнете да изучавате, какъ се вършатъ нъщата въ Природата. Но какво става съ яйцата на рибата? Рибата ги снася, а човъкъ ги яде като хайверъ. Особено черниятъ хайверъ му определятъ голяма цена. Който яде черенъ хайверъ, то минава за голямъ богаташъ. Сиромашътъ не може да яде черенъ хайверъ. Той е достъпенъ само за богаташи, за милионери хора. И тогава другото положение. По нькога вие си задавате въпросъ, защо Господъ не обръща внимание на васъ? Вие се занимавате съ въпросъ, който не се

отнася за васъ. Този въпросъ, дали Учителътъ обича ученика си, не е въпросъ за ученика отъ първо отдѣление. Ученикътъ не може да знае това. Въпросътъ не е за Любовта, но за знанието. Любовта на Учителътъ се проявява чрезъ знанието, което ще даде на ученика, чрезъ подтика, който ще му даде да учи. Ако едно дете цѣль день се безспокои, дали учителътъ му го обича, то не може да учи. Учение се изисква! Учение трѣбва. Защото Любовта е наука за приложение. И животътъ на хората сега не върви нормално, по единствената причина, че всички се занимаватъ съ въпроса дали Господъ ги обича или не. Кому колко е далъ? Детето се занимава съ въпроса, дали майката е дала на братчето му една ябълка или две, дали майка му го обича повече или по-малко? Това не е първиятъ въпросъ който трѣбва да занимава човѣкътъ. Учение трѣбва на хората!

Сега може да се спремъ и да кажемъ: Азъ съмъ научилъ 10 букви. Това още нищо не е. Въ старо време е съществувала цѣла наука за буквитъ. Когато Господъ е създалъ свѣта, Той повикалъ всичкитъ букви, всѣка отъ тѣхъ да предложи кандидатурата си, за да се реши, съ коя буква да се започне създаването на свѣта. Всички букви дали своята кандидатура. Азъ нѣма да ви разправамъ цѣлата тази история, но който се интересува, нека да проследи цѣлата литература. Интересна е тази история. Който я е създалъ е билъ много гениаленъ. И тъй, най-първо се явила българската буква „А”. Малко мъчно е да се преведе тази история. Ако вземете еврейската кабала, тя има 22 съгласни букви. Алфа не е гласна, и тя е съгласна буква. Гласнитъ букви се подразбиратъ. Като дошла нашата буква „А”, казала: Дошло е време да започне Господъ съ мене.

Господь ѝ казалъ: Не мога да започна съ тебе, защото ти мислишъ само за себе си. Азъ, азъ. Само за себе си мислишъ. Ако създамъ свѣтъ съ тебе, той ще се обърне съ главата надолу. Следъ буквата „А” дошли другитѣ букви. Следъ това дошла буквата „М”, буквата „У”. Господь казалъ на буквата „М”: И съ тебе не мога да започна, защото ти си начало на думата „мразя”. Ти ще смразишъ цѣлия свѣтъ. На „У”-то казалъ: И съ тебе не мога да започна, защото съ буквата се почва думата „умирамъ”. Ти ще уморишъ свѣта. Та сега, вие можете да си представите, какво е било по-нататъкъ. Най-после, Господь се спрѣлъ на буквата „Б”. Защото съ нея се започва думата „блаженъ”. И казвате: Че въ началото Богъ създаде свѣта. И за това евреитѣ казватъ: „Бера берей илипетъ елохимъ охарецъ”. „Бера” - въ началото Елохимъ Господь е създалъ. Това е единъ дълъгъ и широкъ митъ.

Казвате, това е цѣла философия, могатъ ли буквитѣ да говорятъ? Ако разсъждавате така, наистина задава се въпросътъ: Може ли буквата „А” да говори? Може да говори, какъ не. Една грамофона плоча може ли да говори? Като я туришъ на грамофона, започва да се върти, да говори като човѣкъ говори. Но по какво се отличава плочата отъ оригинала? Плочата въ вѣки вѣковъ все една и съща история. Напримеръ ако ти повтаряшъ: Азъ съмъ добъръ, добъръ, добъръ. Това е една грамофонна плоча. Другъ день казвашъ: Азъ съмъ лошъ, лошъ, лошъ. Това е друга грамофонна плоча. Коя е причината, че ти си добъръ? Ако си едно дърво, което ражда плодове, ти си добъръ. Човѣкъ казва: Тази ябълка е добра. Защо? Ражда хубави обементи плодове. Ако тази ябълка

ражда кисели, стипчиви плодове, тя не е хубава. Така седи въпросът и въ самия човѣкъ. Това, което човѣкъ счита добро, не е всѣкога добро. Нима мислите, че онзи човѣкъ, който може да ви даде сто или хиляда лева или 10 000 лева е всѣкога добъръ? Единъ, човѣкъ, който открадналъ една голѣма сума е билъ преследванъ отъ полицията. Както бѣгалъ, той турилъ паритъ въ джоба на другиго, и продължилъ да бѣга. Този погледналъ джоба си, благодарилъ и погледналъ на другия като на свой благодѣтель. Когато полицията хванала крадеца, той каза: Азъ нищо не съмъ кралъ. Да ви кажа, кой е крадецъ. И той посочилъ онзи, въ джоба на когото пхналъ паритъ. Хващатъ този човѣкъ и съ това благо го поставатъ въ затвора.

Та казвамъ, самото добро е вътрешно. Важно е какви сѣ побудителнитъ причини, по които се върши едно добро. Въ същностъ Човѣкъ мѣчно може да знае, какви сѣ побудителнитъ причини. А като не знае побудителната причина човѣкъ може да дойде до криви заключения. Вие имате лошо мнение за извѣстни положения. Запримеръ за онзи, който отнима топлината ви, имате лошо мнение. А за онзи, който ви дава топлина, имате добро мнение. Съвременитъ лѣкари туратъ ледъ върху главата на онзи, който страда отъ възпаление на мозъка, отъ минингитъ. Дали този човѣкъ ще оздравѣе отъ този студъ или не, то е другъ въпросъ. Важно е, че считате лѣкаря за добъръ човѣкъ. Нѣкои лѣкари си служатъ съ студени компреси, а други съ топли компреси. Питамъ защо въ единъ случай лекаритъ си служатъ съ студени компреси, а въ другъ съ топли? Съображенията на лѣкаритѣ, че студениятъ компреси произвеждатъ повече топлина отъ онази, която е въ

организма. Следователно, нормалната топлина трябва да дойде до едно естествено състояние. Идеята е такава.

Сега вие, които ме слушате, казвате: Ние искаме да знаемъ какъ да служимъ на Бога. Служенето на Бога е цѣла наука. Когато детето иска да служи ни учителя си, отъ де трябва да започне? Първо майката завежда това дете на училище. Учителя ще го запита: Какъ ти е името? - Иванчо Драгановъ. Учителътъ записва името му. Той ще го запише. Следъ това отъ първитъ букви, които учителътъ е задалъ детето започва да учи. Следъ това учителътъ дава редъ упражнения. Това е вече служение на учителътъ. Първо ще пише прави и криви линии, после ще напише първата буква. Учителътъ казва: Хайде, Иванчо Драгановъ, напиши буквата „А”. Иванчо я написва отлично. Това е служение. После ще напише втора, трета, 4-та, 5-та, следъ което ще започне да ги съчетава. Питамъ, вие знаете ли добре да пишете първата буква на ДОБРОТО? Вие знаете ли да пишете първата буква на Любовта, може ли хубаво да я напишете? Нѣкой ученикъ прави голѣми усилия, но не може да напише първата буква хубаво. Има една наука графология, която опредѣля характера на човѣка по неговия почеркъ. Онѣзи, които се занимаватъ съ този наука, изучаватъ буквитъ, формитъ, линиитъ, за да четатъ по тѣхъ. Съвременната графология изучава характера на човѣка по всѣка една буква. Запримеръ ти пишешъ буквата „М”. По нея графологътъ сѣди, дали ти си скѣржавъ или щедъръ. Дали си твърдъ или мекъ? Дали казвашъ нѣщата тѣй както трябва или ги изопачавашъ. Буквата „М” показва още дали си уменъ или глупавъ, и т. н. По една буква може да се опредѣлятъ много потѣнкости на

човърския характер. Някои графолози като четат по буквите, показват една или друга черта от човърския характер, но само тѣ виждат тѣзи нѣща. Нѣкъде нѣкоя буква била надебелена въ основата. Казвамъ: Този човъръ е упоритъ. Много естествено, защо? Понеже ржката образува едно нальгане, което създава това надебеляване въ долната част на буквата. Някои букви сѣ писани тънко, безъ надебеляване. Когато въ дъното на буквата има надебеляване, това говори за голѣмо нальгане упражнено върху ржката. Чудите се, какъ така това нальгане да е създадо надебелявание на буквата. Но като почнете да разсѣждавате, виждате, че този човъръ е точно такъвъ, каквото почерка му показва. Но учителтъ, който преподава на децата, има ли нѣкакво понятие за графология? Ако му говорите нѣщо за графология, той ще ви се смѣе. Той ще каже: Отъ де на кжде почерка да опредѣля характера на човърка. Буквите на нѣкои сѣ по-обемисти, а на други постеснени, по-острички. Графологтъ казва, че първиятъ, който пише обли букви е човъръ разположенъ. Вториятъ, който пише по-остри букви, той е сприхавъ гнѣвливъ. Това е цѣла наука. Наука на образитѣ.

Сега азъ навеждамъ тѣзи работи само за изяснение. За да разберете Божиитѣ работи, вие трѣбва да се освободите отъ кривитѣ чувства и мисли въ себе си. Понѣкога чувствата на човърка се така изопачаватъ, че той започва да мисли, какво хората не сѣ разположени къмъ него. Това сѣ криви разбирания. Често нѣкой тури шапката на главата си, но дойде силенъ вѣтръ и я отнесе. Онѣзи които върватъ въ духоветѣ, ще кожатъ, че духоветѣ сѣ отнели шапката му. И вѣтрътъ като

човѣкъ казва: Ти знаешъ ли азъ кой съмъ? Който и да си не е учтиво да ми хвъляшъ шапката на земята. Да, но ти си влѣзълъ въ Божествената църква, а когато хората влизатъ въ Божествената църква, свалятъ шапката. Защо влизашъ съ шапка на главата си? Снеми шапката си. Ама азъ мисля, не съмъ въ църква. Обаче вѣтърътъ ми проповѣдва, че като влизамъ въ църква, трѣбва да сема шапката си. Оглеждамъ се натукъ натамъ, виждамъ разхвърлени камъни, не ми се вижда като църква, но вѣтърътъ ми проповѣдва, че съмъ въ църква. Седа и размишлявамъ; ако не съмъ въ църква, и ако това, което е при мене не е църква, азъ съмъ правъ. Но ако това е църква, вѣтърътъ е правъ. Кой е по-правъ: вѣтърътъ или азъ? Като разсъждавамъ азъ правя редъ изводи. Птицитъ съ шапки ли ходятъ? Ти си задигналъ шапката на една овца, заради която те тургатъ въ затворъ. Отъ де на кѣде тази шапка е твоя? Задигналъ си кожата на нѣколко овце, и си направилъ отъ тѣхъ една шапка. Не е право това. Виждамъ, че вѣтърътъ разсъждава право. Той има право да дигне шапката ми. Вториятъ пѣтъ азъ вече не излизамъ съ кожени дрехи, съ кожени шапки, защото ще ме накажатъ, за дето съмъ одралъ една овца. Купи си една вълнена шапка, но и при това положение работата е пакъ сложна. Ти не си платилъ още на овцетъ. Ти си платилъ само на онзи, който прави шапкитъ, безъ да знаешъ, че той е кралъ тази вълна. Значи, азъ нося крадена шапка. Следъ това пакъ ме хванатъ и ми казватъ: опредѣли сега, колко трѣбва да платишъ?

Сегашнитъ хора, сегашнитъ държави и закони, дето и да погледнешъ, всички живѣятъ въ едно подозрение. Като

наблюдава, какъ хората се съдятъ, Господъ вижда че не се съдятъ право.

Сега да се повърнемъ къмъ главната мисълъ. Азъ не искамъ да се роди у васъ едно противоречие. Вие и безъ това имате доста противоречия. Вие и безъ това имате противоречия въ себе си. Затова азъ не искамъ на противоречието ви отгоре да създамъ и друго противоречие. Доброто се познава по това, че когато лъкува една болка, тя се намалява. А когато тази болка не я лъкувашъ съ добро, тя се уголмява. Щомъ болката се увеличава Доброто не е свършило своята работа. И тогава възъ основа на сѣщия законъ казваме: ако едно учение е по-прогресивно, то премахва тъмнината. Колкото повече се увеличава свѣтлината, толкова и предметитъ ставатъ по-ясни, по-ясно се виждатъ. Когато свѣтлината се намалява, заблужденията ти се увеличава. Що е заблуждение? - Малка свѣтлина. Ние нѣмаме ясна представа за онава, което Богъ е направилъ.

Та казвамъ, при сегашнитъ условия ние трѣбва да се пазимъ отъ изопаченитъ чувства. Нѣма да се спираме върху тѣхъ. Има една наука която показва, причинитъ за изопаченитъ чувства. Ти не си отговоренъ за изопаченитъ си чувства, понеже като вървишъ изъ пѣтя, можешъ да кръшнешъ нѣкъде и да се изкълчи крака ти. Пѣтятъ нѣкъде не е равенъ, ти може да наклонишъ крака си и да го изкълчишъ. Тогава ще повикашъ нѣкой майсторъ, чакракчия, да изправи изкълченитъ нѣща. Нѣкъде ти самъ можешъ да оправишъ крака си, а нѣкъде трѣбва да повикашъ нѣкой ученъ човѣкъ, който да намѣсти крака ти. Т. е. пѣтятъ, по тойто сега пѣтувате не е гладкъ, не

е равенъ. Опасенъ е този път. Хълмистъ е той. Почти вѣки човѣкъ има възможностъ да изкълчи крака си, ако не внимава. Въ това отношение туристътъ, които пътуватъ по Алпите иматъ много опитности. Тѣ минаватъ за гениални въ своя туризъмъ, но нѣкога попадатъ такива снѣжни бури и вѣялици, че има нужда други да ги спасяватъ. Изложенъ е човѣкъ. Не мислете, че всѣкога може да се справите съ мъжнотиите. Въ обикновения животъ всѣкога може да се справите съ мъжнотиите си, но въ необикновения животъ има нужда други да ви помагатъ. Единъ лѣкаръ, който лѣкува хората, нѣкой път може да изпадне въ положение други лѣкари да го лѣкуватъ. Той самъ не може да се лѣкува. Нѣкой се страхува отъ това, че въ аномалното състояние, въ което се намира организъмътъ му може да вземе нѣкое лѣкарство въ по-силна доза и самъ да се повреди. Затова той вика другъ нѣкой лѣкаръ, който не е боленъ. Той да го лѣкува. Всѣка болестъ предизвиква едно аномално състояние въ чувствата. Болниятъ човѣкъ не е разположенъ, не обича да говори. Ако говори, и ако мисли той говори и мисли само за себе си. И той постоянно говори за болестта си. За болната си рѣка, за болния си кракъ. Щомъ оздравѣе рѣката му, той престава да говори за нея.

Та казвамъ, когато Христосъ дойде на Земята, Той влѣзе въ стълкновение съ всички религиозни хора на своето време. Както всѣки учителъ може да влѣзе въ стълкновение съ старитѣ методи, така и Христосъ влѣзе. Новитѣ методи могатъ да влѣзатъ въ стълкновение съ старитѣ, съ които се преподава. Нѣкой казва: Азъ така разбирамъ нѣщата. Природата има единъ естественъ начинъ за разбиране нѣщата. Той е нареченъ

Божествено разбиране. Въ Божественото разбиране буквите сами говорят. Въ Божествения святъ всичко е живо, нѣма нищо мъртво. Тамъ буквите сами говорятъ. Каквото попиташъ нѣкоя буква, тя отговаря. Тамъ всѣка буква е представена отъ едно същество. Тя е като човѣкъ извикашъ го, и той дохожда. Тя казва: Азъ съмъ „А” алфа, начало на нѣщата. Омега е краятъ на нѣщата. Тогава философитъ питатъ, какъвъ ще бѣде краятъ на нѣщата? Отговарятъ е: Каквото е началото, такъвъ ще бѣде и краятъ. Ако не знаемъ да разсъждаваме правилно въ началото, плодоветъ такива ли ще бѣдатъ, каквито въ началото? Въ едно отношение това е право. Ако началото е тъмно и крайтъ ще бѣде тъменъ; ако началото е лошо, и крайтъ ще бѣде лошъ. Но ние ни най-малко не подразбираме, че киселитъ плодове въ началото ще бѣдатъ такива и на края. Въ Природата когато единъ плодъ завързва, въ началото той е кисель, стипчавъ а въ края става сладъкъ. Тогава какво се подразбира въ мисълта, каквото е началото, такъвъ е краятъ? Друга е философията. Краятъ и началото ние не ги отдѣляме: Защо? Понеже въ началото е Богъ и въ краятъ представа Богъ. Единство има. Следователно, това единство, което образува началото, образува и края. Значи, заключението е, че каквото е началото, такъвъ ще е и края. Право е, че съмката на една хубава ябълка е излѣзла отъ единъ сладъкъ плодъ. Нѣкой е изялъ плътта, материята, въ която е била обвита съмката, и казва, че и началото е било сладко, и краятъ ще бѣде сладъкъ. Съмката не е произлѣзла отъ другъ нѣкой плодъ, но отъ плодъ, който какъвто е билъ въ началото, такъвъ ще бѣде и на края - вториятъ плодъ който ще се яви отъ съмката. Въ това

отношение е право, че каквото е началото такъвъ ще и краятъ. И Христосъ казва: Благъ е само Богъ, отъ Когото излизатъ всички нъща. Казвате, щомъ Богъ е благъ, защо и ние не сме като Него благи? - Този въпросъ оставамъ на васъ, вие сами да го разрешите. За себе си азъ съмъ го разрешилъ, за васъ не мога да го разрешавамъ. За мене нъма противоречия, Богъ е благъ! - Ами азъ защо не съмъ станалъ като Него? - Ще станешъ въ последствие. Плодътъ, който въ началото започва да се развива, макаръ да е произлъзълъ отъ една сладка ябълка, не е сладъкъ, но постепенно ще стане сладъкъ. Има редъ причини за това. За мене е ясно всичко.

Сега оставямъ на васъ, вашата работа да завършите. Азъ зная, че Богъ е благъ. Зная, че не съмъ толкова благъ като Него. Но се стремя да бъда като Него. Азъ зная, че Учителътъ ми, който ме учи, знае. Азъ зная, че не зная още тъй както той знае. Но единъ день ще зная това, което ми преподава. И тогава, като науча нъщата тъй както той знае, и азъ ще бъда сладъкъ. За да се научи човѣкъ да мисли като Бога той трѣбва да стане благъ. Ако не си благъ ти нъмашъ никаква положителна наука. Азъ днесъ зная много работи - така казва нъкой. Можешъ да знаешъ много работи, които не сѣ сѣществени, които не сѣ нъщо реално. Ама азъ зная, какво нъщо е Любовта, опиталъ съмъ я. Ти нищо не се опиталъ. Ако нъкой ми каже, че разбира Любовта, ще го питамъ, какво разбира отъ нея? Даже азъ малко зная отъ Любовта. Азъ едва сега изучавамъ азбуката ѝ. А Любовта има и слогове. Че ако вие изучите само смисъла на Любовта отъ буквитъ и както тя се пише въ български езикъ или на английски, вие ще знаете много нъщо. Любовта въ всѣки езикъ си има

особени качества. Колко качества има човърската Любов? Под думата „човърска любов“ разбирам това съзнание, което вие имате. Като не разберат Любовта, нъркои говорят, за материалната Любов. Какво е материалната Любов? Представете си, че имате едно малко шише, което съдържа един килограм вода. Това е вашата Любов, - от един килограм. На колко души може да помогнете с тази вода? На 5-6 души; Ако нося едно буре с сто килограма вода ще помогна на много души; ако нося 10, 20, 100, хиляда бурета, тази Любов може да служи на много повече хора. Значи, в Любовта има степени. При различните степени на Любовта е определено, колко товар може да се носи. Запример нъркой може да дигне 50 килограма товар, друг сто килограма. Има същества, които могат да носят 400, 500, хиляда килограма товар. Има същества, които могат да носят Земята на гърба си. Това не е научно. Ние казваме, че Земята се движи, търкаля. Но това не е наука. Нъркога другояче ще се обяснява движението на Земята. Гърците сж подържали, че Земята я носи един вол на рогат си. Гърците не сж проверили това. Тър турят Земята на рогат на вола и по-нататък не се интересуват. Друг грък запитал: Ами на какво седи вола? - Това не е твоя работа.

Сега ние всъркога предполагаме нърща, които нърмат основа. Значи, предполагаме, че волът носи Земята на рогата си, а на какво седи вола не знаем. Казвате: Аз обичам. Това е едно предположение, едно самочувствие у тебе. Ти мислиш само, че обичаш нърщо и си готов да се жертваш. Това може да е върно, може и да не е върно. Ти изпитал ли си, да знаеш, колко го обичаш. Дойде един човърк при тебе, погледне те,

иска нѣщо. Ти казвашъ, не съмъ готовъ да му дамъ много нѣщо. Дойде другъ, давашъ му два самуна хлѣбъ. Дойде единъ човѣкъ, не си готовъ да му дадешъ и най-проститъ си дрехи. Като дойде нѣкой, когото обичашъ, готовъ си да му дадешъ и най-хубавитъ си дрехи. Азъ съмъ виждалъ, когато нѣкой отиде при дрехаръ, който има разположение къмъ него, веднага му показва най-хубави дрехи, и му казва: Тѣзи дрехи азъ не показвамъ на всички. Много рядко ги изваждамъ, но на тебе ще ги покажа. Защо? Обича го той. При това евтино му ги дава. И следъ това казва: Ще вземешъ тѣзи дрехи и ще ме помнишъ. Хубаво е да го помнишъ, но да не го помнишъ, както азъ дълго време помнихъ единъ прочутъ обушаръ. Той ми направи едни хубави споредъ него, обуца, но дѣсниятъ кракъ и до сега помни тѣзи обуца. Най-после трѣбваше да хвърля тѣзи обуца. Вие често носите извѣстни идеи въ ума си, които образуватъ мозоли, и дълго време не можете да се освободите отъ тѣхъ. Вземете идеята сега. Напримеръ. ти намразишъ нѣкого, и казвашъ: Не мога да го гледамъ. Защо не можешъ да го гледашъ? Защото ти си го турилъ въ едни тесни обуца, които ти стѣгатъ. Споредъ мене всѣки човѣкъ, когото мразишъ, това сж теснитъ обуца, въ които си го поставилъ. Турилъ си този човѣкъ въ обуцата си, искашъ да вървишъ, не можешъ, убиватъ те. Ако извадишъ обуцата, босъ не можешъ да ходишъ. По нѣкога туряшъ теснитъ обуца на калѣпъ. Казвамъ, това е цѣла една наука, да можешъ да се справишъ съ една времена форма на своитъ чувства.

Тогава Христосъ казва: Любете Враговетъ си. Какъ можемъ да любимъ враговетъ си? Това е наука. Този когото ти

мразишъ, Господъ го обича. Ти мразишъ нѣкого не може да го гледашъ, а Господъ намислилъ да го направи Царь. Не само това, него ще направи царь, а тебе ще направи поданикъ на този царь. Питамъ, какво ще направишъ тогава, я ми кажи? Нѣкой пжтъ и дяволътъ ще трѣбва да го обичашъ. Азъ зная работитъ, че седатъ малко по другояче. Че дяволътъ сега е царь. Ти си позволявашъ да говоришъ по неговъ адресъ, и той изпраща стражаритъ си, хващатъ те арестуватъ те. Ти ще кажешъ: Царьтъ е добъръ. Като станешъ, самъ въ стаята си, ще се огледашъ натукъ на тамъ, и като видишъ, че нѣма никой около тебе, казвашъ: Много е лошъ царьтъ. Ти ще замязашъ на онзи българинъ въ варненско, на когото кракътъ му билъ толкова голѣмъ, че не могълъ да си намѣри подходящи чехли. Въ цѣла Варна обикалялъ, никѣде не могълъ да си намѣри. Отишълъ най-после при единъ турчинъ, който ималъ много чехли, и като турялъ, турялъ различни номера, най-после турчинътъ казалъ: Калъпсъсь! /безъ калъпъ!/ Той искалъ да му каже нѣщо, но не се рѣшавалъ, побоялъ се отъ турчина. Но като излъзълъ отъ дюкения му, качилъ се на единъ голѣмъ баиръ, и отъ тамъ извикалъ: Сенъ калъпсъсь! /ти си безъ калъпъ!/

Та казвамъ, философията на живота седи въ това: НЕ СЕ ПРОИЗНАСЯЙТЕ ЗА ЗЛОТО И ДЯВОЛА. Това се казва и въ християнската философия. Не се произнасяй за характера на дявола, нищо повече! Не засягай личността на дявола, защото като същество ти нѣмашъ право да го критикувашъ. Нито си съдия, нито ти е далъ нѣкой власт да се произнасяшъ за характера на дявола. Казвашъ: Дявола е причина за това. Това не е наука. Че ако дяволътъ е толкова лошъ, както вие мислите,

както вие мислите, какъ ще оправдаете онова положение, когато синоветъ божии се събрали заедно, и сатана билъ между тяхъ. Господъ се разговарялъ много учтиво съ него и го запиталъ: Обърна ли си внимание на моя рабъ Йовъ? Като него нѣма другъ на Земята! Сатаната отговорилъ: Азъ съмъ на особено мнение. Ти не си опиталъ още неговия характеръ Ти си му далъ толкова много имане: говеда, овце, камили. Ти не си опиталъ вътрешния му характеръ, я му вземи всичко, че тогава говори. Разговарялъ се съ него върху характера на Йовъ. Та, често и вие се произнасяте за дявола много зле. Нищо не говорете за дявола. Колкото по-малко говорите за дявола, толкова по-добре ще ви бѣде. Колкото по-зле говорите, и вие го обичате.

Азъ зная единъ случай за една мома, която говори много зле за единъ момъкъ. Защо говорила зле? Тя се влюбила въ него. Това е политика. Когато обичашъ единъ момъкъ, не говори нищо лошо за него. Тѣй щото колкото по-малко говорите за дявола, толкова по-добре. Това, за което човѣкъ говори, то става. Законътъ е такъвъ. Ако говоришъ за доброто, добъръ ще станешъ. Ако говоришъ за злото, злъ ще станешъ. Туй трѣбва да го знаете! Туй каквото говори човѣкъ все ще стане. И единъ день това, което човѣкъ говори, ще се върне при него. Дали върватъ въ това или не, ще го опитате. Това което говорятъ хората, то ще стане. И това, това за което днесъ говорятъ, пакъ ще стане. Нѣма нѣщо, за което човѣкъ като говори, да не стане. Следъ време то ще се върне къмъ васъ. Въ дадения моментъ може да не се върне, но следъ време, ще се върне къмъ васъ. Вие не обичате единъ човѣкъ и казвате: Дано умре, да се махне,

да се освободя отъ него. Този, за когото казвате, да умре нѣма да умре, но другъ ще умре.

Представете си, че имате една съвремена пушка. Имате единъ неприятель, искате да му теглите куршумъ. Като се прицѣлвате, куршумътъ ви не удря този, когото замѣрвате, но другъ нѣкой. По същия начинъ и вашата мисль може да попадне безразборно върху когото и да е.

Та когато започнете да живѣете по Бога, Той изисква отъ васъ да носите празна пушка. Пушката, която носите съ себе си, нѣма да я пълните, но като се отвори война, тогава ще напълните пушката си. Не е въпросъ да вземете пушката си и да стреляте където и да е. Въ Божествения свѣтъ всѣко действие, което се върши, трѣбва да бѣде съвършено, разумно обмислено. Нѣкой пѣтъ хората се произнасятъ за нѣщо, но тѣ не знаятъ, че за всѣка празна дума ще отговарятъ. Всѣко нѣщо, за което се произнасяшъ, ще те питатъ, право ли е или не? Че ако единъ сѣдия не постѣпи по закона, ще го държатъ отговоренъ. Като прегледатъ дѣлото, и видатъ, че той не е постѣпилъ съобразно законитъ, държатъ го отговоренъ. Всѣки сѣдия гледа да постѣпи съобразно законитъ. Ако се укаже, че даденъ сѣдия е билъ пристрастенъ, държатъ го отговоренъ. И насъ ни държатъ отговорни за нашитъ действия. Човѣкъ е отговоренъ предъ себе си. За да бѣде свѣтътъ чистъ, непременно всѣки трѣбва да бѣде отговоренъ. Сега ние дѣжимъ другитъ хора отговорни предъ насъ, а сѣщевременно другитъ държатъ насъ отговорни. Азъ държа нѣкого отговоренъ, но други пъкъ държатъ мене отговоренъ. За нѣкоя зле направена работа, господарътъ държи отговоренъ слугата. А другъ нѣкой слуга

държи господаря си отговоренъ, че той е направилъ нѣкаква пакостъ.

Та сега въ свѣта ние сме длѣжни да мислимъ право. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, човѣкъ да мисли право за Бога, и да чувствува тѣй както Богъ чувствува. Дойде нѣкой при мене, но азъ съмъ неразположенъ. Тогава азъ започвамъ да /размишлявамъ/, какво е отношението на Бога къмъ този човѣкъ.

Сега ще ви приведа единъ примеръ, да ви покажа, че има Промисълъ въ свѣта. Азъ съмъ го опитвалъ. По видимому не може да се докаже, че има промисълъ. Но ако почнешъ да разсъждавашъ, ще видишъ, че въ свѣта има една Разумность която е схванала нѣщата. Една котка може да изяде една мишка - има причини за това. Една отъ причината седи въ това, че котката има право да изяде мишката. Мишката трѣбваше да бѣде по-умна, да не се оставяше на котката да я яде, но понеже е глупава, тя пострада. Понеже котката е по-умна, тя трѣбва да изяде мишката, за да поумнѣе, че въ следния си животъ да бѣде по-умна. Сега азъ не искамъ това да го приемете, но да ви послужи само за изяснение.

Преди 25 години азъ наблюдавахъ следния случай: гледамъ една котка хванала една мишка и си играе съ нея, не я яде. Азъ разсъждавамъ: какъ така котката е хванала тази мишка и си играе съ нея като приятелка, безъ да я яде. Котката ляга на гърба си, хваща мишката между краката си, както баща, който играе съ своето малко дете. Казвамъ си, следъ малко това положение ще се смѣни. Котката ще кръцне съ зѣбигъ си и и мишката ще отиде. Казвамъ си: Умна е тази котка, тя залѣгва

мишката. Тя иска да я изяде, но разбира хигиената, не иска да я изплаши. Тя знае, че ако я изплаши, ще се образува отрова въ нея. А котката не иска да яде отрова. Котката залъгва мишката /казва на/ мишката: Като дойдеш при мене, ще те облъка съ нова дрешка, това, онова. Тя разбра, че това е политика, дипломация. Котката иска да изяде мишката въ ткъвъ моментъ, когато тя не е образувала още никаква отрова въ себе си. Като наблюдавамъ тази работа, казвамъ си: Азъ съмъ въ състояние да помогна на мишката, но искамъ да видя извънъ мене има ли нѣкакъвъ факторъ: Зная, че чрезъ мене Богъ може да помогне на мишката, но искамъ да видя, има ли нѣкакъвъ другъ факторъ вънъ отъ мене. Азъ имамъ начинъ да помогна на мишката. Въ момента, когато презъ ума ми мина мисълта, че мога да помогна на мишката, котката като че заспа. И въ това време мишката се скри въ единъ сандѣкъ. Следъ 4-5 минути, котката дойде въ себе си, хвана мишката и я извади отъ сандѣка. Казвамъ на мишката: Голѣма си будала, защо влизашъ въ този сандѣкъ? Вториятъ моментъ котката пакъ заспа, а мишката се възползува отъ това, и се скри въ другъ сандѣкъ. Като се събуди, котката отново я хвана. Казвамъ си, като че е тѣй съдено на мишката да бѣде изядена. На третия пѣтъ котката пакъ заспа. Като се събуди, тя видѣ наоколо си камѣни, въ които мишката се скри. Като се събуди котката, започна да търси мишката, но нийде не я намѣри.

Казвамъ: Има единъ външенъ промисълъ. Следователно, когато Господъ иска, котката да не яде мишката, нѣма да я яде. Котката ще заспи, а мишката ще избяга. Казвате: Защо Господъ не оправи свѣта? Вие мислите криво. Вие мислите, че свѣтътъ

не е оправенъ. Не, свѣтътъ е оправенъ. Но вашиятъ свѣтъ, вашитъ разбирания не сж оправени. Като гледахъ, какъ котката си играе съ мишката, и азъ мислихъ, че котката трѣбва да изъде мишката.

Сега могатъ да се дадатъ много обяснения. Има единъ промисълъ, но за да го разберете, вие трѣбва да станете като малкитъ деца, да станете умни деца, да нѣма нужда да ви се доказва, че трѣбва да бждете добри. Доброто е плодъ, който отъ после зрѣе. Преди него трѣбва да започне процеса на Любовта, която постоянно се оформява чрезъ Божествената Мѣдростъ. Най-първо трѣбва да бждете много умни, специфично умни. Въ даденъ моментъ, когато учителтъ разкрива една буква, вниманието на детето трѣбва да бжде съсредоточено, да следи, какъ се разкрива тази буква. Детето трѣбва да слѣди ржката на училея си. Следъ това детето се стареа да напише тази буква, както учителтъ я е написалъ.

Та казвамъ, сега ви говоря, че онзи животъ, въ който сте влѣзли, въ който Богъ ви учи, който сега ви обикаля е едно предметно учение за васъ.

Наскоро единъ познатъ ми казваше: Учителю, ти говоришъ много идейно за Любовта, кажи ни нѣщо по-конкретно. Подъ конкретни нѣща, азъ разбирамъ следното. Влюбилъ се единъ момъкъ въ една мома. Конкретно е, може ли да се ожени за нея, или не може? Може ли да живѣе добре съ нея, или не може? Дали тя ще го обича, или нѣма да го обича? Дали ще го разбира, или нѣма да го разбира? Това е конкретното. Азъ мога да кажа нѣщо, но дали ще стане това, което казвамъ. Следъ това той ще ми каже: Ами ти нали така каза? Ти можешъ да

живѣешъ щастливо, но само при едно условие, - ако живѣешъ Божествено! Речешъ ли между две моми да избирашъ едната, ти не можешъ да намеришъ Истината. Другояче мога да кажа тъй: Този, когото ти обичашъ, той самъ трѣбва да дойде при тебе, а не ти да отидешъ при него. Какво значи, да отидешъ самъ? Питамъ, азъ ли отивамъ при свѣтлината или тя, при мене? Тя идва при мене. Това е обичъ, това е Божестено. Азъ ли създавамъ хубавата мисль, или тя идва при мене? Тя идва при мене. Лошата мисль ме обича. Подъ лоша мисль имамъ друго разбиране. Напримеръ като не обичашъ нѣкого, и го обичашъ, но другъ нѣкой го обиди, ти взимашъ неговото мѣсто, и го защищавашъ. Това сж обикновени работи, които ставатъ въ живота всѣки моментъ. Спорътъ въ живота произтича отъ обикновената Любовь, която ние имаме. Ако ти обичашъ нѣкого, съ истинската Любовь никой не може да направи покость. На човѣка на Любовьта никой не е въ състояние да му причини нѣкое зло. Това е максима на нѣщата. И тогава щомъ ти се боишъ за нѣкого, когото обичашъ, ти не си разбралъ закона. Като обичашъ нѣкого, сърдцето ти трѣбва да се отпусне. Когато Богъ те обикне, никакво зло не може да ти се направи. Причиняватъ ли ти зло, нито Богъ те е обикналъ още нито ти си обикналъ Господа. Казвате: Дали Богъ ме обича? Азъ оставамъ този въпросъ на Бога, не се меса въ Неговата Любовь. Когато ми се случи нѣкакво нещастие, казвамъ: Моята Любовь къмъ Бога не е толкова силна. Следователно, който има Божията Любовь, всѣкакво нещастие може да го отмине. Да ви обясня това. При сто градуса топлина, една граната може да падне, и да те притрепе. А при 10 хиляди градуса топлина

гранатата няма да стигне при тебе. При сто хиляди градуса, тя съвършено ще се разтопи. Хиляди гранати се разтопяват при огъня на Любовта! Любовта е най-големият огън, при който човек може да живее вън от всякаква опасност. При това положение никаква лоша мисъл не е в състояние да причини никакво зло. Щом нямаш тази топлина, този огън на Любовта, всяка граната ще те засъгне. Това е мое разбиране. Така азъ обяснявамъ нщата за себе си. Но имамъ и друго обяснение, което не мога да ви разправамъ. Ако азъ ви кажа, че еди кого си обичамъ вие ще дойдете въ едно стълкновение. За мене обаче, не е така. Ако ми кажатъ, че еди кой си обича някого, ще кажа, този човекъ е на правъ път. Чудни сж хората въ своитъ разсъждения. Идва при мене единъ и ми казва, че обичалъ жената на някой си Иванъ Стояновъ. Всички се ужасяватъ отъ това, но азъ разсъждавамъ и казвамъ: Този, който обича жената на Иванъ Стояновъ, е билъ неинъ баща, а тя негова дъщеря. Той казва: Азъ я обичамъ само повече, понеже виждамъ, че тя е много умна въ живота си. Много добре живее съ другаря си. Обичамъ дъщеря си сега, легнала ми е на сърдцето. Тя разбира мъжа си, цъни го, обича го. Така тръбва и вие да разсъждавате. Ти не може да обичашъ единъ човекъ, съ когото не си ималъ връзки. Любовта не е отъ този животъ. Тя единъ протестъ, който е излъзълъ отъ Бога. И който пакъ ще се върне при Бога. Да обичашъ, това е най-великото нщо въ свѣта. Така азъ разбирамъ Любовта. Апостолъ Павелъ казва: „Любовта не завижда, не безобратствува, не дири своето, не прави зло никому...”.

Сега, като отиваме по-далеч въ Любовта, виждамъ че всички вие имате идеални схващания. Азъ разбирамъ хората. Споредъ мене, нѣма човѣкъ въ свѣта, който иска да направи едно престѣпление. Престѣплението иде по нѣкакъвъ механически начинъ. Другъ е поводътъ за престѣплението. Побужденията на Любовта сѣ винаги чисти, понеже казваме, че Богъ е Любовь! Следователно, ако Богъ ме подбужда и ме прати нѣкъде да отида, или да обикна нѣкого, да извърша Неговата Воля, поводътъ за това е съвършено чистъ. Ако азъ съмъ слабъ, и не разбирамъ Божиитъ пѣтища, и извърша нѣкое престѣпление, причината се крие въ мене. Има единъ примеръ, за единъ ангелъ, който билъ изпратенъ отъ Бога, да слѣзе на Земята и да донесе благословение за всички хора. Като слѣзълъ на Земята, той видѣлъ царската дъщеря, която миела лицето си. Но му се видѣла толкова красива, че той вдигналъ рѣцетъ си отъ очудване! Той забравилъ, че носилъ торба съ Божиитъ благословения, и я изтърсилъ на земята. А всичкитъ благословения се разпрѣснали на земята. Хората се събрали около тѣзи благословения, разграбили кой, каквото му попаднало. Така ангелътъ видѣлъ, че не извършилъ Волята Божия. Една жена отвлѣкла неговото внимание. Погрѣшката не е въ желанието, да погледне къмъ царската дъщеря, нито въ самия него, но той не е разбралъ Волята Божия.

Сега ако и вие като този ангелъ, погледнете нѣкоя красива жена и оставите вашата торба съ всичкитъ благословения всредъ пѣтя, вие не сте изпълнили Волята Божия. Следъ това ще кажете: Увлякохъ се. Така казвате вие. Сега вие не си задавате въпроса, какъ този ангелъ направилъ своята погрѣшка.

И азъ нѣма да се спирамъ върху това. Важното е, че той трѣбвало да изправи своята погрѣшка. Той едновременно трѣбваше да държи съзнанието си будно, да запази всички Божии благословения. Той не е издържалъ въ Любовта си. Въ неговото сърдце, въ неговата Любовь е имало едно малко раздвояване. Въ Любовта не се позволява никакво раздвояване. Единство трѣбва да има въ Любовта! И затова, когато обичате нѣкого, не се самоосъждайте, но разрешавайте защо въ вашитѣ чувства има раздвояване. Ние ставаме съдии едни на други. Какво правятъ мжжътъ или жената, когато се оженятъ? Мжжътъ или жената иматъ едно лицемерие. Когато една жена види другъ единъ мжжъ, и зърне само лицето му, както ангелътъ видя лицето на тази царска дъщеря, тя се вглежда въ него и се мжчи, да си спомни кѣде го е виждала. Тя казва: Кѣде съмъ виждала този мжжъ, много ми е симпатиченъ, приятенъ ми е. Ако мжжътъ не разбира това нѣщо, ще каже, защо жена ми е хвърлила око на този мжжъ. Питамъ, когато Господъ създаде очитъ на човѣка, за единъ предметъ ли ги създаде? Той ги създаде за всички предмети, но човѣкъ трѣбва да бѣде уменъ. Може би този мжжъ да е билъ баща на тази жена, неговата възлюблена. Може би този мжжъ да е направилъ едно голѣмо добро на тази жена. Качествата, които жената сега носи, може да се дължатъ именно на този мжжъ, когото тя сега срѣща. А мжжътъ ѝ я следи, и казва: Какво гледашъ този човѣкъ? Тя му отговаря: Каквото имамъ сега хубаво въ себе си, азъ съмъ го придобила отъ този човѣкъ, който бѣше мой баща. Баща ли? Такъвъ баща! Сега, и това е конкретното, което искате да знаете. Този мжжъ подозира жена

си въ нѣкакво прѣстѣпление, нищо повече! Това е философия. Жената не трѣбва да подозира мъжа си въ никакво прѣстѣпление; но и мъжътъ не трѣбва да подозира жена си. Когато мъжътъ види че жена му е погледнала нѣкъде, да каже: Азъ се радвамъ, че жена ми е свободна да гледа. И когато жената види, че мъжътъ ѝ гледа нѣкъде, и тя да каже: Азъ се радвамъ, че мъжътъ ми е свободенъ да гледа. Въ това седи Божественото.

Сега ние искаме да накараме Господа, да гледа като насъ. Христосъ казва: „Азъ не дойдохъ за праведнитъ но за онѣзи, които грѣшатъ.”

Сега да се върнемъ къмъ буквата на нѣщата. Вие искате конкретното въ Любовта. Добре, тогава не се подозирайте! Не казвай, че говори много глупави работи. Ако искашъ да знаешъ, ако предъ тебе той говори глупави работи, предъ други пъкъ ти говоришъ глупави работи. Понѣкога, като обичашъ нѣкого, ти ще седишъ при него по-дълго време. Като не го обичашъ, бързашъ, по-скоро да си отидешъ. Нѣкои хора не искатъ да проявятъ Любовта си, за да не ги познаятъ. Нѣкой пъкъ като обичатъ нѣкого, седатъ по-дълго време. Питамъ тогава, каква е разликата между дългото и късото седене? Ако си експресъ, ще бързашъ. Ако си товаренъ тренъ, на всѣка гара ще спиращъ по единъ, по половинъ часъ, да се разтоварвашъ и натоварвашъ. Но казвамъ, каквото и да правите, не допускайте съмнението и подозрението въ себе си. Може да дойде съмнението въ ума ви, може да дойде подозрението, но въ съзнанието си, въ душата си, не допускайте никакви противоречия. Въ сърдцето си може да допушате

противоречия, но никога не допускайте противоречията във вашата душа. Дойде ли във тебе някое противоречие, което не може да разрешиш, кажи: Божия работа е тази. Азъ не мога да се произнасям върху тях. Защо? - Защото не зная, какви ще бъдат крайните резултати на Божиите постъпки. Сега ние казваме, че Адамъ е сгръшилъ. Обаче, ние не знаемъ Божиите пътища. Защото всъко нещо, което Богъ е допусналъ във свѣта, си има своя философия.

Та казвамъ, няма какво да ви предупреждавамъ азъ, но обръщамъ ви внимание, пазете се отъ изопачения чувства. Пазете се отъ вашите изопачени разбирания. Какъ ще бъде благоприятно на Господа, едно същество, което е съсчупено сърдце. Съ какво ще се оплачешъ на Господа? Нима съ какво да се оплачешъ. Ако е въпросъ за беднотията, има за какво да се оплачешъ. Но като отидешъ при онова голямо изобиле на живота, за какво ще се оплачешъ? Въ единъ животъ, въ който хората умиратъ и се раждатъ, все може да човѣкъ съ нещо. Но въ единъ животъ, дето смъртта не съществува, тогава вече отношенията на хората сж съвсемъ други. Та всички трѣбва да влѣземъ въ Божествения животъ! Това е разрешението на въпроса. Ама много мъчно е. Да, докато дойдемъ до новото разбиране, мъчно е да обичашъ врага си. За това се изисква цѣла наука. Съвремените хора, които се страхуватъ отъ задушливите газове, сега се приготвяватъ нѣкакви маски, та при случай на война, да се пазатъ съ тяхъ отъ задушливите газове. Онѣзи, които се качватъ на Хималайските планини, тѣ разбиратъ законите. Не е лесно да изучавате великия законъ на Божията Любовь. Защото тамъ се изменя въздушното

налягане. Тамъ налягането е много малко. И като се качвате на извѣстни височини, отъ поритъ на човѣка започва да изтича кръвъ. Та понѣкога ние искаме да се домогнемъ до най-високитъ върховъ, които Богъ е създалъ, но това не е лесна работа. При голѣмитъ височини има не само голѣмъ студъ, но и налягането е различно отъ това, което е долу. Човѣкъ трѣбва да се приспособи на това налягане.

Та казвамъ, противоречията въ Любовта, произтичатъ отъ нееднаквото налягане, което съществува въ човѣшкия умъ, въ човѣшкото сърдце, въ човѣшката душа, и въ човѣшкия Духъ. Има едно Божествено налягане. И тогава, ако налягането се увеличава или намалява, заедно съ това се измѣнятъ нашитъ отношения. Питамъ, когато обичате нѣкого, какво е налягането ви? Щомъ обичате нѣкого, това показва, че има налягане. Нѣщо ви притегля. Щомъ не обичате нѣкого, налягането ви е много малко, тогава вие се разширявате, и се отдалечавате единъ отъ другъ. Ако сте далечъ единъ отъ другъ, къде е злото? Нѣкой пжтъ е по-добре да си далечъ, а нѣкой пжтъ е по-добре да си близо. Сега ние вадимъ заключение, и казваме: Този човѣкъ ми е далеченъ, а този ми е близъкъ. И двамата седятъ при тебе, но ти казвашъ, че единиятъ ти е далеченъ, а другиятъ - близъкъ. Близостта е другъ законъ. Тя се дължи на едно вътрешно състояние. Нѣкога, нѣкой човѣкъ ви е по-близъкъ въ духовния свѣтъ, а по-далеченъ въ физическия. Щомъ е така, на физическия свѣтъ той трѣбва да бжде далъ, чотъ васъ. Значи, нѣкои хора трѣбва да бждатъ на физическия свѣтъ далечъ отъ васъ, за да не се сблъскате. Нѣкой пжтъ тѣ трѣбва да бждатъ близо до

васъ. Единъ учителъ е близо до своитъ ученици. Защо? Защото има какво да имъ предаде. Нъкой човѣкъ не е близо до ученицитъ. Защо? Защото не имъ е учителъ. Казвате: Ама добъръ е той. То е другъ въпросъ. Питамъ, какво трѣбва да се притури при сегашното ви разбиране за Любовта? На вашата Любов трѣбва повече знание. На вашата Любов трѣбва повече Истина. На вашата Любов трѣбва повѣче Мъдростъ. Една майка обича детето си. Но тя го храни по 10 пѣти на день. Тази майка нѣма знание. Тя ще претовари стомаха на детето си. Като му даде два - три пѣти на день, това е достатъчно. Ако яде по-малко нищо нѣма да му стане. Птичкитъ ядатъ по нѣколко пѣти на день. Майката и бащата туку имъ носятъ. Тукъ законътъ е другъ. Законътъ у птицитѣне е както у насъ.

Сега, една естествена мисль. Пазете се отъ вашитъ изопачени чувства! Изправайте вашитъ изопачени чувства! Второто положение: Не се мѣсете въ Божиитъ разпореждания! Спазвайте Божиитъ закони! Третото положение: Не се заблуждавайте отъ онѣзи криви състояния, които имате. Нъкой пѣтъ сте неразположени. Мислите, като че цѣлиятъ свѣтъ е като васъ. Не това е само ваше състояние. Азъ често уподобявамъ това състояние на положението на болния. Запримеръ нъкой човѣкъ страда отъ трѣска, и понеже му е горчиво на устата, той мисли, че всичко каквото вкуси е горчиво. Това е само негово състояние. Другитъ хора си ядатъ сладко. Та когато нъкой пѣтъ човѣкъ е неразположенъ, това е негово специфично състояние. Ако ти не обичашъ нѣкого, мислишъ че никой другъ не обича този човѣкъ. Това е

резултатъ на твоитѣ изопачени чувства. Богъ обича този човѣкъ. Ама какъ ще го обича Богъ? Какъ? Всички хора сж излѣзли отъ Бога. Всички хора сж еднакво обичани отъ Бога. Казано е: „Онѣзи, които Богъ обича, Той всѣкога ги сѣди”. Той казва: Всички, които сж излѣзли отъ Мене, трѣбва да бждатъ като Мене. Ама ние не знаемъ какъ. Господъ казва: Азъ ви извинявамъ, докато не сте знаѣли, но сега сте научени! Следъ като сте се научили, не правете това което до сега сте правили. Христосъ казва: „Азъ съмъ вратата, който влѣзе презъ мене, той спасенъ ще бѣде”. Съ други думи казано: Ако нѣкой има моитѣ разбирания, ако има моитѣ отношения къмъ Бога, той ще влезе презъ вратата, ще излѣзе и паша ще намѣри. Това сж Неговитѣ Думи.

Та казвамъ, гледайте да създадете тѣзи отношения. Буквитѣ, които вашиятъ Учителъ ви открива отъ онзи свѣтъ, внимавайте да ги изучите. Понеже никога нѣма да се избавитѣ отъ тѣзи букви, тѣ ще ви бждатъ талисманъ. Тѣзи букви ще изменѣтъ формата си, но винаги ще бждатъ около васъ. И въ Божествения свѣтъ пакъ ще имате нужда отъ тѣхъ. Внимавайте въ онова, което ви се преподава. Колкото и да е елементарно, въ него се учи една велика Истина. Често Истинитѣ на Земята сж покрити съ калъ. Мнозина сж заинтерисувани вследствие, на което сж скрили Истината подъ калъта. Знаете, че въ вашитѣ кални чувства се крие Истината. Измийте тази калъ, за да се разкрие Истината, и да видите, каква е Любовта ви къмъ вашитѣ ближни каква е Любовта ви къмъ вашитѣ домашни; каква е Любовта ви къмъ вашето семейство. Това е необходимо, за да видите, какви трѣбва да бждатъ вашитѣ

отношения към Бога. Тъ трябва да бъдат такива, каквито са отношенията на Бога към насъ. Богъ гледа еднакво към всички същества. Този е пътътъ.

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка. /три пъти/

На поляната направихме гимнастическитѣ упражнения.

Великодушие и цѣломъдріе. Мекота

9-то Нѣделно Утрино Слово.

31.01.1937 г. 5 ч. с. Дъждовно, влажно времето. Меко.

Изгрѣвъ

Нарядѣтъ. Добрата молитва. Хвалата.

Молитвата на Царството.

Продължение отъ 10 гл. отъ Евангелието на Иоана.

Отъ 22 ст - 42 ст.⁷

Въ Начало бѣ Словото.

Има единъ начинъ за изучаване на свещенитѣ книги. Нѣкои сѣ забравили този свещенъ начинъ за изучаване. Свещенитѣ книги не се изучаватъ тъй както обикновенитѣ книги. Единъ мой познатъ ми разправяше единъ пѣтъ, че се оплелъ въ смѣтането. Смѣталъ 6 по 9 - 54; 6 по 10 - 60. Прави си смѣтка гледа, да, не може да разбере защо 6 по 9 е 54, а 6 по 10 е 60 ? Е, казва 6 по 10 е 60. Като извадимъ една деветорка, оставатъ 51. Смѣта, смѣта не може да разбере, че има нѣщо, което не е право. Защото споредъ него 6 по 9 е 54, а 6 по 10 е 60, чуди се кѣде е погрѣшката? Той се уплѣлъ. Защото като ивадите 6 деветорки отъ 60, оставатъ 6.

Казвамъ, по нѣкой пѣтъ хората така се оплитатъ, тѣ искатъ земнитѣ имъ работи дѣ върватъ тъй както духовнитѣ. Има едно подобие, но има една разлика. Единъ слонъ може да е недоволенъ отъ 75 кг. оризъ. Представете си, че този слонъ е

човѣкъ съ голѣмо слонско желание да яде много, а другъ нѣкой човѣкъ съ малко храна се задоволява. Той казва: На мене ми стигатъ най-много 200 гр. четвъртъ килограмъ оризъ. Казвате: Първиятъ едва му стигатъ 75 кг., а вториятъ се задоволява съ 250 гр. Това е едно старинно желание. Непреривно желание у него, както у слона. Нѣкога слонътъ е ялъ 75 кг. оризъ на день, но сега той не подозира, че условията сж се измѣнили.

Разправятъ единъ анекдотъ. Нѣкой си се оженилъ на младини, и веднага заспалъ, той спалъ цѣли 45 години, жена му все го чакала да се събуди. Като се събудилъ, той мислилъ, че ще види жена си млада, красива, каквато я е оставилъ. Такова понятие ималъ той за нея, като красива, млада жена. Като се събудилъ, той мислилъ, че ще види жена си млада, красива, каквато я оставилъ. Такова понятие ималъ той за нея, като красива, млада жина. Като се събудилъ, той казалъ: Заспалъ съмъ, но моята възлюблена ме очаква. Като я погледналъ, той видѣлъ една баба, набръчкана, и се почудилъ, какъ така въ толко кратко време да остарѣе. Въ неговото съзнание 45 години минали като единъ день. А тя презъ всичкото време се тревожила за него, какво става? Тя е остаряла заради него.

Сега това сж изяснения. Има друго едно положение, което да държите въ ума си. Имате примѣръ при яденето. Като ядете, вие обичате да бързате. Азъ съмъ слушалъ нѣкои българи, които казватъ: Като ядешъ ушитъ ти трѣбва да пукатъ! Понеже челюстите се свиватъ, затова ушитъ трѣбва да пукатъ. Той казва: Набързо трѣбва да се яде, защото работа ни чака. Хубаво, и това е право. Но ако ти прекарашъ тази надве, натри дѣвкана храна презъ устата си, ще се роди нѣщо лошо. Важно

е, че за толкова време стомаха не може да свърши тази работа която му давате, а при това и храносмилането няма да стане право. Голъма частъ отъ полуорганичната храна не може да проникне въ кръвта, да служи за мазилка, за създаване на клетките. При това положение настава едно отлагане на веществата, образуване на утайки около коленетъ, около пръститъ, ръцетъ и т. н. Тъзи укайки ще останатъ въ капилярнитъ сѣдове, и следъ нѣколко години вие ще усетите единъ ревматизмъ. Казвате: Отъ кѣде дойде този дяволски ревматизмъ? Значи, като яде човѣкъ ушитъ му трѣбва до пющата, на две, на три да се наяде. Не, ще дѣвчешъ бавно, ще ядешъ бавно, и тогава умътъ ти няма да бѣде занятъ съ това, какво ще стане съ тебе. Съ тебе две нѣща ще станатъ. Ако изпълнишъ Божиитъ наредби, всичко ще ти върви по медъ и масло. Ако прегрѣшишъ нѣкъде, всичко ще ти трѣгне назадъ. Въ това няма никакво изключение. Та казвамъ, сега имаме послѣдствия отъ миналото, които трѣбва да се изправятъ. Това е друго положение за изяснение. Тѣй както ви гледамъ сега, всички мязате на светии. Виждамъ хора, които иматъ стремежъ, Любовь къмъ Бога, като ги погледне човѣкъ, светии сѣ. Тъзи хора по Бога живѣятъ, по три пѣти на день се молятъ, цели светии сѣ, а при това се оплакватъ: Не зная, каквато болѣстъ се яви, все при мене ще дойде. Или заредили се единъ слѣдъ другъ, дохождатъ да ми разправятъ, че имамъ да имъ давамъ. Казватъ ми: Ти си взѣлъ отъ мене пари. Та сега ли намѣриха? Забогатѣлъ си. Ти си милионеръ вече. Едно време, когато си живѣлъ разточително, взималъ си отъ тѣхъ пари назаемъ, а сега трѣбва да живѣешъ много трѣзво. Трѣбва да

изплатишъ миналитъ си задължения. Ти казвашъ: Богати хора сж, тѣ иматъ приходи отъ по 25 хиляди лв., а сж дошли да искатъ отъ мене по хиляда лева. Да почакатъ малко. Азъ съмъ светия, но взимамъ едва 500 лева. А този богатъ човѣкъ иска да му дамъ пари. Сега имайте предъ видъ, че като се влѣзе въ живота, лесно се говори, мѣчно се прави. Запримеръ теоретически азъ мога да ви разправамъ много нѣща по музика. Но има една практическа страна въ музиката, която е много мѣчна. Мѣчно е да взимашъ правиленъ тонъ. И въ това има начини. Понѣкога азъ казвамъ, че човѣкъ трѣбва да пѣе, но не разбирамъ такова пѣние, каквото /е/ сегашното пѣние. И то е отлично, но има едно пѣниеъ при което трѣбва да пѣешъ за да се оправатъ работитѣ. Ако не пѣешъ така, нѣма да се оправатъ работитѣ. Че какъ ще се оправатъ работитѣ отъ пѣние? Че това зависи отъ дѣвкането, ако ти дѣвчешъ храната си хубаво. Да я дѣвчешъ поне половинъ часъ. Или да я задържашъ по-дълго време въ устата ти, да се всмуква въ езика ти, ти ще оправишъ работитѣ си. Колкото по-дълго време човѣкъ я държи въ устата си една голѣма частъ отъ хранитѣлнитѣ вещества, една частъ отъ праната, която се съдържа въ храната, ще се всмукне отъ езика, и ще отиде направо въ нервната система. Тази частъ отъ хранителнитѣ вещества, отъ праната, която не може да се всмукне отъ езика, ще се приеме отъ стомаха. Ако ти не дѣвчешъ храната си по-дълго време, хранителнитѣ вещества, които сж необходими за нервната система, нѣма да се приематъ отъ езика. Ама нѣмамъ достатъчно време за дѣвкане на храната. Азъ съмъ на служба, трѣбва да бѣда точно на време. Ами като се разболѣешъ, какъ ще намѣришъ време? Ама

ще ме държатъ отговоренъ. Като се разболѣешъ, ще вземешъ отпускъ 10, 15, 20 дни, споредъ съвѣтитъ на лѣкаритъ. Тогава ще намеришъ врѣме. Защо като си здравъ не можешъ да намѣришъ този мѣсецъ, това свободно време?

И сега казвате, че трѣбва да се обичате. Какво значи да обичашъ единъ човѣкъ? Не че не знаете това. Когато майката обича детето, тя ще го прегърне, ще го цѣлуне по едната бузичка, по другата, после, по челото, по едната рѣчичка, другата рѣчичка, едното краче, другото краче, после коленцата. Азъ съмъ виждалъ майки, какъ цѣлуватъ дѣцата си. А ако не бѣхъ онзи който разбира законитъ, ще кажа: Съ какво се занимава тази глупава майка? Не, на мѣсто сж тѣзи цѣлувки. Всѣко дете, което майката целува, човѣкъ ще стане отъ него. Ако майката не цѣлува детето си, нѣма да стане човѣкъ отъ него. Ако по нѣкога вие сте лоши; това показва, че майка ви не ви е цѣлувала както трѣбва, и баща ви не ви е цѣлувалъ както трѣбва. Ако бѣха ви цѣлували на мѣсто, вие нѣмаше да имате тѣзи страдания. Но ето кѣде е погрѣшката сега, ако единъ старъ човѣкъ, на когото зѣбитъ сж опадали, рече да дѣвче храната си, той нѣма да има този резултатъ, както когато е билъ на млади години, когато зѣбитъ му сж били здрави. За да дѣвчешъ, зѣби трѣбватъ. Що сж зѣбитъ за човѣка? Тѣ сж емблемъ на човѣшката добрина. Азъ често съмъ правилъ опити съ кучета. Влизамъ въ единъ дворъ, кучето излиза насрѣща ми, веднага си отваря устата. То се гнѣви, и казва: Знаешъ ли, че азъ имамъ зѣби? Щомъ видя зѣбитъ му, азъ веднага вадя отъ джоба геврече или хлѣбецъ и му давамъ. Казвамъ: Твоитъ зѣби трѣбва да се занимаватъ съ тѣзи гевречета. Азъ имамъ

достатъчно отъ тѣзи гевречета. И тогава ставаме приятели. Като показва зѣбнѣ си, съ това кучето иска да каже: Ти трѣбва да знаешъ, че азъ съмъ много справедливъ. Ако си позволишъ да ми направишъ нѣщо, тѣзи зѣби ще се забиятъ или въ краката ти или въ ржката ти. Казвамъ: Бѣди спокоенъ, азъ дойдохъ за да изпразня джобоветъ си отъ тѣзи гевречета. Това, което мисльше да направишъ на мене, направи го на гевречетата. Това е за изяснение на онзи вътрешенъ процесъ.

Та казваме ние, че Богъ живѣе у насъ, че Богъ ни е казалъ да кажемъ нѣщо. Ще ви преведа единъ примѣръ за евангелистъ Иванъ. Ще ме извините, ако между васъ има нѣкой Иванъ. Този Иванъ е сега въ онзи свѣтъ. Той по естество е малко мързеливъ: Ржце кжси, дебели. Крака дебели, прѣсти въ основата си дебели, цѣлиятъ е дебелъ, тантурлястъ мяза на буре за вино. И той самъ казваше за себе си: Много съмъ мързеливъ. Сутринъ не ми се става рано. Ставай Иване, работа имашъ. Не ми се става. Ще мине половинъ единъ часъ, два часа, и си казвамъ на себе си: Не става този Иванъ. Ако слушате този Иванъ какъ говори на себе си, ще се чудите. Има единъ новъ Иванъ, който казва, че трѣбва да стане, а стариятъ Иванъ казва, че трѣбва да спи, нищо повече. Сега ще ви приведа онзи примѣръ за Едисонъ, на когото казвали, че трѣбва да спи повече; че съ малко сънъ не може човѣкъ да мине. Едисонъ превежда единъ примѣръ, какъ открилъ фонографа. Дълго време той обмислил въпроса за фонографа. Една вечеръ по средъ нощъ се събудилъ и не могълъ да заспи. И си казалъ: Нѣма да спа вече. Дотова време, не могълъ да разреши въпроса за фонографа, но като станалъ въ 1 часа, разрешилъ този въпросъ. Той си казва: Ако

бъхъ останалъ да спя, нѣмаше да разреши въпроса за фонографа. Събудите се нѣкога презъ нощта, но искате да спите. Ако не спите, и станете ще разрешите една важна задача. Ако можете да използвате времето, ще разрешите задачата. Въпросътъ не се разрешава съ спане. Въпросътъ за спането е въпросъ за почивка, минавате отъ едно състояние въ друго.

Та казвамъ, сега идваме до онзи правиленъ животъ, до правилното пѣние. Двама души пѣятъ. Единиятъ пѣе хубаво, тонътъ му е правиленъ, но нѣма мекота. Другиятъ пѣе хубаво, но въ тона има мекота. Силата седи въ неговата мекота. Като говорите, вие трѣбва да изучавате и думитъ. Повечето отъ сегашнитъ хора говорятъ неправилно, има една грубостъ въ езика имъ. Имайте предъ видъ, че всички трептения, които излизатъ отъ васъ при говора се повръщатъ назадъ, и вие пакъ ги възприемате. Следователно, мислитъ, които излизатъ отъ васъ, пакъ се връщатъ къмъ васъ. Тѣй както сега говорите, нѣма да минатъ 5 - 10 години и вие ще се почувствувате нервно изтощени. Връщането на тѣзи вълни къмъ васъ, ще разтроятъ нервната ви система, а сега вие ги считате като удари. Тѣ ви се отразяватъ така както трѣскането на една конска кола. Като се качите на такава кола, тя раздрусва цѣлото ви тѣло. Като слѣзете отъ нея, цѣлото ви тѣло е раздрусано и казвате, че много бързо сте се движили. Азъ бихъ предпочелъ ходя пешъ, отколкото да се кача на такава конска кола. Пружина трѣбва да има. Пружината това е мекото пѣене. Дето има пружина, казвамъ: Умни сж тия хора. Коли, които се движатъ бързо въ умствения свѣтъ, трѣбва да иматъ пружини, да не става такава

сътресение. Когато се говори за нервна система, трябва да имате пружини. Ако нямате пружини, ще има разтърсване, което ще се отрази вредно върху васъ.

Сега друго едно противоречие. Често казвате: Това не ми е свойствено, не съмъ се родилъ така. Баща ми бѣше много сприхавъ, дѣдо ми бѣше много сприхавъ, и азъ мязамъ на тяхъ. Не ти струва много. Баща ти и дѣдо ти нѣмаха възможность да си купятъ пружина, а ти имашъ възможность. Колко струва една пружина? 200, 300 лева. Или въ нѣкой случай може да струва 2, 3 хиляди лева, а ти имашъ тия пари. Ти имашъ пари въ спестовната книжка. Извади отъ тяхъ, купи си една пружина, че като седнешъ, да ти е приятно.

Та като съмъ поучвалъ този въпросъ, дошълъ съмъ до заключението, за да добие човѣкъ извѣстна мекота, изискватъ се извѣстни условия. Азъ съмъ виждалъ малки деца, които сж много груби. Отговарятъ на майка си сопнато, грубо. Защо? Събрало се много енергия. Азъ не обвинявамъ детето. Събрало се много енергия, която излиза навънъ. Детето говори строснато на майка си. Дъщерята говори строснато на майка си, и бащата и майката се чудатъ какво да праватъ. Да кажемъ, че вие имате единъ младъ Иванчо въ къщи си, на всички говори строснато. Но единъ день дойде една млада Калинка, българско име, и този Иванчо, започва да говори меко, меко на Калинка. На майката говори строснато, а на Калинка - много меко. Той казва: Калинчице! Питамъ, защо майката не може да предизвика туй мекото чувство въ сина си, а Калинка предизвиква това меко чувство. Казвате това сж любовни работи. За друго нѣщо ни говорете сега. Ние се намираме въ

едно голямо противоречие. Някой казва: Аз съм решил да не ям. Аз разбирам, че ти можеш да не ядеш за 4, 5 часа, и затова казваш: Това няма да ям, онова няма да ям. Колкото и да казваш, че си много скромнен, въпреки че си много възискателен. Ти казваш: Аз ям каквото и да е. Обаче ти искаш да има хубаво ядене, плодове, това, онова. Искаш, не искаш ядеш. Та този въпрос ние трябва да го разрешим економически. Сега, или майката трябва да разреши въпроса, или сина трябва да разреши въпроса. Грубостта на сина аз я обяснявам с това, че когато майката е била бремена, тя не е могла да внесе въ своя Иванчо нужната мекота. И сега тази Калинка е един лъкар от вън, който идва по новия начин да го учи. Тя знае, как да внесе елемента на мекотата въ Иванчо и Иванчо става мекъ.

Сега да ви преведа друг пример. Представете един стар готвач, свикнал с старите порядки на нщата. Вие сте един учен човек, разбирате от яденето. Готвачът не може да ви излъже. Вие искате нещо хубаво сготвено. Той ви даде един буламач, но вие веднага се отказвате. Аз мога да ви цитирам това и въ друга форма. Запример отивате сядате и слушате, че един от присъстващите казва груби, лоши думи на сядията. Сядията веднага ви спира, и казва: Как си позволявате? Той веднага може да ви държи под отговорност за тия думи. Това е лошото ядене на готвача. Той може да разреши въпроса другояче. Представете си, че този готвач е млад човек, готви хубаво, вие дохождате при него, но с някакво вътрешно неразположение, имате нещо, което ви мъчи. Като хапнете от това ядене, вие веднага се разполагате,

казвате: Това ядене разбирамъ. Вие поглеждате, както Иванко поглежда Калинка. Сега или нъкой тръбва да ни сготви хубаво, или ние сами тръбва да си сготвимъ. Хубавото ядене е добриятъ примъръ и затова ние казваме: Все тръбва да има нъкой, който да ни даде единъ добъръ примъръ. Има примъри живота. Нъкои хора сами по себе си носятъ известна мекота. Тъ излъчватъ отъ себе си нъщо хубаво, меко приятно! Като дойдешъ до тѣхната стая, виждашъ, че е проветрено, чистъ приятенъ въздухъ. Който нѣма мекота, като влѣзешъ въ стаята му, виждашъ пари, дигнали се отъ изпарението на краката на дрехитъ.

Та сега, духовния животъ като се събератъ много хора на едно мѣсто, както ние сме се събрали, изисква се глѣма хигиена, голѣма чистота, и въ готвене... Не бързай да искажешъ туй, което си намислил! Казвамъ, отиватъ двама души при единъ бакалинъ, единиятъ отъ тѣхъ изважда една книжна банкнота отъ 500 лева. Бакалинътъ погледне къмъ банкнотата, вижда, че това е обикновена работа; другиятъ изважда една звонкова монета, златна монета! Лицето на бакалина веднага се измѣня. Като види книжната банкнота, остава равнодушенъ, а като види златната, той се измѣня. Разбира, че нъщо необикновено. Казвамъ му: Развалете тази монета. Като дохожда всѣки день този човѣкъ съ златнитъ монети, бакалинътъ ги събира и задържа за себе си. Веднѣжъ азъ направихъ голѣма грѣшка. Изписахъ си книги отъ Англия чрезъ една книжарница. За тази цѣль давамъ на единъ нашъ приятель три наполеона. Той взима златнитъ пари и ги размѣня. Обаче задържалъ златнитъ пари въ себе си и вмѣсто

тѣхъ далѣ книжни. Питамъ, направилъ ли е той нѣкакво престѣпление? Не. Той знае, че златото има своята цѣна на всѣко врѣме, а книжнитѣ пари губятъ цѣната си. Всички възгледи на съвременитѣ хора за живота, това сѣ книжни пари, които утре ще изгубятъ своята стойностъ, и своето време. А Божественитѣ работи, това сѣ златото, което не се мѣни. Ако имашъ Божественото въ себе си, ще видишъ, че то никога не се мѣни. Човѣшкото всѣкога губи своята цѣна. Та казвамъ, всички онѣзи порядки, навици, които имаме времено, сѣ хубави, но въ скоро време, тѣ ще изгубятъ своята цѣна. Всѣки день ние трѣбва да функционираме, да работимъ не съ книжни пари, но съ златни. Хубави сѣ книжнитѣ пари, понѣже сѣ по леки, а златнитѣ, които иматъ истинска стойностъ сѣ по-тежки.

Та казвамъ, кое е по-хубаво въ съвремения порядѣкъ, да разполагашъ съ книжни пари или съ златни?

Сега, тукъ има едно котенце, което азъ бихъ ви показалъ като примѣръ за мекота. Единъ день дадохъ му да яде. Като излѣзохъ да му дамъ яденето, то така примече, че ми стана приятно. Цѣлата нощъ седи то предъ вратата, но като отворя, погледне ме хубаво, като че иска да каже: Имашъ ли нѣщо за ядене? Като ми примечи тѣй хубаво, дадохъ му кашкавалъ, хлѣбъ, какво ли не намѣрихъ да му дамъ. За прѣвъ пѣтъ видѣхъ котка тѣй хубаво да мече. Казвамъ, туй коте има магическа сила въ себе си. Ставахъ презъ нощта три четири пѣти само да ми примечи. Давахъ си ухото, нѣщо приятно има въ това мечене, чрезъ него то изразява своята благодарностъ: Много ти благодаря. Навсѣкѣде ме хукатъ, ти ме наглеждашъ. Поглеждамъ го въ очитѣ, въ позата, има нѣщо приятно.

Та казвамъ, така Господь трепти да чуе отъ насъ, те така да Му примечемъ. Азъ взимамъ това коте за примъръ, и размишльвамъ върху него. Има нъщо хубаво въ меченето на това коте. Много котки съмъ сръщаль, но никжде не съмъ чуль, такова меко, приятно мечене. Като го погледна, виждамъ го слабичко, не е охранено като нъкой богаташъ. Отъ горе е съ една скромна дрешка, обикновено коте. Не е много напъстрена дрешката. Въ движението на очить, въ гласа му има нъщо приятно, музикално. Като го погледна, казвамъ, ето това животно ме разположи. Значи, въ неговия звукъ има нъщо Божествено. Като измече, азъ го разглеждамъ като бакалинъ, който дава златни монети, а не книжни. Бакалинътъ взима тази златна монета и я туря въ джоба си. Така и азъ, ако бѣше книжна щѣхъ да я дамъ на другить, но златната монета турямъ въ джоба си. Хубавото въ това коте е Божественото, което турямъ въ джоба си. Казвамъ, ако това коте може да мече толкова хубаво по Божествено, дали ти, човѣкътъ, който си изльзълъ отъ хиляди години, не може да мечешъ по същия начинъ. Сега това сѣ разсѣждения. Ще се научите хубаво да мечете. Сега азъ превеждамъ, казвамъ, не само като котето, но вие можете да мечете много по-хубаво отъ него. Когато искамъ, азъ мога да меча по-хубаво отъ всѣкаква котка.

Та казвамъ, когато изучавате свещенить книги, когато изучаваме малкить и голѣми пророци, ще видите, че има голѣма разлика въ характера имъ. Като чета единъ отъ младить пророци, виждамъ, колко строго е говорилъ той, но има извѣстна мекота въ говора. Отива той като сѣдия, осѣжда нъкого, но мѣно му е, не иска да сѣди. А нъкога осѣжда

нъкого и не мисли. Така постъпватъ и сѣдиитѣ въ сѣвремения свѣтъ. Разрѣваше ми единъ български мирови сѣдия следното: Довеждатъ при мене единъ бѣденъ човѣкъ, който дължи на единъ една голѣма сума. Като прилагамъ законитѣ, виждамъ, че бѣдниятъ ще бѣде осѣденъ. Вътрешно чувствувамъ че този човѣкъ е правъ. Но по приложение на законитѣ и богатиятъ излиза правъ. Следователно, бѣдниятъ трѣбва да заплати тази голѣма сума на богатия. И азъ осѣдихъ бѣдния да плати. Ако не го осѣда, законътъ ще ме държи отговоренъ. Но като го гледахъ, искаше ми се да му кажа: Не бой се братко, азъ те осѣдихъ, но съмъ готовъ да платя половината отъ този дългъ вмѣсто тебе. Така бѣше поставенъ въпросътъ въ моята свѣсть. Това показва, че свѣста е пробудена въ този сѣдия. Този човѣкъ се занимава съ новото учение, и разбира на коя страна е правото. По сѣщия начинъ и ние всѣки день издаваме по едно решение. Ние сме сѣдии на себе си. Издавашъ едно решение, виждашъ по законъ е право, но по същество не е право. Има сѣдии, които могатъ да заставятъ богатия човѣкъ да плати дълга си. Но ако бѣдниятъ е виновенъ и той трѣбва да плати дълга си. Споредъ турския законъ сѣдебната процедура се извършваше много бърже. Тамъ нѣмаше нужда отъ никаква защита. Тамъ дойде нѣкой сиромасъ и се оплаче на сѣдията, че еди кой си богаташъ има да му дава. Сѣдията извиква богатия и го пита: Имашъ ли да давашъ на този сиромасъ пари? - Имамъ. - Ще му платишъ още сега. Нѣма никакво отлагане. Това е експедитивностъ на сѣдбата. Сега всички ние все отлагаме дългата. Сегашния сѣдия ще отложи дългата, втория сѣдия ще го отложи третия, 4-тия, 5-тия, и т. н. Въ този случай

ще се намѣримъ въ положението на единъ германски сѣдия. Той прекаралъ цѣлия си животъ отъ средствата получени при защитата на едно дѣло. Като се оженва дъщеря му, той предава това дѣло въ наслѣдство на зета си вмѣсто прикѣ на дъщеря си. Като му казва: Отъ това дѣло ще можешъ да се подигнешъ. Зетътъ, младиятъ сѣдия, взима дѣлото и въ две години отъ горе го разрешава. Дѣдото му казва: Ти си голѣмъ будала. Ако работишъ по този начинъ много ще гладувашъ. Дойде единъ лѣкаръ въ къщи, прегледа болния, но вътре въ себе си, той нѣма искрено желание скоро да излѣкува болния. Но този е кривъ методъ, въ него има нѣщо користолюбиво. Користолюбието избѣгва късатa процедура.

Сега азъ говоря интимни работи, тѣ засѣгатъ прогреса на нашия животъ. Вие не може да имате благоволенieto на Невидимия свѣтъ, ако не мислите право. Невидимия свѣтъ обръща внимание на сѣщината на нѣщата. Ако азъ мисля право, а въ моята мисль мекота, и ако въ моитѣ чувства нѣма мекота, съ която се отличава Божествения елементъ, тази мисль не е права. Любовьта се отличава съ външни нѣща, тя се отличава съ онази мекота която внася живота. Ако ти почнешъ да мислишъ меко за себе си, въ живота ти ще настане едно подобрене. Потрѣбно е тази мекота. Азъ я наричамъ здравословна мекота въ живота. Който има тази мекота въ себе си, той по лесно може да възпита децата си, по-лесно може да се учи. Всѣка работа по-лесно може да свърши. Безъ тази мекота, ние оставаме недоволни отъ това, което мислимъ, отъ това, което чувствуваме, нѣмаме никакъвъ похватъ.

Сега това е външната обстановка на нъщата. По нъкога азъ съмъ правилъ наблюдения върху плодоветъ. Пъкъ и други хора сж правила, и тѣ знаятъ, кой плодъ, при какви условия е зрълъ. Като погледна единъ плодъ, азъ зная вече, дали този плодъ е билъ на изтокъ, дали на западъ, на северъ или на югъ. Отгоре още се познава. Най-хубави плодове сж тѣзи, които сж били изложени на югъ. Следъ това идатъ източниятъ и западниятъ, а най-после северниятъ. Така е и съ динитъ. Дини, които сж били изложени повече на слънце на югъ, като ядете горната имъ часть, ще имате единъ резултатъ. Ако ядете долната имъ часть, която е лежала на земята и по-малко огръвана отъ слънцето, ще имате другъ резултатъ. Направете такъвъ опитъ поне единъ мѣсець, единъ мѣсець яжте само горната часть на динитъ. Горната часть на динята отговаря на южното изложение, долната на северното изложение. Долната часть на динята не е имала такива благоприятни условия както горната. Сжщото нъщо се случва и съ насъ. Не че ние не искаме да бждемъ всъкога меки, сладки, но обърнати сме повече на северъ, затова не можемъ да изразимъ тази мекота. Тръбва да се обърнемъ на югъ. Съ други думи казано, има едно мѣсто, отъ дето слънцето може да ни огръва отъ всички страни. Какъ може да направите една къща да нма северни прозорци? На единъ ученъ човѣкъ, дошло на ума му, идеята че може да направи такава къща на Северния или Южния полюсъ. Това значи, да направишъ една къща, която се върти навсѣкжде, тѣй щото слънцето да я огръва отъ всички страни. Тази къща нма да има северни прозорци както тукъ едната страна да е огръна повече, а другата по-малко. Тогава човѣкъ може да добие тази мекота

или като мъжъ или като жена, понеже мъжътъ и жената сѣ два полюса. Следователно, човѣкъ може да придобие мекотата или въ формата на мъжъ или въ формата на жена. И тогава нѣма да живѣешъ на екватора, но ще живѣешъ на своя полюсъ, дето слънцето ще те огрѣва отъ всѣкъде. Ще те огрѣва и като мъжъ и като жена. Има мъже, които не сѣ огрѣни както трѣбва. Той казва много е студено. На Северния полюсъ си, бѣгай на екватора. Не споредъ мене нѣма защо да бѣгаешъ на екватора, но ще седишъ на своя полюсъ, и ще добиешъ тази мекота като мъжъ, ти трѣбва да бѣдешъ Великодушень. А жената чрезъ какво може да прлдобие мекота? Жената може да добие мекотата си, не чрезъ великодушие, а чрезъ Целомѣдрие. Тамъ е нейния полюсъ. Ако като жена не си целомѣдрена, ти не можешъ да добиешъ онази мекота, която ще внесе новото въ живота. Ако като мъжъ не си великодушень, ти не можешъ да добиешъ онази мекота, която ще внесе новото въ живота.

Чрезъ мекотата ще дойде новия животъ, който ще се изяви такъвъ, какъвто трѣбва. За великодушието и цѣломѣдрието мога да ви разправамъ колкото искате. Ще знаете, че великодушието е най-хубавата отличителна черта на мъжа. Тя е най-хубавата видима черта у мъжа, която дава хубава осанка. Като видите единъ мъжъ който е великодушень, ходътъ му е пластичень, лекъ, подвиженъ, отъ него лѣха нѣщо приятно. Като видите една цѣломѣдрена жена, тя има хубава осанка, лека походка, приятни движения. По-хубави движения, по-хубаво сложение отъ това на целомѣдрената жена не съмъ виждалъ. Нѣма по-красиво нѣщо, по-приятно нѣщо отъ

великодушенъ мъжъ и цѣломъждрена жена! Въ лицето имъ има нѣщо хубаво, красиво, изящно! Това великодушие, това цѣломъдрие трѣбва да се придобие, за да се внесе Божествената мекота въ човѣка. За да придобиешъ великодушие, изисква се отличенъ умъ! За да придобиешъ цѣломъдрие, изисква се отлично сърдце! За да придобиешъ великодушие, изисква се отличенъ Духъ! За да придобиешъ цѣломъдрие, изисква се отлична душа! Казвате: Кѣде да ги намѣримъ? - Тъ сж у васъ. Дайте мѣсто на вашия умъ, дайте мѣсто на вашето сърдце, дайте мѣсто на вашия Духъ, дайте мѣсто на вашата душа. Дадете ли имъ мѣсто на тѣзи нѣща въ себе си, вие ще имате тази мекота. Обаче, оставете се свободни. Казвате: Да оставимъ всичко на Господа. Да, оставимъ тази работа на Бога, и ти само ще Го слушашъ. Той казва на мъжа: Бъди великодушенъ по Духъ. На жената казва: Бъди цѣломъждрена. На ума казва: Бъди великодушенъ. На сърдцето казва: Бъди цѣломъждрено.

Това сж възможноститъ, които сж вложени въ васъ. Азъ влизамъ въ положението ви. Вие живѣте въ свѣтъ на голѣми борби на голѣми незгоди. Никой отъ васъ не е свободенъ. Ние живѣемъ въ единъ свѣтъ, въ който се натоварваме съ доста трудна задача за разрешение. Но ако очаквате по-добри условия отъ тѣзи, на дали ще ви се дадатъ. Ако мислите, че свѣтътъ ще се оправи лесно за въ бъдеще, вие може да чакате колкото искате тѣзи лотарийни билети. Днишния день съдържа всички условия, но вие трѣбва да имате въра. Това е единъ важенъ въпросъ. Има едно изходно положение. За тази цѣль ще ви приведа следния примеръ. Една отъ най-добритъ дъщери на

единъ домъ, носила голъми несгоди. Всички били настроени противъ нея и баща и, и майка и, и братята и сестритъ и. Но тя била много умна, знаела какъ да постъпва. Единъ день тя успъла да убеди родителитъ си, братята и сестритъ си, да ги заведе на екскурзия нѣкъде въ планината. Понеже родителитъ ѝ, никога не излизали на планината, мислили, че ще направятъ една малка разходка. Тръгнали. Обаче, изъ пѣтя времето се влошило, станало студено започнало да вали снѣгъ. Тъ били принудени да се скриятъ въ една хижа, и тамъ да прекаратъ нѣколко часа. Нѣмали огънь, нѣмали кибритъ, и започнали да поглеждатъ единъ къмъ другъ какъ да излѣзнатъ отъ това положение. Дъщерята, която била умна и предвидлива, носъла въ себе си кибритъ. Тя събрала клечици, драснала една клечка кибритъ и запалила огъня. Отъ този моментъ, всички престанали да говорятъ съ нея грубо, сопнато. Отъ какъ тя имъ направила тази услуга, тѣ имали вече особено мнение за нея. По-рано и казвали: Марио! А, после станала Марийке! Тѣ и казвали: Марио, ставай мари!

Та лошитъ условия въ живота не сѣ нищо друго освенъ това състояние презъ което по нѣкога Богъ ще ни прекара, за да ни покаже своята Любовь. Ще дойде тази Марйка, ще драсне клечка кибритъ, ще запали огъня, и отъ тамъ насетне ние ще имаме друго разположение въ душата си. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това да бѣде човѣкъ разположенъ по духъ, да бѣде човѣкъ душевно разположенъ, да бѣде човѣкъ умствено разположенъ, да бѣде човѣкъ сърдечно разположенъ. Това сѣ най-хубавитъ състояния за човѣка. Това сѣ задачи, които нѣма да дойдатъ отъ вънъ, но отъ вътре. Тѣ сѣ процеси у васъ, които ще

дойдатъ като задачи за разрешение. Тъзи задачи ще важатъ и за този и за онзи свѣтъ. Тъ ще дойдатъ сж васъ. Разрешението на тѣзи задачи е единственото богатство, което ще пренесете въ другия свѣтъ! Всичко друго ще оставитъ въ този свѣтъ, а това богатство ще занесете съ себе си.

Единственото богатство, което ще занесете въ онзи свѣтъ, ще бжде мекотата на вашия Духъ, мекотата на вашата душа, мекотата на вашия умъ и мекотата на вашето сърдце. Това е единственото богатство, което ще занесете въ онзи свѣтъ, когато се явите между вашитъ братя и сестри!

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка! /три пѣти/

6. 15 ч. с.

На поляната направихме гимнастичъ си упражнения!

Първият и последният!

10-то Недѣлно Утринно Слово

7. 02. 1937 г. 5 ч. с. Небето облачно.

Времето влажно, меко.

Изгрьвъ

Нарядитъ: Добрата молитва. Хвалата. Молитва на Царството.

Ще прочета частъ отъ II гл. на Ев. на Иоана до 27 ст.⁸

Въ начало бѣ Словото.

Има извѣстни нѣща въ свѣта, които трѣбва добре да се разбератъ. Много нѣща разбираме, и много не разбираме; онова, което сме разбрали, е останало назадъ и онова, което не сме разбрали е напредъ. Процесъ е.

Не седимъ на едно мѣсто. Сега нѣкой пътъ става тягостно. Проповѣдването става еднообразно. Когато се проповѣдва: Да повѣрваме въ Господа, да повѣрваме въ Господа - направи се въртата механическа. Сега да допуснемъ, единъ пѣтникъ е тръгналъ напредъ на пѣтъ. И той си е изчислилъ всѣки день да извървява по 20 километра. Има 500 километра да пѣтува. Колко дена му трѣбватъ? Питамъ, следъ като пристигнешъ на целта си, какво си добилъ? Най-първо ти чувствувашъ една умора на краката си; Трѣбватъ ти нѣколко дена да си починешъ. Може би си билъ въ странство, и сега се връщашъ въ кѣщи. Сега тъй като се разправя, ние не знаемъ, онзи, който

е пжтувалъ 500 километра, и следъ като е пристигналъ, какво е постигналъ. Той е добилъ нъщо. Добре, ти трѣбва да пжтувашъ 500 километра, за да пиешъ отъ една хубава чешма съ първокласна вода. Казвамъ, следъ като си пристигналъ на чешмата, какво си добилъ? - Пилъ си отъ водата, следъ туй си напълнилъ едно шишенце, и може пакъ да се върнешъ назадъ.

Сега, въ знанието какво си добилъ? Човѣка като знае, трѣбва да се подмладява. А сега е жалкото, че ние като придобиваме знанието остаряваме. И ние съ знанието се товаримъ. Запримеръ изучаваме, защо човѣкъ е съгрѣшилъ? И тогава всѣки день броимъ грѣховетъ си. Азъ да ви кажа, кѣде е слабостъта на всички хора: Причината не е въ погрѣшките, които правимъ и въ грѣховетъ. Не. Застоятъ е въ бѣлитъ и черни лъжи, които употребяваме. Ще каже нѣкой: Азъ не лъжа. Малко хора има въ свѣта, които говорятъ Истината. Ама че ти се оплаквашъ отъ живота. Ти не говоришъ Истината. Ти казвашъ: Господъ не ме е одарилъ; Той не ми е далъ една дарба. Че ти не говоришъ Истината, ти говоришъ една бѣла лъжа. Ти не си сълъ нищо на нивата. Ти казвашъ: На другитъ хора, нивитъ израснаха и дадоха берикетъ, а на моята само бодили има. Че другитъ хора ораха и работиха, а ти остави нивитъ си тѣй. Говоришъ нъщо, което не е вѣрно. После говоришъ за грѣховетъ на единъ човѣкъ, сѣдишъ го. Че ти говоришъ бѣла лъжа, понеже ти не знаешъ, какъ е съгрѣшилъ той. И не знаешъ, дето е съгрѣшилъ, дали е тѣй или не е. И не си сѣдилъ по правото. Сега тургатъ единъ човѣкъ, който е свършилъ по правото. И какъ ще туратъ, който не е свършилъ? - Ама азъ мога да сѣдя. - Не можешъ да сѣдишъ. Азъ имахъ

единъ примъръ, бѣхъ въ едно село, и дойде при менъ единъ старъ човѣкъ, и ми се оплаква отъ какво? Дошълъ единъ човѣкъ и казва: Азъ зная да стрижа. Хубаво, я ме подстрижи тогава. И после, той си сне калпака и казва: Я, ме вижъ, какво ми направи главата! Какво ме окълца? И като погледнахъ, на какво мяза, накълцалъ му главата така. Не давайте да ви стрижатъ коситъ такива, които нищо не знаятъ. Като ще те стриже нѣкой, дай, на който е майсторъ. И не се учете отъ всичкитъ. Дръжте вашитъ възгледи, които сж вложени отъ Бога и отъ Природата. А пъкъ всичко онова, което хората ви говорятъ, да бѣде само едно вѣншно условие. Първото нѣщо: „Всичко изпитвайте, доброто дръжте”. И не само това, не да не върваме на хората, но като ни разправятъ нѣкои, ние може да не разберемъ. Е, сега азъ да ви приведа има една приказка направена за заяка. Сръщналъ се заякътъ едно време съ лисицата. Едно време заякътъ не е билъ съ такава кжса опашка както сега, но той е ималъ една рунтава опашка както лисицата. И двамата си размърдватъ опашкитъ и той видѣлъ нѣкакъ си, че на лисицата опашката била малко по-рунтава и по-дълга. Е, какъ стана това? - Е, азъ съ опашката си ловя риба. И като извадя рибата, опашката ми се оправя, и става по-дълга, отъ ловенето на рибата. - Че какъ се лови риба съ опашката? - Ида на реката, и като си туря опашката въ водата, и като сеядя тамъ, рибата се налепи на опашката; и азъ като я издърпамъ - риба е това! - Тѣй ли? - Еди на кое мѣсто. - Да ида и азъ, този занаятъ не съмъ го училъ. Тръгналъ заякътъ, турилъ си опашката въ водата. Било студено, и опашката му замръзнала. Като потеглилъ, казалъ: Набрала се е много риба, да поседя още

малко. И най-после той дръпналъ и се скъсала опашката му. И върналъ се безъ опашка. Вижда го лисицата, тя като по-умна, каза: Къде ти е опашката? - Много риба се хвана, та ми скъсаха опашката.

Питамя сега, съ опашка риба лови ли се? И заякътъ казва: Не съмъ училъ азъ това, да ловя риба, трѣбва да ида на училище, да видя, какъ се лови риба. И казва: Хванахъ толкова риба, че не можахъ да я извлека, скъса ми се опашката. Лисицата се позасмѣла малко, тя знаела причината. А пъкъ ушитъ на заяка му се проточили, като теглилъ да извади рибата, та му се проточили ушитъ. Дошълъ единъ ученъ човѣкъ, и му казалъ: Много ти сж дълги ушитъ, поскъси ги малко. Да ти кажа единъ начинъ какъ да ги скъсишъ. - Е, азъ отидохъ да ловя риба съ опашката си, и загахъ въ този занаятъ, нека ми седятъ ушитъ такива каквито сж станали, не искамъ друго. Може и тѣ да ми се скъсатъ. Втори пътъ не искамъ да правя опитъ. Отъ както се е скъсала опашката на заяка, той не иска да слуша чужди съвети. Сега какво представлява опашката? Като погледнете главата на заяка, той има валчесто лице, той мяза на месечината. Той не мисли за нищо. Мисли, че цѣлиятъ свѣтъ е за него. Не мисли той, той чувствува работитъ. А туй дете се скъсала опашката на заяка, показва, че много не мисли той, и миналъ единъ философъ, и му казва: Слушай ти си още едно малко дете, та не си се научилъ още да мислишъ, та азъ ще ти направя задните крака дълги, че като дойде да хукнешъ, бѣгай. Всичко въ свѣта е въ бѣгането. Ако бѣгашъ, кожата ти ще бѣде здрава, ако не бѣгашъ, нѣма да ти бѣде здрава кожата. И отътамъ насетне

заякът табана кове. И какво става съ бягането най-после? И право е, че заякът тръбва да бѣга. До кога? До като го гонятъ. А щомъ престанатъ да го гонятъ, какво тръбва да прави? Тръбва да се спи. Та казвамъ, всичкитъ ваши нещастия въ свѣта, въ живота произтичатъ отъ философията на лисицата и заяка. Че искате съ вашия умъ нѣща, които не сте проучили сега. Новото? Като заякътъ, - съ опашката си да ловите риба? Никога съ опашката не може да се лови риба. И нѣкои казватъ: Не мислете, че съ вашия голѣмъ умъ вие може да направите нѣщо. Сега да ме разберете правилно.

Сега ще ви приведа една елементарна работа, защо като умножавашъ едно по едно прави пакъ едно? А едно и едно като ги съберешъ прави две? Обяснете ми защо като умножавашъ единицата на себе си, остава сѣщото; а като я съберешъ съ друга единица, увеличава се? Да обяснимъ, вие казвате тѣй 1 по 1 прави 1, а 1 и 1 прави 2. После има другъ законъ: Въ събирането 2 по 2 е 4, и 2 и 2 е 4. Защо? Защо и като се умножава и като се събира е 4? Питамъ, ако първото умножавашъ, ти нищо нѣма да добиешъ, ако го събирашъ, ще спечелишъ, нѣщо ще се удвои; а при второто положение все сѣ сѣщитъ резултати. Питамъ, при 2 - тѣ каква полза има умножението и събирането?

Вземете думата АМА и АЛА, и отъ предъ като ги четешъ и отзадъ все е сѣщото; сега можешъ да измѣнишъ два смисъла. Има нѣкои думи като ги четешъ отъ задъ иматъ единъ смисълъ, а отъ предъ другъ смисълъ. А АМА все остава АМА, е сега какъвъ е смисълътъ. Въ единицата като се умножава, се умножава сянката ѳ. Вие може въ едно огледало да създадете

десетъ образа, все себе си да видите; но туй, което се отразява въ огледалото, то остава все едно и също. То не се увеличава. Ако се огледашъ въ 10 огледала, твоитъ сѣнки нѣма нищо да ти предадатъ. Следователно, щомъ умътъ дойде у тебе, човѣка, той само ще увеличи своята сѣнка. Умътъ ще ти покаже реалността въ свѣта, въ който ти живѣешъ. Защото реалнитѣ нѣща се познаватъ само чрезъ умътъ. Въ какво седи сега реалниятъ свѣтъ? Въ какво седи реалността на живота? Реалността на свѣта за сега седи въ четири процеса: Трѣбва да ядешъ, да дишашъ, трѣбва да чувствувашъ и да мислишъ. Тѣ сѣ двойни. Ако ти се откажешъ отъ единъ отъ процеситѣ, да кажешъ: нѣма да ямъ! Може много пѣти да се отказвашъ - Нѣма да ямъ, и пакъ ще ядешъ. Нѣма да дишашъ. И пакъ ще дишашъ. И ако имашъ сила да се откажешъ, тогава ще излѣзнешъ извънка свѣта. Направили ли сте опитъ да излѣзнете вънка отъ живота? Ще каже нѣкой: Ще умремъ. Правили ли сте опитъ да излѣзнете вънка отъ тѣлото си, и да видите, че има другъ свѣтъ? Вие нѣмате опитъ. Има хора, за себе си зная, може да излѣзнете изъ тѣлото тѣй съзнателно както вечерно време въ сѣня си излизате. Нали вечерно време ходите, качвате се, хвъркате изъ въздуха, слизате долу и кѣде ли не ходите. Питамъ съ кои тѣла ходите горе? - Ама то си въобразява човѣкъ. Не е въображение това. То е едно състояние, свързанъ си ти съ физическото тѣло, има една връзка. И щомъ като слѣзнешъ; Ти запримеръ сѣнувашъ нѣщата, и сѣнувашъ само ония нѣща, които следъ като се върнешъ въ физическото тѣло презъ деня, ще ги преживѣешъ. Ти виждашъ нѣща, само които ще преживѣешъ. И ако единъ день ти се освободишъ

съвършено отъ тълото си, да нѣмашъ никакво връзка, съвсемъ други сънища ще имашъ.

Но сега да се повърнемъ къмъ туй, което изучавате. Сега мнозина отъ васъ искате да станете по-добри. Добро е това. Но не зная до колко ти искашъ да станешъ по-добъръ, или искашъ да станешъ по-ученъ и т. н. Питамъ, онзи гайдарджия, който носи гайдата си; колко голѣма ще стане тази гайда? Де е максимата на гайдата? Най-първо започва да надуе веднѣжъ гайдата си, не свири; като духне 10 пѣти току издаде гласа си, тя е вече дошла до крайния предѣлъ и отъ тамъ насетне по-голѣма не може да стане. Слѣдъ това тя ще се развие въ свирене. Като почне да свири, изъ въздуха тази гайда се разширява въ своя животъ. Та казвамъ сега, ние трѣбва да понадуемъ, не въ надуването на гайдата, колко голѣми ще станемъ, но тази гайда трѣбва да свири. И този гайдарджия хубаво трѣбва да свири. Сега нѣкой казва: Ама азъ живѣя добре колкото мога. Не, не е така. Едно малко дете може да свири въ началото слабо, може да се извинява, но когато единъ виртуозъ излѣзна да свири на сцената! Той съ детинско свирене не става такъвъ. Изисква се нѣщо много класическо, много хубаво, което той трѣбва да свири. И когато ние говоримъ за живота, подразбираме онзи животъ, който за насъ може да ни донесе радостъ и веселие - да имашъ една реалностъ, на която всѣкога можешъ да разчиташъ. Ама представи си, че ти си единъ цигуларъ. Хване те хрема, и ти знаешъ едно парче като рецепта, като го изсвиришъ, веднага хремата изчезне; или си пѣвецъ, като изпѣешъ тази малката песенъ, веднага хремата изчезне. Или имашъ треска, пакъ има парчета, пѣсенъ за

треската; хване те бронхитъ или друга нѣкоя болѣсть. Всѣка болѣсть има своя пѣсенъ. Като изпѣешъ пѣсентъта, отива си болѣстьта. Но именно да се пѣе при едно болѣзнено състояние, много мѣчно се пѣе, когато си болѣнъ. Когато си здравъ и по-лесно да се пѣе. И казвамъ сега, при онова разбиране, което имаме, ние сме дошли въ свѣта, Богъ е създалъ единъ свѣтъ, за да се учимъ! Сега нѣкой казва: Трѣбва да се молимъ. Но трѣбва да разбираме. Преди всичко молитвата, ти ще се помолишъ и ще идешъ на училище да учишъ, и като се върнешъ отъ училището, туй, което си научилъ въ училището, трѣбва да приложишъ нѣщо отъ него! Питамъ ви сега, какъвъ е смисълътъ, човѣкътъ като стане религиозенъ, какво трѣбва да прави? Азъ разсѣждавамъ много обективно. Каква е целта на търговеца? Да продаде стоката си, и да спечели пари; какъвъ е смисълътъ на лѣкаря? - Да лѣкува хората, за да спечели пари; Каква е задачата на учителя? - Да научи хората, и той да вземе пари. Азъ говоря за сегашния животъ. Така е. Е, каква е целта на единъ религиозенъ човѣкъ, той какво трѣбва да прави? Че и той, Писанието казва: Придобивайте души. Колко души имате вие придобити? Човѣкъ като заминава за другия свѣтъ поне най-малкото трѣбва да е придобилъ една душа! Че то е смисъла на живота! АМА може да кажа, АЛА ще кажа; азъ намирамъ АМА е малко по-груба дума, АЛА е малко по-мека. „Л”-то я смекчава, понеже въ „Л”-то има единъ възходенъ законъ, законъ възлизащъ. АЛА има възлизане, а АМА имаме слизане на долу. И всѣкога когато човѣкъ слиза, условията сж по-груби. Казвамъ единъ, който е билъ въ училището по рисуване, питамъ какъвъ художникъ ще бѣде този, който не е

нарисувалъ поне една картина въ живота; че той трѣбва да има поне една картина, да покаже, че е рисуваъ. После като срещнишъ единъ човѣкъ, като стане той духовень, трѣбва да преработи себе си. И сега вие ще ми кажете: Какъ? Ето въпросътъ. Казва нѣкой: Да го излъкувамъ. - Какъ? - Е, да му помогнемъ. По кой начинъ да му помогнемъ? Не всѣки единъ начинъ на правото може да постигне своята цѣль. Сега азъ ви виждамъ противоречията въ какво седатъ. Има извѣстни противоречия, ние разглеждаме живота много статически. Само еднообразно го разглеждаме. Вземете мѣчение, трудъ и работа. Каква е сѣществената разлика? Да си обясните, какво значи мѣчението? Мѣчи се онзи, който следъ като е работилъ, нищо не е придобилъ. Труди се онзи, който следъ като придобива нѣщо, което е спечелилъ, далъ го е на другитъ. А работи онзи, на когото работата му помага. Азъ считамъ работата, туй, което само ти помага. Ще ви приведа единъ примѣръ, кое считамъ работа. Ти посаждашъ едно дърво, това е една работа на дървото. Ама дървото ти плаща. То ще ти роди плодове. Тази работа сама те възнаграждава. И ти си първиятъ, който ще опиташъ плода на работата си. Ти пръвъ ще опиташъ плода, а после другитъ хора. Ти ядешъ, то е работа; ти мислишъ, правилно мислишъ, то е работа; ти чувствувашъ, то е работа; ти постѣпвашъ, и то е работа. И ако можешъ да не кажешъ тази работа - какъ азъ я направихъ; ти чувствувашъ само работата си. Това е РАБОТА. Самата работа те храни вече. Въ работата човѣкъ расте, възраства, силенъ става той.

Та казвамъ ви сега, учение трѣбва на Земята. Всички сте дошли да работите! И въ работата да намерите вашето

благословение! Работа безъ учение не може. Въ работата е опитната страна на учението. Следъ като си училъ, ще работишъ. Ако никакъ не си училъ, не можешъ да работишъ. Сега да ви кажа, коя е причината, Любовта, която имаме сега е още малка. Ние сме се запознали само отчасти съ Любовта. Запримеръ да ви обясня, ти варишъ едно ядене, при обикновената пара ти можешъ да сваришъ само картошки; но съ тази обикновена пара ти не можешъ да накарашъ една кола да се движи. Обаче ако вземешъ онзи другия законъ при силното налягане, парата тъй да я съберешъ, ти можешъ да накарашъ цѣлъ единъ параходъ да се движи, цѣла една кола да се движи; но туй не е парата въ тенджерата. Следователно има една Любовь, съ която нищо друго не може да направимъ освенъ да си сготвимъ, но не и да движимъ една кола. Тази пара е малка въ тенджерата, и трѣбва да се увеличи. Та казвамъ, какъвъ е законътъ на увеличението на Любовта. По нѣкой пѣтъ вие искате много да ви обичатъ. Добре. Или вие искате много да обичате. Какво разбирате подъ думата „много” или „малко”? На просъ езикъ обикновенъ казано, ти си беденъ човѣкъ, дойдешъ при менъ, дамъ ти една английска лира. Азъ съмъ богатъ човѣкъ. То е най-малката Любовь. Дамъ ти две лири, по-голяма Любовь. Дамъ 5, 10, 15, 20, 100, хиляда, 2, 3, 5, 10, 100 хиляди, 200, 300, 400, 500, 600 хиляди, единъ милионъ, 2 милиона, 3, 5, 10, 50 милиона. То е все Любовь. Кое ще ме накара менъ, азъ да ти дамъ всичкитъ пари, кажете ми сега? Любовта си има край. Ако този богатъ човѣкъ е обикналъ една мома, той нѣма да и даде сто милиона. Той може би ще даде 100, 200, 300, 500, единъ милионъ за дрехи ще даде, ще я

облъче съ пръстени, нанизи, ще и направи нъкой апартаментъ, ще направи шадравани, слуги, навсѣкжде каквото тя пожелае, ще направи, и най-после като наближи да умира, ще я остави наследница на своето имане, каквото има. Туй ще покаже, че той я люби. Туй е Любовь. Питамъ сега, той умира, защо и остава имането си? Какво се ползува той като си остави имането си? Въ закона на наследствеността, при менъ сѣ идвали много пѣти да се оплакватъ, казва: Баща ми не постѣпи справедливо, той всичко на голѣмия братъ го даде, а на насъ, 4 - 5 братя нищо не остави, особена слабостъ има къмъ голѣмия братъ. Казвамъ, баща ти е решилъ, понеже за бѣдеще той иска да се прероди, уменъ човѣкъ е той, и вижда вие нѣма да му бѣдете полезни и той дава на брата ви всичко. И въ него той ще се въплоти, а въ васъ той нѣма довѣрие, каквото вземете, нѣма да дадете. И Яковъ имаше единъ обиченъ синъ, той имаше 12 сина, а Йосифъ съ особени дрехи обличаше, пѣстра дреха му направи. Защо го обичаше Яковъ? Защото чрезъ неговата линия ще се прероди. Та онзи, когото обичате, той е пѣтъ заради васъ. Можешъ да обичашъ само онзи човѣкъ, който е пѣтъ заради тебе. И Христосъ обичаше грѣшнитѣ хора, понеже тѣ бѣха пѣтъ за Него да се подигне, въ Изпълнението Волята на Бога. И Писанието казва: „Богъ толкозъ възлюби свѣта”. И Синътъ като знае, че Баща Му обича този свѣтъ, Той слѣзе да изправи този свѣтъ, за да се подигне въ очитѣ на Баща си! Имаше смисълъ значи.

Та казвамъ сега, вие искате да бѣдете обични на Бога; сега азъ нѣмамъ право да ви питамъ; Азъ ви питамъ, какво сте свършили за Господа? Азъ само питамъ, не казвамъ, какво сте

направили заради Него. Туй, което сте намислили, направили ли сте го? И ви казвамъ, туй което сте намислили, направете го, то ще ви подигне. Човъшката Любовь е Любовь на спънки. Опасната страна на човъшката Любовь е тази, че двама души като се обикнатъ, почватъ да те дълатъ. И ти не можешъ да се избавишъ отъ дълежъ. Двама, трима като се събератъ, всъки си има тевтерче. Ти си билъ при нъкого, той ще го отбелъжи. Часъ и половина е седълъ при него. Дойде вториятъ, седи само половинъ часъ, казва: Какъ той седъ часъ и половина мене държа само половинъ часъ. Е, питамъ, ако държа нъкого при себе си часъ и половина, а другиго държа половинъ часъ, кжде е лошото? Азъ сега разсждавамъ, онзи го държа единъ часъ и половина, азъ съмъ грубъ, правя му операция, режа го, изваждамъ му мазнини, зашия го, и хайде, изпратя го. А другиятъ е здравъ. Хрема го е хванала малко, дамъ му рецепта, и го изпратя. Де съмъ азъ кривъ? Азъ разсждавамъ сега, ако влѣзе единъ при менъ, или при васъ часъ и половина, той или вие какво ще спечелите? Азъ не казвамъ, че нъма да спечелишъ. Но това не е едно правилно разглеждане на въпроса. Единъ човѣкъ може да седи при тебе единъ часъ и половина, и може да седи и 10 дена, и може да се ползува толкова, и свѣтлината може въ 8 минути да свърши толкова работа, че на човѣка му трѣбватъ милиони години да я свърши, или да изходи туй пространство, което тя е извървѣла за 8 минути.

Та сега, първото нъщо, научете се да мислите, и да бждете доволни отъ онова, което Богъ ви е далъ. Мислете въ себе си, и не се самозаблуждавайте. На една силна греда се турга повече

товаръ; единъ по-силенъ конъ, повече се товари, на по-слабия конъ по-малко се турга; на малкото дете по-малко му се дава да яде. На всъки единъ човѣкъ въ свѣта му се дава подходящото. Бъдете благодарни на това, което Богъ въ даденъ моментъ ви е далъ. Вие въ Божието царство не може да бъдете нито пръвъ нито последенъ. Туй е прерогативъ само на Бога! Вие не можете да бъдете нито пръвъ нито последенъ. Вие казвате: Азъ съмъ пръвъ и последенъ. Нито пръвъ можешъ да бъдешъ, нито последенъ! Защото Той казва: Азъ съмъ Алфа и Омега, начало и конецъ. Защото всичко е въ Него. Богъ е въ началото, и Той е въ края. Следователно всичкитъ хора, вие сте по средата. Въ помеждината сте. Какво има да си тургате привилегия, че вие сте пръвъ. Пръвъ не може да бъдете, и последенъ не може да бъдете. То е единъ прерогативъ само на Бога! Вие изключвате тази идея. Всички искате първенство. Или казвате: Последенъ съмъ азъ. Не сте последенъ. Че последенъ е титла. Ако си последенъ, ти вече свършвашъ училището. Ти си едно дете, което сега влиза въ училището. Ти си пръвъ дошълъ, той е последенъ дошълъ. Пръвъ въ свѣта е Богъ, и последенъ е Той. Ние не определяме. Като дойдете тогава трѣбва да мислимъ. Ще кажешъ: Последенъ съмъ. Пакъ е Той последенъ въ мене. Азъ съмъ по средата на Него. Азъ се уча. Радвайте се, че вие сте по средата. Богъ е на дветъ граници на нашия животъ. Той ни пази! И преденъ стражъ и задна стражъ е Богъ! И благодарете, че е така. Така трѣбва да мислите. Ние не сме нито пръвъ нито последенъ. Ние сме по средата. Сега не сте първи. Вие искате първи да бъдете по любовта, да ви обичатъ най-много. Туй е невъзможно. Е, последенъ да бъдете. И

последенъ не можете да бъдете. По средата може да бъдете всички. Ако много ви обичатъ при сегашнитъ условия, вие ще се стопите и нищо нѣма да остане отъ васъ. Нито едното нито другото, по средата. Защото законитъ за топлината и закона за студа само Богъ ги знае. Най-мекитъ работи, най-приятнитъ работи при студа корави ставатъ. Главата ви може да пукне. А при топлината най-твърдитъ работи меки ставатъ. Та сега, ако сте твърдъ, то не зависи отъ васъ. Топлината ви е направила меки, а студътъ ви е направилъ твърдъ. Ако сте меки, топлината ви е направила меки. Следователно, вие искате да бъдете много добъръ, то не зависи отъ васъ. Да кажемъ, отъ какво зависи узръването на плода? Зависи отъ Слънцето, зависи отъ Земята. Ако Слънцето не грѣе тъй както трѣбва, и ако почвата не е тъй хубава както трѣбва, този плодъ не може да узрѣе.

Е, въ дадения случай какво може да извадите отъ примера на Лазара? Сега азъ разглеждамъ новитъ условия. Вие сте изходили едно пространство, вие имате много знания; но всѣко едно знание е до време. Има работи, които въ детинство сте научили, но въ по-напреднала възраст не ви е потрѣбно туй знание. И апостолъ Павелъ казва на едно мѣсто: Като бѣхъ дете, мислѣхъ като дете, като станахъ мжжъ, възрѣстенъ, напуснахъ вече детскитъ работи. Та ви казвамъ службата на човѣшката любовъ, тя създава пеленитъ на човѣка. А Божията Любовъ създава тѣлото на човѣка, живота у него. Следователно човѣшката Любовъ е потрѣбна за пеленитъ, а Божията Любовъ е потрѣбна за живота. Туй трѣбва да го знаете. Защо ви сж пелени? Ако дойде детето, потрѣбна е човѣшката Любовъ, -

човъшката Любовъ е на мѣсто. И пелени трѣбватъ тогава. Тогава ако пеленитѣ дойдатъ понапредъ, тогава все ви трѣбва да дойде Божията Любовъ, да създаде тѣлото, живота. Пъкъ като дойде Божията Любовъ и създаде тѣлото - живота, тогава ще извикате човъшката Любовъ, да направи пеленитѣ. Туй е едно различие, което трѣбва да знаете, да правите. При службата на човъшката Любовъ пеленитѣ сѣ потрѣбни. А Божията Любовъ е потрѣбна за нашата душа, потрѣбна е за нашето сърдце; Божията Любовъ е потрѣбна за нашия Духъ, потрѣбна е за всичко въ насъ. А щомъ дойдемъ до вжншната страна, потрѣбна е човъшката Любовъ. Азъ не казвамъ, че човъшката Любовъ нищо не струва. Струва. Тя е слугиня, която служи за първитѣ и последнитѣ. Първи и последни въ човѣка сѣ Духътъ и душата. Духътъ е първиятъ, а душата е последната. А умътъ и сърдцето сѣ по средата. Тѣ нито сѣ първи нито сѣ последни. Нѣкой пѣтъ сърдцето като иска да стане последно, отива при майка си - при душата. Умътъ като иска да стане пръвъ - отива при баща си, при Духа. И той става пръвъ, но не е умътъ пръвъ. Пръвъ е баща му. Значи, вие може да идете при първиятъ, но пръвъ не може да бждете. Пръвъ е Духътъ, а последенъ - душата. А другитѣ две - умътъ и сърдцето, това сѣ децата на Духа; чрезъ които духътъ и душата се проявяватъ. Та казвамъ, туй разбиране трѣбва да имате за религията, за вашия религиозенъ мирогледъ, за да не влѣзете въ стълкновение съ себе си.

При менъ идва една сестра, че иска да седи много. Азъ виждамъ, че тя иска да седи много. Млада сестра, че ми казва: Ти си много добъръ. Казвамъ ѝ много добъръ съмъ и много

лошъ съмъ, когато не учишъ. Рекохъ, щомъ учишъ хубаво, тогава ще видишъ лицето ми засмъно, доволенъ съмъ, че имамъ единъ способенъ отличенъ ученикъ, който разбира! Приятно ми е, че разбира. А когато не учи, и ме лъже, казва тия бълитъ лъжи; ще дойде при менъ и ще ме смѣта той. Та какво право имате да ме смѣтате. Менъ ми разправяше единъ нашъ братъ, който е заминалъ за другия свѣтъ, Константинъ Иларионовъ. Ученикъ бѣхъ въ Габровската гимназия, та като му разправяхъ, че не трѣбва да лъже. Азъ съмъ ялъ попарата въ 5 или 6-ти класъ казва, не бѣхъ си приготвилъ урока и учителтъ ме изпитва. Казахъ: Господинъ учителю, ще ме извинишъ, но много ме больше зѣба! И той ме извини. А менъ зѣбъ не ме больше. И до вечерята ме заболъ толкова много зѣбъ, че го извадихъ. Не ви трѣбва да лъжете. Не казвайте, че ви боли зѣба, то е все лъжа. Никаква лъжа! Освободете се отъ това. Ето какво разбирамъ да ви е свободно съзнанието. Не отъ вѣнка да кажешъ, че азъ не лъжа. И като ти дойде да кажешъ нѣщо, като дойде дяволтъ, кажи: туй е лъжа! Туй е право. И въ себе си всѣкога да разпознавашъ, кое е истина, и кое е лъжа. Въ съзнанието си никога да не допускашъ лъжата. И тогава ще бждешъ свободенъ, съзнанието ти да е будно, безъ никаква лъжа. Направишъ една погрѣшка, не се извинявай. Поправи погрѣшката; може да е много малка погрѣшката микроскопическа, поправи я! Щомъ не я поправишъ, ти ще дойдешъ до лъжата. А щомъ влѣзе лъжата, спира се прогреса. Туй е едно правило, което трѣбва да имате. И щомъ идете въ онзи свѣтъ, ще ви изкаратъ всичкитъ бѣли лъжи. Тѣй ще ги видите като синове и дѣщери, наоколо ви. И ще се очудите вие,

толкова лъжи, всичките все живи. И тѣ ще ви кажатъ: Вие ни родихте, татко, татко, мамо, мамо. То е лъжата. Ние като излъжемъ, ние и даваме животъ. Нѣма какво да подържаме лъжитѣ. Нека си заминатъ тѣ отъ насъ. Който ги е създалъ, той да се грижи за тѣхъ. А ние нѣма какво да разпродаваме чужди стоки. Не ни трѣбватъ стокитѣ на лъжитѣ. И после, провѣрвайте всичките работи. Не казвайте - азъ тѣй мисля. Какво ще мислишъ, дръжъ въ ума си. Всички нѣща, които говорите въ съзнанието си, по възможность провѣрвайте, провѣрвайте. Азъ гледамъ нѣкой пѣтъ, непровѣрени работи.

Седи една млада сестра дълго време, има и други сестри отъ вѣнка, които седатъ. Казвамъ и, ти имашъ приятелки, знаешъ ли какво мислятъ за тебе? Вие сега си представяте нѣщо, което не е. Ти не знаешъ. Казвамъ, погрѣшката е въ тебе, че и ти като излъзешъ отъ вѣнка, и ти единъ день ще мислишъ точно това, което и тѣ мислятъ. А ти знаешъ какво е. Който е вѣтре, ако яде, яде, яде, а онѣзи си предполагатъ: Какво ли прави? Или пѣкъ се учи? Дойде нѣкой и казва: Той Учителътъ много говори на тази сестра. На сестрата пѣкъ казвамъ: Ти обичашъ бѣлитѣ лъжи. Обичашъ много да лъжешъ. Знаешъ ли го това ти? Обичашъ да лъжешъ не че менъ лъжешъ, ама ти роптаешъ, оплаквашъ се отъ условията, че това нѣмашъ, онова, че тази сестра казала нѣщо за тебе, онази казала. Това сѣ все лъжи. И тебе не те е пратилъ Господъ за прокуроръ въ свѣта. Ти си взѣла една служба, която не ти се пада. И следъ туй я изпратихъ навѣнка. Сега ще те питатъ: Какво ти каза Учителя? Тя знае. Цѣло стѣргало е това. Азъ искамъ да те освободя. По този начинъ, по който вървишъ, не можешъ да бѣдешъ

щастлива. Бълитъ и черни лъжи носятъ лошо. Бъди доволенъ отъ това и работи! Ще дойдешъ, казвашъ, че азъ не те обичамъ. Ти другитъ обичашъ, менъ не обичашъ. Че ти отъ де знаешъ, дали те обичамъ или не? Ти говоришъ една лъжа. Какви сж ти доказателствата, че не те обичамъ? Ако азъ не те обичамъ, ти ще живѣешъ ли? Щомъ живѣешъ, туй показва, че те обичамъ. Че то е Богъ, Който живѣе. Ти ми говоришъ една лъжа. Искашъ да ме убъдишъ, че не те обича Богъ чрезъ мене. Богъ те обича чрезъ мене, и ако азъ не те обичамъ, ако Богъ не те обича, ти не можешъ да живѣешъ. Но щомъ живѣешъ, ти си здрава, обичамъ те. Азъ другояче разглеждамъ въпроса. Не си мисли така. Какво ще ми говоришъ сега и да ме учишъ? Та казвамъ сега, не се мисли така. И вие не мислите така. Не казвайте: Менъ не ме обичатъ хората. Хората могатъ да не те обичатъ, но Богъ те обича. Тогава ако хората не те обичатъ, обичай ги ти. Законътъ е таквъ.

Та казвамъ сега, вие сте въ гроба, минавате презъ едно посвещение. Идва Христосъ и казва: Ще се откажете ли отъ вашитъ бѣли лъжи, и отъ чернитъ лъжи? И Той като дойде при васъ, ще каже: А отъ това ще се откажете ли вие? Защото вие сте въ гроба по причина на лъжата. И Лазаръ защо умре? Стариятъ животъ трѣбваше да умре. Отъ тия стари разбирания човѣкъ трѣбва да се освободи. Това е смъртъта. А Новото трѣбва да се роди въ онази Божествена Любовь. Туй е онова, което Богъ изисква отъ насъ. Да бждемъ тѣй както Бога. Въ ума си да кажемъ: спри се. Както е Богъ Истиненъ, такива и ние да бждемъ. Не се безпокой. Сега не мислете, че като трѣбва да кажемъ истината. За да изкажемъ една Истина трѣбва да

направимъ три нѣща: Първо да мислимъ, да чувствуваме, и да действуваме. Не мога да кажа: Азъ ви обичамъ. Три процеса трѣбва да направя. То е обичъ. Ако азъ само помисля, то е едното, по средата е чувствуването; третъ процеса събрани въ едно, то е проявената Любовь. И Богъ прави така. Богъ е помислилъ за насъ, Той е чувствувалъ за насъ, ималъ ни е въ себе си, и е действувалъ за насъ. И трѣбва да Му благодаримъ. Ти си недоволенъ, че хората не те обичали. Че ти благодари на Бога. Благодари Му за онова, което имашъ. Ама много малко е.

Много малко се молимъ ние. По колко часа се молите вие на день? Азъ доколкото съмъ виждалъ, най-напредналитъ отъ васъ се молятъ три часа. Другитъ се молятъ 5 минути, 10, 15, 20 минути. А отъ три часа повече никой не се моли. 10 часа никой не се е молилъ. Че то е свръхъ силите на човѣка! 10 часа ако се молишъ, да е напръгнато вниманието ти, да се молишъ!? Той човѣка ще се разтопи! Азъ гледамъ православнитъ като дойдатъ въ църквата, той ще се прекръсти набързо, бързо, и хайде, да се свърши! Онзи въ църквата ако чете „Отче нашъ”, бързо, бързо, и свърши се. Че ти кажи *Отче нашъ!* Учителя произнася бавно думитъ. *Който си на небето.* /пауза/ *Да се свети името Твое.* /бавно, пакъ пауза./ *Да дойде царството Твое.* /пауза/. *Да бжде волята Твоя.* /сѣщо бавно и пакъ пауза/ Че ти мислишъ! Ти пожелай да дойде Царството Божие. Ти го желай, и когато всички хора възприематъ това, и го желаятъ, ще се оправи свѣта. А сега набързо го четемъ, и виждаме, че свѣта, и той набързо върви, и нищо не е станало тъй както трѣбва. Сега искамъ да ви кажа, ще ме извините, не ви сѣдя, може вие сте чели една литература, която не сте разбрали. Чели

сте много, безъ да сте разбрали литературата. И ако четете Свещената книга. Едно четене има, разбиране има. Ще дойде една свѣтлина. Когато човѣкъ чете съ любовъ, една особена свѣтлина го озарява и нѣщата се виждатъ. Въ Писанието има извѣстни стихове, тѣй, като дойдете до тѣхъ, ако ги четете съ прозрѣние, веднага тази цѣлата история на нѣщата ще се яви предъ васъ, тѣй като на картини се представя предъ васъ, и действителностъ и бѣдеше. Защото Богъ не е престаналъ да не говори постоянно. Отъ 2 хиляди години Той все говори. Но онова, което говори, то минава, ние не можемъ да го схванемъ.

И кое е Новото? Новото е първата хапка, която се взема при яденето. Азъ дадохъ на младитѣ едно упражнение за ядене. Като ядатъ нѣкои, и нѣкой ако каже: А, хубаво е това! Казвамъ, щомъ като ядешъ и ти дойде едно желание да ядешъ още повече, спри тамъ! Това желание е вече за следующия обѣдъ. Ако престѣпишъ този законъ, можешъ да кажешъ: Още ми е сладко, ако ядешъ още, ти ще преядешъ. Нѣкъде седишъ на гости, искашъ още да поседишъ. Върви си тогава. Щомъ ти дойде още да поседишъ, върви си. А нѣкъде ти дойде на ума, искашъ да си идешъ, да си ходишъ, а пъкъ седишъ продължавашъ работитѣ. Тогава Божественото е: Ти щомъ излѣзнашъ отъ едно мѣсто, имашъ друга една работа. Щомъ отъ едно мѣсто излѣзнешъ, имашъ друга работа. Ще идешъ на друго мѣсто. Щомъ стѣпи дѣсния кракъ напредъ, левия остава назадъ; Лѣвиятъ иде напредъ, дѣсниятъ остане назадъ. И т. н. тѣ се мѣнатъ. Кракътъ ви става ту пръвъ, ту последенъ. Питамъ де е кривото въ онзи кракъ, който е последенъ, или който е пръвъ? Който е пръвъ е прекрачилъ по-напредъ, който остава,

той се приготвява пакъ пръвъ да стане. Нѣма да мине нѣколко секунди, и той пакъ ще бѣде пръвъ.

Та казвамъ, този е единъ вътрешенъ процесъ на самообладание. Не се тревожете. Вие се тревожите, какво ще стане съ насъ? Че вие по-голямъ прокуроръ отъ дявола не сте виждали. Той като дойде, вие били ли сте подъ осъждението на прокурорството на дявола. Всички светии сѣ били сѣдени, като имъ се изнасятъ обвинителни речи, факти, факти, даже: Еди кога си това не го ли е направилъ? Еди какво не го ли е направилъ? Че туй не е отговорилъ. И какво ще кажешъ като дойде този прокуроръ? Отъ неговото гледище, какъ ще се освободите отъ дявола? Ще му кажешъ тъй: Вземи си стоката! Всичко туй е твоя стока, азъ не ти искамъ паритъ. Пъкъ азъ наново ще работя. Отъ всичката твоя стока азъ се отказвамъ. Пъкъ ако искашъ обѣщете, и него ще платя. Ортаклъкъ да нѣма. Той ти продаде една стока, вече има ортаклъкъ. Е договоръ и полици и всичко е подписано. Платете всичко това. Платете всичко това. Освободете се. Не оставайте нито една полица. Най-доброто е, ще скжсаме всичкитъ полици. Честно. Нѣма да искаме ние да го излъжемъ.

Дошло е едно малко дяволче, още не знае да лъже, че почнало да лъже голѣмия дяволъ. Та голѣмиятъ дяволъ казва: Азъ създадохъ лъжата, на мене Истината ще казвашъ, лъжата е за другитъ. Дяволътъ не обича да го лъжешъ. Та и вие сега, ако дяволътъ иска да му говорите Истината. Има единъ човѣкъ вътре, Божествениятъ човѣкъ, на него, като дойдете при него, говорете пълната истина! Никаква лъжа като дойдете при него! И все има останали нѣкои полици отъ тукъ отъ тамъ, ще ги

потърсите изъ сандъка си. Има полици още на дявола останали отъ тукъ отъ тамъ, ще му ги платите. Най-малкото азъ не искамъ да го лъжете. Пъкъ има и други полици, които сте общали, да вършите нъщо на Господа, и тѣхъ не сте ги платили. Ще ги платите и тѣхъ.

Тръбва да се работи вече за Господа! Ще се върнемъ, ще направимъ една смѣтка. Щомъ сме свършили нъщо за Господа. И ние сега искаме да се учимъ. Да станемъ добри тогава да служимъ на Господа. Не. Всѣка вечеръ ще се представишъ предъ Господа съ смѣтката си: Господи, това и това направихъ. И да ликвидирашъ. И тогава ще легнешъ. Не да спите, а да си починете. И така другата сутринъ като станете, ще се радвате, и пакъ ще идете на работа, и ще изплащате. И като се молите, да чувствувате, че нѣмате никакви полици. Дойде дяволътъ, нѣма какво да ти вземе. Законътъ не те хваща. И той заминава. Пакъ ще дойде, той казва: Не обичате ли, нова стока имамъ. Ти кажи: Азъ напуснахъ тази търговия, видѣхъ, че не съмъ способенъ за нея.

Искамъ сега, като излѣзните изъ вашитъ гробници, ще каже Христосъ: Този саванъ да се махне, и тази превръзка да се смене. Че въ кѣщи вече. Гробътъ, това е мѣсто на лѣжата. И Христосъ Го туриха тамъ, но Той излѣзна изъ тази гробница, изъ тази търговска борса. Азъ я наричамъ борса на дявола. Тамъ нѣма да ходите да играете тамъ. Но ще минемъ презъ борсата, презъ митницата.

Сега да остане мисълта - учете Писанието. Казва Христосъ: „Радвамъ се, че не бѣхъ тамъ, но да идемъ да го възкресимъ”. И на дветъ сестри казва: „Ако вървашъ, братъ ти ще оживѣе”. Та

сега азъ искамъ вашиятъ Лазаръ да възкръсне въ васъ. Лазаръ то е вашето сърдце. Искамъ сърдцето ви, на всинца ви, вашето сърдце да възкръсне, и да оживѣе. И да имате едно ново сърдце. И Писанието казва: „Ще имъ дамъ едно ново сърдце, и ще напиша на него закона си”. То е най-красивото, същественото, къмъ което ние се стремимъ, и отиваме. И всички трѣбва да бждете готови заради него.

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка /три п жти/.

б. 30 ч. с.

На поляната направихме упражненията си.

Конкурсният изпит!

11-то Недѣлно Утринно Слово.

14. 02. 1937 г. 5 ч. с.

Снѣгъ долу отъ снощи. Меко времето.

Изгрѣвъ

Нарядътъ. Добрата молитва. Хвалата.

Молитва на царството.

Ще прочета последната часть

отъ 11 гл. на Евангелието на Йоана.⁹

Въ начало бѣ Словото.

Еднообразието е опасно въ живота. По възможность човѣкъ трѣбва да избѣгва еднообразието въ какъвто и да е смисълъ. Разправяше ми една музикантка една своя опитность. Тя е следвала при Шевчикъ. Много пѣти тя е казвала на професора си: Г-нъ Шевчикъ, моля, дайте ми отъ Бетховенъ да свиря нѣщо. Ти не си за Бетховенъ. Той не е за тебе. Ти си за онѣзи музиканти, които иматъ нѣщо по-весело, по-лесно. Азъ очаквахъ, очаквахъ, най-после, той си замина за другия свѣтъ. И си казала тя: Този човѣкъ не ми предаде какъ да свиря Бетховенъ. Замина и майка ми за другия свѣтъ. И той ми се явява една вечеръ, и ми каза: Слушай, сега вече можешъ да свиришъ Бетховенъ. И предаде ми урока, какъ да свиря Бетховенъ. А майка ми съ една прѣчица, салъ току ме гони изъ градината, иска да ме бие. Рекохъ ѝ: Майка ти те гони, понеже

ти много тъгувашъ и скърбишъ заради нея. Престани да скърбишъ за майка си. Тъй както си сега, тя всъка вечеръ ще те гони. Казвамъ: Почни да свиришъ Бетховенъ. И тя казва: Азъ започнахъ.

И въ християнството, нъкой пжтъ въ ранната възраст ви предаватъ нъкои леки нъща. Вие сте радостни и весели. Но Бетховенъ не може да свирите още. Бетховенъ е писалъ нъща за кризиса на човъшкия Духъ, и човъшката душа. За страданията е предалъ. Ти не си опитала страданията. Какъ ще свиришъ Бетховенъ? Какъ можешъ да изразишъ тия страдания и смущения на душата. Като свиришъ Бетховенъ, само нъкои пасажии, но има вътрешенъ музикаленъ смисълъ. Та казвамъ, ние се спираме само върху нъкои нъща. Казваме: Тръбва да се живее добре. Е, разбрахъ, тръбва да се живее добре. Три пжти като се каже, че тръбва да се живее добре, вече е достатъчно. Кажете ми три пжти: Тръбва да ядешъ, да се хранишъ. Какво ще ми разправяте повече. Ще ме учите сега. Въ какво ще ме учите повече, какъ да се сготви яденето? И многото гозби ни най-малко не сж хранителни. Азъ съмъ виждалъ стари свекърви, като седне при снаха си, ѝ казва: Лукътъ много на ситно ще го нарежешъ, и ще туришъ зехтинъ, и ще го пържишъ, пържишъ, пържишъ, да се запържи хубаво, че да добие единъ особенъ цвѣтъ. И да стане яденето вкусно, припържено. И тя нъкой пжтъ като го пържила та го препържи и изгори лука. И тогава другата опасностъ. И една снаха, която свекърва ѝ все я учела да готви съ препърженъ лукъ, и все прегорявала яденето. И мжжъ ѝ се научилъ, и считалъ много хубаво прегореното ядене. Но се случва, жена му я

извикватъ въ другия свѣтъ. И идва другата снаха. Сега, тя не знае, какъ да прегорява лука. И той все казвалъ: Не е така, онази, първата жена готвеше много хубаво. Минава година, 2, 3, 4, 5, 10 години тя все готви и все не е като първата жена хубаво. - Не зная, казва тя, какъвъ специалистъ е била тази жена, че толкова хубаво да знае да готви. Единъ день тя отишла въ махалата, и прегорила лука. Казва: Азъ 10 години му готвихъ, и не можахъ да му угодя, а сега като дойде, за пръвъ пътъ ще ме бие! И чакала съ трепетъ. Той като вкусилъ отъ яденето: А, казалъ, това се казва ядене! И тя казала, какъ да не зная, че преди 10 години да го прегоря повече. Тамъ е сега.

Природата когато иска нѣкои нѣща, да ги снесе отъ дърветата, и тя ги прегорява. Нѣщо като го прегори на дървото и тя го снесе, и го предлага за ядене. Като ги прегори, тя ги снеса отъ горе, защото горе не могатъ да седатъ. Прегоряването това е еднообразие въ живота. Неразбиране. Ние търсимъ своето щастие въ прегорѣлата храна, въ установенитъ възгледи на живота. Казваме: Установенъ възгледъ да имаме. Питамъ като се установи характера на човѣка, какво остава отъ него? Че всичкитъ хора иматъ установени характери. Какво става съ тяхъ? Заминаватъ за другия свѣтъ. Който замине, тамъ за нѣкакъвъ чинъ го готватъ.

Питамъ тогава, ако установениятъ характеръ е по-хубавъ, защо старитъ хора не сж доволни отъ старостта си, а пъкъ облажаватъ младитъ, и искатъ да бждатъ млади. Защото младитъ хора не сж установени, той е зеленъ; а при това винаги стариятъ човѣкъ въздиша, и казва: ония младитъ години, колко бѣше весело и радостно. Кое е по-хубаво въ живота, младитъ

възгледи или старитѣ? Азъ ще ви попитамъ - на първото мѣсто да седнешъ или на последното мѣсто да седнешъ? Азъ ще ви дамъ едно ново тълкувание, единъ новъ мирогледъ. Кое е похубаво: Като влѣзнешъ въ университета ли е най-хубаво, или като излѣзнешъ отъ университета? Като влѣзнешъ да се учишъ, или като свършишъ училището? Като излѣзешъ е последното. Първото е като влѣзнешъ въ училището. Но си на последното мѣсто - въ началото си. А като свършишъ училището, тамъ си на последното мѣсто, но си прѣвъ. Тогава за менъ идеята ми е. Ако ме питатъ, ще кажа: Азъ искамъ да бѣда на първо мѣсто, но искамъ да бѣда и на последно мѣсто. Но да бѣде на последно мѣсто онзи, който има право. Защото последнитѣ и първитѣ мѣста азъ не мога да ги взема. Значи, и послѣдното мѣсто, нѣкой пѣтъ този стопанинъ взема това последното мѣсто, той повидому е последенъ, той дава първото мѣсто на другъ. Та, последнитѣ възгледи сѣ установени характери. Последното мѣсто е на старитѣ, а първото мѣсто е на младитѣ. И въ едно училище, като влѣзете, на първо мѣсто сѣ младитѣ, нискитѣ, а високитѣ сѣ на последното мѣсто. И въ войната тѣзи отъ първата рота тургатъ ги все високитѣ, а отъ 4-та рота тургатъ тѣзи кѣситѣ, (нискитѣ). И ги нареждатъ така. Ако сте съ високъ бой, ще вземешъ първо мѣсто, ако си съ кѣсъ бой (нискъ), ще вземешъ последното мѣсто. Ако много знаешъ, вземашъ мѣсто най-отпредъ. Защото ученикъ, който се е училъ (не много добре), учителтъ е билъ скѣпъ на бѣлѣжитѣ за него. Защо? Той никому не турга б-рка. Той казва: Азъ шесторка тургамъ само на себе си, на всички ученици тургамъ 5. Никой не може да знае предмета, както азъ го зная.

Следователно, какъ ще му турна на единъ урокъ 6? Защото не е само да се определи отъ единъ урокъ. И 5-рката е хубава. Петорката показва, че доста хубаво е работилъ. 5-рката е сърпъ. Защото съ 5-рка ти можешъ да жънешъ, и да работишъ. А съ 6-ката ти можешъ да биешъ хората. Като дигнешъ топуза, може да блъснешъ нъкого, да му пукнешъ главата. Тогава между най-способнитъ въ единъ класъ започва се единъ споръ, кой заслужава 6 - рка? И тогава ще се разделятъ на партии. И между религиознитъ хора и тѣ се делятъ: Кой е подобъръ и кой е по-умень? Питамъ единъ професоръ, който е вещь математикъ, мислите ли, че той е вещь по всичко друго? Като дойде за общата, и той трѣбва да се учи. И онзи общаръ, той е пръвъ по общата, но ако смѣта, общаратъ не може да вземе първо мѣсто. По математика професорътъ може да вземе първо мѣсто, но по общарство ще вземешъ последно мѣсто. Ще се учишъ. Та, на Земята най-ученитъ хора, специалисти, въ едно отношение може да бждете учени, но въ друго отношение не. Човѣкъ има около стотина способности и чувства. Не сж всички еднакво силни въ чувствата. Не сж всички еднакво силни въ вѣрата. Нѣкой пътъ вие мислитъ за вѣрата. Органътъ на вѣрата у всички хора не е еднакво развитъ. Нѣкои хора иматъ много слабо развитъ органътъ на вѣрата. Зато вѣрата имъ е слаба. Нѣкои хора слабо развита надежда; на нѣкои органътъ на милосърдието е слабо развитъ; И милосърдието е слабо развито. У нѣкои хора органътъ на Любовта къмъ Бога е слабо развитъ, и Любовта къмъ Бога е слабо развита. Казвашъ, че имашъ вѣра. Ти най-първо трѣбва да развиешъ своя органъ, че

тогава да имашъ вѣра. Ти може да си много добъръ певецъ, но ако не си развилъ своя ларинксъ, тази малка ципица, ако не разбирашъ законитъ му. Нѣкои пѣвци има, той 20 години употребява, за да стане специалистъ, да знае какъ да свири тази ципица. И като стане специалистъ, и като даде единъ концертъ, той за 10 години ще се осигури. Ако знае какъ да пѣе.

Та сега ние всички искаме да бждемъ благоугодни на Бога. Е, какъ можешъ да бждешъ такъвъ? Казвамъ, да бждешъ милосърдъ, то е цѣла музика, да бждешъ милосърдъ. То е едно парче, което трѣбва да знаешъ, какъ да го свиришъ. И милосърдието, милосърдниятъ човѣкъ е пръвъ. Защото милосърдието е отпредъ на главата. А честността, за да бждешъ честенъ, то ще бждешъ последенъ. Честността е отзадъ. Когато Слънцето залѣзе, като наближи да умирашъ, тогава ще станешъ честенъ. Въ началото ти се лъжешъ, много пѣти ти ще вземешъ една ябълка отъ една градина, много пѣти ще вземешъ едно левче отъ джоба на баща си. Децата сѣ много майстори за това. Понятието за честностъ е слабо у децата. Стариятъ човѣкъ като наближи да умира, той става честенъ.

Той казва: Трѣбва да бждемъ честни хора. А младитѣ - вижъ, милосърдни сѣ децата. Дели хапката си. Като набере ябълки отъ градината, бръкне въ торбата, и на този дава, на онзи дава. - Здраве, казва, Господъ ги е далъ, има, пакъ ще набера. Питамъ, ако Господъ дойдеше да сѣди свѣта, ще сѣди ли тия деца, които ходятъ съ торбитѣ си, да взематъ ябълки и да ги даватъ на другитѣ? Нѣма да ги сѣди. Той ще ги потупа по гърба, и ще каже: Много добре направи! Вие ще кажете: Какъвъ е този моралъ. Ама сегашния моралъ какъвъ е?

Мислите ли, че моралът на пърженият лукъ е по-добър? Като дойде Господъ, мислите ли, че ония снахи, и всички вие, които препържвате лука, че Господъ ще ви похвали? Ще ви пита: Защо го препържихте този лукъ? Въ всички ви има една характеристика. Дойде нъкой, ще почне да се укорява. Казва: Не съмъ добъръ човѣкъ. Азъ го слушамъ. Той си разправя свободно и му е приятно, че го слушамъ. Но ако азъ бѣхъ му казалъ туй, което той си казва за себе си, той ще се докачи. Ако той каквото говори за себе си, ако азъ си позволя, да му го кажа това, непременно той ще се докачи. Той като ми се оплаква, че е лошъ човѣкъ, азъ седя и си казвамъ: Той си е препържилъ лука. Казвамъ си, че какъ го е научилъ той това? Азъ седя и казвамъ: Човѣкъ праведенъ може да стане. Азъ му превеждамъ примѣри: Едно време, рекохъ и азъ правѣхъ така, и азъ правѣхъ погрѣшки. - Че какъ ги правишъ? Рекохъ, обичахъ да ми препържватъ лука въ тенджерата. И после дойдоха больститѣ, и дойде лѣкарътъ, и каза: Не става тази работа съ пържене на лука. Лукътъ едро ще го нарежешъ и никакви пържени работи. И ще туришъ лука и боба въ гърнето съ вода, и тогава го ямъ. И станахъ добъръ човѣкъ. Не страдамъ вече. А по-рано мислѣхъ, че съ пърженъ лукъ работата ще трѣгне. И ние сега седимъ и защо грѣшимъ? Прѣгрѣшенията ни произтичатъ, понеже ние сме турили човѣшкиятъ порядѣкъ на мѣстото на Божествения порядѣкъ. И сме турили Божествена табела. Искаме да бждемъ съвършени по човѣшки. То е невъзможно. Ти напусни пържения лукъ. Не трѣбва пърженъ лукъ! То е човѣшка работа. Даже не трѣбва никакво варене. Суровъ лукъ яжъ! Той е сто пѣти по-хубавъ отколкото пържения.

Та казвамъ, всичките ни погрѣшки произтичатъ отъ вѣрата ни въ човѣшкия порядѣкъ. Отъ тамъ произтичатъ. Ти искашъ да бѣдешъ честенъ. То е човѣшка работа. Какъ ще бѣдешъ честенъ, нѣмашъ нито 5 пари, искашъ да вземешъ пари назаемъ отъ нѣкъде. Казвашъ, тия пари ще ги платишъ. Но честността показва сиромашия. Ще кажешъ тогава: Че какъ тогава, безчестието ли? Не, съ кое ще замѣстишъ? Щомъ не си честенъ, трѣбва да бѣдешъ милосърдѣ. Често ти искашъ да бѣдешъ честенъ, за да иматъ хората добро мнение за тебе. Та казвамъ сега, трѣбва да се освободимъ отъ влиянието на човѣшките порядѣци. Всички ние сме склонни къмъ извѣстни вѣрвания, къмъ нѣщо човѣшко. Казва нѣкой: Повѣрвай. Но вѣрата ние въ механическия животъ не можемъ да приложимъ; Вѣрата е единъ законъ въ разумния свѣтъ. Можешъ да вѣрвашъ само когато почнешъ да мислишъ. Щомъ не мислишъ, никаква вѣра не може да има. И после казвамъ, сега въ васъ, думата „честностъ”, вие я свързвате, въ честността вмъкнаха вече единъ елементъ, тя е едно нѣщо, но справедливостта е друго нѣщо.

Трѣбва да се прави разграничение: Справедливостта е едно нѣщо, а честността друго нѣщо. Вѣрата е едно, а Надеждата е друго нѣщо, и Любовта къмъ Бога, пакъ е друго. Ние смѣсваме понятията Любовь, Вѣра и Надежда, Милосърдие, съобразителностъ. Нѣмаме една ясна представа за нѣщата. Та и сега тѣзи сестри, неразбиране имаме. И въ старо време и сега все говоримъ за другия свѣтъ. Но когато нѣкой замине за другия свѣтъ, ние тѣжимъ. Е, коя е причината, че тѣжимъ? Мария /Отъ Евангелието - тази глава/ казва на Христа:

„Господи, ако бѣше Ти тамъ, нѣмаше да умре братъ ни, но понеже Тебе Те нѣмаше тамъ, той умре”. Христосъ ѣ казва: „Ако вѣрвашъ, не е само за последния день, и сега може да стане възкресение”.

Та казвамъ, азъ ви говоря за една опитность: Всѣко нѣщо, което ви смущава въ живота, спада къмъ човѣшкия порядѣкъ. Има нѣщо, което ви смущава. То е човѣшкото. Това трѣбва да го знаете. Щомъ си въ Божествения порядѣкъ, тамъ има изобилие. Какво му коштува на единъ чиновникъ, който има на разположение 10, 15, 20 милиона лева въ една банка, и кой какъ дойде, дава, щедъръ е, дава пари. Ти дойдешъ при него, носишъ единъ чекъ отъ сто хиляди лева, веднага ти даде. Носишъ чекъ отъ 10 хиляди лева, пакъ даде. Понеже този чекъ е въ единъ порядѣкъ, азъ го наричамъ Божественъ, и работитѣ лесно ставатъ тамъ. Но дойдешъ въ човѣшкия порядѣкъ, може ли да дадешъ тамъ? - Не може. Нѣмашъ. И да искашъ не можешъ да дадешъ. Въ Божествения порядѣкъ ставатъ, а въ човѣшкия не ставатъ. И вѣрата въ човѣшкия порядѣкъ не работи, или много малко работи. Вѣрата е законъ въ Божествения порядѣкъ. И може да бждешъ благоугоденъ на Бога чрезъ вѣра. Но чрезъ вѣра ти никога не можешъ да служишъ. Ти благоугоденъ можешъ да бждешъ. А за да служишъ, трѣбва да имашъ Любовь. А чрезъ Надеждата ти добре можешъ да постѣпишъ. Постѣпки добри на Земята не може да имаме, ако нѣмаме надежда. И благоугодни на Бога не може да бждемъ, ако вѣра нѣмаме. И не можемъ добре да служимъ, ако Любовь нѣмаме. Щомъ ти липсва Любовьта, ще отсѣтствува и служението на Бога. Щомъ е слаба вѣрата ти, не

можешъ да бждешъ и благоугоденъ на Бога, и на хората не можешъ да бждешъ благоугоденъ. А щомъ нѣмашъ надежда, нѣма да знаешъ какъ добре да постѣпвашъ.

Та казвамъ сега, на всичките съвремени хора. Има три нѣща: Любовь за служение, Вѣра, за да бждете благоугодни (на Бога), и Надежда, - да знаятъ какъ да постѣпвашъ добре. Сега другото противоречие, въ което можемъ да се върнемъ, понеже у васъ установенъ е възгледътъ. Сега ще се яви едно противоречие: Че тогава ние не сме ли постѣпили съобразно съ Волята Божия? Не, не сме постѣпили. Богъ въ своето дълготърпение ни е търпѣлъ. Тогава азъ питамъ, ако сме постѣпили добре, отъ де тогава сме натрупали тия безбройни прегръшения, отъ които съвременитъ хора страдатъ. Отъ нерешението на закона. Онѣзи закони: Въ служението си Любовь нѣматъ, въ благостта си вѣра нѣматъ, а въ постѣпките си надежда нѣматъ. Ако вие сами се преценявате, вие правите една погрѣшка. Вие ходили ли сте при единъ виденъ професоръ по музика, който има изтънчено ухо? Той слуша единъ оркестъръ. Може сто души да има въ оркестъра, и той има толкова изтънчено ухо, че единъ инструментъ, може първа цигулка, втора или трета, ако направи една малка погрѣшка, той веднага усѣща. Може нѣкой трамбонъ или нѣкой не е взѣлъ вѣрно тона, веднага ухото му усѣща. Азъ като слушамъ, даже не забѣлзвамъ, че има погрѣшка. И ние съ нашето знание, ако идемъ при една комисиия въ другия свѣтъ, най-малко сто години има да чакаме, за да ни взематъ за кандидати. Да влѣзешъ да свиришъ въ единъ Божественъ оркестъръ.

Та двама китайски мъдреци се състезавали. Та ги изпиталъ единъ бѣденъ човѣкъ. При първия мъдрецъ той ходилъ 99 пѣти, и той все му помагалъ като че за пръвъ пѣтъ отивалъ. А при другия мъдрецъ като отишълъ 19 пѣти, той му казалъ: Прекали го. И бѣдниятъ му казалъ: Ти не си толкова мъдъръ, колкото другия. Азъ 99 пѣти ходихъ при него, и той не ми каза, че го прекалихъ, а при тебе като дойдохъ 19 пѣти, ти казвашъ, че азъ го прекалихъ.

Та всички вие сте като китайския мъдрецъ при 19 пѣтъ казвате: Прекали го вече! Азъ не ви казвамъ, ние въ себе си казваме. Дойде единъ човѣкъ при насъ, че като ти говори, говори нѣщо, че като излѣзе, ти казвашъ: Прекали го вече. Въ себе си казвашъ това. Азъ не говоря за онова. Това е човѣшкото естество. Казвашъ: Прекали го малко. Азъ казвамъ, слушай, ти седнешъ и на Господа мърморишъ, мърморишъ: Жена ми, децата ми, туй нѣмамъ, онова нѣмамъ, а Господъ те търпи. И хиляди години те търпи! Ти за нищо и никакви работи молишъ се, молишъ, и после, казвашъ: Господи, помилвай ме! Казва Господъ: За какво да те помилвамъ? Казва Господъ: Лука пакъ го препържи днесъ; За препържения лукъ ли? Азъ считамъ препържения лукъ... Сега, запримеръ, азъ какъ гледамъ на нѣщата. Идатъ нѣкои и ми разправятъ: Не зная какви сж станали тия Изгрѣвчани. Много одумничество има у тѣхъ. Постояно ми казватъ. Рекохъ, тѣ се готватъ за бѣдеши кореспонденти, видни такива кореспонденти на вестници, та сега ходятъ осведомяватъ се. Че тѣй, за кореспонденти се готвятъ. И казвамъ, понеже се готвите за кореспонденти, гледайте всичкитъ ви сведения да бѣдатъ вѣрни. Като

одумваме единъ човѣкъ, ние го правимъ знатенъ. Никой не е знаелъ за него, ще го одумватъ, и той ще стане знатенъ. Нали казватъ за праведния Йовъ, че като билъ богатъ, и като пострадалъ и като осиромашалъ, и ималъ голѣми язви, и се завѣдили червейчета, които сж му помагали, като сж яли гнойнитъ рани. И като отивалъ нѣкой бѣденъ просякъ при него, той му давалъ червейче, и червеятъ се превръщалъ на злато. Злато ставало всичко. Та всичко било добро и за просяцить, и добро било за Йовъ. Че Йовъ се освобождавалъ отъ червеить, а тѣ имали злато. Та нашить червеи, които ни безпокоятъ, като дойде нѣкой просякъ, дай му едно червейче.

Сега важното е, че трѣбва да се учимъ да превеждаме. Трѣбва ни една наука за превеждането. Нали въ математиката има редъ правила за превеждане на разнитъ дробѣ къмъ еднакъвъ знаменателъ. Трѣбва да имаме една основна мѣрка.

И тогава мѣрката е такава: Всѣкога когато правишъ нѣщо, и си недоволенъ отъ себе си, ти се намирашъ въ човѣшкия порядъкъ; всѣкога когато правишъ нѣщо, и си доволенъ отъ себе си, ти се намирашъ въ Божествения порядъкъ. Доволство и недоволство, това показва двата порядъка: Божествения и човѣшкия. Щомъ се обезвѣрявашъ, ти си отъ човѣшкия порядъкъ; щомъ се усилюва вѣрата ти, ти си въ Божествения порядъкъ; Щомъ отслабва Любовта ти, ти си въ човѣшкия порядъкъ, щомъ се усилюва Любовта ти, ти си въ Божествения порядъкъ. Туй сж порядъци, това сж полюси. Туй трѣбва да го знаете. Щомъ осиромашавате, вие сте въ човѣшкия порядъкъ, щомъ обогатявате, вие сте въ Божествения порядъкъ. Азъ вземамъ нѣщата забогатяване. Трѣбва да има едно истинско

забогатяване въ свѣта. Та на онѣзи бѣднитѣ, ще кажешъ, не на бѣднитѣ хора, не тази бѣднотия отъ нѣкои нѣщастия, ама този честния човѣкъ, справедливия човѣкъ, той не иска отъ баща си никакъ да му остави богатство, което е крадено чрезъ насилие и натрупано така. Казва: Азъ не искамъ това. Той иска нѣщо самъ да спечели по единъ честенъ и справедливъ начинъ. Има честни хора, синове, които не искатъ нищо да спечелятъ чрезъ неправда. Тѣ сѣ сиромаси. Казватъ: Ние ще спечелимъ сами богатство.

Та сега и вие всички трѣбва да се откажете отъ всички ония лъжливи възгледи на живота, които ви свързватъ съ човѣшкия порядъкъ на нѣщата. И ви внасятъ нещастия въ сегашния животъ. А да се свържите съ Божествения порядъкъ. И туй е най-лесното.

Сега на мене нѣкой пѣтъ нѣкой ми каже: Ама ти не си толкова добъръ, колкото говорятъ хората за тебе. - Е, казвамъ, да излъземъ на КОНКУРСЪ, нали азъ съ тебе? Да излъземъ на конкурсъ, нѣма нищо. Въ какво седи, че хората за менъ мислятъ добре? Каквото хората мислятъ, то е тяхна работа. Нѣмамъ нищо противъ. Азъ какво може да мисля за мене? То е моя работа. А какво може да мисли Богъ за мене, то е Негова работа. Сега азъ искамъ да имамъ мнението на Бога. Най-първо какво Богъ мисли за мене. После, на второ мѣсто, какво азъ мисля за мене, и най-после, какво хората мислятъ за мене. Но вземамъ какво Богъ мисли за мене? И виждамъ азъ дали съмъ правъ. После азъ какво мисля за себе си, и най-после, хората какво мислятъ за мене? И ако нѣкой човѣкъ намѣри нѣщо

върно, казвамъ: Правъ е този човѣкъ. Много пѣти седя и казвамъ: И азъ да съмъ, така ще мисля.

Тогава и азъ по нѣкой пѣтъ си правя джумбюшъ. Дойде нѣкой при менъ и иска пари назаемъ. Азъ му казвамъ: Обичашъ ли да ми донесешъ малко вода? Той погледне, мисли: Какъ ще взема билника, да донесе вода? Казва: Нѣма ли нѣкой, който да донесе вода? Не, искамъ да видя, може ли да донесешъ вода? Той сега ме критикува, че азъ не съмъ искалъ да му услужа. Казвамъ: Азъ ти искамъ много малка услуга, и понеже ти ни си готовъ да донесешъ малко вода, тогазъ по сѣщия законъ и азъ не мога да ти дамъ пари на заемъ. Менъ ме е срамъ да ти дамъ, че какво ще кажатъ хората? Той е банкеринъ и заема на хората пари. Азъ нарушавамъ своята честъ. Щомъ му дамъ пари, подразбирамъ, че вземамъ пари. А щомъ вземашъ, утре ще почнешъ да ме избѣгвашъ по улицитъ, и ще почнешъ да ме лъжешъ. Пъкъ ти се свенишъ тукъ за вода да донесешъ.

Та ще се съпоставите на една самокритика: Турете си Тритъ Правила: Какво Богъ мисли за васъ, и вие какво мислите за себе си, и какво мислятъ вашитъ ближни за васъ? Това сѣ три нѣща, които ще внесатъ едно вжтрешно разнообразие вжтре въ живота ви. И по нѣкой пѣтъ и доброто мнение на хората лесно може да се добие. Азъ зная човѣшкитъ възгледи. Доброто мнение на хората всѣкога може да имате. Едина бѣдѣнъ човѣкъ, който мисли, че хората сѣ лоши, занесъ му единъ чуваль брашно, занесъ му това, онова, и като идешъ 3, 4 пѣти и все му носишъ нѣщо, ти ще станешъ въ очитъ му добъръ. Направи услуга комуто и да е, и веднага хората ще иматъ добро мнение къмъ тебе. Щомъ не правишъ услуга, хората ще иматъ лошо

мнение. И прави сж. Направи на човъка една малка услуга, този човъкъ е доволенъ.

Сега най-гольмата мъчнотия въ живота е, човъкъ да угоди на себе си. Нъма по-мъчна работа отъ това. И знаете ли защо става това, че човъкъ не може да угоди на себе си? Ти си недоволенъ отъ хората. Но туй недоволство е отъ самия тебе. Ако малко те обичать, недоволенъ си, много те обичать, пакъ си недоволенъ. Но отъ кжде ще знае този вжншния човъкъ, какъ да те обича? Каква е мърката на Любовта? Нъкой казва, или малко ще обичашъ или много ще обичашъ. Тукъ се изисква голюмо изкуство. Не знаемъ мърката на Любовта. Любовта е едно цвѣте, нъма да го поливашъ отъ високо. Защото ще изкарашъ пръстътъ навънъ. Азъ съмъ гледалъ онъзи жени, които обичать цвѣтята. Като турять малко вода, гледать цвѣтето, и после пакъ сипать малко вода. Азъ отъ тѣхъ съмъ се научилъ. Турять малко вода, чакать малко да попие, после, пакъ налѣе малко вода. Отъ тукъ-отъ тамъ полива. Азъ гледамъ и казвамъ си: Колко е умна тази жена: малко полива и чака, гледа, отъ тукъ - отъ тамъ полива. Азъ съмъ ги наблюдавалъ. И казвамъ: Колко сж умни, и азъ трѣбва така да направя. Като дойде нъкой е недоволенъ, азъ му капна една капка, и го гледамъ. Малко капвамъ. Той изведнѣжъ иска да му налѣя. Полѣя на едно мѣсто, после на друго, и пакъ гледамъ. Азъ отъ тази жена съмъ научилъ така да правя. И въ края на краищата той е единъ много добъръ методъ. И на васъ ви препорѣчвамъ: Наливайте по малко вода. Азъ съмъ доволенъ отъ себе си. Той сега се тревожи, пѣкъ азъ наливамъ малко, нищо да не падне отъ вѣнка. Че сжщото нѣщо направи Исусъ, като нахрани тия

хора, каза: Съберете трохитъ, нищо да не остане отвънка. И 12 коша събраха. Нищо да не остане. Така хубавитъ работи въ свѣта трѣбва да се събиратъ.

Сега при менъ като дойде нѣкой, азъ виждамъ единъ човѣкъ, който много обича да одумва. Вие казвате: Лошъ човѣкъ е. Много добъръ човѣкъ е този, който одумва. Защото този човѣкъ както обича да одумва, когато направишъ нѣщо лошо, и като му направишъ нѣщо добро, пакъ ще те одумва. И въ единия и въ другия случай той ще разправя. И като направишъ нѣщо лошо, той ще разправя, и като направишъ нѣщо добро, той пакъ ще разглася. Та казвамъ, много добъръ човѣкъ е този. Ама че Господъ защо търпи дявола? Отъ вашето гледище, защо го търпи. Че безъ да иска дяволътъ разнася доброто въ свѣта. И сега, хайде, да не говоримъ за дявола, защото ще го повикаме и него. Той е тукъ отъ вънка, но като почнемъ да говоримъ, заради него, ще отворимъ вратата. Единъ день седя азъ и гледамъ единъ приятель така отъ вънка седи задъ прозореца, и иска презъ джамоветъ да слуша, какво говоря. Азъ седя, питамъ се, защо не влѣзе въ класъ, а така се напруга отъ вънка? Казвамъ, хубаво е, може да си усилва слуха. Единъ день идва при мене, казвамъ: Защо седишъ задъ джамоветъ, та се мѣчишъ? Че той ми разправя, казва: Не зная, хванала ме е една кашлица, че ме безпокои, та излизамъ отъ вънка, да не безпокоя другитъ.

Казвамъ, правъ е човѣкътъ. Питамъ го можешъ ли да чувашъ нѣщо? - Е, долавямъ нѣщо, тъй като си мърдашъ устнитъ все долавямъ нѣщо.

И тъй, всекога подържайте Любовта въ служението; подържайте Върата, за да бъдете благоугодни на Бога, и подържайте Надеждата си въ постъпките си. Защото всяка добра постъпка усилва Надеждата. А когато искаме да бъдемъ благоугодни на Бога, усилваме Върата. Благостта усилва Върата. Ти като мислишъ да послужишъ на някого, ти усилвашъ върата си. А за да усилишъ Любовта си, служи! Туй е сега, за да може Любовта да се прояви. И Върата и Надеждата тръбва да употребявате. Това е едно практическо приложение. Понеже Любовта, Върата и Надеждата ни сж потребни. Едно практическо приложение въ живота. Това сж новите нъща. Ако вие се научите какъ да прилагате Любовта, тръбва да служите. И какъ да прилагате Върата, за да бъдете благоугодни на Бога. И въ Надеждата, да бъдете - добри въ постъпките си. И конкурсния изпитъ ще го издържите. Тогава и на райската врата като отидете, ще ви попитатъ: Какъ сте служили? Значи, каква е Любовта ви? После, благоугодни ли сте на Бога? Това ще бъде за вашата вѣра. Каква е вашата вѣра? И после, дали сте постъпили добре съ вашите ближни? Какъ сте постъпили спѣмо тяхъ? Значи, каква е вашата Надежда? Щомъ сте изправни, веднага ще ви приематъ, и ще ви позволятъ да влѣзете. Това е вашиятъ паспортъ, съ който може да влѣзете, и да имате достъпъ въ Невидимия свѣтъ. И да може да живѣете тамъ колкото време искате. И да си излѣзнете, когато си искате. И да дойдете на Земята, когато си искате. А щомъ тия три нъща не сж турени, не сте ги придобили, тогава ще останатъ тамъ на особено мнение, и ще ви държатъ на вратата. Азъ вѣрвамъ сега, че

всички вие тия три нъща ще ги турите, и вие ги имате предъ видъ.

За усиление на Любовта си, усиливайте служението си; за усиление Върата си, трѣбва да усилявате благостта си; за усиление на Надеждата си, постъпвайте добре.

Нъкои искатъ да имъ се даде единъ методъ. Ето го: Постъпвайте добре за Надеждата си! Мисли добре за Върата си; служи добре за Любовта си! Туй сж начини за усиление тия чувства. И тогава животътъ става сладъкъ и по-веселъ.

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка!

На поляната направихме всички упражненията си!

6. 30 ч. с.

Ликвидация съ стария животъ и приложение на новия

12-то Неделно Утринно Слово

21.02.1937 г. 5 ч с. Бодро приятно време.

Изгрѣвъ.

Нарядъ. Добрата молитва. Хвалата. Молитва на Царството.

Ще ви прочета частъ отъ 12 глава отъ Евангелието на

Йоана, отъ 1 - 25 ст.¹⁰

Въ Начало бѣ Словото.

Когато нѣкоя майка отива въ града, децата не знаятъ, какво ще купи майка имъ. Но все - таки тѣ очакватъ нѣщо. Умнитѣ деца очакватъ, но какво и тѣ не знаятъ. Тайна е това за децата. Онова, което майката ще донесе, тя е опредѣлила. Тя има прѣдначертанъ планъ, какво трѣбва да донесе. Нѣкои казватъ, че трѣбва да се пазимъ отъ еднообразие, и отъ желание да знаемъ всичко. Отъ тѣзи две нѣща трѣбва да се пазите. Не искайте да знаете всичко. Защото пророкътъ казва, че и за Господа има нѣща, които Той не знае. Защо? - Защото Господъ казва, че и на умъ не му е дохождало това, което пророкътъ е казалъ за Господа. Много голѣми пророци казватъ, че Господъ е казалъ така или иначе, но Господъ казва, че тия пророци сѣ казвали нѣща отъ името на Бога такива, каквито и на умъ не Му е дохождало. Има нѣщо погрѣшно въ това, когато човѣкъ иска да знае всичко. Нѣкой мисли, че всичко знае, но

всезнанието зависи отъ Истината. Отъ лъжата нѣма какво да знаешъ, тя не дава знания. Какво нѣщо е лъжата? Споредъ Догорова лъжата произлиза отъ лижене. Човѣкъ може да лиже една капка медъ или една капка млѣко. Когато на котката дадете хлѣбъ, ако е гладна, не яде, но дадете ли и млѣко, тя го оближе. Трошицата хлѣбъ седи предъ нея, тя не я пипа, но къмъ млѣкото има известно разположение. Като го намѣри, веднага го излизва.

Сега, какви трѣбва да бждемъ ние? Ние трѣбва днесъ да бждемъ такива каквито сме. Какви трѣбва да бждемъ днесъ? Днесъ нѣма да бждемъ такива, каквито сме били вчера, нито такива, каквито ще бждемъ следъ една година. Днесъ трѣбва да бждемъ нѣщо съвсемъ друго. Когато посѣте една ябълкова семка, тя нѣма да излѣзе като крушата. Тя ще излѣзе ябълка, но трѣбва да бжде доброкачествена. Ако посѣте нѣкоя лоза, или череша или слива, все лоза, череша или слива ще излѣзе. Сливата, запримѣръ, казва: Азъ нѣма да бжда вѣчно слива. Да, нито слива ще бждешъ, нито череша, нито трѣнъ вѣчно ще бждешъ, но и човѣкъ, въ тази форма, каквато днесъ имате, нѣма да бждете. Ти ще се изменишъ. Като ангелъ ли ще стана? Нѣщо повече отъ ангелъ. Ангелитѣ сж на деветъ степени. Нѣкой иска да бжде като херувимитѣ, или като серафимитѣ. Знаете ли, какви сж образитѣ на херувимитѣ и на серафимитѣ. Когато стигнешъ до нѣкой херувимъ или серафимъ, ти ще се превърнешъ на прахъ и пепель. Ти ще изгоришъ отъ него. Недосегаеми сж ангелитѣ и серафимитѣ. Тѣ сж Божествень огънь, който изгаря всичко. Нѣкой иска да стане херувимъ или серафимъ. Той не знае, че по този начинъ ще донесе най-

голъмитъ нещастия на хората. Ти не можешъ да живѣешъ тогава при хората, нито хората ще могатъ да живѣятъ при тебе.

Сега, въ тази мисълъ има една отрицателна страна. Така и въ тълкуване на Писанието има една опасностъ, която зависи отъ ограниченитъ разбирания на хората. Защото всѣки, който коментира иска да каже нѣщо ново. Новитъ нѣща сж преповторение на старото: Да бждемъ добри, да се обичаме, да имаме почитание къмъ баща си, честни да бждемъ. Това сж изтъркани думи. Сегашнитъ хора казватъ: Не ни говорете за това, друго нѣщо ми говори. Нервирамъ се като ми говоришъ такива работи. Като искамъ да му кажа нѣщо отъ Истината, казвамъ му: Имамъ една малка колибка въ планината, направена отъ дъски. При колибката имамъ една кошара за овцетъ. Правя сирене. И следъ това дошло едно малко дете, което запали колибката. Той се итнерисува и ме слуша. Продължавамъ: Въ това време една млада мома, съ бакърче въ ржка, видѣла това, донесла вода и изгасила колибката. Ахъ, колко е умна тази млада мома! Азъ говоря на този човѣкъ за Истината. Той веднага ме запитва: Чия дъщеря е тя? Интересува се той отъ младата мома.

Сега, като слушате, и на васъ дотѣгватъ нѣщата. Истината да ви се говори нѣщо религиозно. Оставете вашата религиозностъ. Религиозността не е много съдържателна дума. Като се разболѣе, всѣки човѣкъ става религиозенъ. Потекатъ му лигитъ - това е религия. Това е религиозностъ външна, но безъ вътрешно съдържание. Отъ лига става думата „религиозенъ”. Нѣкои ще кажатъ: Не се подигравайте съ религията! Съгласенъ съмъ. Като кажа на единъ човѣкъ, че ще му платя изобилно,

той има въра въ мене. Дойде, работи ми, и азъ му дамъ петъ лева. Това не е ли лига? Въ първо време той мисли, че го опитвамъ. Но ако му дамъ една почтена сума, той вижда че оценявамъ труда му. Той казва: Ти ми плащашъ по-добре отъ другитъ.

Сега, за насъ важно въ живота е онова, което ние възприемаме. И всъки день Невидимиятъ свѣтъ ни изпраща блага, отъ които иска да се ползуваме. Ти станешъ сутринъ и започвашъ да мислишъ като дете. Ама азъ не искамъ да бъда дете. Обаче, растешъ, ставашъ все по-възрастенъ, започвашъ да мислишъ добре. Ставашъ проповѣдникъ. Това е най-високото положение, до което човѣкъ може да достигне, което положение наричатъ..... ционно положение. Англичанитъ го казватъ „Клай - Максъ”. И като стигне човѣкъ до най-високата точка, постепенно започва да слиза надолу. Отъ младини слизашъ къмъ старини. Като направишъ погрѣшка, оправдавашъ се, защото си въ младини. Казвашъ: Дете съмъ още. Казватъ и други. Дете е, не разбира нѣщата, невежа е. И каквито погрѣшки направи малкото дете, всички го оправдаватъ. Когато детето на първата година прави погрѣшки, всички казватъ: На това дете не може да се изисква нѣщо много. Майката всичко му прощава. Но като стане на 10 - 12 години, тя не му позволява вече да прави погрѣшки. Тя казва: Ти не си дете. И това, което детето е правило въ първитъ години, после не му се позволява. Най-после човѣкъ дойде до старини, стане на 80 - 120 години, тогава още повече не му се позволява да грѣши? Какъ ще изживѣе тѣзи 120 години? Четири години сте при майка си, въ люлка, въ количка ще те

возятъ. Това е особено училище. Ще минавашъ отъ ръце въ ръце. Следъ това четири години ще ходишъ въ забавачница. Четири години въ отдѣленията, ставатъ 12 години. Имате осемъ години въ прогимназията и въ гимназия, ставатъ всичко 20 години. Следъ това четири години въ университета, всичко 24 години. И най-после се ожените. Тръбватъ ви 30 години. Това е пакъ една специфична работа. Университетъ е това. На днешнитъ деца сж нужни 30 години, докато ги отгледате и изучите. Цѣли 15 години ви сж нужни, докато ги ожените и настаните. Следъ това трѣбватъ още 15 години за внучетата. После още 15 години за разходки тукъ и тамъ. И колко още години ще ви останатъ 120 години? Какво ще направите презъ тѣзи последни години? Нѣма да усѣтите, какъ ще стигнете тѣзи години и ще видите, че нищо не сте направили. Единъ день похлопатъ на вратата ви, донесатъ единъ отворенъ пликъ ще ви кажатъ: Кажете на господаря да излѣзе. Чуваме, че не си гледалъ работата, както трѣбва. Толкова години е заповѣдвалъ само тукъ и тамъ, ке е постѣпвалъ умно. Така човѣкъ изгубва службата си на Земята и се връща въ онзи свѣтъ. Тамъ вече ще видятъ, каква нова служба могатъ да му дадатъ. Ще видятъ, за какво е готовъ. Стариятъ казва: Азъ отивамъ вече, предавамъ службата си. Той ще намѣри нѣкого, когото обича, да го остави за свой замѣстникъ.

И до днесъ, както виждамъ, мнозина отъ васъ уреждатъ въпроситъ на Земята. Нѣкои отъ васъ още не сж свършили университетъ. Други дошли само до гимназията. Нѣкои - само до прогимназията. Нѣкои сж въ университета, който трае 35 години, обаче, още не сж отгледали децата си. Нѣкои още не

сж оженили децата си, не сж ги наредили и т. н. И следъ всичко това започвашъ да сждишъ другитъ хора, искашъ да знаешъ, какъ тѣ живѣятъ. Не е проста работа да познаешъ човѣка. Какъ можете да познаете пѣвеца? Че пѣвецътъ трѣбва да пѣе, а за да пѣе той трѣбва да се предразположи. Ако обичамъ пѣвеца, а при това искамъ да пѣе, азъ трѣбва да го предразположа. Не мога ли да го предразположа, той ще каже, че не може да пѣе. Защо не е разположенъ? Понеже не съмъ успѣлъ да го предразположа. Ако пъкъ му платите една крупна сума, той ще пѣе. Та пѣвцитъ и свирцитъ сж нуждаятъ отъ Любовь, искатъ да бѣдатъ обичани. Единъ американски милионеръ слушалъ за единъ виденъ артистъ отъ Европа. Той отишълъ въ Америка да дава концертъ. Милионерътъ искалъ да чуе този виденъ артистъ, но закъснѣлъ съ три часа и не могълъ да го чуе. Американецътъ не могълъ да дочака другъ концертъ, затова отишълъ въ хотела, дето билъ артистътъ, който се готвилъ да си лѣга. Казва му милионерътъ: Азъ закъснѣхъ, пропуснахъ концерта ви, но искамъ да чуя вашето свирене. Не съмъ разположенъ сега, азъ си лѣгамъ вече. Хиляда долара ще ти дамъ. Не искамъ. Още 500 долара ще ти дамъ. Добре, сега ще дойда. Значи, при 1500 долара се съгласилъ да свири. Американецътъ го слуша. И най-после казва: Ще ти дамъ още една сума, да ми дадешъ цигулката си, и азъ да ти посвирия малко. Американецътъ свири на цигулката, иска да види, какво ще каже видниятъ артистъ за неговото свирене. Той искалъ да чуе отъ този артистъ докжде е стигналъ, може ли да излѣзе отъ него виденъ цигуляръ.

Понѣкога и вие мязате на този цигуларь, който е свършил вече концерта си, и е готовъ вече за лѣгане, но идва единъ отвѣнъ, иска да му свирите. Вие вече сте готови да си лѣгнете, а той иска да му свирите. Щомъ иска да ви даде пари, вие можете да му свирите. Важно е, че въ живота има, има много работи, които не трѣбва да бѣждатъ явни, защото сѣ въ процеса на своето развитие. Много нѣща въ човѣка трѣбва да останатъ въ тайна, докато узрѣятъ Казвате: Нека се знаятъ нѣщата. Не, нѣщата трѣбва да станатъ знайни, само когато узрѣятъ напълно. Кой изважда зеленитѣ плодове на пазаря? Една мисль, която не е узрѣла още, трѣбва да седи на дървото да зрѣе. Всѣко чувство, което не е узрѣло, трѣбва да седи на дървото. Всѣка постѣпка, която не е узрѣла още, която не се е оформила, трѣбва да седи на дървото, докато узрѣе. И най-после, не води малкитѣ деца при дърветата да имъ показвашъ незрѣлитѣ плодове да не ги туряшъ въ искушение. И себе си не поставяй въ това положение. Има нѣща, които могатъ да изкусятъ и васъ самитѣ въ даденъ случай. Ако ви заведатъ въ мѣстность, дето има диаманти, и погледнете тукъ или тамъ, все ще се роди у васъ едно желание да си вземете за споменъ малко отъ тия диаманти. А това е забранено. Отивашъ си, но трѣбва да знаешъ, че четири очи те следятъ да не вземешъ нѣкой голѣмъ диамантъ съ себе си.

Та казвамъ: Ние сме останали въ едно положение, предъ една опасность, че се спираме все предъ миналото. Казваме: Какво бѣхме едно време. Може да е било по-добре, а може да е било и по-лошо. Две мнения има за това. Единъ старецъ на около 84 години, но малко щеславенъ, като дошълъ до единъ

голям трап, казал: Едно време азъ прескачахъ такива трапове. Той се засилилъ, но хопъ - трапа. Той си помислил, че има отвънъ хора, които го видѣли, като падналъ и си казал: Така ли бѣше едно врѣме? Какъ прескачахъ такива трапове? Но като излѣзълъ вънъ отъ трапа и видѣлъ, че никой нѣма около него, казалъ си: Както бѣше едно време, така е и сега.

Преди нѣколко дѣня виждамъ единъ нашъ братъ, около 46 - 50 годишенъ иска да подигне единъ чувалъ, който тежи около стотина килограма. Като видѣхъ, че е самъ, казвамъ му: Няма ли двама братя да ти помогнатъ? Нѣма нужда отъ братя да ми помагатъ, азъ самъ мога. Като го дигна на гърба си малко се залюля, но го донесе на мѣстото, дето трѣбваше. Казвамъ: Този човѣкъ е като Данъ Коловъ. Макарь и възрастень, този братъ можа да свърши работата, каквато и млади ни могатъ да свършатъ. Каво показва това? Че той има сила въ себе си. Той може да носи товаръ отъ 80 - 100 килограма. Следователно, всѣки човѣкъ ще бѣде поставень на такъвъ изпитъ, на такива изпитания, съ които да изпитватъ силата му. Често съмъ виждалъ братя и сестри, които проповѣдватъ: Това да направимъ - онова да направимъ. Гледамъ нѣкой турилъ на гърба си единъ малъкъ чувалъ едва 30 - 40 килограма товаръ, но отъ очитъ му текатъ четири реда сълзи. Казвамъ: Този братъ има малка сила, понеже отъ малкитъ изпитания вече той отпада духомъ. Той е вече не разположенъ, плаче. Мене ме интересува плача. Азъ малко хора съмъ срѣщалъ, като плачѣтъ, да ми е приятно. Казвамъ на нѣкой, който не знае да плаче: Приятель, ти не знаешъ добре та пѣешъ. Като плаче човѣкъ, плачѣтъ може да се уподоби на музика. Като плаче нѣкой, приятно ти е да го

слушашъ, той плаче меко, приятно. Той изпитва противоположностъ въ чувствата, едно щеславие. Той обиденъ, какъ Господь да не му обърне внимание. Той казва: Толкова време вече, какъ се моля, нито хората не ме оценяватъ, нито приятелитъ ми, нито моитъ близки - жена ми, децата ми. Той плаче, защото станалъ за посмъшище на хората, смачкалъ се фасонътъ му. И редъ още работи изброява, които го смущаватъ и каратъ да плаче. Цълъ битъ - пазаръ е въ него. Той се оплаква, а пъкъ азъ изучавамъ отъ плача у хората, кой доколко е музикаленъ. Още като хлопа нъкой на вратата, азъ знаа, докъде е достигналъ. Ако нъкой хлопа силно на вратата, това показва, че той не е музикаленъ. Той е много сприхавъ човѣкъ. Такъвъ човѣкъ азъ го наричамъ „султанъ - чорбаджия”. Тогава азъ се запитвамъ: Какъ бихъ чукалъ на вратата на човѣка? Следъ това доде другъ, съобразява, седи, чака, мисли, колко пѣти да чукне. Нъкога нъкой хлопа само единъ пѣтъ. Казвамъ: Не, нѣма да отвори. Другъ хлопа два пѣти. Това значи, може да му се отвори, а може и не. Три пѣти, ако хлопне това е положително число. Ако хлопне четири пѣти, той е вече безъ всѣкакво съмнение. Така чета азъ и правя своитъ заключения. Когато нъкой тропне единъ пѣтъ и си каже: Не, нѣма да ми отвори, и азъ не му отварямъ. На два пѣти, има колебание. На три удара, е положително увѣренъ, обаче, ни четири хлопания, той вече е безъ всѣкакво колебание. Ставамъ вече. Тѣй щото, докато се хлопа веднѣжъ, азъ все седя. Пакъ веднѣжъ хлопне - пакъ седя. После той ме срѣща и казва: Азъ хлопнахъ три пѣти на вратата Ви. Не си знаелъ, какъ да хлопашъ. Питамъ го - колко пѣти хлопа? Много пѣти. Но този човѣкъ е пестеливъ,

не хаби енергията си. Иска отъ едно тропане да разбере нъщата, да му се отвори. И духоветъ постъпватъ по сѣщия начинъ. По хлопането на духоветъ се знае, кой какъвъ е. Когато единъ духъ запита за нъщо, той удря само веднъжъ. Съ това иска да каже, че не може да стане никаква работа. Като похлопа два пѣти, той иска да каже, че тази работа може да стане, а може и да не стане, зависи отъ редъ условия.

Та казвамъ: Въ всички нъща вие трѣбва да имате една опредѣлена цель. Сега единъ день между младитъ и имъ давамъ една формула, какъ да се обръща внимание на малкитъ работи. Тъ сѣ свършили университетъ, а азъ ги питамъ една детска работа: $a+b$, на колко е равно? Тъ казватъ, че $a+b$ може да е равно пакъ на $a+b$. Обаче, нѣкои веднага корегиратъ, че има една формула за случая: $a+b=c$. Питамъ единъ братъ, дали е така, но той казва, че това може да е така само при единъ случай, а именно: ако $a+b=2$. Той казва, че $a+b=a$ по b . Две плюсь две е равно на две по две. Защото две плюсь две е равно на четири и две по две пакъ четири. При другитъ случаи съ числата, обаче, не е така. Защото петъ по петъ е 25, но петъ и петъ е десетъ. Даже и половината нѣма.

Та казвамъ: Всички вие сте учили и събиране, и изваждане, и умножение, и дѣление, а това сѣ методи и начини, чрезъ които можете да се освобождавате отъ много ваши несгоди. Има известни болести, които се лѣкуватъ съ изваждане, други - съ дѣление, трети - умножение. И ти трѣбва да знаешъ, коя болестъ съ какъвъ методъ да лѣкувашъ. Ако знаешъ, добре. Не знаешъ ли, ще му мислишъ. Знанието е потрѣбно да се освободимъ отъ много препятствия въ нашия животъ. И въ

Писанието е казано: „Безъ вѣра не можете да угодите на Бога.” Ако отивашъ при Бога и Му се молишъ безъ вѣра, нѣма да получишъ отговоръ. Защо Богъ слуша нѣкои хора, а други не ги слуша. Светията, кайто върши волята Божия, като се помоли на Бога, отговаря Му. Писанието казва: „Преди още да поискашъ нѣщо отъ Бога, Той ще ти отговори”. Нѣкой, и слѣдъ като произнесе много молитви, молитвата му не се приема. Имаме единъ примѣръ въ Стария Заветъ за онѣзи 400 пророци, които се молиха на Ваала, но цѣлъ день се молиха, никакъвъ отговоръ не получиха. Тогава пророкъ Илия взе да имъ се надсмива, като казваше: Молете се още, викайте силно, може вашия Господъ да е заспалъ. И като не получиха отговоръ, тогава Илия се обърна къмъ Господа, помоли се, и не се мина много време, огънь слѣзе отъ Небето и изгори жертвата, която бѣше турена на жертвеника. И следъ това, отъ голѣма ревностъ Илия изкла всички тия лъжливи пророци. Ако вие бѣхте на мѣстото на Илия, какво бихте направили? Запримѣръ, какъ можете вие да извадите, пророцитъ, които се криятъ въ главитѣ ви? Вие не ги знаете, какъ се казватъ, но има такива лъжливи пророци въ видъ на въшки, а други въ видъ на бълхи. Като ги извадите съ гребенъ отъ главата си, какво правите съ тѣхъ?

Какво направилъ единъ американецъ съ бълхитѣ? Той събралъ около 50 - 60 хиляди бълхи, турилъ ги е подъ едно стъкло и започналъ да ги възпитава. Той така ги възпиталъ, че ги раздѣлилъ на взводове, на дружини, на полкове, на дивизии, заповѣдалъ имъ да маршируватъ, и тѣ го слушали. Като постигналъ това, започнали американци отъ всички краища да се стичатъ при него, да видятъ военната тактика на

бълхитъ. Единъ религиозенъ човѣкъ, докторъ Бъкли отишълъ да види, какъ маршируватъ бълхитъ. Той си казалъ: Ние проповѣдваме на хората толкова много, но тѣ не ни слушатъ, а този човѣкъ е успѣлъ да заповѣда на бълхитъ, и тѣ го слушатъ. Знаешъ ли, кой съмъ азъ, казалъ докторъ Бъкли? Азъ съмъ докторъ Бъкли, редакторъ на единъ вестникъ, но и азъ се чудя на това постижение. Както виждамъ, този човѣкъ е намѣрилъ законитъ, по които бълхитъ могатъ да се подчиняватъ, и тѣ го слушатъ. Той казва на бълхитъ: На мѣсто да ходите подъ ризитъ на хората, ходете тукъ и марширувайте. Та като ви гледатъ хората, да знаятъ, че и въ васъ има изкуство. Докторъ Бъкли го запиталъ, какъ е научилъ бълхитъ да маршируватъ? Мжчнотията е само въ това да отучишъ бълхата да скача. Тя има навика да скача на заднитъ си крака. Веднѣжъ отвикнала се отъ този си обичай, останалото е лесна работа вече. Питамъ: Вие правили ли сте такъвъ опитъ? И азъ не съмъ правилъ опитъ съ бълхитъ, да ги накарамъ да еволюиратъ по този начинъ. Обаче, нашитъ мисли, нашитъ неестествени желания можемъ да ги накараме да слушатъ като бълхитъ. И ако това не е възможно за васъ, тогава, какво бихте могли да направите съ тия ваши неестествени желания и мисли? Понѣкога вие седите и правите редъ неестествени движения. Много неестествени постѣпки се дължатъ на нѣкои неестествени мисли и желания у васъ. Нѣкой пѣтъ се бутнете тукъ - тамъ. Едни отъ тѣзи движения сѣ красиви, а други - не сѣ красиви. Понѣкога ние сами си създаваме нещастия отъ тѣзи движения, или отъ произнасянето на известни думи ние си причиняваме нещастия. Нѣкои думи сѣ магически.

Понѣкога ти бръщолевишъ, кажешъ една дума, съ която произвеждашъ единъ нежелателенъ резултатъ. Ние си имаме нашъ подписъ и мислимъ, че не е толкова опасно да се подпишемъ нѣкъде. Но ако единъ царъ подпише каквото и да е, и си играе съ своя подписъ и го остави нѣкъде, знаете ли, какво претѣпление може да се направи съ този подписъ? Това е много опасно. Царѣтъ пази подписа си. Така и вие, подпишете се нѣкъде и оставите подписа си, но може да дойде нѣкой, да напише нѣщо надъ подписа ви и да излѣзе, че дължите толкова и толкова. Какъ ще откажете това, когато подписътъ ви седи отдолу. Какъ ще докажете, че вие не сте се подписали подъ този дългъ? Има такива случаи въ живота ви много.

Сега въпросътъ се отнася до Лазара. Като го извади Христосъ отъ гроба, кѣде отиде той? На търговия ли отиде, докато бѣше въ гроба При посещението на Христа въ дома на Лазара, Лазаръ остана като гостъ да слуша Божественото учение. Той не отиде на никаква търговия. Та въѣки день, щомъ влѣземъ въ Божествения свѣтъ, ние виждаме толкова важни работи за сестритъ и за братята, и за младитъ и за старитъ. Колко работи иматъ младитъ, които вие даже не подозирате. На умъ нѣма да ви дойдатъ тия работи. Следъ това казвате: Ние прекарахме днешния день. Голѣмото богатство което днесъ Богъ изпраща отгоре, ще остане неизползувано. И благата, които сѣ изпратени, сѣщо оставатъ непожтнати. Единъ день, като разглеждахъ писмото си, виждамъ, че едно отъ писмата, което е писано отъ преди четири - петъ месеца, е останало забутано. Той ме моли въ

писмото си да му помоля за неговата възлюбена, която е болна, че да остане на Земята. Оттогава се минават четири месеца. Може би тя да е оздравяла, а може и да е умряла, а той ще се чуди, защо не съм му отговорилъ. Сега въпросътъ е, нали азъ всичко зная? Не, никакъ не зная тази работа. Дошълъ нъкой, турилъ писмото нъкъде и иска азъ да го намърямъ. Азъ го намърихъ, но късно вече. Една вечеръ намирамъ едно писмо неразрѣзано. Видѣхъ, че отъ времето, когато е било писано, сж изминали три - четири месеца. Чудя се, азъ ли съмъ получилъ направо това писмо, или другъ нъкой го е турилъ. Какъ мислите вие? Много такива писма има всѣки отъ васъ неразрѣзани и непрочетени. Представете си, че Господъ ви изпрати нъщо, а вие го оставите настрана, мислите за друго нъщо. Днешниятъ день ние сме на края на една епоха, дето всичко се топи, всичко старо се топи. Всички стари възгледи се топятъ, нъщо ново иде въ свѣта. Като се стопи този снѣгъ, тогава цвѣтенцата и хубавитъ работи отъ земята ще поникнатъ. Сега ние страдаме при тѣзи стари условия, но тия страдания сж добъръ признакъ. Страданието показва единъ новъ животъ, който започва да се проявява подъ почвата. Онѣзи малки цвѣтенца започватъ да растатъ при неблагоприятни условия, и ние страдаме, мислимъ, че нашиятъ животъ нѣма смисълъ. Ние още не сме дошли до смисъла на живота. Ние приготвяме сега условията на новия животъ. Единъ день ще постигнете всичко, което желаете. Вие искате да бждете като светията, но светията е човѣкъ, който гори и не изгаря. Светията е богатъ човѣкъ който никога не осиромашава; светията е уменъ човѣкъ, който никога не

оглупява; светията е човѣкъ, който никога не се разболява. Той може да носи болестъта се и безъ да се разболѣе. Дето и да турите светията, той отъ нищо не се цапа. Който бързо се движи и бързо мисли, той не може да се оцапа.

Сега вие се съблазнявате отъ малките работи. Българите отъ какво се съблазняватъ? Казва българинътъ, че трѣбва да яде печени кокошки, варени пуйки, печени агнета, печени прасета, баница: Всичко това е голѣма съблазнь за българина. Каква храна представя прасето? Клѣтките, които образуватъ прасето сж много нечисти. Като се наяде съ това прасе, човѣкъ възприема всички негови нечистотии. Голѣма е нечистотата, която получаваме чрезъ месото на прасето. Казвашъ: Прасенце ядохъ днесъ. Ялъ си нечистотиите на прасето. Много нечистотии има въ прасето. Като изхвърли чървата му навънъ, човѣкъ мисли, че е изхвърлилъ нечистотиите му. Много нечистотии още оставатъ у него. Растителната храна е по-чиста. Още по-чиста храна отъ растителната е „хлѣбътъ небесенъ”. Когато евреите напуснаха Египетъ, бѣха принудени да се хранятъ съ растителна храна. По необходимостъ станаха вегетарианци, но голѣмъ бунтъ причиниха тѣ на Моисея за месо. Тѣ искаха птици, месна храна. Казвахъ: Дотегна ни манната вече.

Сега, това, което азъ говоря, се отнася до учениците. Азъ вървамъ че ме разбирате. Казвамъ: Вие искате ли да бждете ученици? Евреите бѣха ученици, които Моисей учи дълго време. Но отъ време на време тѣ роптаеха, дигаха бунтъ, и Моисей казваше: Моите ученици не искатъ да възприематъ учението, ще ме убиятъ. Тѣзи ученици мислѣха, че много

знаятъ. Тъ бѣха възрастни ученици, но страдаха отъ това, дето мислѣха че знаятъ много. Тъ повикаха единъ отъ своитѣ пророци и го запитаха: Кажи ни право, да отидемъ ли въ Египетъ или не? Каквото Господъ ни каже, ще Го послушаме. И понеже Господъ имъ каза да не отиватъ, тѣ пакъ казваха, че искатъ да отидатъ. Не го повѣрваха, тѣ мислѣха, че той иска да ги лъже въ името Божие. Тѣ не повѣрваха на думитѣ му, и ришиха да отидатъ въ Египетъ.

Казвамъ: Кое е онова, което може да ви накара да вѣрвате, че нѣщо е вѣрно? Ако вашиятъ носъ е така силно развитъ, както моятъ, вие веднага по миризмата познавате, че е карамфилъ. Ако откъснете една роза и я помиришете, веднага вие можете да дадете и на вашитѣ близки да я помиришатъ. Който има силно развито обоняние, той веднага ще се съгласи съ васъ, че това е роза. Ако нѣма развито обоняние, не може да се съгласи съ васъ. Та като ви казвамъ нѣкои нѣща и ме разбирате, това показва, че обонянието ви е добре развито. Та когато нѣкой ви говори, или когато ученикътъ говори, или когато учителтътъ говори, всички нѣща трѣбва да се провѣрватъ. Не приемайте нещата безъ провѣрка. Ако не провѣрвате, вие не можете да ги разберете. Всѣка дума трѣбва да се провѣри, провѣрка се иска. Отъ провѣрката на нѣщата зависи бѣдещето на човѣка, което той гради въ себе си. Вие всѣки день градите бѣдещето си за хиляди години. Вашето бѣдеще щастие зависи отъ днешния день. Това, което днесъ внесене въ себе си, отъ него зависи вашето щастие. Вие говорите за Любовта на Бога, но правила ли сте опитъ, докъде е достигнала вашата Любовь? Не е въпросъ, че нѣмате

Любовь. Освен това, вие трябва да имате една определена идея за Бога. Защото, ако не разбирате Бога така, както азъ Го разбирамъ, ще се явятъ две противоположни схващания. Богъ абсолютно не търпи никаква лъжа. Той абсолютно не търпи лъжата. Той мълчи, но не оправдава лъжата. Каквото говорите, съприятеля си или съ когото и да е - никаква лъжа. Въпросътъ не е за хората, важно е да не допускате лъжата въ съзнанието си. Съзнанието ви трябва да бжде будно. Не се извинявайте. Защо не трябва да се извинявате? Защото не можете да растете и да прогресирате. Никаква лъжа не допусчайте въ себе си. Не казвайте, че сте направили погрѣшка и да търсите начинъ, какъ да се извините, но дръжте всѣкога съзнанието си будно. Човѣкъ не може да бжде благоугоденъ на Бога, ако допуска най-малката лъжа въ себе си, или най-малкитѣ невѣрни нѣща.

Казвамъ: Кои сѣ основнитѣ мисли отъ беседата? Четохъ ви 25 стиха отъ главата на Евангелието. Имаме единъ правовѣрващъ Юда, който мисли практически. Той казва, че излишно се излива маслото върху краката на Христа. То може да се продаде и да се помогне на беднитѣ. Но Христосъ казва: Не прѣчете на тази жена, тя го е направила това за деня на погребението ми. Сиромаситѣ всѣкога имате съ себе си, всѣкога можете да имъ помагате. Христосъ и Юда сѣ две мнения по въпроса. Юда мисли, че Мария е направила погрѣшка и трѣбвало да раздаде паритѣ отъ маслото за беднитѣ. Христосъ бѣше на друго мнение. Той казваше: „Който иска да уреди работитѣ си на Земята и да запази своя животъ, той ще го изгуби. А който пренебрегва живота си на Земята и не живѣе изключително за него, той ще придобие

вечния животъ”. Много пжти въ вашитѣ домове сж идвали ангелитѣ въ видѣ на просеци. Като не знаете, че тѣ сж ангели, казвате: Много ни безспокоятъ просецитѣ, беднитѣ и страдащитѣ хора. Не, като дойде нѣкой страдащъ при васъ, ако сте ясновидци, ще видите, че ни най-малко той не е обикновенъ страдащъ или просекъ. Той е единъ духъ отъ високо произхождение, който идва именно въ такава форма, за да изпита добрината ви. Той, ангелъ отъ Небето, който е чулъ нѣщо за васъ и иска да ви види. Като го видя, изведнѣжъ той започва да ми следи, какъ ще постѣпя съ него. Ти седишъ на единъ столъ, но дохожда нѣкой при тебе и ти му казвашъ: Заповѣдай. Обаче, не ставашъ отъ стола си. Ако си подчиненъ и дойде при тебе министъръ председателя или царя, ти виднага ще станешъ отъ стола си и ще го предложишъ на госта да седне. Значи, на богатия и на силния ти ставашъ и правишъ пжтъ, а на простия и на бедния не ставашъ. Защо? Нѣмашъ никакъвъ интересъ отъ този човѣкъ. Бедниятъ, простиятъ човѣкъ не е министъръ председателъ, не е никакъвъ голѣмецъ. Не, ти се лъжешъ, този простъ, беденъ човѣкъ е дигизиранъ ангелъ, който иде да те изпита. Като се върне на Небето, той ще даде единъ рапортъ за твоето поведение и ще те уволнятъ. Дойде ли въ дома ти и най бедния, стани, отстѣпи му стола си, кажи му да заповѣда. Следъ това седнете и вие. Вземете една поза, съ голѣмо разположение го приемете. Отъ коя страна трѣбва да го турите да седне? Отъ дѣсната си страна. Следъ това ще го запитате, какъ е и отъ де иде. А вие казвате: Дотегнаха ми тия бедни хора! Какъ мислите? Господъ ни изпитва чрезъ беднитѣ хора, каква

Любовъ имаме. Ние всеки день казваме: Дай господи! Това искаме, онова искаме отъ Господа. Единъ день Той изпраща единъ беденъ човѣкъ при тебе съ торбата си, да му дадешъ нѣщо. Има просеци, които носятъ две торби. Като напълни едната, той започва да пълни и другата. Едната е негова. Като започне да ги пълни азъ наблюдавамъ, коя първо започва да пълни, десната или лѣвата. Ако просекътъ напълни първо лѣвата, а после дѣсната, азъ зная вече, отъ коя категория просеци е той. Още като го видя, азъ зная, че това е изпитъ за мене, той иска да ме изпита. Питамъ го и азъ: Коя торба пълнишъ първо? Щомъ пълни първо лѣвата, азъ намирамъ, че той не постъпва право. Той пъкъ отъ своя страна ме пита: Ти какъ пълнишъ торбитъ си: Първо лѣвата, а после дѣсната или обратно? Този просекъ е едно предметно учение за мене. Който пълни първо лѣвата торба, това показва, че той обръща внимание повече на хорските работи: Кой какво казва за него. Че Господъ казва на човѣка да направи нѣщо, той не взема предъ видъ Неговите думи. Тѣхъ оставя настрана. Щомъ дойде до човѣшкото, той обръща внимание на него и казва: Кажете ми, какво се говори за мене между сестритъ и братята? Значи, отъ човѣшкото се интересува, но не отъ Божественото. Щомъ дойде нѣкой при тебе да ти предаде думитъ, които Богъ говори за тебе, казвашъ: Това не искамъ да го слушамъ. Тази сестра върва, че Господъ ѝ е казалъ нѣщо. Тя иска да ме омотае и започва да лъже. Мнозина обичатъ да полъгватъ за нѣкои работи, не предаватъ нѣщата точно. Много сж се опитвали да ме лъжатъ. Азъ не ги съдя, но виждамъ, че това, което казватъ, не е върно. Запримѣрь,

нъкой ще ми каже нъщо, но виждамъ, че астрологически това не може да бжде. То не може да бжде точно така, както, запримеръ, не може да каже нъкой, че се е родилъ въ седемъ часа, когато по всички негови белези и черти азъ виждамъ, че той се е родилъ въ четири часа. Всичко е точно определено. Човѣкъ не може да се роди всѣкога. Запримеръ, има случаи, че нъкой министъръ е роденъ, въ мартъ, другъ - въ априлъ, трети - въ августъ, четвърти въ септемврий и т. н. Не е произволно времето и месеца, когато ще се роди единъ министъръ. Сжщото се отнася и до обикновения човѣкъ. Разнитъ министри се раждатъ въ различни месеци. На сжщото основание всѣка наша мисль, всѣко наше чувство може да се роди само при дадени за него специални условия. Ако една мильль не е родена, когато трѣбва, вие трѣбва да се пазите отъ нея. Отивашъ, запримеръ, да говоришъ нѣкъде. Господъ те наблюдава, какъ говоришъ Истината. Спри се въ себе си и кажи: Това, което сега говоря, вѣрно лие, или не?

Като ви говоря на васъ, намирамъ една опасностъ. Азъ виждамъ, че нѣкои мои мисли могатъ да ви причинятъ малки страдания. Обаче, тия страдания иматъ смисль. Ако ви кажа, че сте много прости. Вие казвате: Е, отде знаешъ, колко знания имамъ? Знаете ли, каква опитностъ имате вие? Нищо не разбирате. Не, ако започна така да ви говоря, това е опасно за мене. Господъ не приема такова говорене. Каква трѣбва да бжде мисльта ми? Господъ не приема такива думи. Като говоря, азъ трѣбва да изнасямъ нѣщата такива, каквито сж, нито да ги увеличавамъ, нито да ги намалявамъ. Като говоря за другитъ хора, азъ си казвамъ: И азъ да съмъ на негово

мѣсто, ще постѣпя точно така, както и той постѣпва. Азъ зная, защо е посѣпилъ той така, а не иначе. Когато срѣщате човѣкъ, когото, вие обичате, вие постѣпвате съ него добре. Срѣщате ли човѣкъ, когото не обичате, не можете да постѣпите съ него много добре. Нѣкой отъ васъ е скѣрбенъ. Дойде нѣкой при васъ, иска да му услужите. Кажете му: Ти си дошълъ въ единъ моментъ, когато не мога да ви услужа. Какъ тѣй да не можешъ да ми послужишъ? Много естествено. Моята ябълка е узрѣла, имаше много зрѣли ябълки, но децата сж ги обрала и сега нѣма нито една ябълка на нея. Щомъ искашъ непременно да ти услужа, ще чакашъ цѣла година, отново ябълката ми да роди и тогава ще ти дамъ, колкото и каквото искашъ. Сега нѣмамъ нищо на дървото си, не мога да взема отъ никѣде заемъ. Отъ себе си трѣбва да ти дамъ нѣщо. Казвамъ му: Ще чакашъ. Така трѣбва да се разсѣждава. Следователно, и когато азъ отивамъ при нѣкои хора, сжщото имамъ предъ видъ. Тѣй щото, човѣкъ може да има всичкото разположение и желание да даде, но въ този моментъ не може нищо да даде. Има нѣща, които нѣкога лесно мога да направя, а нѣкога има нѣща, които не мога да направя.

Казвамъ: Нали искате да прогресирате, нали искате начини за работа. Тогава, пазете даденитъ правила, за да се развивате правилно. Казвате, понѣкога, че имате работа съ Господа! У Бога има една велика чѣрта, която всички трѣбва да имаме. Той обръща внимание на дребнитъ нѣща въ свѣта. На тѣхъ обръща голѣмо внимание, еднаква цена имъ дава, както на голѣмитъ. На дребнитъ нѣща Той никога не гледа съ пренебрежение. Той вижда всички нѣща: И малки, и голѣми -

и малката бубулечица вижда, и казва: Дайте ѝ място. Хората, обаче, не постъпват така. Богъ никого не съди. Христосъ казва: „Отецъ никого не съди.” Щомъ нъкой направи нъкаква погрѣшка, Той не съди никого, защото знае условията, при които хората живѣятъ. Нъкой пѣтъ ние се страхуваме отъ Бога, имаме понятие за него, както за човѣка. Той е великъ въ своитѣ схващания. Но когато Господъ намѣри, че разбирашъ нѣщата, но обичашъ да лъжешъ, тогава Той постъпва другояче.

Та казвамъ: Изключвайте живота! Предъ Бога съвършено никаква лъжа. Предъ себе си никаква лъжа и предъ ближнитѣ си никаква лъжа! Азъ говоря за вътрешното въ човѣка. То е свещеното у него. При лъжата човѣкъ може да направи такива погрѣшки, които мъчно се изправятъ. Азъ говоря за себе си, което разбира вътрешния животъ въ човѣка, а не външния. Азъ оставямъ външния животъ настрана. Вътрешниятъ животъ взимамъ - да се организира вътрешното въ човѣка. Това значи себе си. Азъ нѣма какво да питамъ нъкого, говори ли той Истината или не. Казвамъ на себе си: За тебе е необходимо да говоришъ пълната Истина. Като направишъ една погрѣшка, изправи я. Да изправяшъ погрѣшкитѣ си, това е въ реда на нѣщата. Не разправяй, че си направилъ една погрѣшка, но я изправи. Само така можете да бждете обичани. Все трѣбва нъкой да ви обича. Помнете: Любовта е винаги единъ подтикъ. Единъ човѣкъ може да бжде грѣшенъ и можемъ да го обичаме, понеже въ желанието на този човѣкъ има нѣщо добро. Той пѣшка, казва: Какъ ще се изправя? Той съзнава грѣха си, страда, а другъ цѣлъ фарисей - грѣшенъ, лицемеренъ, а мисли,

че има нъкакви добродетели въ себе си. Ти не можешъ да обичашъ такъвъ човѣкъ. Учителтъ всѣкога обича онзи ученикъ, който съзнава нѣщата и който обича да се учи. Нѣма учителъ който да не обича ученика, който съзнава положението си на ученикъ и обича да се учи. А ученикъ, който има превзети възгледи и мисли, че е достигналъ много нѣщо, самъ се спѣва. И това не е лошо.

Та сега първо ще видите, кѣде сте вие младитѣ. Нѣкои млади сте още въ забавачницата, други - въ отделенията, трѣти - въ прогимназията, четвърти - въ гимназията, въ университета, на специализация и т.н. Следъ това започнете сами да се възпитавате. Голѣма служба заемате. Защо? Започвате да мислите за женитба. Това значи заемане на голѣма служба на Земята. Да стане човѣкъ майка или баща, да възпитава децата си, той трѣбва да следва 30 години въ този университетъ. Следъ това синоветѣ и дѣщеритѣ ти ще кажатъ, че си простъ. Такива синове и дѣщери сѣмъ срѣщалъ много въ живота. Следъ като ги възпитатъ и отгледатъ родителитѣ имъ, тѣ казватъ че сѣ простѣ. Срещнахъ единъ день единъ въздържателъ и го попитахъ, отъ колко години е въздържателъ. Той ми каза, че баща му го научилъ да бѣде въздържателъ. Какъ те научи? Баща ми бѣше голѣмъ пияница и постоянно биеше майка ми. Като го гледахъ, втрѣсна ми се пиянството. Отъ тогава намразихъ пиянството и отъ тамъ насетне решихъ да стана въздържателъ. Като гледахъ, какъ всѣки день биеше майка ми, азъ си казахъ: Азъ непременно трѣбва да изправа погрѣшката на баща си. Казвамъ: Този синъ е уменъ. Казваше този синъ: Богъ да прости баща ми, но азъ се радвамъ, че покрай неговия

недостатъкъ азъ станахъ въздържателъ и не искамъ да се подамъ на никого да пия вино. Нито вино искамъ да пия, нито майка си да бия, нищо повече. Следъ това се оженихъ, но много добре живѣя съ жена си. Като дойде въ ума ми нѣкаква обратна мисль, казвамъ: Трѣбва ли и ти да бждешъ като баща си да пиешъ вино и да биешъ жена си? Не. Азъ се отнасямъ много добре съ жена си и съмъ доволенъ отъ живота си.

Не измѣчвайте своя умъ! Не измѣчвайте своята душа и своето сърдце. Казвамъ ви: Три нѣща не трѣбва да измѣчвате въ себе си. Душата си не измѣчвайте, сърдцето си не измѣчвайте и ума си не измѣчвайте. И служете на Бога въ Любовь. Това е новото за днешния день.

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка. /три пжти/

6 ч. 30 м.

/Гимнастически упражнения на поляната/.

Три нъща сж потребни

13-то Недѣлно Утринно Слово

28. 02. 1937 г. 5 ч. с. Приятно, свѣжо време.

Изгрѣвъ.

Нарядътъ. Добрата молитва. Хвалата. Молитва на Царството.

12 гл. отъ Евангелието на Йоана, отъ 26 ст. до края.¹¹

Въ Начало бѣ Слово.

Всѣки единъ отъ васъ има своята задача. Всѣки единъ животъ има своята задача да се решава, нѣкои въпроси. По нѣкой пжтъ схващанията, религиознитъ схващания на хората ставатъ много еднообразни. И тогава върующиятъ изгубва чувствуванieto. Задачата на малкото дете е да расте и да порасне. Колко трѣбва да израстне то? Колкото е определено. Колко е ръста на малкото дете, и колко трѣбва да израстне? И въ умствено поле, въ умствено отношение опрѣделено е, до кжде трѣбва да израстне. Единъ религиозенъ или духовенъ човѣкъ трѣбва да се развие. До кжде трѣбва да достигне неговиятъ умъ? И неговото сърдце, и то е определено. Умътъ трѣбва да се развива. И красотата не седи въ неговитъ дрехи. Защото могатъ да облѣкатъ единъ мъртъвъ човѣкъ съ най-хубавитъ дрехи, могатъ да облѣкатъ и живия. Но хубавитъ дрехи прилягатъ добре само на живия. На мъртвия човѣкъ тѣ ще се загубятъ. Който и да е мъртъвъ човѣкъ, каквито и хубави

дрехи да му туратъ, тѣ ще се загубатъ. Нищо нѣма да излѣзе. И каквито украшения хубави да му се туратъ, и тѣхъ ще изгуби. Той не може да ги запази. Нищо нѣма да остане на него. Та онова, което трѣбва да се постигне, е сѣщественото. Кое е то? Детето трѣбва да расте. Човѣкъ казва, че той вѣрва въ Бога. Вѣрва, но много относителна е нашата вѣра. Когато човѣкъ дойде до голѣми изпитания въ живота и той почва да се разколебава, дали това, въ което той вѣрва е право. И даже и въ Божествената правда, и тамъ се разколебава. А всичко е опредѣлено. Сега разберете. Опредѣлено е, какво човѣкъ трѣбва да премине. Ти не можешъ да избегнешъ отъ своята сѣдба. И праведниятъ и грѣшникътъ ще минатъ по единъ и сѣщъ пѣтъ. Тогава вие питате: Каква ще бѣде разликата тогава? Ето каква е разликата: Че праведниятъ ще мине по пѣтя, и всичко ще си превърне за негово добро. Каквото му се случи, ще бѣде за негово добро. А на грѣшника, каквото му се случи, ще стане за негово зло. Казвате сега: Какво ще спечелимъ ние, ако вѣрвимъ по този пѣтъ, като вѣрваме? Всичко ще се превърне за ваше добро! А какво ще стане, ако не вѣрваме? Всичко ще се превърне за ваше зло. Крайнитѣ резултати сѣ това. Следователно, ние се стремимъ за крайния резултатъ. Ще видимъ, че онова, което ще ни се случи, ще бѣде за наше добро. Че ако вие бѣхте въ времето на Христа, еврейскитѣ народъ посрѣщна ли Го? Нѣкой пѣтъ вие се обезсърдчавате, че онова, което вие говорите на хората, не ви слушатъ, и не ви вѣрватъ. Не зная, че кому сѣ вѣрвали хората до сега? Това не е една мѣрка, дали хората ще вѣрватъ въ васъ, но въпросътъ е, дали вие ще вѣрвате въ онова, което казвате. И

вие като проповѣдвате, и вие сами не вървате въ това. И вие се колебаете. Ако вие се колебаете въ себе си, защо ще изискате, другитъ хора да се колебаятъ. Та силата ви ще седи въ това и всички хора да се разколебаятъ, вие да се не колебаете! Че ако Слънцето залъзне, и азъ легна и съмъ тихъ и спокоенъ; другитъ се безпокоятъ, а азъ вървамъ, че Слънцето ще изгрѣе. И като изгрѣе Слънцето, другитъ хора казватъ: Ние се молихме и омилоствихме Бога. Азъ вървамъ, че онова което е направилъ Господъ, то ще стане. Има единъ разуменъ вѣтрешенъ свѣтъ. Сега когато нашиятъ животъ малко се помрачи, дойдатъ облацитъ, вие се обезсърчавате. Е, кое е хубавото сега? Че хубостта на Небето става въ всичкитъ тия промѣни, които ставатъ. Докато на нѣкой умътъ му е тихъ и спокоенъ, небето е ясно, звѣздитъ се виждатъ. А нѣкой пѣтъ всичко е намръщено, тъмно, вѣтърътъ бучи, има вѣтрове, бури. Това е нашето неразбиране. Буритъ носятъ голѣма влага. Тѣ носятъ влагата. По нѣкой пѣтъ и въ нашия животъ дойде нѣкоя буря, пречистване дойде. Дойде влага, дойде и дъждъ. Сега онѣзи които сѣ облечени съ хубави дрехи, и като ги завали дъждъ, и се измокрятъ хубаво и изгуби се хубавата краска на дрехитъ имъ. Тѣ казватъ: Отидоха дрехитъ ни. Дрехата не се е развалила, но само малко се е изхабила краската, която дрехитъ иматъ, външната страна. Но казвамъ сега, кое е по-хубаво? Хубаво е по нѣкой пѣтъ, като се окваси, има една поговорка, която казва, че рибарь, който не се окваси, риба не хваща. Все трѣбва да се омокри малко, и ако никакъ не се омокри рибата нѣма да излѣзе на брѣга. Ти ако не се измокришъ то другъ нѣкой трѣбва да се измокри. И тия хора, които сѣ писали

Свещената Книга, все сж се измокрили. Нали сж се измокрили. Вие чакате на готово рибата. Казвате: хубава риба е тази! Но нека ви пратят на морето и вие докато я хванете! Азъ веднъжъ гледамъ по бръга на Варна, като се приближавамъ, гледамъ двама рибари теглятъ една голъма мрежа, мисля, на 150 - 200 метра разстояние отъ морето, теглятъ я! Спръхъ се да видя това изкуство. Защо я теглятъ и какво? Наближаватъ до бръга, теглътъ мрежата, и гледамъ тия кефали, искаха да ги хванатъ, като дойдоха до края на мрежата, стиснаха добре мрежата, като влѣзне рибата тамъ, не може да излѣзе. И като почнаха да изваждатъ рибата, почнаха и тѣ като овци да се хвърлятъ навънъ. Онѣзи псуватъ, а тѣ се хвърлятъ и излизатъ навънъ. И едва изкараха 10 - тина. Казвамъ, и рибаритъ умни, и рибитъ умни. Тѣ казватъ: А, въ този конусообразенъ чувалъ не влизаме вътре! Като влѣземъ, ще изгубимъ своята свобода. Казвамъ: По нѣкой пѣтъ и лошитъ хора въ свѣта си иматъ своята мрежа въ морето. Пуснатъ я, и праведнитъ често влизатъ вътре въ тия конусообразни чували. Но като дойде до края, и изкочатъ навънка. Дойде нѣкое изпитание, ти като рибата изкочи и пакъ въ морето иди. Та казвамъ, при сегашнитъ условия тѣй както сте поставени, понеже е краятъ, вие държите краятъ на тази епоха, и каквото сте учили, кой каквото е учили, ще даде матура. Може матура на отдѣленията, може на прогимназията, на гимназията матура, или университетски изпитъ, но все таки ще се държи една матура, безъ, която не можешъ да минешъ. И колкото отивашъ по-нагоре, тази матура става по трудна. Ако мислите, че въ Царството Божие ще влѣзете много лесно. Нѣкой пѣтъ много лесно влизатъ ще цитиратъ думитъ на

разбойника, който каза на Христа: Господи, помени ме днесъ въ Царството си! И казва ми Христосъ: Днесъ ще бъдешъ ти съ менъ въ рая. Но вие имайте предъ видъ, че този човѣкъ държа изпитъ съ Христа заедно. Христосъ държа изпитъ, закованъ на кръста, този не го заковаха. Казватъ, че другитъ двама разбойници сж били само превързани презъ краката и ръцетъ за кръста. Само Христосъ е билъ закованъ. Но този човѣкъ е държалъ матура предъ Христа. Единиятъ беше страхливецъ отъ лѣво, и каза: Такъвъ голѣмъ човѣкъ и силнъ, имашъ и знание, слѣзъ отъ кръста, и спаси и насъ, да повѣрваме въ тебе. На него Христосъ съ мълчание каза: Ти въ този свѣтъ ще останешъ. А онзи, той се обърна къмъ Христа и каза: Имено ние страдаме за онова, което заслужаваме. А този Човѣкъ е праведенъ и страда! Защо говоришъ ти така? Помени ме, казва, Господи въ Твоего Царство! Че този човѣкъ си държи матура. Умира човѣка. И на него казва Христосъ: Ти който си издържа матурата, съ менъ ще бждешъ. Азъ и ти, двамата ще бждемъ предъ лицето на Господа въ рая. Сега мнозина Цитиратъ този стихъ. Но тѣ трѣбва да го цитиратъ и да се поставатъ на мѣстото на този умирающъ разбойникъ, да се поставатъ напълно, че и той умира.

Тогава Толстой превежда единъ примеръ, единъ богатъ човѣкъ винаги отговарялъ на проповѣдника така, казва, не се пада на човѣка да дава много, то е много лесно - разбойникътъ и на кръста като беше, пакъ влѣзна въ Царството Божие. Тогава се обърна онзи проповѣдникъ и каза на този богатъ: Онзи беше единъ умирающъ разбойникъ, и умираше съ Христа, а ти си единъ живъ разбойникъ, който нѣма да влѣзнешъ въ Царството

Божие. Та умирающитъ разбойници влизатъ въ Царството Божие, а живитъ разбойници не влизатъ. Ние казваме: А, разбойникъ е този. Не. Но имаше въ него съзнание. После не се знае историята на този разбойникъ. Какъвъ разбойникъ бѣше той? Този разбойникъ има нѣкаква връзка, той съ онова, съ Христа, което е станало. Но насъ ни интересува онази велика Истина, която седи предъ насъ. Единъ день този животъ, който имаме сега ние, ще го напуснемъ. Тия условия на живота ще се смѣнятъ. Ние живѣемъ въ единъ животъ, който е както на сцената. За нѣколко часа трае той. Едно представление трае 3, 4 часа нѣкой пѣтъ, и следъ туй се смѣня, и пакъ хората отиватъ въ другъ животъ. Този животъ ще се смени, ние трѣбва да го изслушаме, представлението. Ти не съжелявай, че ще престане представлението но отъ онова, което представлението представя, извади поука отъ това. Актьори ще играятъ тази роль. Ти трѣбво да разбирашъ Истината, която се представя въ живота. Въ този животъ се представя една нова драма. И трѣбва да проучимъ съдържанието на тази драма.

Питате вие тогава: Защо е дошълъ човѣкъ на свѣта? За три нѣща е дошълъ човѣкъ на свѣта. Вие ги знаете тия работи, азъ ви ги напомнямъ: Да намѣри майка си, да намѣри баща си, и да намѣри брата си. Вие ще кажете: Ама сестрата? Сестрата е той самиятъ. Че който търси, той е сестрата. Вие сте все сестри, които търсите. Сестри сте. Ще кажете, какъ така, ние сме мѣже. Никакви мѣже не сте. Ама ние сме жени. Никакви жени! Азъ употребявамъ думата сестра, девица значи. Чистота. Ние сме онази чистота, която търси Истината. И само съ тази чистота, човѣкъ може да намѣри майка си, и баща си, и като ги

намъри човѣкъ, тогава ще се създаде едно условие за неговото развитие, и едва тогава той ще разбере. Ти като намъришъ майка си, ще се пробуди въ тебе съзнанието.

Сега казвашъ нѣкои хора се обезсърчаватъ, и казватъ: Нѣма кого да обичатъ. Че кого ще обичашъ най-първо. Най-първо ще обичашъ баща си, на Земята казано, и най-после ще обичашъ брата си. Че това е великиятъ законъ, който е поставилъ Моисей: Че трѣбва да възлюбишъ Господа. Това подразбира онзи, който е родениятъ отъ Бога. Този е същиятъ законъ на роденитѣ отъ Бога. Нали търсимъ Онзи, Господъ, Който ни е родилъ, нашето съзнание. Че ти на Земята ще ти е приятно, каквато и служба да имашъ, да вършишъ. Дали тази служба е ниска или висока, предъ тебе има една свещена идея. Майка ти седи въ твоя умъ. И тогава има какво да обичашъ, има и кой да те обича. И тогазъ работата лесно се върши. И като живѣешъ леко, и като умирашъ навсѣкжде е леко. При Любовта и животътъ има смисълъ, и смъртъта има смисълъ. А при безлюбието, дето Любовта я нѣма и животътъ нѣма смисълъ и смъртъта нѣма смисълъ. За да се осмислятъ нѣщата, непременно трѣбва да имашъ Любовта. Тя е майката. Тѣй реално да чувствувашъ навсѣкжде присѣствието на майка си. Че за Бога каквото и да стане, окото ти да не мръдва. Че ако вие имате тази Любовь може да минете презъ най-голѣмитѣ опасности и нищо нѣма да ви стане. Та съ ония тримата млади момци, които хвърлиха въ пещта, какво стана? Разхождаха се, и шалваритѣ, и чорапитѣ имъ, и обувката имъ, всичко това бѣше на здраво, и извадиха ги навѣнка непокътнати. А които ги хвърлиха вжтре, тѣ пострадаха, а тѣзи само се разхождаха въ пещта. И

Данаилъ, като го хвърлиха въ ямата при лъвовете, какво стана? Нищо. Има художници, които представятъ, че той си тури ръцете на лъвовете, и тѣ приематъ.

Та казвамъ: Въ сегашния вѣкъ всички трѣбва да се отличавате съ една непоколебима вѣра! И онзи, който има вѣра, въ него Любовьта се проявява. Онзи, който има вѣрата, въ него надеждата се проявява; Любовьта, който има, вѣрата се проявява. А въ него, който има вѣрата, надеждата се проявява; а който има надеждата, живота се проявява. Не може да се прояви вашата вѣра безъ Любовь. Любовьта е майка на вѣрата. Вѣрата е майка на надеждата; а надеждата е майка на живота. А самиятъ животъ е туй, което ние обичаме. Сега това сж редъ думи. Безъ Любовь тия думи нѣматъ съдържание. Азъ разбирамъ подъ „Любовъ”, когато едно семе хвърлено въ нивата почва да израства, и вие виждате неговитѣ краски какви сж. И благата, които то съдържа. Но ако нѣматъ Любовь, посѣто семето на камениста почва. То нѣма да израстне, и нѣма да даде никакъвъ плодъ. Та не е въ сухата вѣра. И туй върване е суха вѣра. Въ вѣрата винаги се подразбира следното: Сръщнешъ едно голѣмо противоречие но по какво се познава човѣкътъ на вѣрата? На единъ ученъ математикъ дайте му една трудна задача, и той ще я реши. По какво се познава единъ силенъ човѣкъ? Най-силнитѣ товари му се даватъ на него. Голѣмитѣ чували се даватъ на силнитѣ. По голѣмитѣ чували се познава силния човѣкъ. Вие преди да сте дигнали чувала, ще кажете: Азъ имамъ вѣра. Но вие нѣмате вѣра. Я дигни чувала. Азъ отъ чувалитѣ ще разбера, отъ мъчнотиитѣ, които вие претърпявате, ще разбера, до колко вие сте силенъ човѣкъ. И не

само азъ ще разбера, но и азъ като минавамъ презъ мѣнотии, и вие като минавате презъ мѣнотии, ще познаемъ, колко сме силни.

Менъ ми разправяше единъ български полковникъ, като билъ на Солунския фронтъ. Единъ генералъ по-сръченъ насърдчавалъ войниците. Казва: Напредъ войници! По едно време почнаха да ни обстрѣлватъ англичанитъ, и менъ почнаха да ми треператъ дрехитъ и челюститъ, казва полковника. И казвамъ; Г-нъ генералъ, какъ сте? Но на генерала и на него му треператъ челюститъ, но казва: Г-нъ полковникъ, много добре! Какво добре? Гранатитъ пукатъ! По едно врѣме и двамата се скрихме. И ако не бѣхме се скрили, и полковника и генерала отидоха! Не. Генералътъ не трѣбва да се крие, и полковникътъ не трѣбва да се крие. Щомъ се криешъ, въ тебе своята вѣра е слаба и своята надежда е слаба. Не че е лошо човѣкъ да се скрива, но ако всичкиятъ животъ седи въ криенето, е една игра. Ще се скриешъ, докато те намератъ. А като те намератъ, какво ще правишъ тогава? Щомъ те намѣратъ, тогава почва другата задача. Туй, което хората правятъ, нѣкой пѣтъ онѣзи въ училището. Пѣкъ учителътъ като влѣзне, тѣзи гимназиалнитъ ученици, учителътъ ги поглежда, и по движението на ученицитъ той ги знае. И гледа нѣкой ученикъ, той горкия се свива да не го изпита учителътъ тогава, а той извади тевтерчето си, и каже: Я ти тамъ! Нѣма да намѣри нѣкой, който знае, а ще намѣри васъ, нѣкой, който не знае. А той ще каже: Днесъ ли трѣбваше да ме намѣришъ мене, азъ вчера си знаехъ урока, не можеше ли вчера да ме дигне, а днесъ. Та бележката ми да е

такава. Не търси той отъ даровитиѣ ученици. Даровитиятъ ученикъ всѣкога трѣбва да бѣде готовъ.

Всичкиѣ изпити въ живота трѣбва да се издържатъ. Ще кажешъ, като плачешъ? Ако плачешъ, плачи на свѣтъ, както се плаче; че нѣкои отъ васъ, вие не знаете да плачете. Разправяше ми една ученичка отъ Софійската гимназия; тя не си знае урока, иска малко да заблуди учителя си, та казва: Нѣма сълзи та почнахъ да си мажа очитѣ съ плюнка, да види учителя, че съмъ плакала. Е, втори пѣтъ, казва учителя, като си научишъ урока, ще те вдигна. Много очи има намазани съ плюнка. Въ духовния свѣтъ плюнкитѣ не помагатъ. Плюнката помага но при яденето. Да, ако не намажешъ онази храна, която ти дѣвчешъ, ще ти бѣде зле на стомаха. Ако намажешъ хубаво тогазъ добре. Ще намажешъ очитѣ си съ плюнката на очитѣ. Тѣ сълзитѣ сѣ плюнката на очитѣ. И ако плачешъ, плачи на свѣтъ. Тѣзи сълзи иматъ значение. После, музикално плачи. Азъ съмъ слушалъ мнозина като плачатъ, пѣкъ не знаятъ какъ да плачатъ. И тогава ми разправя единъ нашъ приятель. Той бѣше Петко Гумнеровъ. Отивамъ, казва, на едно мѣсто, пѣкъ викнало, креснало детето, не може да млѣкне. Бащата го утѣшава, майката го утѣшава, плаче то плаче! Нѣколко часа плаче какво да правимъ? Той казва: Оставете на менъ сега. Влиза Петко при това дете, гледа го, то турило рѣцетъ, и плаче. Петко и той си турга рѣцетъ на очитѣ и той плаче. Това дете плаче, и той реве. И по едно време детето казва: Бе, много плачешъ! Биха ли те тебе? И спира се тогава да плаче. Та казвамъ сега, то вижда себе си. На това дете му обръща вниманието, като слуша, че онзи

плаче; почва детето да мисли, казва: Азъ зная, защо плача, а този коскоджа мжжъ човѣкъ защо плаче? Този възрастень човѣкъ какво има да плаче? Та работата е тамъ това дете въ плачѣтъ намира една утѣха. То е едно състояние смѣна на чувствата. Когато човѣкъ минава отъ едно сухо състояние въ едно влажно състояние, отъ една коравина, отъ една неразбранщина въ живота, плачѣтъ ще дойде като едно послѣдствие. Като поплаче човѣкъ ще стане по-мекъ. Като не плаче човѣкъ, казватъ: Коравъ. Да престанатъ сълзитъ. Не. Сълзитъ сѣ за човѣка едно благословение. И не съжالياвайте вие, че плачете. Защото при всѣки единъ плачъ, се миятъ вашитѣ очи. И вие ще виждате по-ясно. Ама не да плачешъ нѣколко часа. Разбирамъ единъ плачъ отъ една минута, отъ две минути, отъ петъ минути, отъ 2-3 сълзи да потекатъ отъ очитѣ, туй разбирамъ. А цѣлиятъ день да плачешъ. Това нѣма смисълъ. Щомъ се омиятъ хубаво очитѣ ти, прозорцитѣ ти, щомъ съзнанието ти е просветлено, плачѣтъ вече е постигналъ своята цѣль Та казвамъ, вие не утѣшавайте въ този случай. Поне не утѣшавайте. Напримеръ Петко не му казва на детето: Не плачи, не безпокой баща си и майка си, че то е срамота! И той почва, и той като него да плаче. Ти като влѣзешъ при единъ скърбенъ човѣкъ, не отивай да го утѣшавашъ, ами викни и ти да плачешъ заедно съ него. Той за каквото плаче, и ти като него викни съ него заедно.

Та законътъ е слѣдующиятъ. Когато се изучава характера на Христа, не да се спремъ върху туй, нѣкой пътъ може да разсѣждаваме: Нѣмалъ ли е Христосъ сили? Защо е трѣбвало Той да вземе участие въ тази скърбъ? Ти, казва, готовъ ли си

да страдаш? Тъй само не минава, и менъ ако ме заковатъ така на кръста, то ще има страдания! Не мислете, че нѣма да ви заковатъ. Най-малко единъ пътъ въ живота ви ще ви заковатъ. И все трѣбва да има единъ, който да ви снесе отъ кръста. И ако мислите, че нѣма да ви заковатъ, вие още не познавате тази опитностъ. И тогава сте забравили вашата опитностъ. Туй не трѣбва да ви плаши. Христосъ се моли за онова положение: Ако е възможно да мине тази чаша, ако не - да бѣде Твоята Воля! Нѣкои нѣща могатъ да минатъ, но нѣкои нѣма да минатъ. И има ли Христосъ да съжالياва, че Той едно време е страдалъ. Той ни най-малко не е страдалъ. Христосъ следъ своитъ страдания казва, до тогава нѣмаше въра въ Него, но следъ като мина презъ тази опитностъ, казва: Сега ми се даде всѣка властъ на Небето и на Земята. Идете и проповѣдвайте, и азъ ще бѣда съ васъ до скончанието на вѣка. И тази властъ ще бѣде и съ васъ.

Та азъ обичамъ нѣкой пътъ да видя, които плачатъ. Има защо да плачатъ. Споредъ менъ за какво трѣбва да плачете? Че сж го били? Не. Всѣка вечеръ като се върне човѣкъ, да плаче, че не е направилъ едно добро. Не да плаче, че е направилъ една погрѣшка. За туй ни най-малко не трѣбва да плаче. Но да плаче, че не е направилъ едно добро. Че е изгубилъ едно условие. И като плаче, той ще поправи своята погрѣшка. Ти не съжالياвай, че си направилъ една погрѣшка. Съжالياвай, че не си направилъ едно добро. Ти не съжالياвай, че омразата е дошла при тебе. Но съжالياвай, че не си проявилъ Любовьта. Ти не съжالياвай, че си станалъ безвѣрникъ, но съжالياвай, че не си проявилъ върата.

Положителното дръжъ. Защото животътъ е единъ голъмъ изпитъ. Защото онзи, когото ти любишъ, той ще те изпита. Мислите ли че единъ учителъ, който люби своитъ ученици, които не ги изпитва, че той е спечелилъ нъщо? Въ изпита ученикътъ придобива нъщо. Учителътъ ще дигне нъкой пжтъ нъкой ученикъ, ако не знае, нищо нъма да му каже, и белъжка нъма да му тури. Но при всъко дигане, се образува една връзка. Образува се една вътрешна връзка между Бога и насъ при всъко изпитание, което ние минаваме. Всъко изпитание е връзка. Това сж връзки. Безъ изпитания не може да има връзки между насъ и Бога. Нъмаме тогава връзка. Следователно, голъмитъ изпитания, това сж вътрешни връзки, които ни свързватъ. И ние уякваме. И тогава Любовта на Бога ще се прояви. Защото, при голъмитъ мъчнотии, ако ние не можемъ да издържимъ? Въ насъ има нъкой, който може да издържи. Че Христосъ бѣше съ Петъръ, Той знаеше, че Петъръ ще бѣде поставенъ на единъ изпитъ, и нъма да може да си издържи изпита. Христосъ едновременно държа съ Петъръ своя изпитъ. Христосъ държеше матура, и следъ туй Петъръ го скъсаха. Тѣй като го хванаха съ единъ въпросъ казаха му: И ти си Неговъ ученикъ. Не, не съмъ. Никакъ не познавамъ Този човѣкъ! То е матурата! И Христосъ му каза: Петре, ти миналата нощъ ми казваше: Нъма да се отрека, ако и всички да се отрекатъ отъ Тебе, то азъ, Петъръ нъма да се отрека! И като го погледна Христосъ, дойде му на ума, и стана му ясно на Петра. И излезна отъ вѣнка и плака! И Петъръ казва: Не можахъ да проявя Любовта си. Какъвъ страхливецъ съмъ азъ! Питамъ, отъ тамъ катъ е излъзълъ

Петъръ, кжде е отишьль? Понеже Петъръ значи, камъкъ. Кжде отивать камънитъ? Апостоль Петъръ, който е камъкъ на християнската църква, той показваше, какви бѣли ще има той, на главата му ще дойдатъ. Той на крайжгъленъ камъкъ ще стане. Че ще споратъ съ него, въ коя църква трѣбва да бждатъ върни? Дали въ Християнството, дали въ католическата, православната или евангелската църква сж правитъ църкви. И сега не питатъ: Дали си ти християнинъ, обичашъ ли Христа? Тъ питатъ, ти въ църквата вървашъ ли? Ако идешъ въ католическата църква, тамъ казватъ: Ти въ папата вървашъ ли? И като идешъ въ евангелската църква, не питатъ: Вървашъ ли въ Христа, но въ Евангелието вървашъ ли? Значи, днесъ едни върватъ въ църквата, Други въ папата, а трети въ Евангелието. А кжде е Христосъ? Той е Петъръ, който се отрече. И като го погледна Христосъ, казва: Та вие нали сте онзи папитъ. Та Петъръ трѣбва сега да учи всички тия хора.

Сега да се върнемъ, тѣзи сж минали нѣща. Не искамъ да ви навеждамъ на нѣкои нѣща, които може да ви съблазнятъ. Запримеръ азъ не поддържамъ онова възпитание: Казватъ на детето, нѣма да крадешъ! Че азъ го турямъ тогава въ пѣтя на кражбата. Азъ ще остава детето въ градината, нека да се прояви, да краде. Нѣма да му кажа: Да не краде. Това е, което Богъ направи на Адамъ, тури го въ градината, и го остави да краде. И го остави да види, дали ще краде? Опита го Господъ. Та казвамъ, ще му кажешъ: Туй нѣма да правишъ, и ще видишъ, докжде е достигнало. И на васъ казвамъ сега, ако малкитъ страдания не можете да носите, какво ще стане съ голѣмитъ като дойдатъ? Та помнете малкитъ страдания сж

предвѣстници на голѣмитѣ, които ще дойдатъ. И вие казвате: Ела зло, че безъ тебе по-зло. Малкитѣ страдания сѣ предвѣстници на голѣмитѣ страдания. А голѣмитѣ страдания сѣ предвѣстници на малкитѣ блага. А малкитѣ блага сѣ предвѣстници на голѣмитѣ блага. Този е пѣтътъ, по който ще минете. Този е истинскиятъ пѣтъ. Ако искате да знаете. Ако искате да знаете въ вашия животъ растете ли вие или не? /Учителътъ затваря Библията/.

Ако ни поставатъ сега на единъ изпитъ, на онзи изпитъ, за който се говори въ Евангелието: Да се отрече човѣкъ отъ себе си, отъ всичко да се отрече по всичкитѣ правила, знаете ли, колко мъчно може да се издържи на изпита? Въ къщи може да бѣдешъ и да не бѣдешъ най-възлюблениятъ. Ако въ къщи всички нѣматъ довѣрие въ тебе, ако онова, което говоришъ на хората, не вѣрватъ въ него, ако трудътъ ти не е оцѣненъ, ако твоитѣ мисли не се оцѣняватъ, ако чувствата ти не се оцѣняватъ, ако работата ти не се оцѣнява, знаете ли колко мъчно се живѣе? Какво трѣбва да правишъ тогава? Какво трѣбва да прави сиромашътъ за да се подобри неговия животъ?

Три нѣща сѣ потребни. Най-първо човѣкъ трѣбва да стане богатъ, и хората ще измѣнатъ своето отношение къмъ него. На второто мѣсто, сиромашътъ да стане добъръ; на трето мѣсто, сиромашътъ да стане уменъ. Ти щомъ си сиромашъ, три нѣща ти трѣбватъ. Богатство, доброта и знание, умѣние, знание е туй.

Е, какво трѣбва сега на богатия? Щомъ си богатъ, на богатия трѣбва Любовь, трѣбва Вѣра, трѣбва Надежда. Това е естествено положение. На сиромаша му трѣбва Богатство, Доброта и Знание, Умѣние, а на богатия му трѣбва Любовь,

Въра и Надежда. И сега казвамъ на онѣзи отъ васъ, които сте сиромаси, не ви знаая, какви сте богати или сиромаси? Но ви казвамъ, който е сиромасъ, трѣбва му богатство, трѣбва му доброта, трѣбва му знание! Онѣзи отъ васъ, които сте богати, буржоа, трѣбва ви Любовь, трѣбва ви Въра, трѣбва ви Надежда. Вземете думитъ богатъ си, буржоа, пролетарий или сиромасъ, то е едно криво разбиране. При ония положения, при които ние се намираме, сиромашията нищо не разрешава, ако ги нѣмашъ тия нѣща; и богатството безъ Любовь, безъ Въра, безъ Надежда, и то нищо не разрешава. А сиромасхътъ щомъ има тия качества, които азъ турямъ, - богатство, доброта и умение, тогава сиромаситъ хора сж на мѣсто.

И казвамъ сега, всички се съюзете съ Христа, и вървете по Неговия пѣтъ. Не че не вървите, вие вървите, но се колебаете. У всинца ви има едно колебание вътрешно. При менъ идватъ нѣкои, казватъ: Не искамъ да умра! Казвамъ, защо не искашъ да умрешъ? Е, не съмъ готовъ. Следъ 10 години, този го гледамъ, той пакъ казва: Не искамъ да умра! Защо? Пакъ не е готовъ. Нѣкои следъ 20 години ги срѣщамъ, пакъ не сж готови да умратъ. Наближи той 80, 85 години, пакъ казва: Не съмъ готовъ, иска ми се да поживѣя още. Казвамъ: На 85 години сте. Ти следвашъ въ училище, и не си готовъ да излѣзешъ изъ училището на вѣнка. И вече крайниятъ предѣлъ е до 120 години. Следъ 120 години има изключение. При всички изключиния, следъ 120 години всѣки трѣбва да напусне това училище. И като напуснешъ едно училище, ще влѣзнешъ въ друго училище. Или работата ти е една вътрешна смѣна. Защото трѣбва да се смѣни състоянието. Въ обикновения

животъ, ние тукъ изгубваме смисъла на живота. И въ обикновената Любовь човѣкъ изгубва смисъла; и въ обикновената Вѣра, Надежда и въ всички обикновени нѣща, човѣкъ изгубва смисъла на живота. И трѣбва да влѣземъ въ необикновеното, или въ това, което само по себе си не се измѣня. Или азъ наричамъ необикновеното, това е великото, и промѣнитѣ, които ставатъ тамъ, то не се измѣня. То е туй, което носи въ себе си всичкитѣ блага. Като казвамъ, че Богъ е Благъ, подразбирамъ, че Богъ има всичко онова, отъ което ние се нуждаемъ. И нѣма нищо, което да измѣня Неговото Естество!

Сега онази опитностъ, имате вече една набрана опитностъ богата; имате достатъчно знание, имате и достатъчно добродетели. Остава сега само закона на проявлението, да се проявите! Единственото, което не знаете, вие още не знаете, какъ да се проявите. Азъ нѣкой пѣтъ забѣлзвамъ, нѣкоя мома иска да се прояви, дошло е времето да прояви Любовьта, а не знае, какъ да се облѣче. Три, четири рокли е направила майката. Нѣкои иматъ само една рокля, а тя има 3 - 4 рокли, та облѣче тя едната, другата, третата, и не знае, съ коя ще се хареса. Азъ ако съмъ една мома, най-първо ако искамъ да се харесамъ, ще се облѣка въ една дреха съ зеленъ цвѣтъ. Ако не ме харесатъ, ще се облѣка втората рокля съ жълтъ, златистъ цвѣтъ. Ако и тѣй не ме харесатъ, ще се облѣка съ синъ цвѣтъ, ясно синъ. И най-после ще се облѣка съ бѣлия цвѣтъ. И ако и тогава не ме хареса: Е, какво ще стане? Ще му запалѣ чергата. И споредъ менъ, щомъ кажатъ, че му е запалена чергата, той

вече нито зеления цвятъ е харесалъ, нито жълтия, нито синия нито белия, тогава чергата гори!

Четири начини има, по които ние може да се проявимъ. И като дойде горенето и то си има място! И като се запали чергата ти, тогава всичките ония правила на миналото, тръбва да се изгоратъ! Има нъща външни, които не зависятъ отъ насъ. Но въ насъ има едно вътрешно недоволство. Всъки въ себе си има едно вътрешно недоволство. Нъкой пътъ каквото и да направишъ и въ вѣрата си, и въ Любовта си, все усъщашъ, има нъщо, което те гложди. Много малко е то, както въ очитъ като влѣзне нъщо, и насълзатъ се очитъ, че си недоволенъ. Е, то е, което тръбва да се премахне сега. Да знаешъ, какъ да се проявишъ. Зелениятъ цвятъ, ще кажешъ на свѣта, че богатство тръбва. Жълтиятъ цвятъ, ще кажешъ, уменъ тръбва да бждешъ. Синиятъ цвятъ, значи, Истината ще обичашъ. А бѣлиятъ цвятъ, че тръбва да ходишъ въ чистотата и да я носишъ. И тогава ще му запалишъ чергата, че да гори! И ако при всички тия цвѣтове, не ме обича, ще му запаля чергата, за да гори. И ако ме попита моя възлюбенъ, защо ми запали чергата? Ще му кажа: За да станешъ богатъ! Защо ми запали чергата? За да станешъ уменъ, за да обикнешъ доброто. Защо ми запали чергата? За да станешъ чистъ! И тогава тури коритото, и пери! Най-първо ще започнете съ тия 4 работи. И Христосъ казва най-после, понеже не Го разбраха, огънь дойдохъ да запаля. Ако този огънь се запали? Какво иска да каже? Да запали чергата! И ако огънятъ дойде, ще Го разбератъ! И всичките хора сега горатъ! Защо? За да станатъ богати, умни, добри, истинолюбиви, да станатъ чисти. Затова

нека мине свѣтътъ презъ страдания, и да придобие тия добродѣтели. И нѣма какво да го съжалявате. Ама да се изпълни Волята Божия, и съ свѣта и съ насъ. И да влѣземъ въ Царството Божие, и да живѣемъ съ Господа заедно ! /Аминъ/

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка. /три пѣти/

б. 15 ч. с.

На поляната упражненията.

Обмъна на божественото

14-то Недѣлно Утринно Слово

7. 03.1937 г. 5 ч. с. Влажно слабо вали дъждецъ.

Цѣлата ноцъ вали.

Изгрѣвъ.

Нарядътъ. Добрата молитва. Хвалата. Молитва на

Царството.

Ще прочета 13 гл. отъ Евангелието на Иоана отъ 1 - 19 ст.¹²

Въ начало бѣ Словото!

Има работи, които сж станали преди хиляди години, за които ние съжаляваме. Исторически работи. Изучаваме ги, като че тия работи сега ставатъ, и съжаляваме за тяхъ. Онова, което е станало преди хиляди години е единъ исторически външенъ фактъ. А този исторически фактъ става сега вътре въ насъ, за да знаемъ, какъ да постъпите. И не може да опредѣлите цѣната или онази полза, която ще пожънете отъ тази мисль. Считате, че безъ нея може, и безъ туй чувство може. Това бѣше положението тогава; дошълъ нѣкой самозваникъ между насъ. И безъ него, казвате, може. Той ще ни създаде една голѣма пакость. Да си върви, дето иска, за да може ние да си живѣемъ както искаме. Като дойде една свещена идея, ние казваме. Тя ще ти създаде една голѣма бѣла. Ще си загубимъ живота. И всичко да си върви, отъ кждето е дошло! Азъ наричамъ туй схващане, еднообразие въ живота. Нѣма нищо по-лошо въ

живота отъ това, да мислишъ че си боленъ. Станешъ сутринъ, боленъ си, лягашъ, боленъ си. Кждето ходишъ, само една мисълъ имашъ: Боленъ съмъ, има нѣщо въ менъ. Ама боли ме рамото. Та кракъ та реброто, главата, рамото; Та прѣста долу; та единъ лѣкаръ, втори, трети. Рамото ме боли казвашъ. Не можешъ да отворишъ книгата да четешъ. Все това рамо влиза вътре като клинъ. Нито съ приятели можешъ да говоришъ. Като те боли рамото, то е едно ударение. Болката на рамото е ударение. Нали на френски какъ се казва? - „accent aigu”, нали така се казва? Защото, ако не го туришъ, тогава тази буква нѣма смисълъ. А на нѣмски има две точки турени на нѣкоя буква, гласна, ако не ги туришъ думитъ нѣматъ смисълъ. Та като дойде болката отгоре „accent aigu” е турено. Но всичко на френски не е „accent aigu”. Само нѣкъде ще падне ударението. А има много работи безъ ударение. Та и хората сж изгубили онова, което Богъ е създалъ. Ние казваме, Богъ е създалъ нещастията. Богъ създаде физическия свѣтъ, създаде и духовния, и създаде и умствения свѣтъ. И тия свѣтове си иматъ свои закони, начини, методи за постѣпване. Запримеръ вие изучавате физическия свѣтъ. Той си има своитъ закони, но си има и свой езикъ. Изучавате физическия свѣтъ. Той си има своитъ закони, но си има и свой езикъ. Изучавате духовния свѣтъ, и той си има свой езикъ, закони. Изучавате умствения свѣтъ. И той си има своитъ закони. И тогава се изискватъ три нѣща: Въ умствения свѣтъ трѣбва да пазите свѣтлината на ума си, да ти не изгасва свѣщъта. Въ духовния свѣтъ трѣбва да пазишъ огъня, да не изгасва огъня, топлината ти да не се изгуби. А въ физическия свѣтъ да се не обленявашъ, трѣбва

постоянно да работишъ да се мърдашъ натукъ-натамъ. Не като кираджийски конь, се да вървишъ по царското шосе, това не е работа. А да си по горитъ. Ще бждешъ единъ конь да ходишъ кждето искашъ по ливадитъ, по долините, тукъ-тамъ да скачашъ. Това е ходене. А кираджийскиятъ конь, ходи кждето не иска. Този кираджийски конь господарьтъ може много да е придобилъ, но той горкиятъ ще изгуби кожата си. Та сега на васъ ви препоръчвамъ нито хомотъ да имате, гледайте по възможность да се освободите отъ хомота, отъ колата и да нъмате никаква каруца, която да теглите по царския пжтъ. Защото ако има човкъ нъкаквъ си товаръ, той не е свободенъ. И нъкой пжтъ вие казватеъ тръбва да го направя това. Туй „тръбва” дяволтъ го създаде. Защото човкъ казва на коня: Тръбва да теглишъ каруцата! После тръбва ти този товаръ да го носишъ, безъ него не може. После тръбватъ ти юзди, защото безъ юзди не може да ходишъ, както ти тръбва и хомота. Но туй човкъ го е създалъ. И много наши идеи ние ги наричаме „тръбватъ”! Не, това е едно изобретение на миналото поколение. Ние ходимъ по тази хипноза и казваме: Така е вървалъ дъдо ми. Че дъдо ти билъ единъ кираджийски конь, теглъше една голъма каруца. Ама, казваше, дъдо ми... хайде, щъхъ да кажа една дума, ама нма да я кажа. Ама баба ми. Пакъ същото.

Та казвамъ: Първото нъщо тръбва да се освободимъ отъ всички ония нъща, които не сж естествени. Запримъръ, вие знаете сега, че на нъкои очитъ почватъ да отслабватъ. Казвате, остаръхъ, не виждамъ и отблизо не виждамъ. Не виждамъ буквитъ, не мога да чета. Не зная, какво ми е станало, тръбва да

си купя очила. Е и краката ми почнаха да не държатъ. После кръста ме боли. Нъкой пжтъ вечерно време не мога да спа. Всичкитъ тия нъща сж твоя миналъ животъ. Защо очитъ сж ти отслабнали? Защото ти си единъ кираджийски конь. Ти най-първо не си правилъ всичкитъ упражнения, които очитъ ти изискватъ. Азъ гледамъ хората не знаятъ, какъ да си мърдатъ очитъ. Иматъ само еднообразно гледане, блещи се той насамъ - натамъ. Нъма по-лошо нъщо отъ блещенето. Хората отъ блещенето ослъпватъ. То е еднообразие за очитъ. Блещи се той. И като иска да види нъщо, отваря си очитъ. То съ отваряне нищо не се добива. И после ти на мѣсто да упражнявашъ очитъ си, искашъ да гледашъ нъкъде, ти си въртишъ главата навсъкъде. Но нъма нужда ти да си обръщашъ главата. И безъ да си обърнешъ главата, ще обърнешъ окото си. Като влѣзе нъкой презъ вратата, гледай безъ да си обърнешъ главата да го видишъ. А ти правишъ обратното окото ти става лъниво, а вратътъ ти се върти въ една или друга посока. Щомъ си въртишъ главата, да знаешъ, скоро очитъ ти ще ослабнатъ. И после ти казвашъ: Азъ не искамъ да гледамъ Небето, ще гледамъ земята. И ти си навеждашъ главата надолу къмъ земята. И нъма да се минатъ четири петъ години и ти ще почнешъ да казвашъ, че не виждашъ. Ти гледай нагоре, надолу, нальво, надъсно. Той ще счита, че хората, които гледатъ нагоре сж глупци. Понеже турцитъ иматъ една поговорка, че единъ гръцки философъ той се нагоре гледалъ /Талесъ/ и той все нагоре като гледалъ, падналъ въ единъ трапъ и оттамъ е дошла поговорката, че нагоре не трѣбва да се гледа, да не паднешъ въ трапа. Че ако минавашъ покрай нъкоя къща, не е ли хубаво да

гледашъ нагоре, да видишъ, да не падне нѣкоя керемида, да не падне и да ти пукне главата. Не е ли хубаво да видишъ откъде ще се стовари товаръ, да не ти пукне главата. И като вървишъ по планината, пакъ трѣбва да гледашъ нагоре. И нѣкой път ще поглешъ къмъ Небето, ще го наблюдавашъ, да видишъ, дали ще вали дъждъ или нѣма. Като станешъ сутринъ, поразгледай Небето, гледай на северъ, на югъ. Гледай на западъ и на изтокъ. После нагоре и надолу погледай, поразмърдай очитъ си. А ти станешъ сутринъ и кажешъ: Какво има за ядене? Туй е вашето четиво.

Сега тия работи ви ги давамъ само за изяснение. Нѣща, които не се обясняватъ. Азъ преди години като дадохъ упражнение да се ползвате отъ Слънцето, нѣкои злоупотърбиха отъ това. Тѣ като отидоха се вторачиха въ Слънцето да го гледатъ. Тѣ най-първо не чакаха наставления, какъ да гледатъ Слънцето. Той се облецилъ на Слънцето, казва: Да дойде енергията въ насъ. По този начинъ енергията не идва. То си има начини. Слънчевата енергия не може да дойде така. По отношение на Слънцето, трѣбватъ нѣколко була да имашъ, за да прекарашъ Слънцето презъ тѣхъ и да може да се ползувашъ отъ него. Тѣ не дочакаха това. Казвамъ на тия хора: Ако почнешъ да обяснявашъ, всѣко обяснение нѣма да бѣде напълно разбрано. Казвамъ нѣкому: Разтрий си гърба. Той казва: Защо да си разтрия гърба? Това упражнение трѣбва да го знаешъ. Разтрий си гърба. Разтривките подобряватъ кръвообращението, поправятъ капилярнитъ съдове. Той трѣбваше да знае малко отъ физиологията. И Христосъ дава сега на тия ученици. Тѣ сѣ донѣкъде напреднали въ духовния

свѣтъ. Ние изучаваме свойствата на топлината. Запримеръ, ако твоитѣ ръце сѣ по-топли отколкото трѣбва; ако твоитѣ, крака сѣ по-топли отколкото трѣбва, ако главата ти е по-топла отколкото трѣбва и каквато да е друга частъ, то е аномално състояние. И ако ръката ти е по-студена отколкото трѣбва и това е едно аномално състояние. Никога не трѣбва да оставишъ да се съсредоточва топлината, да се фокусира нѣкъде. Дето има известна болка, тамъ има по-голяма топлина, по-големо триене има. Този законъ е върень. Така и по-отношение на чувствата. Когато човѣкъ не е свободень, когато е стеснень въ чувствата, не е свободень въ чувствата си, пакъ става триене. И тази топлина се увеличава тогава. И тогава идатъ всичкитѣ дразнения. Та казвамъ сега на съвременния свѣтъ и на васъ, ви трѣбва нѣщо специално. Вие се спирате по нѣкой пѣтъ не питате себе си, кое е правилото, на което вие обоснавате вашия животъ. Да кажемъ, едно правило, което може да ви помогне. Ако се намирате въ гората сами да си помогнете. Но туй правило, на което може да разчитате, то е да имате въ дадения случай нѣщо, което може да ви помогне. Ако ти хвърлишъ една риба въ водата, тя знае какъ да си помогне. Тя нѣма да се удави както човѣка. Тя има едно правило. Ако една птица я хвърлите въ въздуха, тя отвисоко нѣма да падне като човѣка, тя ще разпери крилата си въ въздуха и ще хвърчи. Туй е което трѣбва на всички ви, да имате едно правило.

Та казвамъ: Ако човѣкъ се намира въ едно противоречие въ живота, на какво може той да разчита? Сега вие се намирате въ едно общество и казвате: Мене въ това общество не ме обичатъ. Да те обичатъ, това е половината животъ. Да

допуснемъ, че те обичатъ, но ти още не си разрешилъ въпроса. Да допуснемъ, ти кажешъ: Азъ обичамъ и пакъ не си разрешилъ въпроса. Когато, и обичашъ и те обичатъ, става една обмѣна вътре въ тебе, тогава ти ще дойдешъ до едно трето състояние и ще разбирашъ, какъ функционира Любовта. Тя е единъ методъ. Ако ти не може да обичашъ, и ако тебе не те обичатъ, законътъ въ духовния свѣтъ не работи. Защото обичта е единъ законъ. Любовта е единъ законъ въ духовния свѣтъ върху който животътъ се гради. И тукъ на Земята както ние живѣемъ, понеже не разбираме Любовта въ нейното органическо приложение, а разбираме Любовта като единъ апетитъ. Ти казвашъ: Азъ имамъ апетитъ! И у човѣка има достатъчно апетити. Но апетитътъ е едно ненормално желание на човѣка. Може да ядешъ и десетъ пѣти на день. Една майка десетъ пѣти ще кърми детето си, да не умре. Тя развива въ него апетитъ. Колко пѣти трѣбва майката да кърми детето си, да не умре? Ако дойдете до дишането на физическия свѣтъ, колко пѣти човѣкъ трѣбва да диша въ една минута, когато е здравъ? Когато неговитъ мисли сѣ нормални и чувствата и постѣпкитъ, дишането става естествено. Тогава нѣма никаква опасностъ. То щомъ човѣкъ не е здравъ, тогава яденето не е нормално и дишането не е нормално и мислитъ сѣ ненормални, тѣ не ставатъ правилно. Тогава въ човѣшкия организъмъ остава излишна енергия. Вземете единъ боленъ човѣкъ. Когато стомахътъ е много слабъ, много малко храна изисква много деликатенъ е. Ако му дадатъ повече храна да се съвземе, а тази храна не може да се смѣли и частъ отъ нея остава като единъ излишѣкъ. Оставатъ полуорганически

вещества, които минават през червата и се наслойват около ставите и около прешлените на гръбначния стълб и навсякъде. Това ние наричаме ревматични състояния. Аз ги наричам тия сж духовните трънища. Като минаваш нъкъде наболъ се нъкой трънъ и ти после го чоплишъ съ иглата да го вадишъ. Но тръбва да се намъри мѣстото, за да се извади.

Та казвамъ сега: На васъ ви тръбва едно. Мнозина казвате: Кажи ни същественото. Същественото седи въ много малки работи. Туй същественото азъ го виждамъ по нъкой пѣтъ, въ малките работи. Азъ вървя и нъкой човѣкъ ме спира. Въ мене има желание да излѣзна и самъ да вървя, никой да не ме безпокои. Искамъ да размишлѣвамъ. Пѣкъ нъкой день ще се случи, тамънъ излѣза и дойде нъкой и ме спре. Въ мене има желание да се освободя за една две минути. Следъ стотина крачки иде и другъ, казва ми: Азъ толкова време те търся. И него день десетина души ще се наредятъ да ме търсятъ. И азъ току кипна, неразположение имамъ. Какво право иматъ тѣ да ме спиратъ? Туй е неразбиране. На този ще му кажа: Заповѣдайте. Понеже азъ отивамъ на разходка, понеже не искамъ да се спирамъ, елате съ мене донъкъде. Та по пѣтя ще вървимъ и ще се разговаряме. Но нѣма да се спирамъ. Ще му кажа: Ще ме извините, азъ не обичамъ да се спирамъ, но заповѣдайте съ мене на разходка да идемъ. Откъде да вървите, отлѣво или отдѣсно, както вие искате. Той казва: Боли ме главата. Никаква друга философия. Казвамъ: Ще идешъ да изпиешъ три чаши топла вода 39 - 40 градуса тъй на глътки ще я изпиешъ. Следъ туй ще вземешъ майчинъ листъ да се очистишъ. И вечерята когато се очистишъ преди да си

легнешъ, ще направишъ една баня, хубаво да се очистишъ. Но много въ банята нѣма да седишъ. Ще си легнешъ и глава нѣма да те боли. Причината е въ главата, като те боли стомахътъ. Сегашнитъ лѣкари казватъ, че главата боли понеже много кръвъ има въ главата. А то е точно обратното. Когато малко кръвъ има въ главата, тогава страдате отъ глава. Съвременитъ хора страдатъ отъ малокръвие. Съвременнитъ лѣкари казватъ: Много кръвъ да не се пуца въ мозъка. Тъ сж прави. Но пуца се не въ голѣмия, а въ малкия мозъкъ кръвта и кръвта се спира навсѣкжде, но не тамъ, кждето трѣбва.

Та казвамъ: Ако имахъ едно училище, азъ трѣбваше да ви възпитавамъ. Отъ сега нататкъ искамъ ученици, които разбиратъ. Тия деца не разбиратъ толкова. Вие сега тепърва сте за ученици. Вие сега ще ме попитате: Кажи ми онази тайна; защо Юда предаде Исуса. Защото искаше малко пари. Казва: Учителътъ ни е доста скъпоцененъ камъкъ. Ако единъ вашъ синъ дойде въ къщи и е уменъ, кой пръстенъ ще вземе: Който струва сто лева или който струва 10 - 20 хиляди лива. Той иска да вземе, който струва повече, който е по-скѣпъ, че като иде въ странство да може да го продаде. Той, Юда беше доста ученъ човѣкъ, той беше касиеръ, пѣкъ разбираше цената на паритъ като евреинъ, казва: Доста пари ще струва! Но го излъгахъ. Пѣкъ той мислеше, че много хиляди ще вземе. А колко му дадохъ евреитъ, какъ е писано тамъ? Много евтино го продаде. И той отъ скърбъ, че евтино продаде учителя си, отиде и се обеси. Отъ скърбъ се обеси. Казва, веднѣжъ въ живота ми дойде едно щастие и азъ не можахъ да го продамъ както трѣбва. И то е хубаво. Той не можеше ли да каже: Учителю,

дето ще те продамъ, не може ли да се откупишъ самъ? Защо да не бждъше тъй честенъ да каже: Дето ще продамъ, може ли ти самъ да се откупишъ. Че Христосъ нѣмаше ли 33 или 30 сребърника? Вие ще ги намърите въ Библията. И после ги взема и тѣ купиха една нива. Сега въ вашия умъ ще остане една идея: Какъ за 33 сребърника го продаде Юда? Че азъ да ви приведа единъ фактъ, който сега стана.

Единъ младъ момъкъ, който свършилъ университета съ отличие, той се влюбилъ въ една мома и понеже тя не го обичала, имала си нѣкой другъ, той единъ день взима, че я намушква съ ножъ. Следъ туй го осъждатъ за нѣколко години затворъ. Питатъ го: Защо направи това? Казва: Безъ нея не мога да живѣя. Той не могълъ да живѣе безъ нея! Може, то е едно заблуждение, да мислишъ, че безъ една жена не може да живѣешъ. И другото, че една жена безъ мъжъ не могла да живѣе. Могатъ да живѣятъ. Въ този смисълъ както разбиратъ безъ жена, казва нѣкой: Тя ще ми готви. Тогава, ти самъ не може ли да си готвишъ? И жената казва: Менъ кой ще ме гледа? Че ако е за гледане, то е най-лесната работа. Казвате: Кой ще се грижи заради мене? Че има кой да се грижи. За едно дете, кой ще се грижи? Външниятъ ли хора ще се грижатъ или вътрешниятъ? Значи Богъ Който създалъ свѣта, той има грижата и Той ще се грижи. Ако ти въ своето съзнание не съзнавашъ, че имашъ задължение къмъ Бога, ти не разбирашъ живота. Че най-първо ти като кажешъ, че безъ жена не можешъ какво разбирашъ? Тогава какъ ще оправдаешъ другото положение: Умирамъ за тебе. И после следъ като се оженишъ, казвашъ: умирамъ отъ тебе. Умирамъ за тебе, преди да се

ожениль, а следъ като се ожени - умирамъ отъ тебе. Че азъ имамъ предъ видъ каквото и вие. Ние ни най-малко нѣмаме това предъ видъ. Азъ говоря за себе си. Азъ по нѣкой пѣть си правя маневра. Казвамъ: Ако се ожения, че не ме обича жена ми, тогава? Ами ако тя ме обикне и после обикне другиго, тогава? И после казвамъ, ако азъ се ожения и имамъ едно дете и туй дете не ме слуша, тогазъ? Ама после какво ще кажатъ хората? Е такива маневри си правя. И най-после като направя тия всичкитъ маневри, казвамъ: Не искамъ да се женя. Ама въпросътъ не е разрешенъ. Казвамъ: Хубаво но справедливъ съмъ. Сега да видя другото положение. Е, азъ като не се ожения и другитъ като не се ожениятъ, тогава духоветъ нѣма да прогресиратъ и въ свѣта всичкитъ хора ще измратъ. Тогава Земята ще остане пуста. Ето противоречието сега. Та казвамъ: Трѣбва да намѣря една жена, която да мисли като мене. Но не както азъ мисля. Тя да мисли като мене, но да има нещо, съ което да се отличава. И тогава азъ постѣпвамъ така Въ Природата има единъ законъ. Такова отношение има между свѣтлината и топлината. Топлината е точно противоположното на свѣтлината, но тѣ сж въ съгласие. Топлината и свѣтлина вървятъ заедно но се различаватъ въ своитъ действия. Топлината си има едни функции, а свѣтлината - други функции. Ако дойде топлината въ кръвта въ човѣшкото тѣло, тя ще подобри кръвообращението на човѣка и ще му донесе здраве и животъ. Ако дойде свѣтлината въ човѣка, тя ще донесе мисль на свобода въ човѣка. Свѣтлината е която внася свобода и мисль. И следователно, има единъ придаткъ въ живота. Тогава топлината извършва онова, което свѣтлината не

е могла да извърши, Та казвамъ: Жената въ свѣта ще извърши онова, което мъжътъ не може да извърши. И мъжътъ ще извърши онова, което жената не може да извърши. Защото, ако азъ мога да извърша и дветъ неща, менъ не ми трѣбва жена. И казватъ, че имало една студена свѣтлина. Но студена свѣтлина нѣма. Може до минимумъ да е намалѣна топлината, но има топлина въ свѣтлината. Сегашнитъ учени хора считатъ, че има една студена свѣтлина. Но нея никѣде я нѣма. То е на теория така, но въ действителностъ не е така. Въ всѣка една свѣтлина има една минимална топлина. И въ всѣка топлина, колкото и да е невидима свѣтлината, има една минимална свѣтлина. И човѣкъ не може да направи раздѣление между топлината и свѣтлината. И въ какво седи адътъ? Въ ада има повече топлина и много малко свѣтлина. Това е адътъ. И всичкитъ тия тъмни духове казватъ, че ние въ топлина работимъ. И тѣ се мъчатъ да превърнатъ топлината въ свѣтлина, но не сѣ успѣли да го направятъ. Та казвамъ: Нещастieto въ живота произтича отъ онзи моментъ, когато ние искаме да се удоволствуваме. Удоволствието се дължи на топлината. Да ядешъ, да пиешъ, да лѣгашъ, да ставашъ и да се обличашъ. Тѣ сѣ хубави работи, но тѣ сѣ резултатъ на топлината. Ти ще имашъ една отлична дреха. Хубаво е това. После втора дреха, трета, които сѣ добри проводници на известна енергия. Казвашъ: На васъ не ви трѣбватъ никакви други дрехи. Васъ ви трѣбва една дреха. И тази дреха трѣбва да бѣде добъръ проводникъ. Въ старо време сѣ изучавали този въпросъ и сѣ го оставили непроученъ. И въ днешното време този въпросъ не е проученъ. Ние не знаемъ, кои дрехи сѣ добри проводници и кои не. Моисей даде на

свещениците ленените дрехи като добри проводници. Памучените дрехи минават като добри проводници. Днес ги намират, че те не са хигиенични. Но това са посторонни работи.

Та казвамъ: Ето въ какво седи същественото. Въ очите има известни мускули. Да кажемъ има деветъ категории мускули, които трѣбва да се упражняватъ. И когато се упражняватъ тия мускули на окото, всичките си иматъ начини и закони за упражнение. И като се упражняватъ те така, тогава лицето си остава винаги младо и очите никога не губятъ своята способностъ да виждатъ. А когато тия мускули не се упражняватъ, тогава става обратното. Всеки единъ мускулъ си има известни мисли. Ако ти гледашъ нагоре, надолу или въ страни наляво и надясно, или диагонално отъ едно положение въ друго, всеко едно движение на окото е свързано на известни мисли, които функциониратъ сега. Та казвамъ: Господъ като направилъ окото, Той го направилъ, че да може окото всичко да вижда, накъдето ходи човекъ да гледа. Често вие сте излѣзли на екскурзия, азъ толкозъ години съмъ ви наблюдавалъ, като тръгнете на екскурзия ходите като кираджийски коне. И бързо, бързо вървите, не се спирате да погледнете нагоре, надолу, наляво, надясно, ами тръгнали въ надпреварване. Погледнете като изгрѣе Слънцето и пакъ вървите. Азъ не съмъ се спиралъ да ви направя нѣкоя забележка. Но ще дойде време, когато конете ще станатъ халаше. А като ги разпрегнатъ господарите имъ, тогазъ азъ ще ги намѣря на ливадите и ще ги науча на новото учение. Защото сега вие всички минавате като много учини хора. Казвате:

Дъдо ми, еди кой си професоръ, какво е казалъ. Моитъ уважения къмъ всичкитъ тия професори. Но казвамъ: Много професори не знаятъ онова което Богъ е създалъ. И единъ отъ много учени английски проповѣдници, една голъма знаменитостъ въ Англия, въ едно голъмо събрание отъ англичани казалъ, че овцитъ пиятъ вода само когато сж болни. Именно тогава овцитъ не пиятъ вода. Единъ голъмъ английски проповѣдникъ, който искалъ да каже една Истина, че овцитъ пиятъ вода само когато сж болни. Ако идете въ Америка вие често ще намърите нъкои американецъ, който казва: България! Да не въ нъкой щатъ на Америка? Или въ южна Индия, кѣде се намира този градъ. Тъ нѣматъ понятие. А българитъ мислятъ, че всички ги знаятъ. А има много, които още не ги знаятъ. После питатъ: Българи и унгарци едно и също ли е. Тъ казватъ Булгариенъ и Унгириенъ едно. Не е така, тъ се различаватъ. Вие имате нъщо турско въ себе си? Казвамъ: Не. Тъ питатъ. Като дойдемъ до духовния животъ ние разбираме, азъ сега не ви говоря за онзи животъ, който е криво разбранъ. Събиратъ се единъ религиозенъ човѣкъ, единъ фанатикъ, и единъ ученъ човѣкъ. Религиозниятъ пита учения, Ти въ Бога вървашъ ли? Учениятъ казва: Ти въ Природата вървашъ ли? Понеже този изучава Природата, а другиятъ изучава Господа. Азъ, казва учениятъ, въ Природата вървамъ. Пъкъ религиозниятъ казва: Азъ въ Бога вървамъ. Религиозниятъ казва: Природата Богъ я създаде. А учениятъ казва: Бога човѣка го създаде. Богъ не създаде Природата. Че Богъ създаде Природата е толкова върно, колкото, че човѣкъ създаде Бога. А тъ сж идеи. Казватъ: Богъ създаде Природата. За тази дума трѣбва обяснение. Тѣй

както мислятъ, тя е толкова върна, както и другото. Питате: Въ Бога вървашъ ли? - Азъ въ Природата вървамъ, казва учениятъ. - А природата Богъ я създаде, казва религиозниятъ. Учениятъ казва: Бога хората го създадоха. Та учениятъ човѣкъ въ никакъвъ Господъ не върва. Е, кой е на правата страна сега?

Сега азъ вървамъ, че повечето отъ васъ, ако гласувате и вие ще кажете, че мислите, че Природата Богъ я създаде. Нѣмамъ нищо противъ туй. Но върно ли е това? И ако гласуватъ нѣкои, ще кажатъ, че идеята за Бога хората я създадоха. Питамъ: Върно ли е това? Не. Тѣ нѣматъ понятие за това. И ако кажемъ Природата, разбираме, че Природата, това е изявление на Бога. Богъ неговото видимо изявлиние, това е Природата. Тогазъ създадена ли е Природата? Богъ себе си създава ли? Изявлението създава ли се? Може да създадешъ нѣщо, значи вънъ отъ мене да е. Грънцитъ ще създамъ, една дреха може да създамъ. Но онова, което е сжществено въ мене, азъ не мога да го създамъ. Какъ ще го създамъ азъ. То е проявление. То се проявява въ самия мене. То е частъ отъ самия мене. Сега това не е най-гольмиятъ грѣхъ на хората. Но то е едно заблуждение. Като мислимъ, че Богъ създаде Природата. Като че Природата е нѣщо отдѣлно отъ Бога. И после другото да вземемъ, че човѣкъ създаде Бога. Тогава мислимъ, че човѣкъ е нѣщо отъ Бога, значи и пакъ сжщото заключение е невѣрно. Нищо не се обяснява съ туй. Азъ правя само едно сравнение между нѣкои понятия, които имаме. Едно понятие е върно, отношенията, които азъ мога да имамъ съ единъ човѣкъ, сж нормални само тогава, когато има довѣрие, има пълна вѣра въ мене. И азъ имамъ пълна вѣра въ него. При никакви условия, каквото и да

се случи, азъ не мога да се усъмна въ неговата постѣпка. Защото, щомъ се усъмна, веднага ще взема известни мѣрки. Значи, щомъ има разбиране между него и мене, ще има правилни отношения. И тогава Господъ казва, когато отиде Авраамъ, отиде да го изпраща къмъ Содомъ и Гоморъ, казва му: Нѣма да скрия отъ тебе. Какво имаше Авраамъ на Бога? Той бѣше приятель на Бога. Казва му Господъ: Нѣма да скрия отъ Авраама това, което съмъ намислилъ да направя. Приятелство имаше. И тогава му казва, че отива въ Содомъ и Гоморъ. Тия хора въ Содомъ и Гоморъ не живѣятъ както трѣбва. Богъ е решилъ да очисти тия духове. Нѣма да остане никой тамъ. И тогава Авраамъ се застъпва, казва: Господи, тамъ може да има 50 души праведни! Ако има 50 души праведни нѣма да разруша. Възможно да не сѣ 50 души, може да сѣ 40. И 40 ако сѣ пакъ нѣма да направя това. Авраамъ иска да извини и казва: Господи, може да сѣ 30. Но дойде до 20, 10 и спре. А колко души бѣха праведни въ Содомъ и Гоморъ? Лотъ и дветъ му дѣщери. Но и дветъ му дѣщери не минаваха отъ праведнитъ. Четири души бѣха праведни и жена му. Но единствениятъ праведенъ човѣкъ бѣше само Лотъ. Жена му имаше любопитство, тя искаше да се обърне и да види, какво ще стане. Ангелътъ казва: Нѣма да се обръщате, нѣма да гледате назадъ.

По нѣкой пѣтъ вие искате да разглеждате вашето минало. Казвамъ: Не разглеждайте вашето минало, защото ще станете като лотовата жена. На соль ще станете! На какво е станала тя? На соль. И после тия дѣщери, които излѣзоха съ баща си, казваха: Ние нѣмаме мжжъ. Казватъ: Какво ще стане съ насъ?

Хайде да не разправямъ тази история. Тамъ е описано много хубаво. Другата слаба страна. Казвамъ: Тия дъщери извършили ли онова което трѣбваше? Остава само Лотъ, който бѣше праведень. И понеже имаше само единъ праведень въ Содомъ и Гоморъ, неговата съдба бѣше решена. Този градъ не може да съществува съ единъ човѣкъ. И вие знаете, какво стана съ тия градове.

Сега кое е същественото? Къмъ същественото искамъ да ви наведа. Какво е станало въ миналото, това сж нѣща на миналото. И мене не ме интересува миналото. Кое е станало, то е нѣщо отъ миналия животъ. Но казвамъ: Туй което тогазъ е станало, става и сега. И въ нашия животъ ние трѣбва да се пазимъ отъ Содомъ и Гоморъ. Содомъ и Гоморъ това сж дебелитъ черва на човѣка. Содомъ и Гоморъ е тамъ. Че ако Содомъ и Гоморъ въ тънкитъ и дебелитъ черва нѣма десетъ души праведници, само единъ остава да живѣе. И да знаете, че всичко на огънь принадлежи. Ще дойдатъ всичкитъ болести и страдания. Праведни хора трѣбва да има. Та казвамъ сега: Трѣбва да възстановимъ една норма. Да възстановимъ свѣтлината въ нашия умъ, въ мозъка вътре. Има си начини за това. И да възстановимъ топлината въ дробоветъ и въ сърдцето си. И да възстановимъ онази правилна деятелностъ въ стомаха си. Това съставлява цѣла една отлична наука въ здравословното състояние. Запримѣрь, вчера азъ на една сестра ѝ разправяхъ. Тя се упражнява върху пѣнието. Казвамъ: Тѣй както сега се учите, вие не може да напреднете, понеже въ гласа сопранъ има специфични мускули въ ларинкса. Онзи, който иска алтъ да пѣе и той има специфични мускули въ ларинкса. И тенорътъ има

специфични мускули и басътъ сжщо. И ако ти не знаешъ, какъ да упражнявашъ сопрановитъ мускули, ти нѣма да знаешъ и сопранъ да пѣшъ. Мускулчета има тамъ. И ти трѣбва да знаешъ, какъ да ги свивашъ тия мускули и какъ да правишъ упражнения съ тѣхъ. Запримъръ, ако вие правите упражнения на вашитъ очи, какъ ще ги правите. Да кажемъ, какъ ще се упражнявате? Вие трѣбва да вземете едно хоризонтално положение на очитъ и оттамъ съ очитъ си правите всичкитъ други отклонения на лѣво надъсно, нагоре, надолу, навсѣкжде. Единъ пѣвецъ, ако пѣе, какво положение трѣбва да вземе? Единъ пѣвецъ, за да бѣде пѣвецъ, трѣбва да знае, какъ да прекара кръвта най-първо въ предната си частъ надъ веждитъ и да я препрати тази кръвъ въ ларинкса долу. Но упражнение се изисква сега. Малко пѣвци има такива. И тогава, ако по този начинъ се упражнявате, ще има и малко по-други пѣвци. И сега пѣятъ по единъ неестетвенъ пѣтъ. И сега ние сме добри, но можемъ да бѣдемъ още по-добри. Но забелязвате ли, че донѣкжде вие сте добри, а после въ живота ви става една реакция. Азъ следя нѣщата отблизо. По нѣкой пѣтъ азъ следя нѣщата, когато хората сж обвити въ една черна аура. Много гъсти влияния иматъ. Той е неразположенъ тогава и търси причината отвънъ. А причината е вѣтре въ него. Силниятъ изворъ се чисти, а слабиятъ изворъ отвънъ трѣбва да го чистятъ. Едно шише отвънъ трѣбва да го чистишъ. А изворътъ самъ се изчиства отвѣтре.

Та казвамъ: Когато мисълта е силна, когато чувствата сж силни когато човѣшката воля е силна, човѣкъ самъ се чисти тогава. Но му се помага отвънъ. Пѣкъ когато умътъ не е силенъ

- нѣма свѣтлина, когато сърдцето не е силно - нѣма топлина, когато волята е слаба - не се проявява, тогава ние отвѣнъ ще чакаме да ни помагатъ. И тогава друга идея: Религиознитѣ хора очакватъ да дойде Христосъ. Че то е много механическо схващане за Христа. Христосъ отвѣнъ нѣма да дойде. Той веднѣжъ претърпѣ тази криза. Той видѣ веднѣжъ какъ го приеха. Втори пътъ не стѣпва крака му. Че какво ще дойде да го биятъ пакъ и да го разпнатъ, и да се гавратъ подире му сега. Не, не. Или ще дойдатъ отподире му тия еврейскитѣ учени и равини да спорятъ съ него. Не туй нѣма да стане. И тогава знаете ли какъ ще дойде Христосъ. Вие го очаквате да дойде отгоре отъ Небето. Мислите, че отъ облацитѣ ще дойде.

Тогава ще ви приведа една приказка. Наскоро я четохъ въ една английска читанка, та ще я кажа и на васъ. Въ едно семейство на плѣхове, г-нъ и г-жа плѣхъ имъ се родила една дѣщеря, госпожица плѣхца. Тя била по-старата дѣщеря. По-малкиятъ братъ плѣхо билъ той, и най-малката дѣщеря плѣхичката, била най-красивата. У бащата и майката се родила една велика идея, тѣ не искатъ да я оженятъ за плѣхъ, понеже дѣщерята била много красива, искали да я оженятъ за най-силния въ свѣта. Тѣ искали да я оженятъ за Слънцето, понеже мислили, че тѣхниятъ зетъ трѣбва да бѣде много силенъ. И бащата и майката отиватъ при Слънцето да имъ стане зетъ. Като ги посрещнало Слънцето казало: Много ви благодаря за почетѣта която ми давате, но азъ не съмъ най-силниятъ. Азъ като изгрѣя и дойде едно малко облаче и то ме засѣнчва и не мога да дамъ свѣтлина на хората. Идете при облака, той е по-силенъ отъ мене. Тръгнали тѣ и отишли при облака да го

правятъ зетъ. Но облакътъ казалъ: Не съмъ и азъ най-силниятъ, защото като дойде вѣтрътъ и ме разпръсне, нищо не остава отъ мене. Идете при вѣтра, той е по-силенъ отъ мене. Отиватъ тѣ при вѣтра. И той имъ казалъ: Благодаря ви за почитѣта, но и азъ не съмъ най-силниятъ, да мога да се ожена за дъщеря ви. Понеже отъ хиляди години има тукъ една стена и азъ отъ хиляди години я духамъ, духамъ и тя седи. Нищо не съмъ ѝ направилъ. При стената идете. Тя може да бѣде зетъ на вашата дъщеря. И най-после отиватъ къмъ стената. И тя казала: Погрѣшно е, и азъ не съмъ най-силната. Действително, вѣтрътъ азъ го спирамъ, но единъ плѣхъ има, който иде при мене, той направилъ дупки въ мене. Той е по-силенъ отъ мене. Та тѣ пакъ се връщатъ съ своята дъщеря при плѣха. Сега вие ще ходите при Слънцето, при облацитѣ, при вѣтраѣ при стената, и най-после ще дойдете при плѣха.

Въ дадения случай онази идея, която може да ми послужи, тя е правата идея въ дадения случай. Свѣтътъ не е оставенъ и отъ такива преустановени идеи хората страдатъ. Има нѣщо сжщественно, което Богъ е вложилъ въ насъ, и което Той постоянно поддържа. Ако ние внимаваме на този Божественъ езикъ, никога да не пресилваме нѣщата. Ако разправяшъ на нѣкого нѣщо, азъ съмъ слушалъ нѣкои оратори, като представятъ единъ примѣръ, той ще го представи така поетически, така пресилено, че всичкитѣ хора плачатъ. Но следъ като излѣзатъ навънъ, хората пакъ забравятъ това. Тѣ сж хубави работи, но има нѣщо естествено, което всѣкога остава едно дълбоко впечатление. Ти си билъ единъ пжтникъ. Миналъ си покрай нѣкоя кжща, и тамъ те приематъ. Може да си се

нахранил тамъ съ много просто ядене, но оставатъ такива впечатления, които съ години не може да забравишъ. Или нѣкоя сутринъ се събудишъ съ единъ много приятенъ сънъ и може да се минатъ година, 2, 3, 10, 15 години сънътъ така седи като една действителностъ за тебе. Та казвамъ: Онова, което ще остави въ насъ нѣщо, което не може да се заличи, на него ние разчитаме. Тогава онова, на което ти разчиташъ, на първо мѣсто трѣбва да е то. Това, на което трѣбва да разчитаме, то е Любовта въ нейното приложение въ човѣшкото тѣло. Най-първо какъ се прилага Любовта въ човѣшкото тѣло? И свѣтлината какъ се прилага въ човѣшкия мозъкъ, знанието, Мъдростъта? Тия нѣща трѣбва да се знаятъ, какъ се прилагатъ. И не мислете, че тѣй просто е. Казва нѣкой: Духътъ ще ме научи. Не, не, за да те научи духътъ, трѣбва да имашъ предметно учение. Какъ ще го научишъ ти. Ако Слънцето го нѣма, какъ ще го научишъ ти? Какъ ще учишъ за човѣка, ако човѣкътъ го нѣма. Каво понятие ще имашъ за едно магаре, ако то не съществува; за една змия, ако нея я нѣма. И цѣлиятъ свѣтъ седи се отъ предметно учение. Какво ще знаешъ за очитъ, ако тѣхъ ги нѣма. За веждитъ, за човѣшкия носъ, краката рѣцете, стомаха? И за тия движения? Но туй е видимото и най-после идемъ къмъ другъ единъ свѣтъ на човѣшкитѣ чувствувания, които ние не ги виждаме, но чувствувания има. И тѣ си иматъ свои форми. И мислитѣ си иматъ свои форми. Една мисль може да бѣде теглена, тя си има една опредѣлена тежестъ. И едно чувство може да бѣде теглено. Но ние понеже нѣмаме такива везни, не може да ги мѣримъ. Но ученитѣ хора въ свѣта знаятъ тежестъта на една мисль. И знаятъ тежестъта

на едно чувство. Вземете сегашните учени хора, които съ претеглили Земята. На какви везни я турятъ тѣ? Има си причина за това. И сегашните учени хора претеглиха и Слънцето. Може да има една малка погрѣшка въ теглилката, но все таки е една смѣла идея това, да претеглишъ Слънцето и Земята, толкова и толкова тона тежи тя. Може да е по-малка, но близо съ до същинската идея. Та и ние трѣбва да имаме нѣщо опредѣлено

Сега азъ говоря на ония отъ васъ, които искате да бъдете ученици. По нѣкой пѣтъ като се говори за нѣкои работи, вие се обезсърчавате, менъ желанието ми не е да ви обезсърча. Ако има нѣкой да се обезсърчава, то съмъ азъ първиятъ, ако азъ нося вашия умъ. И ако единъ има, който да се обезсърчава, то съмъ азъ. Понеже азъ съмъ внесълъ много голѣмъ капиталъ, много голѣмъ, а досега нищо не е допринесълъ, или много малко е допринесълъ. Досега никакъвъ приходъ нѣма, а при това пакъ вървамъ, че отнѣкъде ще стане нѣщо. А вие много малко сте вложили още и какво има да се обезсърчавате. И вие даже онова, което сте обещали, не сте вложили всичкия си капиталъ и се обезсърчавате. Едва ти си вложилъ една десета отъ капитала си, имате още деветъ десети. Пъкъ азъ съмъ внесълъ всичко, а никаква печалба нѣмамъ! Сега вие ще кажете: Ние отъ тебе ще вземеме, понеже, ти ако пропаднешъ, тогава съ насъ какво ще стане, та поне ние да не пропаднемъ. Много хубаво. Ами ако азъ спечеля? Възможно е! Умни хора сте. Добре. Значи ако азъ изгубя, вие не трѣбва да влагате капитала си тамъ, дето азъ ще изгубя. Но ако азъ спечеля? Има единъ начинъ да провѣритъ. е, ще спечеля ли или нѣма да

спечеля. Азъ всъкога зная, че здравиятъ човѣкъ всъкога ще спечели. Азъ зная, че умниятъ човѣкъ всъкога ще спечели; азъ зная, че добриятъ, силниятъ човѣкъ всъкога ще спечели. И зная обратното: Че глупавиятъ всъкога ще изгуби. И слабиятъ и болниятъ всъкога ще изгуби. Не можемъ ние да се съмняваме въ това. Онзи който съградилъ своя животъ върху Любовта, който гради своя животъ върху Божественото знание и неговитъ закони и онзи, който гради своя животъ върху Божествената Истина и Божествената свобода той никога не може да губи. То е абсолютно така! Следователно, имайте вие тая идея и не я чоплете! Тя е идея, която има цена. Следователно, стига да градите върху Любовта, влагайте капитала си тамъ и нѣма никаква опасностъ. Но ако не градите върху Любовта, Мъдростта и върху свободата, тогава е вече друго.

Сега остава въпроса: Не мислете, че това е ясно. Има методи и начини много, които тепърва трѣбва да учите. Има много нѣща, които трѣбва да учите. Вие мислите, че много сте изучили. Не, не едва сега започвате нѣкои нѣща, които трѣбва да знаете, какъ сж станали. Че вие вземате въ единъ съвремененъ езикъ, въ български езикъ има 30 букви, но ако вие не знаете, какъ да съпоставите тия букви, вие може да създадете отъ тия 30 букви едно много глѣмо нещастие. Че какъ? Че ако на единъ сѣдия, който ви сѣди, кажете само две три лоши думи, знаете ли какво ще стане? Ами ако обидите само съ една дума единъ царъ, знаете ли, че васъ може до животъ да ви затворятъ. И то само за четири-петъ букви, турени не на мѣсто. До животъ може да ви затворятъ, а могатъ

и да ви обесятъ. Та съ нашето знание, което имаме ние или поправяме пътя на своето щастие или ще проправимъ пътя на своето нещастие. У синца ви има единъ лошъ навикъ. Щомъ дойдатъ изпитания върху васъ, вие веднага се нахвърляте върху Господа. Но знаете ли какво може да ви стане? Вие се пазете отъ това! Менъ ми разправяше единъ господинъ отъ видинско, нъкой човѣкъ обичалъ да казва нецензурни думи за Христа. Една сутринъ, той станалъ и почналъ да плаче предъ майка си. Тя го пита: Защо плачешъ, синко? Сънувахъ, че съмъ въ църква. Отъ олтаря излѣзе Христосъ и ми зашливи две плесници, та ми се завъртя главата. И подиръ две седмици умира този човѣкъ.

Та менъ ми казва една много млада, много учена сестра, казва: Азъ ти се сърдя, за да те накарамъ да ме обичашъ. Сърди ми се, да я обичамъ. Но много старъ методъ е той. Той е методъ на дявола, понеже и той се разсърдилъ на Господа, за да го обича. Но толкова хиляди години сж минали, той още не е направилъ Господъ да го обича. Пазете се, Любовта съ сръдня не става. Сръдната е нъщо посторонно. Любовта не борави съ сърдене. Щомъ дойдете до сръдната, вие сте далечъ отъ Любовта, че никога нъма да я намърите. Съ сърдене Любовта не се намира. И съ подозрение Любовта не се намира. Маловърнето, каквото и да е тъ сж единъ свѣтъ съвсемъ другъ. Тъ ще дойдатъ. Нъма нищо, че единъ човѣкъ се сърди. Сръдната не е нъщо лошо, но ако вие ми се сърдитъ, че съ сръдната може да добиете Любовта, вие се лъжете. Ти ако искашъ да те набиятъ, разсърди се. Но ако искашъ да добиешъ Любовта, не се сърди. Азъ съмъ виждалъ и малкитъ деца, като

се разсърдятъ въ къщи, ядатъ тоягата. Майката тогава имъ казва: Баща ви ще дойде; ти нѣма да се сърдишъ. Бащата казва на малкото дете, като станешъ голѣмъ възрастенъ, сърди се колкото искашъ, а сега не може да се сърдишъ, - той го набива.

Та вие като ученици нѣма да се сърдите въ училището. Като излъзете вънъ отъ училището, сърдете се колкото искате. Но въ училището ако се сърдите, тояга има! Тръбва да го знаете това. Тази вътрѣшна тояга тя е страшна. И всички болести, които ние претърпяваме, каквито и да сж тѣ, това сж все наказания, за ония нарушения. Каквото и да стане, то е все опѣтване. Отъ Невидимия свѣтъ ни казватъ, това де не правите, онова да не правите. Паметъ ни трѣбва. А вие го правите и тогазъ! Сега у васъ остава една идея. Може нѣкои отъ васъ да мисли, та кого ли имамъ азъ предъ видъ. Себе си имамъ предъ видъ. Азъ по нѣкой пѣтъ никого не осъждамъ. Азъ казвамъ на себе си тѣй: Не трѣбва да карашъ тия хора да ги събирашъ, защо не ги оставишъ свободни да си вървятъ по своя пѣтъ. Какво си ги насѣбралъ да ги учишъ. Тази мисль ми е идвала. Е кое /е/ похубаво сега, кажете ми. Азъ не сѣдя никого. И по нѣкой пѣтъ казвамъ тѣй: Знаете ли азъ какво казвамъ: Тури ги на твоео мѣсто, пѣкъ и ти влѣзъ на тѣхното мѣсто, да видишъ тогазъ тази работа татва е. Защо ходишъ да гледашъ така? Защо ходишъ тия хора да ги разглеждашъ отвънъ. Тури ги на своето мѣсто, нека сж спокойни, пѣкъ ти излѣзъ на тѣхното мѣсто и проучи тогава тази работа. Проучи я добре. Азъ така разглеждамъ въпроситъ. И следователно, ако и вие така разглеждате, ще бѣдете на правата страна. Защо ще критикувашъ този и онзи? И да го критикувашъ не разбира.

Влѣзъ въ неговото мѣсто и тури онзи човѣкъ на твоеото мѣсто. Ето кое ще ви спаси. Всѣки човѣкъ, трѣбва да тури другитѣ хора на своето мѣсто. Той трѣбва да остави една змия да пази неговото богатство, че като дойде този, когото ще оставишъ наследникъ на себе си, той ще мисли че е господаръ, но като стане господаръ, змията ще се увие на шията му и ще почне да го притиска, и той ще ме повика, понеже азъ разбирамъ този законъ, и той ще каже: Вземи си богатството, моя животъ отива! Тогазъ азъ ще взема моето мѣсто и той своето. Та при моето мѣсто ще има змия. А какво има при вашето мѣсто? При вашето мѣсто е съблазньта. Доволството е тамъ, той играе на ключекъ. Сега казвамъ: Защо котката си отваря очитѣ при птицитѣ, а при мишката като дойде хичъ не ги отваря. Тя тамъ си затваря очитѣ.

Но сега нека остане това. Сега азъ ви направихъ една екскурзия нѣма да ми се сърдите. Азъ ви взехъ на своя автомобилъ и ви разведохъ и въ рая и въ ада. Тѣй щото нѣма да ми се сърдите. Като ви заведе въ ада, мжчатъ се хората тамъ. И ще ви разправа, този защо страда и онзи. И когато Данте описалъ ада, после се качилъ горе въ Небето. Та казвамъ, щомъ минавате презъ нѣкоя областъ, всѣка областъ ще я опишемъ тѣй както е. И отъ всѣка областъ ще извадимъ урокъ. Запримеръ, засега ние вървимъ по единъ старъ пѣтъ, който е прашень. И ние не искаме прахъ да има но три месеца не е вальло дъждъ, прахъ има, едва дишашъ и гълташъ този прахъ. Ако си силенъ и ученъ, ще се помолишъ на Бога и ще завали дъждъ, и ще накваси пѣтя и ти ще минешъ. Ако не си уменъ, ще вървишъ по прашния пѣтъ. Ако разбирашъ Божиитѣ пѣтца и закони,

ще се помолишъ на Бога и тогава Господъ ще направи, че пътятъ ти ще бѣде полетъ и по същия пътъ ти ще минешъ. Пъкъ ако не разбирашъ законитъ, ще минешъ по прашния пътъ. Ти ще минешъ, но ще кажешъ: Още веднѣжъ по този пътъ не минавамъ. Какви бѣха последнитъ думи на последния стихъ /19: 14/ „Ето сега ви казвамъ това, което не е било. Та когато се сбѣдне, да повѣрвате че съмъ азъ.” И какво ще повѣрвате? Може да повѣрвате въ онзи човѣкъ, който никога не е лъгалъ. Може да повѣрвате / въ/ Човѣка тѣй както Христа. Може да повѣрвате въ Онзи, който всѣкога ви казва въ Истината и оставилъ нѣщо за васъ.

Та казвамъ: Не само ние да обичаме да не ни лъжатъ, но и ние никога по никой начинъ въ себе си като сѣдимъ нѣкого да не позволяваме никаква лъжа. Азъ говоря за вътрешната лъжа. Човѣкъ въ съзнанието си трѣбва да бѣде тѣй буденъ, че по никой начинъ да не допусне нито една бѣла лъжа. Всичко да бѣде чисто вътре. Отвѣнъ лъжата може. Отъ външната калъ ти може да се освободишъ, но калъта да не проникне вътре въ тебе. На златото може да полепне калъ отвѣнъ, но златото се измива. Но ако тази калъ успѣе да проникне въ златото вътре, то изгубва своята цена. Та лъжливитъ чуждитъ идеи това е една външна калъ, която не трѣбва да проникне въ вътрешния животъ, който Богъ ни далъ. И ние никога не трѣбва да изгубваме онази вѣра, която Богъ е вложилъ въ насъ. Въ всичко може да се съмняваме, но дойдемъ ли до Бога, човѣкъ трѣбва да има една свещена идея и да е готовъ на всички жертви. Дойде ли човѣкъ до идеята за Бога, той трѣбва да е готовъ на всички жертви. Азъ не говоря, че всички трѣбва да се

жертвувате, но дойдеш ли до Великото, до Бога въ живота си, ти трѣбва да бѣдешъ готовъ да жертвувашъ всичко. Идеята е една и сѣща и за васъ и за всички, които и да сѣ. Който е дошълъ до тази идея, който се подигналъ до тази идея, той трѣбва да е готовъ на всички жертви. И да сѣ на мѣсто. А отвѣнъ въпросътъ е другъ.

Та казвамъ: Като ученици отсега нататъкъ имате да учите! И има много да учите. И не мислете, че така ще бѣде. Много има да учите. И не материални работи. И има методи и начини за познаване характеритъ. Тепърва има да се запознавате съ великитъ хора въ свѣта, съ великитъ души въ свѣта. Тепърва има да се запознавате съ тяхъ. Сега още много малко / сте / запознати съ това. И туй, което сте запознати мене ме радва. Но казвамъ: Има още много да се учите. И тогава ще дойдемъ, мнозина отъ васъ, които имате много слаби очи, ще започнемъ да ги учимъ, да се възстановятъ очитъ имъ, че безъ очила да ходятъ. Сега не искамъ да ги хвърлите. Но следъ като правите тия упражнения, та като се възстанови зрението ви, вие сами ще хвърлите вашитъ очила. И като направите известни упражнения ще ви напусне и ревматизма и болкитъ ще ви напуснатъ и вие сами ще хвърлите всичкитъ лѣкарства. Но като станете силни и почнете сами да се движите. Вие нѣма да имате нужда отъ автомобили, нито отъ аероплани, а може и презъ въздуха да се пренесете съ по голѣма бързина. Ще кажете сега: Направи го! Азъ ако го направя, ще го направя за себе си. Ще ида нѣкъде и ще кажа: Я да видя мога ли да го направя. На себе си ще кажа така. Щомъ азъ мога да се движа отъ едно мѣсто на друго съ голѣма бързина, ще кажа на себе си: Тебе не

ти тръбват вече автомобилът. Пари пакъ ще си имате за автомобили. И по нъкой път ще си имате пари и за файтони, пъкъ нъкой път ще имате пари за наемъ на къщи. Тази работа, казвате, безъ пари не може. Така е. При този порядък на нъщата, паритъ тръбватъ. И то звонкови въ злато.

Златото ще дойде. Онзи баща, който обича сина си, на него оставя най-много злато. А когото по-малко обича, по-малко злато оставя. Тъй щото може да кажете, на кой отъ васъ Господъ не е оставилъ голъмо богатство! Понеже вие се намирате въ единъ неорганизиранъ свѣтъ, да ви не обератъ, богатството седи въ банката. Че като влѣзете въ безопасностъ, Той ще ви го даде. И ако сега вие сте сиромаси, бждете увѣрени, че ще ви обератъ ако бѣхте богати. Нѣма да се минатъ и десетъ деня и ще ви обератъ. Американскитъ милионери иматъ по десетина детективи, да ги пазятъ и тѣхъ, и жената имъ, и децата имъ. Като ги хванатъ тия ганстери, ще изискватъ 100, 200 милиона долари и повече нъкога искатъ. Та сега американцитъ бѣгатъ отъ Америка. Така избѣгаль отъ Америка единъ тѣхенъ авиаторъ въ Европа. Но да оставимъ сега това настрана. Туй сж външни работи.

Искамъ да бждете добри ученици. Тепърва да си купите тетрадки и единъ моливъ хубавъ. Всички да имате по една хубава тетрадка отъ сто листа и тогава, каквото ви се каже, упражненията, и сега каквото казвамъ записвайте го. Нъкой път ти казвахъ: Много добре служа. Но азъ ще ви сготвя едно ядене, ще ви дамъ една паница и следъ като се нахраните, ще платите сто лева. Колкото кажете, че яденето е по-хубаво, толкова по-скѣпо ще платите. Казвамъ: Доволенъ ли си отъ

храната? И ще гледамъ, кои обичате моята гостилница. Като дойдете веднъжъ, ще взема 50 лева, после 70, 90, 100 и ще видя на кое число вие нѣма да стѣпите въ гостилницата ми. Като започна да ви гледамъ, че минавате покрай гостилницата и поглеждате, въ джоба нѣмате нищо. Щомъ ви видя, че нѣмате нито петъ пари, ще ви кажа: Елате. Като не остане нищо въ джоба ви, даромъ ще ви дамъ. Но докато има нѣщо въ вашия джобъ, азъ ще взирамъ пари. Като останете безъ пари, азъ съмъ готовъ даромъ да ви давамъ. Но докато има пари въ джоба ще взирамъ пари. Та трѣбва да има едно общение, една обмѣна между мене и васъ. Трѣбва да има една обмѣна взаимна между Божественото, между Любовта, която се дава и Любовта която се взима. Трѣбва да образуваме единъ кръгъ на Любовь между онзи, който дава и онзи, който взема, да има една правилна обмѣна. Само така ще дойде истинското знание въ свѣта и ще се образуватъ ония братски отношения, които сега търсимъ. Безъ туй не може.

Отче нашъ.

Въ божията любовъ е благо на човѣка!

На поляната гимнастическитѣ упражнения.

Приложение на Върата, Надеждата и Любовта въ живота

*15-то Недѣлно Утринно Слово отъ Учителя, държано на
14. 03.1937 г. 5 ч. с. меко, приятно врѣме.
Изгрѣвъ.*

Нарядъ: Добрата молитва. Хвалата.

Молитвата на Царството.

*Въ начало бѣ Словото. Ще прочета частъ отъ 13 глава отъ
Евангелието на Иоана, отъ 20 - 38 стихъ.¹³*

Много дарби има въ човѣка недоразвити. Много чувства има въ човѣка, които стоятъ въ спящо състояние. Човѣкъ не може да разбере състоянието на Исуса. Колкото и да се сили да го разбере, мѣчно е, защото не е миналъ презъ неговото състояние. Докато човѣкъ не мине презъ опитноститѣ на Христа, той никога не може да Го разбере. Каквото и да чуе да ви се говори, вие не можете всичко да разберете, защото умътъ ви е заетъ съ други нѣкои работи. Тогава умътъ ви е заетъ съ близки работи, съ близки предмети. Понѣкога човѣкъ е заетъ съ своето тѣло: боли го кракъ, грѣбнакъ, глава, или стомахъ му нѣщо разтроенъ. Макаръ че човѣкъ носи своето тѣло отъ хиляди години, обаче, едва сега той е започналъ да изучава причините, на тѣзи прояви. Случва се, че човѣкъ хълца съ часове. Лесно е да се справи съ хълцането. Какъ? Като пие малко гореща вода или като поеме дълбоко въздухъ.

Причината за хълцането се дължи на едно малко подигане на диафрагмата. Щомъ се свали и дойде на своето положение, хълцането престава. Диафрагмата е покривъ на стомаха. Когато покривътъ се дигне много високо, тогава подътъ трѣбва да слѣзе малко надолу. Другояче казано: когато човѣкъ не мисли право, той започва да хълца. Когато чувствува, той пъкъ почва да плаче. Има единъ естественъ плачъ, но има и много плачове, които не сж естествени.

Казвамъ: Спрете се върху думата „Вѣра” и помислете, какво представля тя. Казвате, че човѣкъ трѣбва да има вѣра, но вѣрата има много методи, които вие не можете да приложите въ живота си. Вие трѣбва да различавате, кога вѣрата действува у васъ. Въ Писанието е казано: „Ако имате Вѣра колкото синапово семе, като кажете на една планина да се прѣмести, тя ще се премѣсти”. Горитъ, планинитъ представятъ мѣчнотиитъ въ живота. Ако има вѣра, човѣкъ може да се справи съ мѣчнотиитъ си лесно. Това значи да премѣства планини и гори отъ едно мѣсто на друго. Задава се въпросъ: Какъ се добива вѣрата? Вѣрата не може да се добие по механически начинъ. Христосъ уподобява вѣрата на синапово зрънце. Това значи, че както синаповото семе се развива, така и вѣрата има условия да се развива.

Сега ще ви представя три положения. Допуснете, че единъ вашъ приятелъ иска да ви направи три подарѣка: да ви даде две кила злато, две кила барутъ или две кила жито. Кой подарѣкъ отъ тритъ бихте предпочели? При сегашнитъ условия на живота вие бихте предпочели дветъ кила злато, защото ще свършите много работа съ тяхъ. Обаче, ако сте воененъ, вие ще

предпочетете двете кила барутъ, защото съ тяхъ ще свършите много работа. За двете кила жито малко ще се замислите, да го приемете или не. Защо? Защото е нъщо достъпно. Щомъ имате пари, жито всъкога можете да си купите. Но нека се преведатъ тия работи. Какво ще ви даде златото? Условия за работа. Съ златото можете да започнете търговия, можете да си направите къща и т. н. Какво ще ви донесе барутътъ? Съ него можете да разчупвате камъни, да търсите скъпоценности, можете да отворите сражение. Но какво сж две кила? Като свършатъ двете кила, нищо нъма да остане отъ тяхъ. Колко сж две кила? И най-после остава житото. Какво можете да направите съ него? Можете да го сварите, да си направите хлѣбъ, като го смѣлите, а може да си направите една хубава баница. Може, обаче, и да се посѣе. Тогава ще имате по-добри резултати. Съ паритъ ли можете да станете най богатъ, съ барута или съ житото? Какъ мислите? Отъ ваше гледище най-богатъ можете да станете съ паритъ. Съ тяхъ можете да си купите много ниви. Сега ние разрешаваме въпроса на златото, на барута и на житото. Въпросътъ на житото представя закона на Любовта. Златото представя закона на вѣрата, а барута - законътъ на надеждата. Ако турите барута и житото на едно мѣсто и ги размѣсите, вие ще получите обратни резултати. При златото ти трѣбва да имашъ вѣра. Златото принадлежи на Слънцето, отдето иде свѣтлината. Значи вѣрата се занимава съ свѣтлината. Надеждата съ какво се занимава? Надеждата се занимава съ Земята. Щомъ имашъ надежда, ти се свързвашъ съ Земята. Надеждата се подхранва отъ Земята. А откъде се

подхранва житното зърно? - То се подхранва отъ Любовта. Това е законътъ на Духа.

Сега като слушате тия нъща, казвате: Тия нъща не ни сж ясни. Не е въпросъ въ яснотата или въ неяснотата на нещата. Работата седи въ онази вътрешна придобивка, която човѣкъ може да има. Нѣкой може да има инструментъ, цигулка или пиано, за да знае неговата история, какъ се е създалъ, да знае да свири на него, но като се изгуби инструмента, и музиката ти съ него заедно изчезва. Така всѣки човѣкъ може да си служи съ хлѣба, както хлѣбаритъ днесъ го правятъ. Но това не е негово изкуство. Единъ день хлѣбарьтъ го нѣма. Какво ще правите тогава? Кой ще ви прави хлѣбъ? Четешъ една книга, какъ светиитъ сж страдали. Ти се насърчишъ, но като оставишъ книгата и дойдешъ до своята въра, отново се обезсърчишъ, изгубвашъ върата си. Та казвамъ: При сегашнитъ условия на животъ вие се нуждаете отъ голѣма свѣтлина и въра, а не като тази, която сега имате. Тази свѣтлина не допринася много. Тя е като барутъ. Врътнешъ ключа, тя светне. Завъртишъ ключа, тя изгасне. Свѣтлината, която излиза отъ лампитъ, съ които днесъ си служимъ, не е добра за очитъ ни. Тъ не сж приспособени къмъ нея, и затова трѣбва много да се пазимъ отъ нея, да пазимъ очитъ си. Понѣкога свѣтлината на нашитъ електрически лампи е много ослѣпителна и трѣбва да се пазимъ отъ нея. Когато четете нѣкой романъ, вие се възхищавате отъ героя и отъ героинята, но не знаете, че авторътъ ги е представилъ такива, каквито не сж въ действителность. Така той е представилъ и останалитъ си действащи лица. Героятъ винаги трѣбва да има такива качества, каквито обикновенитъ

хора нѣматъ. тогава, всички хора, които се женятъ, сѣ все герои. Тѣ сѣ първитѣ герои въ свѣта. Нежененитѣ хора сѣ слабодушни, тѣ не сѣ герои. Въ тѣхъ нѣма никакво геройство. Следователно, който се жени, той е на бойното поле. Като се оженятъ, още първата вечеръ мъжътъ и жената се дуелиратъ и следъ това мъжътъ се оплаква, че жената го рѣгнала въ сърдцето. Нѣкъде пъкъ жената се оплаква, че мъжътъ я рѣгналъ въ сърдцето. Така се тѣ дуелиратъ. Женитбитѣ на Земята между мъже и жени не сѣ нищо друго, освенъ дуели. И следъ това се питатъ, кой ще пѣе - пѣтель или кокошка? Какво ще ми кажете на това отгоре? Каква идея може да има едно семейство, което разрешава въпроса, пѣтель ли ще пѣе или кокошка. Кокошката казва на пѣтеля: Ти ще кукуригашъ, а пъкъ азъ ще куткудякамъ. Ако кокошката не може да куткудяка, а пѣтельтъ не може да пѣе. Тѣ нищо не могатъ да направятъ. Когато кокошката куткудяка, тя е свършила една добра работа. И когато пѣтельтъ пѣе, и той е свършилъ една добра работа. Когато пѣтельтъ сутринъ рано каже „кукуригу“, Слънцето веднага изгрѣва. Пѣтельтъ никога не кукурига, безъ да е изгрѣло Слънцето. Щомъ Слънцето залѣзва, пѣтельтъ пакъ пѣе. Когато изгрѣе Слънцето, пѣтельтъ казва: Кукуригу, днесъ господарътъ ще бие господарката. Казвате: Защо пѣтельтъ пѣе?

Сега азъ оставямъ настрана живота на пѣтеля, но казвамъ: Опишете, каква роля вие играете. Вие играете роля като хора, но на сцената на самия животъ. Щомъ излѣзете на сцената, вие не сте вече нито Иванъ, нито Драганъ, нито Стоянъ, но играете роля нѣкаква. Вие играете ролята на Отелло, единъ отъ героитѣ

на Шекспирова драма. Та като актьоръ човѣкъ трѣбва да бѣде разуменъ.

Казвате: Не трѣбва да вѣрваме въ Христа. Че вие вѣрвате въ Христа, вие постоянно се дуелирате съ Него. Вие се осъмнявате по десетъ пѣти на день. Казвате: Кѣде ще ни изведе Той? Кѣде съмъ трѣгналъ по Неговия пѣтъ? Ако трѣгна по Неговото учение, всичко ще пропадне. Ако се откажа отъ майка си и отъ баща си, отъ всички хора, какво ще правя самъ въ свѣта? Да се мисли така, това значи да разбирате нѣщата буквално. Христосъ говори за вътрешния животъ на човѣка, а не за външния. Той не говори за външнитѣ отношения между хората. Когато Христосъ казва: „Азъ съмъ лозата, а вие прѣчкитѣ”, Той ни най малко не разбира сегашнитѣ лози и прѣчки. Това е само едно уподобление. Вие не сте правили опитъ да видите, каква е Любовта на лозата. Нѣкои лози даватъ много грозде, а нѣкои не даватъ. Защо? Когато лозата обича господаря си, тя му дава много плодъ. Когато не обича господаря си, тя не му дава никакъвъ плодъ. Тѣй щото, когато влѣза въ едно лозе и видя, че това лозе нѣма плодъ, казвамъ, че то не обича господаря си. Когато влѣза въ едно лозе, което дава плодъ, казвамъ, че това лозе обича господаря си. Следователно, въпросътъ се свежда къмъ Любовта. Само въ живота на Любовта има прогресъ. Не е въпросъ до разочарованията въ Любовта. Въ какво се разочарова човѣкъ? Казвате, че този, когото обичате, единъ день ще се разочаровате въ него. Това е единъ голѣмъ изпитъ. Вие влизате въ живота, понеже това е единъ порядѣкъ на нѣщата. Богъ е казалъ: Не е добре човѣкъ да бѣде самъ. Това е единъ порядѣкъ, който е отъ Бога.

Порядъкът, който човък е създал, се различава от този, който Бог е създал. Някой път ние влизаме въ човшкия порядък на нещата и му даваме название Божествен порядък. Погръшката е въ названието. Понъкога пъкъ на Божествения порядък туряме название човшки порядък. Всъко семейство, което не се основава на законъ но на Любовта, на закона на врата и на закона на надеждата, не може да има никакво бъдеще. Значи, семейството тръбва да бъде основано на закона на Любовта, въ който влиза закона на врата и на надеждата. Основана върху закона на Любовта, това е присъствието на Божия Духъ. Основано върху закона на врата, това е присъствието на свѣтлината, на Слънцето, на всички разумни същества. Основано върху закона на надеждата, то е основано върху земния животъ, върху отношенията, които ние имаме на Земята. Много отношения има човък, но надеждата му показва, какъ тръбва да постъпва човък съ земнитъ работи. Врата му показва, какъ тръбва да постъпва съ духовния свѣтъ, а Любовта показва, какви отношения тръбва да има човък къмъ Божествения свѣтъ. Тъзи три нъща тръбва да се съединятъ, за да образуватъ едно цѣло. Така именно животътъ се осмисля. Защото всички блага, които сж скрити въ земята ставатъ явни, само следъ като дойде свѣтлината. Ако животъ на Земята не дойде, ть не могатъ да се организиратъ. Казано е въ Писанието, че Богъ отъ нищо създаде Земята. Обаче, не се казва, че отъ нищо Богъ създаде човъка. За човъка се казва, че Богъ взелъ пръстъ, размъсилъ я съ малко вода, образувалъ калъ и отъ нея направилъ човъка. Какво ще разберете отъ тъзи думи, че Господъ взелъ малко

прахъ, смѣсилъ го съ вода и направилъ човѣка, на когото вдѣхналъ своето дихание. Значи, въ тази прѣстъ, въ тази земя има нѣщо Божествено, има и нѣщо човѣшко. Тази Земя станала жива душа. За да може да живѣе човѣкъ, Богъ му създалъ и растенията, и животни, които поставилъ да живѣятъ при него. Така той ималъ задачи, които да разрешава. Богъ ни говори чрезъ външнитъ нѣща, чрезъ свѣтлината, чрезъ тъмнината, чрезъ растенията и животнитъ, чрезъ нашитъ близки, но направо никога не ни говори. Следъ всичко това човѣкъ дохожда до онова вътрешно дълбоко разбиране на нѣщата. Рѣдко Богъ говори отвѣтре. Нѣкой казва, че Богъ му е проговорилъ. Когато Богъ проговори на човѣка, това съставя за него цѣла епоха. Животътъ му коренно се измѣня. Щомъ Богъ проговори на човѣка, той минава отъ смъртъ въ животъ. Ако му е прогворилъ и не се измѣня, това вече е другъ въпросъ. Тогава се явява съмнение, дали Господъ му е говорилъ. Богъ може да говори на човѣка и чрезъ духоветъ, а тѣ сѣ отъ различни йерархии. Духоветъ биватъ отъ деветъ различни йерархии. Като ти говорятъ духоветъ, ти най-после ще дойдешъ до Божественото.

Сега, като ви говоря по този начинъ, нѣкои ще кажатъ: Значи Богъ никога не ни е говорилъ, и ще се обезсърчатъ. Говорилъ ви е, но азъ ще ви запитамъ: Като ви е говорилъ Господъ, какво научихте? Ако при мене дойде единъ музикантъ и започне да ми разправя за музиката, за различнитъ музикални теории, азъ ще го слушамъ, но после ще му кажа, меко, има една особена класическа музика и ще искамъ да ми изпълне едно отъ парчетата на тази музика. Каква е тази пѣсенъ?

Тя е следната: “Любовъ, която носишъ животъ; Вѣра, която носишъ знание и Надѣжда, която носишъ облѣкло”. Както и да се опитва този музикантъ, той не може да пѣе на Любовта. Вие пѣли ли сте нѣкога на Любовта? Вие пѣли ли сте пѣсента „Богъ е Любовъ” както трѣбва? Да се пѣе тази пѣсень монотонно, това не е никаква Любовъ. Това е сѣнка на Любовта. Какви резултати ще имате, ако пѣете пѣсеньта „Богъ е Любовъ” както трѣбва, мъртвитѣ трѣбва да станатъ отъ гробоветѣ си и да оживѣятъ. А тѣй, да пѣете „Богъ е Любовъ”, а хората около васъ да умиратъ и да не ставатъ отъ гробоветѣ, това не е никаква Любовъ. Това е човѣшко разбиране на Любовта. Вие пѣете „Богъ е Любовъ”, а всичко у васъ е мъртво. Вие пѣете „Богъ е Любовъ”, а всичко у васъ е само съмнѣния, подозрѣния, обезсърченія - това не е никаква Любовъ. Като запѣете „Богъ е Любовъ”, предъ очитѣ ви трѣбва да свѣтне. Пѣете тази пѣсень, а като излѣзете внѣ се карате. Това е Любовъ отъ която страдатъ всички хора, и религиозни, и свѣтски. Днесъ всички хора, православни, католици, евангелисти, окултисти все за Любовта говорятъ. И жената, и децата, и мжжѣтъ, всички говорятъ за Любовта, но Любовта я нѣма въ домоветѣ. Една млада сестра ми разправя, че не обичала майка си. Какъ ще я обича, когато и майката не обича дъщеря си. Защо майката не обича дъщеря си? Защото върви по линията на баща си. По същата причина и дъщерята не обича майка си. Ако майката и дъщерята бѣха моми, а бащата - момъкъ, тѣ щѣха да се каратъ за него. Като ви говоря за семейството, вие разбирате тъкмо това, което не е никакво семейство. Нима въ семействата на животнитѣ, нѣма сѣщи

такива семейства? Между говедата има отношения на семейства. Между кокошките - също има такива семейства. Де е бащата между говедата? Де е бащата между кокошките? Тамъ майката е на лице, но бащата отсъства. Понъкога само пълтелът се явява между кокошката и пиленцата и започва да ги кътка, да имъ предлага зрънца. Въ това отношение той постъпва кавалерски. Понъкога ги пяди далечъ отъ себе си. Женитъ ще кажатъ: До какъвъ халъ, до какво положение сме дошли ние женитъ. Гръшката седи въ това, че като сте играли на сцената роли на царе и царици, мислите, че и въ живота сте на същото положение. Не, никакви царе и царици не сте въ живота. Като играете пиесата на нъкой авторъ, казвате: Великъ, уменъ драматургъ е билъ този писателъ. Какви хубави роли е избралъ, роля на царъ и царица, за своитъ герои. Ние играемъ ролитъ на неговитъ герои, но не сме никакви царе и царици. Помнете, че не сте никакви царе и поставете въ ума си идея, да съзнавате истинското си положение, което ви е дадено на Земята. Нъкой християнинъ казва: Азъ съмъ Синъ Божий. Питамъ го: Ти осиновенъ ли си отъ Бога? Ти трѣбва да съзнавашъ, че играешъ само роля на Синъ Божий, но още не си истински Неговъ синъ. Не трѣбва да си служишъ нито съ бѣли, нито съ черни лъжи. Мнозина ме питатъ, кой съмъ. Казвамъ: За себе си азъ зная, кой съмъ, но ако вие искате да знаете, кой съмъ, това е ваша работа. Ако непременно искате да знаете, кой съмъ, тогава намѣрете историята ми и започнете да я проучвате. Ако азъ искамъ да зная за васъ, които сте, азъ ще намѣря историята ви и ще почна да я проучвамъ. Ако се интересувамъ отъ историята на кокошката, на славеитъ и на

другите птици, азъ няма да ги питамъ тяхъ, какво знаятъ за себе си, но ще взема историята имъ и ще я проучавамъ. Кокошката, славейтъ и другите птици за мене не сж такива, каквито външно ги виждамъ. Днесъ кокошката е много изопечна /изопачена/ отъ първото положение, въ което е съществувала. Тя е претърпѣла голѣми кризи, голѣми несполуки. Отъ голѣмо непослушание тя всичко е забравила, каквото нѣкога е знаела. Каквото има въ сърдцето си, тя всичко го дава навънъ. Тя постоянно рови, постоянно търси, нищо не задържа за себе си. И между хората има кокошки. Нѣкой чете много, но нищо не остава въ ума му. Той е въ това отношение подобенъ на кокошката. И цѣла крина жито да дадете на кокошката тя ще я разпрѣсне. Тя казва: Каквото има за днесъ, а утре господарьтъ пакъ ще даде. Тя има въра, но не е разбрала още отношението си къмъ Бога. Така и вие се залъгвате често. Казвате: Ние въ този животъ не можахме да достигнемъ това което желяехме, но въ идния ще го постигнемъ. Това показва, че имате голѣма въра. Отде знаете, че въ идния животъ ще имате по-добри условия? На какво се основава вашата въра?

Сега като изследвамъ вашия животъ и дохождамъ до едно отъ миналите ви съществування, виждамъ, че вие сте имали висока идея, очаквали сте да дойдете втори пътъ на Земята и да изпълните това, което сте си предначертали. Ето, сега имате същата програма, имате и условия, но не я изпълнявате. Защо? Защото нямате една вътрешна връзка, отношенията ви не сж правилни. И когато питате, кжде е Богъ, казвамъ: Богъ е горе въ главата ви. Кжде е Върата? - Върата е въ дробоветъ ви. - Кжде е Надеждата? - Надеждата е въ стомаха ви. Мозъкътъ,

дробоветъ и стомахътъ, това сж тритъ възприемателни органи на физическия свѣтъ. Въ мозъка е човѣшкия умъ. Извънъ мозъка, извънъ човѣшкия умъ, седи единъ непознатъ възвишенъ свѣтъ за васъ. Извънъ дробоветъ, извънъ духътъ който функционира въ тяхъ, вие не можете да имате представа за вѣрата. Ако не дишате правилно, вие не можете да имате Вѣра. И ако не се храните правилно, вие не може да имате Надежда.

Сега ще ви дамъ едно правило. Дали ще вѣрвате въ него, то е другъ въпросъ, но можете да направите единъ опитъ. То е следното: Ако ядешъ добре, ще усилишъ надеждата си; ако дишашъ добре, ще усилишъ вѣрата си; ако мислишъ добре, ще усилишъ Любовта си. Защо носите тази глава? Вие очаквате да умрете, да се изпразни главата ви и като отидете на другия свѣтъ, тамъ да научите нѣщата. Значи, голѣмите блага, които Богъ ни е далъ, ние ги оставяме настрана, а очакваме на единъ бѣдещъ животъ, който впоследствие ще дойде. Апостолъ Павелъ казва: „Всички нѣма да умремъ, но ще се изменимъ”. Въ какво отношение може да се измени човѣкъ? Сега, азъ не искамъ да дойдете до вашитъ стари разбирания. Вашитъ стари възгледи и разбирания сж наслоявания, които ви спъватъ. Знаете ли на какво мязатъ вашитъ стари възгледи? Те сж така заразителни, както сж заразителни черешитъ и сливитъ, които хората садатъ по гробищата. И най-добритъ череша да посадите на гробищата, тѣ ще всмукватъ отъ соковетъ на мъртвитъ, и по този начинъ ще предаватъ заразата и на всички ония, които ги употребѣватъ. Ако черешитъ сж приели отъ соковетъ на добри хора, вие ще приемете тяхното добро. Но

ако соковете сж били взети отъ гробовете на разбойници, съ черешите заедно ще приемете и тяхните отрицателни черти. Следователно, ако поставите една череша при добри или при лоши условия, при добри или лоши хора, тя ще приеме отъ тяхните влияния, и по този начинъ ще предадете това влияние и всички ония, които я употребяватъ. Влиянието на добритъ хора или на лошитъ хора ще мине отъ растителното царство въ хората. Сега азъ искамъ да ви наведе на това, за да мислите правилно, да знаете, че много причини има, тоито могатъ да създадатъ редъ наслоявания въ човъшкия мозъкъ, въ дробовете и въ стомаха му. Щомъ става такова напластяване, наслояване въ вашия мозъкъ, вие ще развалите Любовта си. Щомъ става такова наслояване въ дробовете ви, вие ще развалитъ върата си и най-после, щомъ става такова наслояване въ стомаха ви, ще развалите надеждата си. Следователно, нито върата, нито надеждата нито Любовта ви ще могатъ правилно да функциониратъ.

И тъй, не очаквайте сега втори пътъ да дойде Христосъ на Земята, за да донесе новата наука. И на времето си още Христосъ е казалъ: „Нова заповѣдъ ви давамъ”. Тази нова заповѣдъ трѣбва да функционира у васъ. Едно отъ спомогателните сръдства на новата заповѣдъ е върата. Почвата на върата това сж дробовете. Значи, трѣбва да дойде надеждата да помага на върата, а почва на надеждата, това е човъшкиятъ стомахъ. Дръжте стомаха си не отдѣлно, но свържете го съ ония възвишени сжщества, които се хранятъ сжщо, както и човѣкъ се храни. Христосъ казва: „Не само съ хлѣбъ ще се храни човѣкъ, но и съ всѣко Слово, което излиза отъ устата на

Отца.” Който не знае какъ да се храни, той ще изгуби надеждата си. Ако не знаешъ, колко и какви прозорци да туришъ на къщата си, ти ще осакатишъ своята въра. Като осакатишъ върата си, ти ще създадешъ въ себе си редъ песимистични настроения. И тогава, ако предприемашъ нъкаква работа, ще кажешъ: Тази работа нъма да я бжде. Ако се женишъ, ще кажешъ: Жена ми нъма да ме обича. Ако имашъ синове, ще се усъмнишъ въ тяхъ. Въ кои хора можете да имате въра? Въ богатия човѣкъ можешъ ли да имашъ въра? Когато богатиятъ каже, че ще ти даде пари, можешъ ли да се съмнявашъ въ него? Може да има малки изключения, но той разполага съ пари, може да ти послужи, щомъ веднѣжъ ти е обещалъ. Сиромаштъ и да обещае една сума отъ хиляда лева, той не може да издържи обещанието си, защото нъма петъ пари въ джоба си. Ето защо на сиромаша не може да се върва. Ако сиромаштъ каже, че ще ти даде сто лева и ако богатиятъ каже, че ще ти даде сто лева, въ кого ще вървашъ отъ двамата? Сръщашъ одного, който едва обръща Евангелието и ти казва, че може да те научи нѣщо. Какво ще те научи? Ще те науча да любишъ Бога. Ти трѣбва да знаешъ, че трѣбва да любимъ Бога. Това не е никаква наука. Какъ ще покажешъ на хората, че имашъ Любовь къмъ Бога? Отивашъ въ единъ домъ и намирашъ, че детето на хората отъ този домъ е умрѣло. Ако имашъ Любовь къмъ Бога, ти ще кажешъ на това дете да се върне при майка си, и то ще се върне. Ще му кажешъ, че на онзи свѣтъ нъматъ нужда отъ него, и то трѣбва да се върне при майка си. Влизашъ въ другъ домъ и виждашъ, че слугата намислилъ да убива господаря си. Ти му казвашъ: Слушай, ти

си намислилъ да направишъ нъщо лошо, едно престъпление. Мисли, какво ще правишъ, защото ще увиснешъ на вѣжето. За да не става това, не убивай господаря си. Господарьтъ ти е много добъръ човѣкъ. Единъ день той ще ти даде нъщо отъ своето богатство. Ако всичко това, което ти казвамъ, не стане, ела при мене, азъ ще ти дамъ тази сума, за която ти казвамъ, че господарьтъ ти ще я даде. Ти почакай малко, направи единъ опитъ и ще видишъ, че вѣрно ти говоря. Този твоя господарь ще измѣни отношенията си къмъ тебе: Ще ти плаща добре, ще се отнася добре къмъ тебе. Ще ти дава почивка. Ако не стане така, както сега ти казвамъ, ще ти намѣря по-добъръ господарь отъ твоя.

Та ходимъ ние при Господа, искаме това - онова отъ Него и казваме: Господь ще направи това, което искаме. И следъ това, седимъ и очакваме. Ако не се сбъдне очакването ни, ние се разочароваме. Въ това отношение ние даваме директива на Господа, като че сме господари. Казваме, че Господь ще направи нъщо, Той не го направя. Не, това показва, че хората нѣматъ къмъ Бога онова отношение на смирение. Всѣки минава за господарь. Нѣкой казва: Знаешъ ли, че вчера се помолихъ на Господа за дъждъ, и днесъ валь дъждъ. Чуденъ е този човѣкъ? Защо трѣбва да мисли, че като се е помолилъ, и дъждътъ е дошълъ? Този день не се е молилъ само той. Съ него заедно сж се молили Иванъ, Стоянъ, Драганъ, Петко, най-малко стотина души сж се молили. На кого отъ тия сто души се е чула молитвата? Отде знаете, че вашата молитва, именно, се е чула! Че днесъ хората и по изкуственъ начинъ могатъ да докаратъ дъжда. Има случаи, когато безъ да се молятъ хората на Бога,

дъждът идва. Тъ изпратятъ една-две гранати въ въздуха, и дъждът дохожда. А ти, който си религиозенъ, молишъ се на Господа за дъждъ, но дъжда не иде. Кой дъждъ е по-добъръ: този, който иде следъ молитвата на човѣка, или който иде следъ изхвърляне на гранатитъ въ въздуха? И единиятъ, и другиятъ начинъ е добъръ, само че чрезъ молитвата дъждътъ е по-евтинъ, а чрезъ гранатитъ по-скѣпъ. Важно е, че дъждътъ може да се образува и по другъ начинъ, по изкуственъ начинъ. Едно добро дѣло може да стане по много начини, но най-добро дѣло е онова, което става безъ никакви разноси. Или поне съ най-малкитъ разноси. Любовь, която е много разточителна, тя не е върна Любовь, не може много да издържа. И тя е добра донѣкъде, но истинската Любовь идва съ най-малко разходи. Истинска надежда е онази, която идва въ живота съ най-малко разходи. Обаче, има и върна, и надежда, и любовь, които идватъ въ живота съ голѣми разходи, съ голѣми разноси. Азъ съмъ виждалъ хора, които, за да придобиятъ Любовьта на нѣкого, правятъ голѣми разходи. Той ще направи кѣща, ще харчи пари за това - онова, но тогава най малка въроятностъ има за идване на Любовьта.

Единъ день, като се разговаряли богветъ въ съвета на ложитъ, единъ отъ учителитъ на тъмната ложа взелъ думата по поводъ това, което говорилъ съ Бога. Богъ го запиталъ: Обърналъ ли си внимание на Любовьта на моя рабъ Иовъ, да видишъ, че нѣма другъ подобенъ на него? Неговата Любовь се обосновава на имане: той има ниви, лозя, кѣщи, овце, говеда, дъщери и синове. Всичко си му далъ въ изобилие. Остави го на мене, азъ да го изпитамъ, тогава да видимъ, каква е неговата

Любовь. Като му се вземе всичко, ако остане същата Любовь, тогава може да се говори за него. Тъй щото, когато питате, защо идатъ изпитанията въ свѣта, казвамъ: Изпитанията идатъ, за да се види, каква е Любовьта на човѣка и на каква основа е поставена. Когато дойдемъ до живота на Христа, мнозина казватъ, че така било определено. Не, въ Любовьта на Христа имаше пълно безкористие. Христосъ претърпѣ най-голыми страдания, за да покаже Любовьта си, и оттамъ да научи хората, какъ да обичатъ. Христосъ, Който има образъ и подобие Божие, Който имаше всичкото богатство на свѣта, даде всичко за човѣчеството, отказа се отъ всички свои материални блага. Той прие образа на последенъ, прие рабски образъ и понесе всички страдания заради хората. Той показва Любовьта си къмъ Бога, показва, какъ Любовьта работи. Ако въ душата, въ ума и въ сърдцето на Христа нѣмаше Любовь, Той не би могълъ да издържи на тѣзи големи страдания. Не само да минатъ тѣзи страдания, но тѣ именно, показватъ, че работата, която Христосъ свърши, бѣше обоснована на Любовьта. Три нѣща застъпи Христосъ: Вѣрата, Надеждата и Любовьта. Той изпълни закона на Надеждата, затова раздаде всичкото си богатство, което имаше на Земята. Той изпълни и закона на Вѣрата. Вѣрата се показва чрезъ пълното самоотричане, което Христосъ направи. Това самоотричане не бѣше външно, да покаже на хората, че се е самоотрекълъ. Човѣкъ може да се самоотрече, но после да съжелява. И войнътъ се самоотрича като отива на бойното поле, но това самоотричане не става доброволно, но на сила. Ако не отиде да се бие, той ще бѣде застрелянъ. Ако ти си заставенъ на сила да изявишъ Любовьта

си, това е едно нъщо, но ако по свобода изявишъ Любовта си, това е съвсемъ друго нъщо.

Сега, като ме слушате, нъкои отъ васъ ще кажатъ: Чудно нъщо! Нима досега не сме свършили нищо? Не че не сте свършили нищо, но у васъ нъма разбираня. Представете си, че въ една долина има много скъпоценни камъни, отъ различна големина, но вие сте толкова скромень, че сте взели отъ най-малкитъ скъпоценни камъни и сте ги турили въ торбичката си. Питамъ: Защо взехте толкова малки скъпоценни камъни? Да има и за другитъ. Това не е скромность, това е незнание. Щомъ сте попаднали въ тази долина, вие трѣбваше да си вземете скъпоценни камъни, колкото сж на голъмина като кокоши, пачи или камилски яйца. Азъ не ги видѣхъ. Умниятъ човѣкъ ще си вземе едно яйце отъ скъпоценнитъ камъни, голъмо като камилското, като яйцето на Любовта. Умниятъ човѣкъ ще си вземе единъ скъпоцененъ камъкъ, голъмъ като пачето яйце, като яйцето на Върата. Умниятъ човѣкъ ще вземе единъ скъпоцененъ камъкъ голъмъ като кокошето яйце, като яйцето на Надеждата. Камилското яйце по голъмина се равнява на 24 кокоши яйца. Тогава идва извинението. Този човѣкъ, който е взелъ отъ малкитъ скъпоценни камъни, ще каже: И другитъ хора правятъ като мене. Че и тѣ сж като тебе. И тѣ сж толкова умни, като тебе. Какъвъ свѣтъ е този, ако ти не можешъ да намѣришъ единъ човѣкъ, въ сърдцето на когото да има единъ скъпоцененъ камъкъ, голъмъ като камилско яйце? Казвате, че всички хора били лъжливи. Какво показва това? Това показва, че вие не сте намѣрили човѣкъ, въ сърдцето на когото да има единъ скъпоцененъ камъкъ, голъмъ поне като просено зърно.

Не че такива хора не съществуватъ, но вие не сте ги намърили. Срещате единъ човѣкъ и казвате, че не го обичате. Какъ да не го обичате, щомъ Господъ го е създалъ? Тогава вие се поставяте сами въ противоречие. И следъ това ще ме държатъ отговоренъ, че азъ не се произнасямъ за една картина, както трѣбва. Всѣки, който не обича нѣкого, той не се произнася добре за тази картина, и затова ще го държатъ отговоренъ. Първитъ хора сж създадени отъ Бога. Така намирамъ азъ. Но сегашнитъ хора сж създадени отъ хората. Въ Писанието е казано, че ние тепърва трѣбва да се родимъ отъ Бога. Затова е казано още, че родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави. Казано е нѣкъде въ Писанието, че Богъ е родилъ първитъ хора. Апостолъ Павелъ казва за себе си: Азъ ви родихъ въ Христа. Това е по човѣшки казано. Когато се казва, че Богъ ни е родилъ, това се отнася до вътрешното съзнание въ човѣка. Това се дължи на Божественото съзнание, което е събудено вече въ човѣка. Само при Божественото съзнание човѣкъ може да схваща, че е частица отъ Бога. Когато искаме да познаемъ, дали сме родени отъ хората ще забележимъ въ себе си една вътрешна несамоувѣреностъ. Тогава и като се раждаме се колебаемъ, и като умираме се колебаемъ. Това остава като единъ неразрешенъ въпросъ. Следователно, казвате, че за да живѣете единъ правиленъ животъ, вие трѣбва да се откажете отъ всичко. Когато Христосъ дойде на Земята, отказа ли се отъ всичко? Отказа ли се той да обикаля хората, да обикаля Земята, да помага на беднитъ, на страдащитъ, на болнитъ да ги лѣкува? Нѣкои казватъ, че не искатъ да иматъ никаква работа съ хората. Това не значи още отричане отъ всичко. Да се самоотрече

човѣкъ отъ всичко, това значи да се отрече отъ онова, което спира неговия прогресъ. Човѣкъ трѣбва да се самоотрече само отъ онова, което спира развоя на неговата Любовь, на неговата вѣра и на неговата надежда. Това значи истинско отричане. Значи, да се откаже отъ всичко това и да възприеме само онова, което помага за развиване на неговата Любовь, на неговата вѣра и на неговата надежда. Тѣзи нѣща се криятъ въ самия животъ. Следователно, човѣкъ може да живѣе като последенъ слуга, да прислужва на всички, но да живѣе така, че да развива своята Любовь, своята вѣра и своята надежда.

Та казвамъ: Всичко въ свѣта служи за развиване. Въ свѣта има три вида женитби. Ти се женишъ, за да служишъ така, че да развивашъ или своята вѣра, или своята надежда или своята Любовь. Когато нѣкой ми казва, че се е оженилъ, азъ зная вече, защо се е оженилъ и тогава му казвамъ: Да те благослови Господъ да работишъ, за да развивашъ своята надежда. Другъ ми казва, че се е оженилъ. Казвамъ му: Да те благослови Господъ да се развивашъ въ своята вѣра. И когато трети ми каже, че се е оженилъ, казвамъ: Да те благослови Господъ да работишъ за развиване и придобиване на Любовьта. Сега всички вие сте женени. Нѣма човѣкъ между васъ, който да не е жененъ. Когато нѣкой настоява, че не е жененъ, казвамъ: Ти още не си мислилъ нито за вѣрата, нито за надеждата, нито за Любовьта, затова не си жененъ. Нежененитъ сж младитѣ, които още нищо не разбиратъ, а старитѣ, които сж разбрали нѣщата, тѣ сж вече женени. Има нѣкои стари овдовѣли. И на такива хора казвамъ да не се препорѣчватъ за нищо. Щомъ мжжътъ на нѣкоя жена умре, и тя остане вдовица, казвамъ: Между

мъжа и жената не е имало никаква Любовъ. Нито жената тръбва да умира, нито мъжа. Но кога? Когато сж женени по закона на вѣрата, на надеждата и на Любовта. Щомъ умре единиятъ отъ тѣхъ, това показва, че тѣ не сж развили никаква вѣра, нито надежда, нито Любовъ въ себе си. Сега това може да не ви засѣга, да не ви интересува, но азъ ви давамъ идея, какво представя брака.

Въ сегашния си животъ вие тръбва да развивате три нѣща: Вѣрата, Надеждата и Любовта си. За да ги развива, човѣкъ тръбва да мине по Божествения пѣтъ. Казвате на нѣкого: Не се жени. Не, вие тръбва да му кажете: Ако се женишъ, тръбва да знаешъ, какво да развивашъ - Любовта, Вѣрата или Надеждата си. Защо дойде Христосъ на Земята? Той дойде, за да ви покаже своята Любовъ. Любовта е онази сила, която иде да помага на страдащитѣ, които сж изгубили своя пѣтъ, да ги върне къмъ Бога. Христосъ казва: „И ще опазя овцетѣ, които ми даде.” Значи, нѣкои отъ овцетѣ сж били изгубени, и Христосъ тръбвало да ги намѣри, да упаци живота имъ. Тѣ сж се изгубили, защото сж се отдалечили отъ Бога. И Христосъ дойде на Земята да даде на хората онова, което имъ липсва. На всички хора липсва вѣчния животъ, както и онази постоянна радостъ, постояненъ миръ, постоянна свѣтина. Често вие говорите за тази свѣтина, но тя се смѣня у васъ: ту си разположенъ, ту не си разположенъ; ту имашъ свѣтина, ту нѣмашъ свѣтина. Говорите за Любовъ, но тази Любовъ се смѣня у васъ.

Казвамъ: Ние, обаче, говоримъ за нѣща, които никога не се смѣнятъ, нито се промѣнятъ. Ние се стремимъ къмъ единъ

животъ, въ който царува Върата, Надеждата и Любовта. Единъ день когато дойдете на Земята и когато я напуснете, ще видите, че безсмъртното тѣло е външната страна на Любовта. Надеждата и Върата ще представятъ облъклото на Любовта. Бъдещето ви тѣло нѣма да умира, то ще бъде създадено по законитъ на Върата и Надеждата. Всички функции въ това тѣло ще ставатъ правилно. За да се прояви вѣчния животъ въ човѣка, неговото тѣло трѣбва да функционира по закона на Любовта. Тъ щото, когато Надеждата, Върата и Любовта се съединятъ въ едно, тогава ще се създаде бъдещето тѣло на човѣка, което ще бъде безсмъртно, и въ което всички функции правилно ще се извършватъ. Апостолъ Павелъ казва: „Ще се разруши нашето земно тѣло, и ние ще останемъ съ духовното си тѣло, нержкотворено”. Всички трѣбва да се стремимъ да се облъчемъ въ новото си тѣло.

Всички вие, които сега сте дошли на Земята, трѣбва да се облъчете въ Надеждата, да се обгърнете съ Върата и да се изпълните съ Любовта. Това е предназначението на всѣки единъ, който иска да бъде чадо Божие. Този е пътътъ, по който човѣкъ трѣбва да мине.

Отче нашъ.

Въ Божията Любовъ е благо на човѣка /три пѣти/.

Гимнастически упражнения.

Три фази има

16-то Недѣлно Утринно Слово.

*21. 03. 1937 г. 5 ч с. Хубаво, ясно, чисто небе. Времето топло.
Изгрѣвъ.*

*Салонътъ е пъленъ съ много гости, приятели, дошли за 22
мартъ! Има и единъ гостъ - Англичанинъ дошълъ да се
запознае съ Учителя и учението, защото чулъ отъ далечъ
нѣщо за Учителя.*

Нарядътъ: Добрата молитва. Хвалата.

Молитвата на Царството.

*Ще прочета 14 гл. отъ Евангелието на Иоана отъ 1 - 21 ст.¹⁴
Въ Начало бѣ Слово то.*

Божественото Слово трѣбва да се изучава. Има много начини за изучаване, при които хората се обременяватъ. Има единъ начинъ, при който духовните хора, религиозните хора се обезсилватъ. Тѣ взематъ единъ методъ, както на физическото поле; пресилватъ своето духовно тѣло, както пресилватъ своитѣ мускули, и искатъ да наредатъ живота си; Работятъ много, казватъ: Да се преживѣе на Земята. Съ туй развалятъ живота си. Въ турско време, когато имаше юшурджии, да взематъ данъцитѣ отъ българитѣ; та ходятъ да имъ теглятъ кръсцитѣ. Тогова българитѣ правѣха много голѣми снопе. А тия голѣмитѣ снопе, тежко ще се вдигатъ на колата, голѣми кола. И

тогава много българи се изсипваха. Намѣсто малки снопе, единъ голѣмъ снопъ правѣха. Та сегашнитѣ хора още този юшурджилѣкъ го иматъ, та голѣми снопе свѣрзватъ, и не знаятъ, че тѣ ще ги дигатъ.

Най-първо ние мислимъ, какво ще правимъ на Земята? Какъ ще прекараме? ТРИ ФАЗИ ИМА, най-първо детето при майка си, то не знае нищо, погълнато е вътре въ нейното съзнание. После се пробуди, и въ него се яви едно желание да се отдѣли отъ майка си. Излѣзе и счита, че живота при майка му е само единъ товаръ за него. И то иска да стане самостоятелно. И той направи сѣщата постѣпка както майката и баща му. Погрѣшката е въ разбирането. Сега ние не обръщаме внимание на ония елементарни работи въ духовния животъ. Въ езика ще вземете елементарнитѣ работи. Това сѣ звуковетѣ. Има гласни и придѣхателни звукове. И следъ туй има слокове; и следъ слоковетѣ идатъ думитѣ. Има едносложни думи, двусложни думи, трисложни. У по-нисшитѣ животни има само звукове, а тукъ и тамъ се явяватъ и нѣкои слокове. И едва у човѣка се явява тази речъ едносложна, двусложна.

Сега ние започваме живота и си тургаме нѣща, които не сѣ реални. Отдѣлете въ себе си сѣщественитѣ нѣща, които ще ви следватъ, и като напуснете този свѣтъ; а пѣкъ има нѣкои нѣща, които само на Земята ще ги имате. Запримеръ като трѣгнете за онзи свѣтъ, нѣма да си вземете вашитѣ тигани и тенжери, кофи, нито моднитѣ си обуца ще вземете, нито моднитѣ шапки, нито палтата си ще вземете. Всичкитѣ тия работи, които имате въ кѣщи, даже и тия разбирания, които имате, много работи, тѣй ще оставите, и ще остане само сѣщественото. Сега вие се

изплашите изведнъжъ, и казвате: Какъв ли ще бжде нашия животъ? И почнете да се плашите отъ него. Вие отъ живота нѣма какво да се плашите. Въ живота колкото отивате по навътре става по-дълбоко и по-приятно, по-красиво и по-уредено. Представете си живота на една малка микроскопическа бубулечица, която едва се вижда сж единъ микроскопъ, който увеличава три хиляди пѣти. И тя си има известни научни стремежи и тази малката бубулечица отъ химия разбира, отъ физика разбира. И отъ ядене и отъ пиене, отъ по-елементарни работи. Но ние съ нашето съзнание не може /да/ слѣземъ долу да видимъ, какво е положението на тази бубулечица. Представете си, че на тази бубулечица кажемъ. - Ти единъ день ще излезешъ отъ това тѣло и съвсѣмъ ще се измѣнишъ. И тя ще каже. - Ще бжда ли азъ такава малка бубулечица каквато съмъ сега или ще бжда съвсемъ нѣщо друго. Разбира се, съвсемъ друга бубулечица ще бждешъ. И формата ѝ съвсемъ друга ще бжде.

Сега въпросътъ е: Като умремъ такива ли ще бждемъ както сега или ще се измѣнимъ? Ако останемъ такива, то ще бжде едно нещастие. Азъ не зная на какво ще се спираме. Нѣкой пѣтъ питаме: Ще се познаваме ли ние? Че ние още не се познаваме. Въ другия свѣтъ ние ще се познаваме много по-добре, отколкото ние тукъ се познаваме. Та въ какво познавашъ човѣка? Познавашъ го най-първо по неговия гласъ. Гласътъ е нѣщо много съществено. Баща си, имашъ синъ, съ години той отсъствува не се връща. Но бащата и майката познаватъ сина си по неговия гласъ. Не се измѣня гласътъ. Или човѣкъ се познава по една черта разумна, която върви съ него. Има

четири нъща, по които хората се познаватъ. Познаватъ се по духъ. Познаватъ се /по/ животъ, по душа се познаватъ, познаватъ се по умъ и познаватъ се по сърдце. Четири /нъща/ има, по които хората се познаватъ. Това сж четири основни състояния. И казва се въ Писанието, че съ тия четири свѣта ние трѣбва да познаваме Бога вътре въ насъ. Понеже ние не сме запознати, считаме ги тия отвънъ. Азъ не искамъ да ви казвамъ, че вие трѣбва да се занимавате съ това, понеже областъта на духа е една отвлечена областъ. И ако дойдете да мислите много върху тази областъ, тя е толкова отвлечена за сега, че не може да мислите. Но за бъдеще тя ще бѣде позната. По нѣкой път вие виждате Духа като една далечна планина, по която трѣбва да се качите отгоре. Засега е невъзможно да се качите на този високъ връхъ. Но все таки не трѣбва да бѣдете слѣпи, поне погледни нагоре върха. И азъ намирамъ, че раятъ се намира при този високия връхъ. Азъ считамъ рая, дето ние ще живѣемъ, то е човѣшката душа. Тя е най-хубавата долина съ най-хубавитъ дървета насадени въ нея. Духътъ е най-високиятъ връхъ, а душата на човѣка е долина. Това е сега картината, която може да имате. Духътъ е единъ планински връхъ, а пъкъ душата е една долина, въ която всичкитъ дървета и всичкитъ извори се намиратъ. Тамъ има и всичкитъ най-хубави условия за единъ красивъ животъ. Туй е сега материалната, външната страна. Най-първо единъ човѣкъ ни привлича съ своята поза, съ своята стойка, съ неговитъ очи, уста, носъ рѣцете си, лицето си. Това е външната страна. А колкото се запознаваме повече, почваме да се интересуваме и отъ неговитъ вътрѣшни качества. Да кажемъ красивъ е, много красивъ, отличенъ и тъй

като видите залюбите го. А пъкъ езикътъ рѣже като бръсначъ, че само като те накълца ти казвашъ: Много красивъ е, но езикътъ му да не опитвашъ.

Сега азъ говоря за нѣща, които ставатъ въ свѣта. Ако питашъ онзи накълцания, той ще каже: Не зная, защо ме накълца той. Пъкъ ако питашъ красивия, той ще каже: Тръбваше да го накълцамъ този невежа, този простакъ. Единиятъ се чуди, какъ е възможно единъ красивъ човѣкъ така да кълца. А той го кълца, понеже въ него съзнание нѣма. Казва: Той е дивакъ, простакъ, пазете се отъ него. Сега азъ ви говоря за нѣща, които сж познати. И вие всички сте специалисти тамъ. И азъ мога да се уча отъ васъ. И азъ тая наука се отъ васъ уча. Тѣй щото цѣла наука е то. Че онази домакиня, която съ своята машина може да сготви онова хубавото агне, тя го взима и го накълцва и прави отъ него кюфтета за своя възлюбленъ. Какъ мислите, тя нали е красива! Какво казва агнето за нея? Накълца ме, азъ никога не очаквахъ да ме накълца така и солъ ми тури и пиперъ ми тури и солъ ми тури и на огъня ме тури. Какво ли не ми тури. А вие казвате, потребно е да се тури и брашно и пиперъ на накълцаното месо. Да потрѣбно е и червенъ пиперъ и солъ. Сега това сж образи, но задъ месото, задъ агнетата, задъ хората седятъ нѣкакви идеи, съ които ние искаме да се запознаемъ. Запримеръ, човѣкъ иска да бжде красивъ, понеже като е красивъ хората ще му обърнатъ повече внимание. Исква да бжде силенъ, понеже, ако е силенъ хората ще му обърнатъ повече внимание; Човѣкъ иска да бжде ученъ, защото, ако е ученъ хората пакъ ще му обърнатъ повече внимание. Та всичкитъ дарби, които той има, тѣ сж хубави, защото безъ тѣхъ

животът нѣма да има никакъвъ смисълъ. Ще каже нѣкой: Азъ не искамъ да бѣда красивъ. Е, какво искашъ да бѣдешъ? Ако си грозенъ, ще има друго противоречие въ живота тогава. Грозитията въ духовния животъ подразбира ония неспособнитѣ ограничения, въ които се намира човѣшкия духъ. Грозотията това е невежеството, това е ограничението; безсилието това е ограничението; сиромашията - сѣщо. И грѣхътъ, злобата това сѣ ограниченията. Невѣрието е ограничение, безнадеждието е ограничение и хиляди ограничения има, отъ които човѣкъ трѣбва да се освободи. Но защо се препорѣчва сиромашията? То тамъ е иносказателно казано. Има една сиромашия, отъ която ние трѣбва да се освободимъ. Отъ нѣмане на думи ние казваме, че богатитѣ нѣма да наследятъ Царството Божие. Е, кои ще наследятъ Царството Божие. Тамъ сѣ посочени деветтѣ блаженства и понѣкога вие се утешавате. То е така казано само за утѣха. Това сѣ методи и начини, пѣтъ по който се идва въ Царството Божие. А ние ще научимъ, че Царството Божие ще наследятъ онѣзи, които обичатъ Бога и вършатъ Неговата воля. Същественото е това; Царството Божие ще наследятъ онѣзи, които служатъ на духа и служатъ на душата; Царството Божие ще наследятъ онѣзи, които служатъ на чистата човѣшка мисълъ и на чиститѣ човѣшки желанія. Азъ ги вземамъ въ най-хубавия смисълъ. Защото Писанието казва, че Богъ е, който действува въ насъ, ходенето и желанието отъ Бога е. Да искашъ нѣщо и да правишъ нѣщо това е отъ Бога. И цитиратъ нѣкой пѣтъ източната философия: „Убий всѣко желание”. Това е кривъ преводъ. Това подразбира ония отрицателнитѣ сѣнки на живота, които нѣматъ съдържание. Има нѣща, които нѣматъ

съдържание. Ние отделяме духовния животъ отъ земния животъ. Земниятъ животъ това е едно отрицание на духовния животъ. Ти не може да имашъ физически животъ, ако нѣмашъ духовенъ животъ. Ти не може да имашъ духовенъ животъ, ако нѣмашъ мисловъ животъ. И ти не може да имашъ духовенъ животъ, ако нѣмашъ животъ. Или казано другояче: Ти не може да имашъ животъ, ако нѣмашъ знание. Ти не може да имашъ знание, ако нѣмашъ разбиране и ако нѣмашъ усъщане. И ти не може да имашъ животъ, ако нѣмашъ Истината. Че проявлението на Божията Любовь, на Божията Мъдростъ и на Божията Истина сѣ подтикътъ на сегашния животъ, който имаме. Всичкитъ ония сѣществени желанія, които имаме тѣ сѣ хубави нѣща. А пъкъ другитъ нѣща, които не сѣ сѣществени азъ ги считамъ за подготовка.

Когато едно дете е на 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 години, то още не знае да рисува, но драска си нѣщо. Но майката казва, че това сѣ рисунки, които детето прави. Пъкъ когато детето стане на 15, 20 години неговитъ картини се отличаватъ отъ първитъ. И на 120 години човѣкъ може да нарисува една картина. Кои сѣ сега сѣщественитъ картини на човѣка? На кои отъ неговитъ картини може да се спремъ? На тѣзи отъ първата година и отъ втората или отъ сто и двацетата му годна? Че сто и двацетъ години животъ ли е това? Че ти ако идешъ съ своитъ 120 години на Слънцето, ти ще бѣдешъ едно микроскопическо сѣщество. Ако човѣкъ е на една слънчева година, тѣ сѣ равни на 20 милиона наши години. И тогава азъ питамъ: Твоитъ 120 години каква частъ представляватъ отъ живота на единъ слънчевъ човѣкъ. И какво ще бѣде неговото разбиране въ

живота. Сега ти съ твоите 120 години каква опитност имаш? Никаква опитност нямаш. Каква опитност имаш? Азъ мога да ти изчисля, колко пъти си ял, колко пъти си пил вода, колко обуца си скъсал, колко шапки, колко дрехи си промънил, колко деца си родил, колко синове и дъщери си имал, колко пъти си се женил и колко пъти си се разженвал. Това е всичко за един човек на 120 години. Това е вече схващането на свѣтските хора. А духовните хора казват, че той не е идвал само веднаж на Земята, защото откаж хората се явили на Земята, тѣ поддържат, че има 18 милиона години. Значи 18 милиона годишни сж хората и не сж станали деца на една слънчева година. Още два милиона години трѣбват, за да станат хората деца на една слънчева година. И всичките хора едва сж на една година. Може да вземемъ въ всичките хора сега сж на девет, на десет месеца. И сега при туй знание тѣ казват: Я ми кажи, какво има на Небето? Ами тѣзи хора, които сж на Небето, нѣкои отъ тѣхъ сж на милиарди човѣшки години. А знаете ли какво нѣщо е милиарди години. Тѣ иматъ една такава опитност на пробудено съзнание, че едно същество отъ Небето като погледне на Земята всичко вижда. И най-дребните работи на Земята вижда и всичко знае. И цялата Земя въ неговото съзнание е така разпредѣлена, че то обхваща всичко въ своето съзнание и всичко разглежда въ живота. Тия същества на Небето разглеждатъ Земята тѣй, както ние разглеждаме една череша на Земята. Сега вие ще кажете: Ама какво ще бѣде това грамадното същество? Тия същества като взематъ нашата Земя могатъ да я направятъ много малка и много голѣма. Тия

сжщества иматъ туй знание, че могатъ да я надуятъ нашата Земя да я направятъ голъма като гайдата. И могатъ да я изпразнатъ да я турятъ подъ мишницата и да я носятъ. Вие сега съвсемъ ще се объркате въ вашитъ разсждения.

Сега да ви направя едно сравнение, защото сравненията сж необходимими да се изяснатъ нъщата. Представете си, че вие се разправяте съ една малка микроба, и тя ви разправя, че носи голъма тежестъ и ви говори за своята форма. А тя въ твоитъ очи е една малка капка и на пръста си може да я дигнешъ. А тя за себе си представя единъ голъмъ свѣтъ и тя изчислява, има си своитъ мърки. Тя казва: 12 хиляди километра е диаметрътъ на нашата Земя. Такава е мърката на това микроскопическо сжщество. И нашиятъ животъ, въ който ние живѣемъ е много голъмъ, но то е защото ние нъмаме съзнанието на ангелитъ. По нъкой пжтъ ние виждаме, че даже нашитъ сегашни учени хора, като дойдатъ да помислятъ за онова, което ангелите мислятъ и тѣхъ ги е страхъ. И въ математиката като влѣзатъ има примѣри, има известни задачи там, че човѣкъ го е страхъ да се не побърка тамъ. Добре, човѣкъ не може да намъри една основа, върху която да почива. Но казвамъ сега: Турете сега основата, човѣкъ сега е влѣзалъ и едва има първия лжчъ на вашата майка, която ви събужда да видите, свѣта какъвъ е вънъ отъ кжщи. Тѣй презъ прозореца ще назърнете. И трѣбва да излѣзете изъ вашата кжща по тази широката Земя да се запознаете, какво има и извънъ. Има хора, които сж много по-учени отъ васъ. Знаете ли нъкой пжтъ колко е хубаво да слушашъ нъкой добъръ пѣвецъ. Той си пѣе така хубаво, свободно. И колко е хубаво по нъкой пжтъ следъ като нъкой те набилъ, нагрубилъ и

отъ нѣкъде сте чули една сладка дума и да дойдешъ при нѣкой човѣкъ, който е отличенъ музикантъ и пѣе хубаво, и като ви каже една хубава дума и тя ви падне като медъ на сърдцето. Е питамъ сега: Нѣкои искатъ да ме питатъ какъвъ ще бѣде бѣдеция животъ? Като идешъ на Земята, че тамъ ще седишъ съ хиляди години и тебе ще ти бѣде приятно само да слушашъ хубавитѣ думи и чувства, които ще ти каже едно същество отгоре. Единъ отъ древнитѣ светии се молилъ на Господа да му покаже само единъ крайчецъ отъ онзи свѣтъ, на рая, да види какъ живѣятъ тамъ. Дошълъ единъ ангелъ и му казал: Хубаво, пригответи се. Но само ще зърнешъ, какво има тамъ! Малко само да зърна искамъ, повече не искамъ. Само една минута дай ми, стига ми толкова. Ангелътъ го завелъ и го оставилъ на телескопа и ангелътъ го чакалъ. Този като погледналъ, гледалъ, гледалъ, че се минали 250 години и ангелътъ си ималъ работа. Поглежда - онзи още гледа на онзи свѣтъ. Извиква го ангелътъ. Онзи му казва: Почакай малко, само една минута искамъ, ти много бързашъ. Човѣкътъ казва на ангела: Много бързашъ ти една минута не ми остави да гледамъ. Пък то цѣли 250 години се изминали, а той не ги счита за една минута.

Сега азъ ви навеждамъ на ония възможности, които сѣ заложени въ васъ. Има такива много велики богатства въ вас, на които вие още не сте обърнали внимание. И по нѣкой пѣтъ ние умираме съ голѣмо разочарование. Та нищо не сме постигнали и умираме. Че Богъ ни е направилъ по образъ и подобие свое, внесълъ е такива велики блага, за които много трѣва да се вглѣбяваме въ своята душа и да се вглѣбяваме съ своя духъ, да погледнемъ на своя умъ на своето сърдце. Нѣма

нищо, че е малко окаляно. Азъ другояче гледамъ; нима ще се сърдите на онзи, който излѣзълъ на нивата и дрехата му е оцапана. Писанието казва: „Сине мой, дай си сърдцето”. Така и този синъ, който се върналъ отъ нивата какво казва майката му? Дай дрехата. Тя ще тури въ коритото, ще я опере, ще я изглади. И следъ туй пакъ ще даде чистата дрешка на своя синъ. И Господъ казва по нѣкой пѣтъ: Я ми дайте вашата мръсна дреха, да я изпера малко. И като се изчисти, пакъ тури сърдцето на мѣсто. Нѣкой казва: Той има грѣшно сърдце. Ние ще оставимъ този стария възгледъ. Ние грѣшимъ, защото сме много добри, ние грѣшимъ, защото сме много умни. Ние отъ будалилъкъ не грѣшим, а отъ много умъ грѣшимъ въ живота. Отъ много, много добрини грѣшимъ. Че отъ какво се ражда ревността въ човѣка? Ти като обичашъ нѣкого, та се озлобявашъ противъ другитъ. Че отъ много обичъ ти се озлобявашъ противъ другитъ. Та човѣкъ, който не обича може ли да се озлобява? Че туй отъ което ти не се интересувашъ, казвашъ: Да го взематъ другитъ. А онова което ти обичашъ, казвашъ: То е за мене и отваряшъ очитъ си на четири и казвашъ: Никой другъ да не го вземе. Е, има ли нѣщо лошо въ това? Нѣма.

Искаме новото схващане. Ревността е на мѣстото си. Азъ разглеждамъ нѣщата, за мене всички нѣща въ свѣта иматъ мѣсто. За мене нѣма излишни работи. Азъ не говоря за грѣха. Той е единъ резултатъ на човѣшката мисълъ. Но злото си е на мѣсто и доброто си е на мѣсто, и вѣрата и надеждата е на мѣсто. Безнадеждието произтича отъ надеждата. И безлюбието произтича отъ Любовта. Любовта произтича по негативенъ

начинъ и безвѣрието произтича отъ вѣрата. Когато Любовъта не присѣствува, когато вѣрата не присѣствува се ражда безвѣрието; когато надеждата не присѣствува се ражда безнадеждието; когато доброто не присѣствува, се ражда злото. Щомъ вложите вие безлюбието, Любовъта ще почне да работи. Азъ наричамъ безлюбието, сѣнка на Любовъта.

Сега това е новото разбиране. Ако разбирате по старому въ васъ друго противоречие ще влѣзе. И когато ние казваме, че човѣкъ не трѣбва да грѣши, че възрастниятъ човѣкъ не трѣбва да прави погрѣшките на малкото дете, туй, което правилъ човѣкъ като малко дете, майка му прощавала. Като малко дете много работи му сѣ прощавани. Но като възрастень човѣкъ направи тия погрѣшки, не му се прощаватъ. Не взимайте това за васъ. Не е хубаво възрастниятъ човѣкъ да прави погрѣшките на малките деца, понеже ще създаде излишна работа на майка си и на баща си. Значи толкова време тѣ сѣ работили и ако ние имаме Любовь къмъ тѣхъ не трѣбва да имъ дадемъ единъ непоносимъ трудъ. Следъ като бащата и майката работили за сина 21 година, ще бѣде срамота да седи въ кѣщи и да си простира краката, и баща му да ходи и да работи. Синътъ да лентяйства, а бащата да работи. Синътъ трѣбва да каже на баща си: Азъ ще взема половината отъ труда ти. И дѣщерята и тя трѣбва да вземе половината отъ труда на майката.

Сега азъ не искамъ да остане въ васъ мисълъта, че искамъ да ви морализирамъ. Не, но азъ искамъ да ви освободя. Азъ съмъ противъ морализирането. Казвате: Този братъ не живѣе добре. Не казвайте така. Или казвате: Той не мисли добре. Азъ птамъ: Кой е пѣтътъ за доброто мислене? Да ви дамъ едно изяснение.

Вървя съ единъ човѣкъ, който три деня е жадувалъ. Дойде той съ мене и казва: Засъхна ми гърлото. Казвамъ му: Почакай малко. Какво ще чакам, гърлото ми засъхна. Срѣщаме единъ човѣкъ, той си носи малко шишенце. Казва: Дай ми да пия. Онзи казва: Азъ не мога да ти дамъ! Този бабачко по-силенъ отъ него, хваща го, раздрусва го, вземе му шишето и изпие всичката вода и после хвърли празното шише на земята. Казва: Какъвъ си ти дивакъ! Той е правъ. Другиятъ казва: Азъ сега ще те дамъ подъ съдъ. А тебе ще викамъ като свидетелъ. Той нѣма право да ми чупи шишето и да ми изпие всичката вода. Сега азъ се замъсвамъ въ тази работа. Казвамъ: Ела съ мене, азъ ще ти дамъ едно шише отъ две кила. Изваждамъ едно шише похубаво и по-гольмо. Ела съ мене. Тази работа азъ ще уредя. Завеждамъ и двамата при извора, при водата, давамъ му шишето отъ дветъ кила и казвамъ: Ето това шише и ще го извинишъ сега. Въ него има погрѣшка и въ тебе има погрѣшка. Ти повече мислишъ за себе си и той мисли за себе си. Въ дадения случай ти мислишъ за своята жажда отколкото за човѣщината. Като престанемъ да мислимъ по човѣшки или като мислимъ повече за себе си грѣхътъ идва. Грѣхътъ идва въ малкитъ работи.

Сега азъ оставамъ настрани, азъ не се занимавамъ съ големите грѣхове. По нѣкой пътъ има въ духовния животъ много съществени погрѣшки, на които светиитъ се поставятъ на изпитание. Азъ ще ви представя единъ примеръ, който съмъ го разправялъ другояче, но сега пакъ ще ви го разправа, но другояче, понеже се минало много време, та и този примѣръ е израстналъ. Та ще туря друга дреха да не го

сравните да го намърите другояче. Единъ светия, който живѣлъ 20 години светийски животъ, та единъ день така билъ вгльбенъ въ себе си презъ всичкото време, но изведнѣжъ огладнѣлъ. Той така билъ вгльбенъ да търси Господа, но вижда, че нѣмалъ и дрехи. И му дошло на умъ една такава мисълъ: Да имамъ сега едни хубави дрехи, че какъ ще ида при хората. Съвсемъ парцаливъ съмъ станалъ. Пакъ и по лице съмъ почернѣлъ и сухъ, да се понаямъ, пѣкъ и сръдства нѣмамъ, какво да се прави. Обаче, не се минало много време, къмъ обѣдъ единъ човѣкъ идва и му донесълъ едни хубави дрехи, и хубаво ядене, му далъ и пари му оставилъ. Светията казалъ: Колко е хубаво, Господъ послуша молитвата ми. Сега вече не искамъ да се безспокоя, искамъ да се облѣка и отъ яденето ще взема. Но ето идва една млада мома пада при светията и му казва: Моля ти се, искамъ да се ожения за единъ младъ мамѣкъ, пѣкъ той нѣма дрехи за сватбата. Тя погледнала на неговитъ нови дрехи и казала: Не може ли да ми дадешъ новитъ си дрехи? Погледналъ и той на дрехитъ си. Взима ги и ги дава на момата да се ожени. И тя цѣлува дветъ му рѣце и си отива. Той въздѣхва и казва: Отидоха дрехитъ ми, но поне яденето остана. Тамънъ мисли за яденето си и ето иде единъ гладенъ човѣкъ и му казва: Моля ти се, три-четири дѣня не съмъ ялъ, дай ми твоето ядене. Той въздѣхналъ пакъ и му далъ яденето. Цѣлува и той дветъ му рѣце, поблагодарилъ му и си отишълъ. Светията гледа сега паритъ си. Но ето иде единъ робъ отъ Римската империя и му казва: Моля ти се пари ми трѣбватъ да се откупя. Той пакъ въздѣхналъ, изважда паритъ и ги дава. И този заминалъ. Светията гледа кесията

празна, дрехите отидоха, поглежда на мястото дали не е останало нещо от яденето. Но останала е само една трошица. Поглежда на нея, но една мишка излезла от дупката и казва: Няма ли нещо останало за мене? И той далъ последната си хапка. Но въ ума му се явило просвѣтление. Това било последното му просвещение. Но като далъ последната си хапка, неговите очи се отворили и той разбралъ смисъла на живота. И той видѣлъ, че въ себе си има по-хубави дрехи и по-хубаво ядене и всичко има на разположение.

Та казвамъ: Ние живѣемъ като светията и като този светия ще дойде и дрехите си ще дадете, и хлѣба ще отиде, и парите ще отидатъ. Най-после ще дойде една мишка и тя ще пита: Няма ли нещо заради мене? Светия си сега или туй положение азъ го наричамъ, въ живота си ти ще обърнешъ внимание на най-нищожното. Сега туй не може да стане по закона на насилието. Ами то трѣбва Любовь. Това е едно дълбоко вътрешно съзнание на човѣшкия духъ, на човѣшката душа, дълбоко съзнание на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърдце. Сега съвсемъ други съображения трѣбватъ. Не да се плашишъ, че ще идешъ въ ада, че ще те мжчатъ. То е другъ въпросъ. Но Господъ изисква отъ насъ нещо съвсемъ друго. Той не мяза на насъ. Има ли нѣкой отъ васъ Господъ да му е казалъ: Ти защо грѣшишъ? Псалмопѣвецътъ казва: Нито хвали Господъ хората, нито кори. Той само гледа кой какво прави и мълчи и никому нищо не казва. Онѣзи, които те осжждатъ, то не е Господъ. Христосъ казва тѣй, азъ вземамъ думите на Писанието: „Отець не съди никого а далъ съдбата на другите”.

Та казвамъ: Въ Невидимия свѣтъ има много примѣри, много напреднали същества като богове съ тѣ и като направишъ една погрѣшка тѣ казватъ тѣй: Това, което правишъ не е право, не е хубаво. Или ти кажешъ нѣкои думи не добри. Тѣ казватъ: Тази дума не е на мѣсто. Меко ти казватъ: Не е право това. Туй го наричаме ние съдба. После има други, които ни показватъ и тѣ ти казватъ: Това не е хубаво. Но какъ трѣбва да го направишъ, не ти казватъ. И ако искашъ да направишъ доброто, ти трѣбва да идешъ при Господа, той ще ти каже, какъ трѣбва да го направишъ. Той ще ти каже какъ да го направишъ, той самъ ще постѣпи така. Запримѣрь, ти казвашъ: Господи, какъ да постѣпя съ другитѣ? Азъ ще те туря при по-лоши условия и ще ти помогна. Да не казваме: Ти си най-горѣмниятъ грѣшникъ и Той ще ти прости най-големитѣ прегрѣшения. Ти го питашъ: Какво да правя. Ще правишъ туй, което Азъ правя. Ще заглаждашъ нѣщата. Богъ всѣкога заглажда нашитѣ работи, понеже ние сме излѣзли отъ Него. И ако правимъ ние нѣкоя погрѣшка, Той нѣма да ни съди. Че какъ ще съдите сина си, я ми кажете? Какъ ще съди бащата ракъ сина си, че ходи криво. Синко, какво си трѣгналъ покривия пѣтъ? Той да съди сина си, ще съди себе си. Но нашата погрѣшка е, че ние не постѣпваме както Господъ постѣпва. Нашата погрѣшка е, че ние въ дадения случай не проявяваме доброто, което може да проявимъ. Въ дадения случай ти не казвашъ никому една сладка дума. Колко ще ти коштува да кажешъ нѣкому една сладка дума? Единъ човѣкъ се обезсърчилъ, да му кажешъ: Ще се оправятъ работитѣ ти. Не бой се! Или умрѣла жена му.

Кажи му: Тя ще оживѐе. И ти като идешъ въ къщи, жена ти ти ще дойде, нищо повече. Умръль синь ти, кажи: Ще дойде синь ти. Така е въ Божествения свѣтъ. Умръль нъкой, на гости е отишълъ нѣкъде.

Да ви покажа, какво нѣщо е съблазньта. Туй, което може да ви кажа е тъй. Умръла жена ти, може да кажа: Тя се влюбила въ друго и заминала съ своя възлюбленъ. Напуска Земята. Преженила се, нищо повече. Та всичкитъ като заминатъ за другия свѣтъ, се сж влюбени. Сега иде съблазньта. Нъкой казва, че не иска да умира. То е единъ дулапъ*. На Земята какъ е? Когато нъкоя мома не иска да знаятъ, че обича нъкого, тя предъ другитъ хора казва, че не го обича. Та нъкой, който се влюбилъ, та не иска на другитъ хора да го каже, казва: Азъ не искамъ да умирамъ. Тъ ще викатъ единъ лъкаръ и вие ще питате: Този боленъ ли е? Азъ ви представихъ една Истина и вие не може да я разберете и ще се съблазните. Ако нъкой умре, азъ ви казахъ, той е заминалъ, защото е обикналь нъкого друго. Казвате: Значи и въ онзи свѣтъ има влюбване и женитба. И тамъ има. Че има. Какво разбирате подъ думата „женитба”. Ще срещнешъ единъ човѣкъ, който носи 50 килограма на гърба си. И двамата ще тръгнете въ живота. Това е то женитбата, нищо повече. А щомъ онзи не иска да вземе 25 кила, то не е женитба. Щомъ вземе 25 кила, тъ сж женени. Ти казвашъ: Не взимамъ 25 кила. Тъ сж разведени. Туй подразбира женитбата. И въ това има съблазанъ сега. Женитбата взимамъ въ много широкъ смисълъ. И въ

* дулапъ - кладенецъ безъ ограда

приятелството той половината ще вземе. Искашъ да имашъ синъ. И синътъ половината трѣбва да вземе. Искашъ да имашъ дъщеря и тя половината ще вземе. Искашъ да имашъ слуга, искашъ да станешъ господаръ, все половината ще вземешъ. Искашъ да станешъ учителъ, половината ще вземешъ. Въ всѣко едно отношение въ Божествения свѣтъ при всичкитъ условия ти половината ще вземешъ, отъ туй не може да се освободишъ.

Та казвамъ: Този законъ и въ положителна страна, и въ отрицателната страна на човѣшкия животъ е върренъ. Дойдешъ при нѣкой човѣкъ отъ тази Любовь половината ще дадешъ; ако дойдешъ при единъ човѣкъ, който има силна въра, половината отъ неговата силна въра ще вземешъ. Единъ който е силенъ казвамъ: въ положителнитъ нѣща, като ние дружимъ, всѣки дава половината отъ себе си. И като идешъ при сиромаша и той ти дава половината отъ неговата сиромашия, и като идешъ при болния и той ще ти даде половината отъ болестъта си. Туй трѣбва да имате предвидъ. Богъ изисква отъ насъ всички да пазимъ свещено Неговия законъ. Азъ не съмъ за човѣшкия законъ, той е туренъ отъ хората. Хората изпълняватъ своитъ закони. Особенъ начинъ иматъ, по който тѣ ги изпълняватъ. Но трѣбва да изпълняватъ Божественитъ закони. Божествени закони има, които Господъ е турилъ вътре въ насъ. Та съобразно всѣки единъ отъ васъ не да му разправяте, какво азъ мисля, за мене не може да знаете, какво азъ мисля. Какво азъ мисля, ще видите, какъ азъ живѣя, какъ азъ постѣпвамъ. Не е така лесно да се разбира човѣкъ. Но казвамъ: Всички вие трѣбва да постѣпвате тѣй споредъ ония закони, които сѣ въ васъ. Азъ нѣмамъ право като дойда въ

дома ви да ви дамъ правило, какъ да ме приемете. Но ще ми бжде много приятно нѣкой човѣкъ като видя, казвамъ: Колко е благодаренъ този човѣкъ и по умъ и по сърдце, той ми дава единъ приемъ много добъръ, въ него благородство има. И мене ме радва това. И азъ като постѣпя така и другитъ като постѣпятъ благородно и азъ казвамъ: Всичко туй ще го направя, понеже Богъ живѣе въ мене. Ако не изпълня неговия законъ, азъ ще го обидя. Не че Той ще каже нѣщо, нищо нѣма да ми каже, но той ще види, какъ азъ постѣпвамъ. И Той нищо нѣма да ми каже, но азъ зная, че моята постѣпка не е права. Може окръжаващитъ хора нѣма да бждатъ разположени къмъ мене. А Писанието казва: Когато нашитъ пѣтища сж благоугодни на Бога, Той ни примирява съ външнитъ несподи съ живота. Улеснява ни Той. Богъ никога не сѣди, но така примирява хората. Ако ние не вършимъ волята му, Той оставя да си уреждаме сами работата, а Той само ни наблюдава. А щомъ вършимъ волята му, Той ни съдействува.

Та сега не отъ страхъ, но опитъ да направимъ. Да можете да вършите волята Божия въ живота и да не се уморявате. Нѣма нищо въ свѣта, което е невъзможно при Господа. Има нѣщо въ свѣта възможно и то е следното: Да допуснемъ, че единъ човѣкъ е запалилъ вѣглища и по незнание тази вѣглена киселина е седѣла повече въ стаята му и той може да припадне. Този човѣкъ може да умре отъ тази вѣглена киселина. Но азъ като разбирамъ законитъ, извадя го навънъ и той дойде на себе си и мога да му помогна. Азъ даже преди години като бѣхъ въ Варна, турихъ си единъ мангалъ, правехъ известни опити. И

наполовина като сж разгоръни вгглицата, внесохъ ги въ стаята въ единъ мангалъ. И кой какъ дойде никой не влиза въ стаята. Единъ отъ нашитъ приятели тукъ въ София дойде при мене и моятъ мангалъ бѣше разпаленъ вече. И той като дойде, казва: Ще стане нѣкое нещастие при тия вгглица. Влиза той и ме чака. Азъ влизамъ, тамънъ като влизамъ и го хващамъ. И ако не бѣхъ влѣзълъ, той щѣше да падне съ лицето си върху мангала и можеше да изгори лицето му. Азъ го хващамъ и казахъ: Вижъ! При всичкото си желание да му направя една малка услуга, понеже бѣше зимно време и бѣше студено, казахъ му да влѣзе въ стаята. А той седналъ срещу мангала и чака. И щеше да падне върху мангала.

Та ние много близо се доближаваме до мангала. И всичкитъ блага, които Богъ ни дава, по нѣкой пѣтъ и при голѣмото благо, което Богъ ще ни даде, ние сме толкова близо при мангала, че нѣкой пѣтъ тия блага може да ни създадатъ извести неприятности.

Та сега къмъ сжщественото. Казва се въ Писанието: „Ако ме любите ще бждете възлюбени”. Вие очаквате Христосъ, отвънъ да дойде Хрисосъ да живѣе въ васъ. Не зная дали Христосъ ще реши да дойде на Земята и да живѣе. Нѣщата не се повтарятъ. Христосъ при васъ ще дойде, азъ да ви кажа, по единъ вжтрешенъ начинъ. Нѣкой пѣтъ ще мине едно свѣтло чувство, ще проблесне една светла мисль и ще загасне. Вие сега очаквате, че Слънцето трѣбва да изгрѣе. Нѣкой пѣтъ облацитъ сж толкова дебели, че не може да блесне свѣтлината. Та казвамъ: Изучете тия малкитъ проблѣсъци. Когато се очисти вашето небе тия малкитъ проблѣсъци ще се

увеличатъ. Понеже не сте готови още, на небето ви има още много изпарения, пари, влага, та да не стане като моя мангалъ и да ви изгори. Та е за предпочитане тъмното небе нъкой пжтъ, отколкото ясното небе. Защото при ясното небе растенията съвсемъ изсъхватъ. А при тъмното небе, отдолу тревата расте. И човѣкъ тогава е по-здравъ. Та не се обезсърчавайте. Единъ день ще дойде, когато небето ще бѣде ясно. Но това ще бѣде въ далечно бѣдеще, когато всички ще бѣдатъ съвършени светии. Сега още не сте минали последниятъ изпитъ, не сте завършили изпита на дрехитъ, на яденето, на паритъ. Въпросътъ за паритъ още не е решенъ. Тѣй както го представяте, още богати искате да бѣдете. Този е единъ много хубавъ примѣръ, отличенъ.

Та сега, не сѣдете никого и себе си не сѣдете. Или ще кажа: себе си сѣдете, а другитъ извинявайте, не ги прощавайте. Защото ние не можемъ да прощаваме Богъ казва тѣй на онзи който има отношения: Нѣма да ви обвиня, ще ви направя несъвършени, нѣма да ви обезвиня. Прощавай на хората заради себе си, за да не влѣзешъ въ сѣщата клопка. Понеже ако не простишъ, ще държишъ този човѣкъ въ ума си и той ще те зарази, пѣкъ ако му простишъ, той ще бѣде вънъ отъ тебе. Гръшниятъ като му простишъ, той ще бѣде вънъ отъ тебе. Ако не прощавашъ, той ще бѣде вътре въ тебе. Та отъ чисто хигиеническо гледище, прости му. И той и неговата дреха не я дръжъ въ ума си. Нека бѣде тя вънъ отъ тебе. Приеми го въ себе си, прости го и внеси я отвънъ.

Та казвамъ: Искамъ да се освободите отъ старата година, ще приключите съ вашия старъ животъ. Вие ще искате да

станете светии. Много хубаво е светийството, но има неразбрани светии. И като станете светии, ще дойдат много по-големи изпитания, отколкото сега имате. Единъ обикновенъ човѣкъ се изпитва по единъ начинъ, а пъкъ единъ светия се изпитва много тънко. Светията много малка погрѣшка като направи, всичкитъ свещеници ще говорятъ за него. И Давидъ бѣше светия и направи една малка погрѣшка, и три хиляди години всѣки чете, какво е направилъ Давидъ. И той казва: Нѣма ли това свършване. Преди толкова хиляди години Давидъ уби Урий и взе жена му и всички хора четатъ: Давидъ това направилъ, онова направилъ. Нѣмаше ли у него съзнание, еврейски царъ, колко псалми е писалъ, а ние седимъ и го критикуваме. И Давидъ пита сега: Нѣма ли край това, нѣма ли свършване. И мислите ли, че като дойде Давидъ на Земята ще носи своето име Давидъ. Не, той инкогнито ще дойде, и ще види, какво говорятъ за Давидъ. Ще каже: Още веднѣжъ не искамъ да произнесе името на Давида.

„Ако ме любите, ще бждете възлюбени”. Та турете Любовта като единъ основенъ законъ, който да изпълняваме доброволно съ духа си, съ душата съ ума и съ сърдцето си. Да имаме тази пълната свобода и тогава ще имаме разположението на Господа въ свѣта тукъ на Земята, не само горе на Небето. Не да кажете: Мене ми дотегна този животъ тукъ на Земята да живѣя между тия хора. Но да ти е приятно да живѣешъ и като сиромасъ, и съ скѣсани дрехи, и съ скѣсани обуца, да ти е приятно. И единъ день като идешъ въ Небето, ти имашъ и дрехи, и всичко каквото искашъ. Та сега молете се на Бога и не се обесърчавайте. Това е едно

временно състояние. Единъ день ти ще имашъ и мантия, и огърлица, и скъпоценни камъни, какво ли не, всичко ще имашъ. Но при сегашнитъ условия не да бждемъ индиферентни, но като видишъ нъкой добре облъченъ и ти не си облъченъ, да ти е все едно. Че той или ти, ако единиятъ трѣбва да ходи голъ, а другиятъ облъченъ, азъ или той не може да раздѣлимъ дрехата. Тогава може да направимъ тъй. Тогава ще ви приведа единъ действителенъ примѣръ съ трима студенти въ Русия. То, единъ отъ тяхъ ми го разправи, като се върна. Казва: Имахме единъ костюмъ, едно палто, едни обувца, които и тримата ги носѣхме. На гости ходѣхме само по единъ. Едната недѣля ще отиде единъ, ще облѣче всичко това. Втората недѣля той ще седи въ кѣщи, другиятъ ще отиде на гости. И третата недѣля третиятъ студентъ ще излѣзе. И по този начинъ свършиха академията въ Русия и се върнаха въ България. Ако тѣ тримата трѣбваше да се обличатъ съ едни дрехи... Умни трѣбва да бждемъ. То е законътъ на Любовта, който разрешава по този уменъ начинъ нѣщата. Сега единъ проповѣдникъ ще ви каже: Дано Господъ ви даде благословение. Азъ нѣма да кажа това. Благословието вие си имате. Дано Господъ ви даде здраве. И здраве вие си имате. Пожелавамъ ви Божественитъ блага, които имате въ себе си да ги използвате.

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благо на човѣка.

На поляната гимнастическитъ упражнения.

6 ч. с. 20 мин.

Меката, примирителна постъпка Красотата ще спаси свѣта

17-то Недѣлно Утринно Слово

28. 03. 1937 г. 5 ч. с. Приятно, ведро време

Изгрѣвъ

Нарядътъ. Добрата молитва. Хвалата.

Молитвата на царството. Ще прочета 14 гл. отъ

Евангелието на Иоана отъ 15 ст. до края.¹⁵

Въ начало бѣ Словото.

За кратко време да имаме едно размишление. /10 мин./

Три нѣща има, които човѣкъ трѣбва да спазва. Всѣки си има едно свободно спазване. Нѣкои нѣща човѣкъ ги пази, понеже трѣбва да ги пази. А нѣкои нѣща трѣбва да се пазатъ, понеже сж потрѣбни. Ти пазишъ една стара дреха, не я обличашъ, седи въ гардероба, пазишъ я; понеже останала отъ твоя любезенъ дѣдо, или отъ баща ти, или майка ти. Отъ тази дреха нѣмашъ никаква полза, но я пазишъ като светины. Има друго едно положение, имашъ хлѣбъ, и го пазишъ, да не би да се развали. Въ втория случай имате едно съприкосновение съ една настояща реалностъ. Тази старата дреха представлява миналото. Нѣкога си е била една отлична дреха. И може би е една дреха, въ която прадѣдо ви се е вѣнчалъ; може би една дреха, въ която твоя баща, твоята майка се е вѣнчавала. И

всичките примѣри, които се даватъ, тѣ нѣматъ общо приложение. Много пѣти човѣкъ трѣбва да бѣде много въщъ, за да знае, въ какво направление се прилага единъ примѣръ. Запримеръ има такива навици у хората, често нѣкой разправя несѣотвѣтствие на нѣщата.

Единъ американски проповѣдникъ разправя въ събранието, че единъ отъ братята, членъ въ църквата е умрѣлъ; богатъ човѣкъ е билъ, а умрѣлъ. На цѣлото събрание разправя, и следъ туй казва: Братя, станете да изпѣемъ „слава на Господа“. Разправя, че единъ братъ е умрѣлъ, и изведнѣжъ да изпѣемъ „слава на Господа“, двояко може да се разбере. Да славимъ Господа, че се отървахме отъ него. А ни най-малко той нѣма тази мисль. После, по нѣкой пѣтъ ние предаваме едни причини, така разправяме за нѣкой, че като разправяшъ, разправяшъ за неговия животъ, и изсмѣешъ се. Ние не се спираме, на какво се дължи смѣха. Смѣхътъ се дължи на единъ силенъ контрастъ. Запримеръ ако видите единъ човѣкъ, който е излѣзналъ, та си е облѣкълъ палтото наопаки, и мисли, че палтото му е право, на мѣстото. Въ тебе веднага се зароди желание да се смѣешъ. Единъ контрастъ силенъ е това. Е добре, ако ние постоянно се смѣемъ, тогава мислите ли, че постоянниятъ смѣхъ е едно естествено положение? Той е единъ силенъ контрастъ! И ако тѣзи контрасти постоянно седатъ, питамъ тогава, кѣде е развитието на човѣка? Навсѣкѣде виждашъ ти все смѣшни работи. Да кажемъ срѣщнешъ единъ човѣкъ, той си мига, повече отколкото трѣбва. Смѣешъ се. Другъ има, той постоянно си върти устата, и се бърше. Смѣешъ се. Срѣщнешъ другъ, който има мустаци, постоянно ги навива, ту лѣвата, ту

дъсната страна, тъй завива си мустацитъ. Сръщнешъ старъ човѣкъ, който постоянно си хваща брадата, тегли я надолу. Туй е за източните народи, за брадата и мустацитъ, така е, вѣрно е това. А въ Англия и Америка ако идешъ, всѣка сутринъ, всѣки ще вземе бръснача и малко сапунъ, и мустацитъ ще си върватъ. Може да питате: Защо американцитѣ постоянно се бръснатъ? Всѣка сутринъ професорътъ и студентътъ, тѣ ще се обръснатъ хубаво. И бръснати ще излѣзатъ. А тукъ на изтокъ считатъ, че мустацитъ и брадата трѣбва да останатъ. Казватъ, че момцитѣ трѣбва да носятъ мустаци, а благородство е стариятъ да носи брада. Докато мине 45, 50 години и той пусне брада. Е, това сѣмъ обичаи. Да кажемъ, благородство е мъжътъ да носи мустаци и брада, ами жената като нѣма, какво ще носи? Сега се явява въпросъ: Защо жената нѣма мустаци и брада? Защото ако имаше мустаци и брада, щѣше да мяза на мъжа. А въ Природата еднообразието се отблъсква. Следователно, тя ще бѣде една противоположностъ на мъжа, безъ мустаци и брада. И малкитѣ момченца като се раждатъ, най-първо нѣматъ мустаци и брада. Отпосле идатъ мустацитъ и брадата. Други сѣмъ побудителните причини. Много пѣти човѣкъ се ражда, и никой нѣма навици. Но въ живота си, отъ после се явяватъ редъ навици, за които после му взема дълго време, за да ги изправи.

Та казвамъ, когато по нѣкой пѣтъ ние говоримъ за духовния животъ, подразбираме една велика наука. За да знае човѣкъ, какъ да се съобразява съ онова, което му е дадено. Той е пратенъ на Земята, за да извърши една работа за себе си; една работа за ближните си, и една работа за Бога да извърши. Това сѣмъ три нѣща, за които той самъ ще носи своята отговорностъ.

Ако работи добре за себе си, ще има едно здраво тѣло; ако работи за ближнитѣ си, ще има доброто мнение на ближнитѣ си. И ако е работилъ за Бога, ще има и разположението на Бога! Значи ти си живѣлъ добре за себе си, може да си живѣлъ и добре за ближнитѣ си. Но ако ти не си живѣлъ добре за Бога, тогава твоята работа не е досвършена. Тогава ние не знаемъ, кои работи сѣ наши, кои сѣ на ближнитѣ, и кои сѣ на Бога. Не сѣ опредѣлени въ нашето съзнание. Даже и идеята за Бога въ насъ е много смѣтна. Говори се за Бога, много се е говорило, и даже въ Свещенитѣ книги се е забранявало да се говори много за Господа. Колкото по-малко се говори, по-добре. Защото навсѣкжде вземаме Божието Име, туря се дето трѣбва и дето не трѣбва. Много рядко трѣбва да се казва Името Божие. Но да се носи като нѣщо свещено въ ума и въ сърдцето си!

Тогава, да ви представя една идея, донѣкжде много хубава. Представете си едно Сѣщество, отъ началото на създанието на свѣта седи, и хората дефилиратъ предъ Него. Като войници дефилира свѣта хиляди години. Туй Сѣщество вижда, тия хора минаватъ, дефилиратъ. Сега каква е разликата между този, Който наблюдава всички, които дефилиратъ предъ Него, и тѣзи, които сѣ дефилирали? Туй Сѣщество знае, колко сѣ дефилирали предъ Него. А ти, който дефилирашъ, не знаешъ, колко сѣщества сѣ дефилирали. А туй Сѣщество знае, колко души има, които сѣ минали. То е схванало порядкитѣ на хората, хода имъ е запомнило туй Сѣщество и тѣхнитѣ лица, изражението на тѣхнитѣ лица, и всичко туй го държи въ съзнанието си. Та казвамъ, така представете си едно сѣщество, което отъ хиляди години седи и наблюдава хората. И ги държи

въ своето съзнание. А вие, единъ човѣкъ, който временно само за 20, 30 години се пробужда съзнанието, и после като единъ цвѣтъ изчезне. И каква е разликата между тебе и Бога? Предъ туй Сѣщество дефилиратъ и всичкитъ слънца и планети. И Той ги наблюдава. Отъ милиони години седи и наблюдава. Седи и коригира всичкитъ погрѣшки. И въ туй дефилиране, туй Сѣщество като види нѣкой дефектъ, или въ дрехитъ или въ хода, даде разпореждане, да се изправи тази погрѣшка. Дефилирането трѣбва да бѣде правилно. И представете си, че вие като живѣете денемъ, и вие дефилирате предъ Господа. И сега съ вашитъ мисли, съ вашитъ желаня, съ вашитъ постѣпки, като седите въ вашата стая и вие правите нѣщо, което може да е или добро, или може да е лошо. Каквото и да правимъ, ние казваме, че нѣкои нѣща сѣ хубави, нѣкои сѣ лоши. Представете си по нѣкой пѣтъ, азъ употребявамъ едно изяснение, е въ какво седатъ човѣшкитъ престѣпления? Азъ тургамъ най-леката форма на едно престѣпление, на една погрѣшка. Представямъ си така, че при единъ богатъ човѣкъ, той има едно кило жито и едно кило просо. Отъ вѣнка, нѣкой си, друго сѣщество въ болѣзнено състояние, го наричатъ крадецъ или апашъ, влиза вътре, и намира тия двѣтъ торби съ житото и съ просото. И отъ практическо съображение, той взема, че изсипва просото въ житото, и взема торбата. Но отъ вѣнка го хващатъ, да го сѣдатъ, че той взѣлъ житото и просото. Сега, въ какво седи престѣплението? Две нѣща има. Първо той оставилъ една торба празна отъ вѣнка въ кѣщи; а другото престѣпление седи въ това, че е смѣсилъ житото и просото въ едно. Сега този богатиятъ човѣкъ дава заявление до сѣдята,

че нъкой си влѣзналъ въ кѣщата му, и задигналъ житото и просото, като ги смѣсилъ въ едно. Питамъ, отъ ваше гледище, какво наказание трѣбва да даде сѣддията на този, който е престѣпилъ този общественъ законъ? Азъ считамъ, че сѣддията е уменъ човѣкъ. И той като го гледа, казва: Ти ли си задигналъ торбата? Да, азъ. Ами защо ги смѣси едното и другото? Е, за по-лесно, да не носа две торби. И тогава сѣддията дава нареждане, да вземе той и да отдѣли просото и житото, и да върне торбитъ на богатия, тъй както сѣ били първоначално.

Следователно, въ какво седатъ вашитѣ престѣпления? Че сте смѣсили житото и просото. И тогава, Господъ като ви сѣди, ще каже: Турете житото въ едната торба и просото въ другата торба. И ги дайте на богатия. И ще се свърши въпроса! И казвамъ сега, седи Господъ и те гледа, че ти си задигналъ дветѣ торби съ просото и житото. Той те наблюдава и мълчи, нищо не казва. Той наблюдава, ти вдигашъ едната торба просото изсипвашъ го въ житото вътре. И Той ти дава едно наказание, както си ги разбъркалъ, да отдѣлишъ житото и просото на една страна и на друга страна. Ето какво сравнение азъ правя! Тия дветѣ торби - просото и житото, житото това е доброто, а просото, това е злото. Единъ богатъ човѣкъ има две торби, жито и просо, и ти отивашъ и ги смѣсвашъ. Господъ ти каже, да отдѣлишъ просото и житото. Просото е дребно, и дълго време ще ти вземе, докато го отдѣлишъ. Вие не знаете колко зърна просо се съдържа въ едно кило. За житото азъ съмъ правилъ изчисления. Едно кило жито съдържа 16 хиляди зрънца. А отъ васъ искамъ, вие да изчислите колко зърна има въ едно кило? Да ви дамъ едно правило. Не ви трѣбва да броите цѣло кило.

Дълго време ще ви вземе. Но вземете три грама просо, или 5 грама просо, и прочетете колко зрънца има въ 5 грама. Или може да вземете единъ грамъ просо, и вижте колко зърна има вътре, и после ще ги умножите на хиляда, и ще намърите колко хиляди зърна има въ едно кило. Казвамъ трѣбва да имаме една ясна представа за това, което вършимъ. Но ние всѣкога мислимъ, като че никой не ни вижда. И че всичко можемъ да правимъ. Че най-първо ние се виждаме сами. Ти правишъ нѣщо, и виждашъ което правишъ. И като направишъ нѣщо, ти знаешъ, че туй, което правишъ не е право, а при това го правишъ.

Мене ми разправяше една попска дъщеря, че тя била обична на баща си, и майка си. Казва тя на майка си: Направи две гърнета съ петмезъ, съ тиквички варени. И тази любимата дъщеря, като влиза, отваря гърнето и днесъ 2, 3, утре 2, 3, всичкитъ тиквички ги изяла, и въ гърнето останалъ само редкия петмезъ. И единъ день бащата казалъ: Нека нашата Марийка да донесе отъ петмеза съ тиквичкитъ. Тя отива при гърнетата, седи тамъ, гледа, нѣма тиквички, не останали. Минава се половинъ часъ, отива майката да види, какво? Бащата иска тиквички. Но тя не ги намира, и не е намислила, какво да каже, какво да направи? Пита бащата: Защо нашата Марийка не идва? Тя казва: Нѣма никакви тиквички. Бащата билъ умень казва на жена си: Нѣма нищо, още една голѣма тиква има, срежете я по сжщия начинъ, и турете я пакъ вътре въ петмеза. И казвамъ, често въ нашия животъ тиквичкитъ сж изчезнали. Нѣкой не може да направи добро, защото тиквичкитъ сж отишли. Изядени сж тиквитъ. И като дойде нѣкой гостъ, нѣма

съ какво да се нагости. Казвамъ, ако сж изядени тиквитъ, нъкоя друга тиква има, нова; Турете новата въ петмеза, и работитъ ще се оправатъ.

Та ние се връщаме въ Евангелието. Ние искаме единъ животъ, тъй както Христосъ е живѣлъ, както светиитъ сж живѣли. Нъмаме една ясна представа, какъ сж живѣли светиитъ. Ние имаме изученъ една много малка частъ отъ тѣхния животъ. Интимно какъ сж живѣли светиитъ, какви борби сж имали, какви страдания сж минали, какви падения и ставания! Животътъ на светиитъ, не е така както виждаме. Ние светиитъ ги виждаме въ тѣхнитъ хубави дрехи, облѣчени въ свѣтълъ день, изчистени. Но иматъ си и друга страна светиитъ. И нъкой пжтъ по какво се отличаватъ? Библията азъ харесвамъ въ едно отношение, че нъщата тамъ сж написани конкретно. Този народъ еврейскитъ е много конкретенъ. Всѣко нъщо е описано тъй както е. И вижъ еврейския царъ Давидъ е описанъ тъй характера му, и доброто и злото. Тъй е конкретно описанъ, по англияски го описва. Нъма нищо да е скрито. Не се показва само хубавата страна. Ама живота на Соломонъ така го описватъ, хичъ не сж мислили, следъ време какво ще кажатъ за еврейския народъ. Че ималъ 300 жени и, че ималъ 900 наложници. Тъзи хора не имъ помръднало окото. Описватъ единъ царъ, който ималъ 300 жени. Че едва сега хората могатъ да се справатъ съ една жена, ами съ триста жени, какъ ще се справите съ тѣхъ. И 900 наложници? Какъ ще се справи, кажете ми? То ще бжде такава интрига между тѣхъ, такава съревнование! Такова бушуване! Че ти светия да си, пакъ ще станешъ единъ отъ голѣмитъ грѣшници. И казватъ, този

Соломонъ, на който Богъ даде най-голямата Мъдростъ, той не можа да издържи. Тия жени го смъкнаха. Питамъ на другата страна, единъ мъжъ, който има 300 жени и 900 наложници? 300 жени по две деца? 600 деца! И 900 по две деца? 1800 деца! Представете си практически, че това е цъла една казарма отъ деца! Да ги съберешъ тия деца на единъ баща? Толкова души да има да ги облича! Пъкъ никакъ не е практично. И за туй Природата е направила хиляди опити. Че туй положение е върно, че туй, което Соломонъ е ималъ въ себе си, не мислете, че той го е измислилъ. Та даже Соломонъ въ сравнение съ единъ другъ царъ въ миналото е единъ светия. Въ миналото сж имали царе, които сж имали по хиляди жени. А Соломонъ е съкратилъ до минимумъ. И той минава за единъ отъ най-тръзвитъ царе въ тази епоха, въ сравнение съ другитъ. А преди него е имало царе, които сж имали много повече жени. И той казва: Може, може, но толкова? И той даде една епоха, която определяше многоженството. И отъ тамъ на сетне всичкитъ царе сж почнали да намаляватъ, намаляватъ, до като дойдемъ до сегашното време. И казвамъ сега, ако вие вземете съвременитъ учени хора, тъ казватъ че „тръската”, има една риба, наречена „треска”, тя хвърля по 9 милиона зародиши, яйца, 9 милиона деца ражда, снася тия яйца, отъ които само единъ милионъ се излюпватъ и отъ тия единъ милионъ, едва две достигатъ на своето развитие. Такова харчене вътре, една риба да снесе 9 милиона яйца? Вие даже не може да си го представите! Какво изтощаване! Каква работа тръбва да се върши въ размножаването!

Та казвамъ, ако ние го сравнимъ Соломона, съ тия две хиляди деца, то е нищо. Но тази „треска“ хичъ не му мисли, кой ще ѝ гледа децата. Тръбва да ги гледа Господъ. Че ако ние безразборно раждаме мисли, желания и постъпки, и ги прашае по пространството; Всъка мисълъ излиза отъ тебе и ти я изпращашъ вънка отъ себе си въ пространството; и всъко едно желание, което излиза отъ тебе, че го прашашъ вънка въ пространството; и всъка една постъпка, ти я раждашъ, и я прашашъ вънка отъ себе си? Много малко мисли оставатъ наши. Тогава ние съ това безразборно мислене, създаваме отъ себе си единъ нещастенъ животъ. Погрѣшката не е въ раждането на децата, въ отглеждането на тия деца. Какво ще ги правишъ? Запримеръ родишъ ти едно дете на омраза. 20 години ти на себе си не можешъ да дойдешъ. Това дете те измѣчва. Ти си намразилъ нѣкого. Този, когото си намразилъ, ти си се развѣлъ. Той е или мъжъ или жена. Следователно, ти въ дадения случай, тия сѣ бѣдни хора, родили сѣ една умраза. Сега, единиятъ е мъжъ, другиятъ е жена. Ти като го видишъ, ти го мразишъ. Защо именно мъжътъ намразва жена си? И защо нѣкоя жена намрази мъжа си? Това сѣ чисто материални работи. Има най-първо материални работи, които смразватъ хората; има и единъ духовенъ животъ, и най-после има и мислящъ животъ. Да кажемъ една жена не мисли добре за мъжа си, подозира го, или има неразположение спрѣмо него, или не постъпва добре. Този човѣкъ обича да яде хубавъ хлѣбъ, омѣсенъ добре. А тя е небрежна, не мѣси добре. Той обича да яде хлѣбъ, но хлѣбътъ не е приготвенъ добре. И яденето пресолила го е, сложила е и пиперъ; азъ съмъ гледалъ

нъкой като яде, та мъжът се поти отъ това ядене! Този мъжъ като яде, постоянно се бърше, изпотява се лицето му отъ пипера. И най-после този мъжъ почне да мисли за друга другарка. Казва: Съ тази жена не може да се живѣе добре. Ако тя можеше да готви добре, човѣкътъ щѣше да живѣе съ нея.

Та по нъкой пѣтъ азъ слушамъ, нъкои отъ васъ искатъ да идатъ при Господа, и да живѣете съ Него. Та вие и сега сте при Господа. Какъ живѣете съ Него сега? Господъ седи надалече, Той само ви наблюдава, какво мислите. Сега онова, което ще ви кажа, ще го вземете върху себе си. Споредъ мене, азъ не съмъ, за да се разправятъ погрѣшкитъ. Азъ не съмъ толкова за това. Хората това го знаятъ. Една направена погрѣшка, тя отива въ миналото. За менъ е по-важно човѣкъ да предотврати една погрѣшка! То е по-хубаво. Нъкой счупи стомната. Въпросъ не е, защо направи тази погрѣшка? Азъ я виждамъ, счупена е стомната. Азъ го зная: счупихъ стомната. Ама какво станало? Каквото и да философствувашъ, стомната остава счупена. Но може би като тази сѣщата стомна нѣма да намѣря; ще купя нъкоя друга по-проста; но по-добре е да ме предупреди нъкой, да не счупа стомната.

Та да се предотвратяваме отъ погрѣшкитъ е по-хубаво! Е по-добре! Отколкото да се изправятъ. И една древна поговорка казва: Една предотвратена погрѣшка струва повече отъ сто поправени погрѣшки. Сто поправени погрѣшки едва ще иматъ цѣнността на една предотвратена погрѣшка! Сега ние казваме: Да поправимъ погрѣшкитъ. Казватъ, че трѣбва да грѣшимъ и да поправяме погрѣшкитъ. Не. Не трѣбва да грѣшимъ! Да кажемъ, че човѣкъ е гладенъ. Тогава сготви му нѣщо. И не се

заблуждавайте отъ вкуса на яденето. Има единъ начинъ въ човѣка, има едно вътрешно обоняние. У човѣка има една вътрешна интуиция, която показва, дали храната, която ядешъ е добра или не. Азъ никога не съмъ се лъгалъ. Има нѣщо, като се приближавашъ при една храна, която не е прѣсна, тя издава единъ особенъ дѣхъ. Това не е това обоняние, което вие знаете. Или като вкусишъ храната, иде едно противоречие въ езика ти. Слушайте, то е сѣщото, дали една мисль е права или не, и то си има начинъ, по който ние можемъ да знаемъ, дали мисльта ни може да бѣде права или не. Всичкиъ прави мисли сѣ свѣтли; всичкиъ нечисти мисли сѣ тъмни. Всичкиъ желанія прави, сѣ топли, а всичкиъ желанія нечисти, сѣ студени. Всичкиъ добри постѣпки сѣ меки, а всичкиъ лоши постѣпки сѣ остри. Щомъ е нѣщо остро, постѣпката е лоша, не е добра. А щомъ е мека постѣпката, тя е добра. Щомъ едно желание е топло, азъ вземамъ, то е добро. Щомъ е студено, то е лошо. Щомъ една мисль е свѣтла, тя е добра. Щомъ една мисль е тъмна, тя е лоша тази мисль по отношение на мене. Сега азъ говоря, мисльта сама по себе си, може да не е лоша тази мисль. Запримеръ грѣшно ли е, ако азъ крада паритъ? Кѣде седи грѣхътъ? Въ паритъ ли седи грѣха, че златото е нечисто? Не, златото е чисто. Ти 10 пѣти можешъ да го крадешъ, то не може да се опетни. 10 пѣти и да крадешъ златото все злато си остава. Въ какво седи престѣплението? Престѣплението седи въ това, че ти като си бутналъ златото, ти си го бутналъ съ нечисти рѣце; и намацалъ си дрехата на златото. И златото те дава подъ сѣдъ, че си го бутналъ съ нечисти рѣце. И тогава онзи сѣдия, който ще те сѣди, ако нѣкой ми открадне, начене

сто лева, съдията ще го осъди така: Да отиде да измие тези пари при най-хубавия изворъ, при най-чистата вода, и да остави паритъ на мѣстото. Нѣма да има никакъвъ затворъ. Да ги измие паритъ и да ги върне назадъ. Че си казалъ нѣкому нѣкоя дума; не трѣбваше да казвашъ нѣкоя лоша дума. Думата само по себе си лоша ли е? Не сж лоши думитъ. Пакъ по същия начинъ ще ви съдятъ. Тази дума трѣбва да я хванешъ, и да я очистишъ. Защото думата си има една вътрешна картинка, вътрешенъ смисълъ. Всѣка една дума изразява една идея. Ти казвашъ: „обичамъ” и „не обичамъ”. „Азъ не ви обичамъ”. Де седи престѣпността? Азъ не ви обичамъ? Ти казвашъ на този човѣкъ: Азъ не ви обичамъ. Значи, нѣма Любовь и може да ви обичамъ, и нѣмашъ Любовь, де е злото? Ти искашъ да те обичатъ. Да те омия съ вода. А нѣмамъ никаква вода. Стомната ми е празна. Де е лошото, че стомната ми е празна, нѣма вода? Ама защо не си я напълнилъ? Защото като тебе дойде единъ човѣкъ и му измихъ краката. И сега на 2 километра трѣбва да ида, да донеса вода. Ама ти трѣбваше да отидешъ. Е, трѣбваше, ще ида сега. Ама азъ много бързамъ. И азъ бързамъ. Но въ бързината не може да се свърши тази работа. Вие всички все бързате.

Сега невъзможно е за насъ, да живѣемъ тъй както въ миналото. И ние постоянно все си мислимъ; питатъ нѣкои: Какво ли съмъ билъ въ миналото? Азъ сега отъ моето гледище, искамъ да зная, въ настоящиятъ моментъ какво съмъ? Е представете си, че въ миналото е миналъ единъ голъмъ порой, и онази мътната вода, която е минала презъ ония пластове, и се пречистила. И сега е станала хубава. Ти питашъ: Каква е била

тази вода? Мътна. Е, какъ е станала чиста? Долу въ земята се е филтрирала. И сега е станала чиста. Та благодарение, че този нашъ животъ се е филтриралъ въ миналото. Та и калъ е имало въ миналото. И сега още имаме доста калъ. Презъ нови филтрове ще минемъ, да се филтрира мисълтъта ни. Колко пѣти ние носимъ извѣстни състояния, които сѣ тягостни. Колко пѣти ние носимъ извѣстни желанія, които сѣ тягостни, извѣстни постѣпки, които сѣ тягостни? Запримеръ ти седишъ, и въ какво седи погрѣшката? Ти казвашъ така, вземете думата, казвате: Махни се отъ тука? Кѣде седи лошото? Махни се отъ предъ лицето ми! Считаме, че това е една обида. Въ какво седи обидата? Да кажемъ, този човѣкъ ми заприщва Слънцето отпреде ми, и азъ му казвамъ: Махни се. Обидата седи, че азъ смѣсвамъ дветѣ торби въ едно. Какво ми коствува на мене, да ида отъ лѣво или въ дѣсно отъ него на 10, 20 метра. И за него ще е хубаво и за мене ще е хубаво. Сега азъ ги вземамъ тия дветѣ торби и ги смѣсвамъ, просото и житото на едно мѣсто. Кое е по-хубаво, той ли да се махне, или азъ да се махна? Казва: Махни се! Сега казвамъ: Отстрани се! Това е по-меко, отстрани се отъ тукъ; или да кажемъ: бѣдете тѣй добъръ, да ми направите една услуга, и да не ми засѣнчатъ Слънцето! Какъ може да се каже още по-меко? Бѣдете тѣй любезенъ, да ми дадете малко отворъ, че малко отъ свѣтлината да дойде до менъ! Сега, кои сѣ съображенията, че азъ казвамъ, махни се? Единъ ангелъ може ли да ти каже на тебе така? Щомъ азъ кажа на единъ човѣкъ така: Махни се отъ преде ми! Азъ съмъ вече на едно ниско стѣпало на развитие. Азъ не съмъ човѣкъ подигнатъ. Та единъ ангелъ, ако седи при тебе никога нѣма да

ти каже: Махни се! Ако той дойде, той ще се подигне отъ тебе нагоре, и ти тогава може ли да го затуляшъ? Нъма да има нужда да ти казва: Махни се! Но понеже ти не си единъ ангелъ, не можешъ да се подигнешъ надъ него. И затова казва ти нъкой: Махни се! Казва: Дотъгна ми да живѣя съ този човѣкъ. Единъ ангелъ, той е свободенъ. И може да иде кждето си иска. Сега единъ човѣкъ го затварятъ въ затвора. Ако той знае закона да се смалява и стане като едно малко бръмбърче. И веригитъ ще паднатъ, и той презъ най-малката дупчица ще излѣзе навънка. Вториятъ день пакъ го затварятъ, пакъ го туратъ вътре, той пакъ стане малко бръмбърче, пакъ излѣзе. Питамъ, този човѣкъ, който може да стане бръмбъръ, могатъ ли да го държатъ въ затвора? Сега ще преведете, ще кажете: Нашиятъ Учителъ каза, човѣкъ трѣбва да стане бръмбъръ. Подъ думата, „бръмбъръ”, заради мене е една формула, математическа, и окултна формула, която показва единъ начинъ, за да се освободи човѣкъ отъ извѣстна гждста материя. И така както ние говоримъ въ духовния смисълъ, трѣбватъ нови начини, за да говоримъ правилно сега. За да можемъ да живѣемъ добре. Най-първо изучавайте се. Ние всички искаме, спрѣмо насъ да бждатъ хората много учтиви. Но и азъ трѣбва да бжда спрѣмо другитъ хора много учтивъ. И тѣ разбиратъ хората. И не само да бжда учтивъ. Какъ да бжда учтивъ? Че то е хубаво, но иска се нъщо повече отъ учтивость. На този човѣкъ трѣбва да предвидишъ и съотвѣтни условия. Да кажемъ, вие както сте сега поставени, тукъ сега при такива условия, не може да се живѣе добре. Този салонъ трѣбваше да бжде най-малко 10 пжти така по-широкъ. За да може окултно да живѣете добре. И

между васъ трѣбваше да има по единъ метъръ разстояние. Отъ човѣкъ до човѣкъ да има по единъ метъръ разстояние. А пъкъ сега вашата аура като излиза навънка? Нѣкой пътъ има нѣщо, ти усѣщашъ, като че нѣкой те тегли, нѣщо тегли отъ тебе. Пъкъ то нищо не тегли отъ тебе. Но го бута. И твоето духовно тѣло като излиза отъ вѣнка. Има такива трептения, казвашъ: Не мога да го трѣпа! Но туй е физическата страна. Но трѣбва да дойдемъ до една права мисль. Вие си представлявате, че седите въ едно събрание, и васъ ви е неприятно. И представате си, че вашитѣ мисли и вашитѣ желания, и вашитѣ постѣпки едновременно, туй същество, което ви наблюдава, вие го безпокоите. Е, представате си, туй същество е толкова голѣмо, и нѣкой пътъ вие правите погрѣшки, запримеръ вие изтрѣгвате едно цвѣте, и го дърпате. Че вие туй цвѣте като го изтрѣгвате, вие бодете това същество. И Господа ти Го бодешъ, като дърпашъ едно цвѣте отъ земята, и Господъ чувствува болката на това цвѣте. Че ти си откъсналъ едно цвѣте, или казалъ си нѣкоя обидна дума нѣкому, че ти си обидилъ нѣкого, и Господъ е тамъ. И Той слуша. Ти си обидилъ и Него! И Той казва: Знаешъ ли, че азъ тебе те мразя? Господъ казва, защото е до него. Той казва: И мене ме мрази! Азъ съмъ, Който съмъ направилъ този човѣкъ, и мене ме мрази! Кажете ми сега, какво трѣбва да се прави тогава? Ти като си разклатилъ въздуха, разклатилъ си го така, както не трѣбваше да го разклатишъ. И сега Господъ казва: Оправи по обратния пътъ. И втория пътъ пакъ ще те слуша като говоришъ. Казвашъ: Какъ да поправа злото? Много лесно се поправа злото. Ти казвашъ: Много те мразя! Значи, азъ ще направя такава въртележка въ въздуха, че

като дойде до ушитъ ти „мразя те”, тогава казвамъ: Много те обичамъ! Пакъ направя въртележка /Учительтъ върти ръцетъ си отъ предъ/, много те обичамъ! И свърши се работата. Но какво ми коствува менъ? Вие седите и мислите, че е много мъчно да се примиратъ хората. Направете едно завъртане, прехвърляне съ езика си, и кажете: Обичамъ ви! И следъ като кажешъ: Много те мразя, после кажи: Много те обичамъ! Знаешъ ли какъ ми е запалено сърдцето! Всичко мога да направя за тебе! /Учительтъ пакъ прави въртележка съ пръститъ си, ръцетъ си отпредъ/. До сега те мразихъ, но сега тъй те обичамъ! Че какво ти коствува да кажешъ това? То е въздухъ, който трѣбва да излѣзе отъ тебе. Кажи така, и ще ти свѣтне тогава!

Вие сега очаквате, да дойде Христосъ да ви примири. Вие се ровите дълбоко. Че какъ става това? Развъртете малко въздуха. Ти криво си разбралъ, и той криво те отсѣдилъ. А ти си единъ сѣдия, накарай, той да отдѣли просото отъ житото! „Обичамъ те!”, това е житото; „Не те обичамъ”, това е просото. Върнете житото въ торбата и просото въ торбата, втората. И какво ми коствува на този богати, да му кажа: Ще бждете ли тъй добъръ да ми дадете 4, 5 зрънца отъ вашето жито, да ги посѣя азъ на нивата си. А следъ 4, 5 години ще имашъ цѣль единъ хамбаръ пълень! Та казвамъ, най-леснитъ работи, вие сте ги направили най-мъчни. Ти казвашъ: Азъ не мога да кажа, че го обичамъ. Ама сѣдията казва: Прочети присѣдата.

И казва сега Христосъ: „Ако ме любите, ще опазите моя законъ. И азъ ще умоля Отца си, и ще ви даде другъ Утѣшителъ, който ще ви научи на всичкото”. Та казвамъ, сега

започнете съ тия лесните работи! Кое е по-хубаво да кръскамъ, или да пьемъ хубаво? Да пьемъ е по-хубаво. Туй е всичкото. Ако бѣхме пѣвци щѣхме да разбираме добре хубавото. Че азъ на нѣкой човѣкъ може да му кажа една обидна дума, но тѣй да я кажа, че той да се не обиди. Тѣй музикално да му изпѣя една пѣсень, че тѣй да му падне като мехлемъ на сърдцето. Че азъ съмъ наблюдавалъ, като минавамъ нѣкъде, тия работи съмъ ги забелязалъ за да ги кажа сега на васъ. Гледамъ единъ момъкъ и една мома, много красива седатъ, и момата казва: Азъ не те обичамъ! А той и казва: Ти много ме обичашъ, но искашъ да ме лъжешъ. Тя му казва, че не го обича, пѣкъ той мисли, че тя го изпитва. Казва, а не, ти и 10 пѣти да ми кажешъ, че не ме обичашъ, и 20 пѣти да ми го кажешъ, азъ не ти вѣрвамъ. Защо? Но тя тѣй му го казва, че като го погледне, и тѣй се позасмѣе, усмихне се. И нему му потрепери сърдцето! И 10 пѣти да го кажешъ, той знае, че не е така! Мома, която се смѣе, тя не мрази! Той хубаво е научилъ това отдавна. И ако ти си сериозенъ като нѣкой светецъ, седи единъ тѣй сериозенъ съ потънали очи и казва изъ дълбоко: Азъ много те обичамъ. Не. Турете едно свѣтло лице въ очитъ ви, въ погледа ви, въ всѣко едно движение да се проявява доброто! Та съ всѣко зло ние раждаме злото. Е, добре. Ние не знаемъ какъ да се отнасяме. Държимъ лицето си така навѣсено, и го застарявашъ преждевременно. Ти покварвашъ и лицето си и очитъ си, и всичко покварашъ. И най-после Господъ казва: Поправете туй лице! Гледамъ нѣкоя жена, таманъ мжжъ ѝ излѣзе, и току тя му намѣсти яката отподире. И азъ нѣкой пѣтъ съмъ излѣзналъ, и яката се е подигнала нагоре така, и току дойде нѣкой и нагласи

яката отъ подире. Казвамъ, не е лошо. Човѣкътъ ми казва, че подигната е яката ми. Ние казваме сега, че тия работи не сж важни. Важни сж. Една хубава мисль, която носишъ, едно хубаво чувство, отлично! Не ти трѣбва повече отъ това. Една хубава мисль, красива. Най-красивата мисль, едно красиво чувство, най-хубавото, красивото. Една красива постѣпка, най-хубавата! Носи ги тия! Че ще бждешъ облъченъ. Модно ще бждешъ облъченъ съ най-хубавата мисль облъченъ! Съ най-хубавото чувство облъченъ! Съ една красива постѣпка, която можешъ да имашъ! И всички хора ще те обичать.

И казватъ нѣкои, че красотата ще спаси свѣта! И казвамъ: Красивитъ мисли, красивитъ чувства, красивитъ постѣпки, всички хора ще спаси!

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка! /три пѣти/.

б. 30 ч. с.

Всички на поляната направихме евритмическитъ упражнения!!!

Степениѣ на любовѣта

18-то Недѣлно Утринно Слово

*4. 04. 1937 г. 5 ч. с. Небето облачно. Времето слабо прохладно.
Изгрѣвъ.*

Всички въ тайно си изпълнихме наряда.

Ще прочета 15 гл. отъ Евангелието на Йоана, до 15 ст.¹⁶

Въ Начало бѣ Слово.

Има нѣща, които трѣбва добре да запомните. По нѣкой пѣтъ вие забравяте нѣщата. Отъ невидимия свѣтъ, Божествениятъ Духъ знае, защо забравяте. Нѣкой пѣтъ човѣкъ е разсѣянъ. Разсѣяниѣ хора нѣматъ опредѣлена цѣль, единъ опредѣленъ пѣтъ. Разсѣяниѣ човѣкъ се лута навсѣкжде. И той е човѣкъ, който загубилъ нѣщо и го търси. Лута се насамъ - натамъ и само гледа. Всѣкога може да си създаде една мѣчнотия на себе си. Азъ съмъ ви далъ онзи примѣръ за онзи български абаджия, който не се отнасялъ добре съ слугата си и каквото ималъ хубаво за ядене не давалъ на слугата си, а на него давалъ най-простото, каквото останало, бобъ му давалъ. Единъ день слугата искалъ да даде единъ урокъ на своя майсторъ. Понеже той работилъ при единъ български чорбаджия и му казва: Моля ти се, моя господарь по нѣкой пѣтъ го хваща една лудостъ, та ако видите, че той почне да се оглежда насамъ нататъкъ, дрѣжете го тогава да не направи нѣкоя пакостъ. Дошълъ господарьтъ му и почналъ да крои, но

не могълъ да намѣри напрѣсника си, почналъ да се оглежда насамъ-натамъ, а слугата му скрилъ напрѣсника. Чорбаджията хваналъ господаря му и казва слугата: Ти ще ядешъ ли печена кокошка самъ, а на менъ ще давашъ да ямъ бобъ и ще казвашъ: Моя слуга не яде печена кокошка, само азъ ямъ печени кокошки. Та искамъ сега вие да ядете печенитъ кокошки. Азъ не съмъ противъ печенитъ кокошки. Ако печената кокошка представлява единъ великъ законъ, може да ядете отъ него, но ако печеното месо представя една развалена храна, не ви препорѣчвамъ да го ядете.

Онова, което ще ви говоря, то е написано на листата на растенията, въ клонищата, въ цвѣтоветъ, въ кристалитъ е написано, въ звездитъ, навсѣкжде, въ слънчевата свѣтлина, навсѣкжде сж написани Божиитъ закони.

Та казвамъ сега. Писанието казва, че Богъ написалъ закона си въ сърдцето на човѣка. Но то не е въ сегашното негово сърдце. И тамъ сж написани законитъ на движението. Сега азъ искамъ да ви предоврата отъ една погрѣшка. По нѣкой пѣтъ вие си купувате прозорци отъ втора рѣка, отъ развалени къщи. Нѣкой пѣтъ сж развалени прозорцитъ, купувате ги и ще ги турите, по-евтино ги взимате тогава. Та казвамъ: Купете си нови прозорци и ги турете тамъ. Нѣкой пѣтъ прозорецѣтъ може да е малко изкривенъ, но казвате, че евтино ги взимате. Казвате: На мѣсто единъ може да турите два. А за новитъ прозорци много голѣми разноски ще бѣдатъ. Азъ не ви препорѣчвамъ да купувате прозорци отъ втора рѣка, вие си купувате единъ, два три, четири, чужди прозорци сж тѣ. Не взимайте такива по никой начинъ. Защото тогава може да има

споръ и по малко свѣтлина ще дава, ако сж малки. Азъ бихъ желалъ свѣтлината въ вашата кѣща да влиза отвсѣкжде и да е тъй отворено, както небето е отворено. По нѣкой пѣтъ вие се обръщате и казвате: Да ни даде Господъ свѣтлина. Какво се подразбира? Подразбира се, че вие живѣете въ една кѣща съ единъ прозорецъ. И хубаво е, Господъ дава свѣтлина. При това вашитъ прозорци сж затворени съ кепенци, пѣкъ казвате: Господъ да ни даде свѣтлина. Малко свѣтлина има, малко свѣтлина влиза вътре. Въ Божествения свѣтъ външната и вътрешната свѣтлина едновременно идатъ. То не е както въ този свѣтъ. Въ този свѣтъ, когато отвънъ има свѣтлина, отвътре нѣма и когато отвънъ нѣма, отвътре има. Тогава кѣщата се освѣтлява отвънъ.

Та казвамъ: Въ дадения случай азъ искамъ да играя ролята, да ви представя, какъ седи работата. Азъ не искамъ да играя ролята въ единъ прозорецъ, въ васъ нито два прозореца, нито да съмъ покривъ на кѣщата. Азъ искамъ да играя ролята на свѣтлината, на въздухъ, на водата и на земята. Върху земята вие ходите съ краката си, водата ще вкусвате съ устата си, въздухътъ ще влиза презъ носа ви, а свѣтлината ще влиза презъ очитъ ви. И когато вие завършите вашето развитие, желая и вие да играете тази роля. Не да имате прозорци и да чакате и да ви освѣтляватъ, но да бъдете сами носители на Божията свѣтлина. Защото, ако вие не разбирате дълбокитъ закони на свѣтлината, ако не разбирате законитъ на въздуха, ако не разбирате законитъ на водата и на твърдата почва, върху която сега живѣете, тогава Словото Божие ще бѣде непонятно за васъ. Сега имате доста знание, но това е на теория. Въ сжщностъ

какво практическо знание имате, което може да ви бжде полезно. Ако единъ човѣкъ, който яде и се задави, какво знание има той? Трѣбва да знаешъ веднага да бръкнешъ въ гърлото съ прѣстъ и да извадишъ тази запушалка отъ гърлото. Ако ти не знаешъ да направишъ това, веднага ще изгубишъ силата си. И ако влѣзе една мисль, която задрѣства вашето мислене, и ако вие не може да бръкнете съ вашата воля да извадите тази мисль и да я турите на мѣсто, вие нѣмате знание; ако едно чувство задрѣсти вашето сърдце, защото има чувства, които не ви подхождатъ. Не мислете, че всички чувства сж полезни. Има чувства, които сж отровни. Тѣ може да сж добри за другитѣ, но не и за васъ. За човѣка има специфични мисли, специфични чувства, специфични храни и той трѣбва да се храни съ тази храна. Та казвамъ: Въ дадения случай ако не може да премахнете едно ваше чувство, едно лошо чувство въ органа да ви освѣтлява отвънъ, съ който вие чувствувате, тогазъ вие нѣмате знание. Но едно чувство, което е попаднало по нѣкакъвъ начинъ въ васъ, за него вие не сте отговорни. И ще претърпите известно страдание, ако туй чувство не може да го отстраните. И тогава ние казваме: Да бжде Волята Божия. Е представете си сега, че една въшка се качи на главата ми, която знае Евангелието, знае какво има вътре и всички примѣри въ Евангелието знае, цитира ги. Казва: Какво казалъ Христосъ, че трѣбва да се обичаме. Нали, казва, че като дойде единъ гостенинъ, нали трѣбва да го нахранишъ. Тѣй е. И азъ съмъ една гостенка, не може ли да ме нахранишъ. Тя много материалистически мисли. Казвамъ: Ти сама си се качила на главата ми, безъ да ме питашъ. После гостенина ще влѣзе презъ

вратата, тогава азъ ще го поканя, ще му дамъ столъ и ще му дамъ една паница съ храна. А тя се качила сама и се скрила въ главата ми и тамъ обикаля и оттамъ чувамъ гласа ѝ. Казвамъ: Азъ искамъ да те видя, каква си. Много обичамъ такива гостенки като васъ. И тогава пратя моитъ слуги десетина /пръститъ на ръцетъ/. Туря я, наместя и си туря увеличителното стъкло и почна да я наблюдавамъ. Казвамъ: Какъвъ е вашиятъ свѣтъ, въ който живѣете, баща ви, майка ви, двуизмѣренъ ли е свѣта. Ние много мъчно се движимъ, тукъ-тамъ ходимъ на гости на хората. Нѣкъде ни приематъ добре, нѣкъде не ни приематъ. Чухме, че ти си билъ добъръ човѣкъ, светия, дойдохме да те опитаме. Голѣми нещастия навсѣкъде. Казвамъ: кой какъ дойде при мене, казва: Азъ искамъ да се уча; при мене мързеливци не искамъ и тунеядци не искамъ. Ето цѣла една паница ти турямъ най-хубавитъ яденета, заповѣдайте. Но тя казва: Не съмъ се научила това да ямъ. Ще се научишъ.

Сега вие може да ми дадете едно възражение, ние не сме научени. Ще се научите. Ама ние малко другояче мислимъ. Ще измѣните мисълта си. Еднообразието въ живота е убийствено. Вие, запримѣръ, имате всички желанието да бждете уважавани, да бждете почитани, да ви обичатъ. Хубаво е това, отлично и бихъ желалъ всички да бждете обичани и уважавани. Но нека да се спра като американския проповедникъ, който веднѣжъ проповѣдвалъ за важността на думата „бѣтъ”. Единъ много знаменитъ проповѣдникъ въ Америка проповѣдвалъ въ една видна аристократическа църква. Тѣ си избирали проповѣдниците. И той имъ държалъ една речъ за “бѣтъ”.

Казва: Всичко това няма да стане, но - бѣть. Децата трѣбва да се възпитатъ, бѣть. Братята и сестритѣ, бѣть. Все ще има нѣкакво спиране, бѣть. Майката ще направи една погрѣшка, братѣтъ, сестрата, бѣть. И най-после свършилъ своята проповѣдь. Дошълъ единъ отъ епитропитѣ, или единъ отъ високостоещитѣ лица, които сж въ църквата, наричатъ ги „trustees”, служители, които направляватъ работата на църквата. И той казалъ: Много сме доволни отъ вашата проповѣдь, но бѣть, ще видимъ. И той си турилъ шапката и си заминалъ.

Та и вие проповѣдвате една проповѣдь на бѣть. Казвате разбираме, но при такива условия, какъ може да се живѣе така. Проповѣдваме търпението, какъ може да бѣдешъ търпеливъ при такива хора, които не разбиратъ. Какъ може да говоришъ на такива невежи хора, които не разбиратъ. Той ни буквално разбира, ни иначе разбира, какъ ще му говоришъ? На ангелски какъ ще му говоришъ Словото Божие, какъ ще му покажешъ Любовта си. Тамъ е въпросътъ. Ще я покажешъ тѣй, както Господъ я показва. Целиятъ свѣтъ отъ туй гледище е пълень само съ невежи хора. И Господъ намира време за всички сжщества да се приспособи съ тѣхъ. Споредъ тѣхния уровень и Той Всемядриятъ остава му време и за най-глупавитѣ работи, като говори великитѣ работи въ свѣта, се ще намѣри време и за най-глупавитѣ да каже нещо. Намира нѣщо и да каже и за тѣхъ. Сега Господъ съ единъ невежа нѣма да се отнася, както съ единъ светия, както съ единъ трудолюбивъ човѣкъ. Господъ не се отнася еднакво. На всѣки едного дава съответенъ урокъ. На единъ ученикъ, който добре се учи и онзи, който не се учи и

Господъ не постъпва еднакво. Различно постъпва съ тяхъ. Въ свѣта не мислете, че има свобода. Нѣма абсолютна свобода отвънъ. Не искамъ да ви говоря, ако мислите, че нѣма свобода, вие се лъжете. Свобода има въ другъ смисълъ.

Азъ веднѣжъ седя въ една добре уредена градина тукъ въ България на една пейка и ми обърна внимание, че четири, петъ вида мрави се движатъ: червени, голѣми, черни и други помалки и други много дребни. По едно време гледамъ, две мрави се скараха, нѣкакъвъ споръ почна за нѣщо и ги наблюдавамъ. Когато дветъ се караха, гледамъ една малка черна се прекомандирова и хвана малката червената мравя за крака. Тази малката мравя като хвана червената за крака, тя напусна да се бори съ черната, иска да се освободи. Като искаше да се освободи, онази се обърна на една малка топчица, въртятъ се насамъ - нататъкъ и най-после малката мравя откъсна крачето на червената мравя, която бѣше по-голѣма отъ нея, взе го и го занесе. Казвамъ: Когато вие двама се спорите помежду си, то една отъ тия малките мрави, ще се хване и ще ви откъсне крака. Тази голѣмата не може да се отъли отъ нея.

Та казвамъ сега, седя и разглеждамъ. Казвамъ: Нѣма свобода въ свѣта. Дветъ мрави бѣха голѣми юнаци. Тази, на която ѝ хванаха крака бѣше по-силна, но малката хвана крака ѝ. Тогава черната се освободи отъ нея. Но тази малката мравя ѝ даде единъ урокъ, че не е хубаво да се бори съ друга мравя. Че е така, тя я хвана за крака и и го откъсна.

Та казвамъ: Всичките нещастия, които идатъ въ свѣта е, че вие нѣкой пѣтъ се борите съ нѣкого. Но ще дойде малката мравя, ще дойде едно малко страдание или нѣкоя треска, нѣкой

плевритъ, хрема, ще настане нѣкакъвъ си мракъ вътре, после нѣкакво нервно неразположение, или изтощение, какво ли не. Хиляди работи могатъ да дойдатъ. Сега азъ ви споменавамъ тия работи, тѣ сѣ наше изобретение, тѣ не съществуватъ въ Царството Божие. Въ Царството Божие ни поменъ нѣма отъ болѣсти. Първото нѣщо, когато човѣкъ дойде да изпълнява волята Божия, той ще се освободи отъ всичките лоши условия на живота. И той трѣбва да ги победи. Тѣзи лошите условия сѣ една задача. Ние сме дошли на Земята, за да изучимъ лошите условия. Който има знание, ще се справи съ тѣхъ; който нѣма знание, ще страда. И всѣкога страданията продължаватъ дотолкова, споредъ знанието на човѣка и страданието му. Щомъ той съзнае отъ какво идатъ страданията на Земята или негодитѣ, ще намѣри начинъ да се справи съ страданията. Да кажемъ, вие имате сиромашия. Отъ какво иде сиромашията? Най-първо вие нѣмате економия. Въ Природата има голѣма економия. Ако ти не економисвашъ, Природата, ще ти даде единъ урокъ. Ако не економисвашъ богатата, ако не економисвашъ Любовта - трѣбва да економисвашъ Любовта - ако не економисвашъ знанието, което имашъ, ако ти излѣзешъ и държишъ една беседа, да покажешъ, какво знаешъ, и ако каквото знание имашъ ти го раздадешъ, ти си единъ разточителенъ човѣкъ. Какво ще се ползвате вие да ви разправямъ, какъ живѣятъ ангелитѣ. Това нѣма да ви ползува. Че сѣ много добре облѣчени, че кухнитѣ имъ сѣ хубави, че органи иматъ хубави. Какво ви ползува васъ, да ви разправямъ живота на единъ царъ? Туй не може да ви интересува, но всѣко нѣщо, което може да бѣде полезно за васъ, то ви интересува и

то е за васъ. Онова, съ което азъ имамъ съприкосновение въ даденъ случай и отъ което вие може да се ползвате, то е най-важното сега. Въ нашата слънчева система за насъ Слънцето е най-важно, понеже отъ него ние възприемаме всичкитъ блага. А другитъ звезди, които сж въ далечното пространство, ть сж само едно украшение, и ть сж важни. Но най-важно въ даденъ случай е, да изучаваме слънчевата свътлина и топлина, които ни заобикалятъ. И после ще изучаваме свътлината и топлината на звездитъ. Тогава може да изучаваме пжтищата, по които ть се движатъ. Защото единъ день като достигнемъ до висшето знание на душитъ, защото въ човъшката раса има души, които сж достигнали до свът на вѣчния животъ, ть сж достигнали до свът на вѣчното знание, ть сж достигнали въ свът на вѣчната свобода. А още надъ тьхъ има другъ единъ свътъ още повисокъ. И по нъкой пжтъ ть се обръщатъ отъ тия свѣтове и изпращатъ писма, ржководство за хората да покажатъ пжтя, къмъ който да се стремятъ. Сега великиятъ животъ, както вѣчниятъ животъ съществуватъ както и временниятъ животъ. Временниятъ животъ е за всички, които не разбиратъ Божиитъ закони, ть живятъ въ временното. Всички, които не разбиратъ Божиитъ закони, ть се намиратъ въ обикновеното знание и нъма тогава приложение въ живота. Въ истинския животъ нъма приложение. И после онъзи, които нъматъ туй знание и свобода, която търсимъ, ние не може да намъримъ онази истинската свобода, при която можемъ да бждемъ свободни.

Та казвамъ: При мене мнозина сж идвали, когато се разболътъ, казватъ: Учителю, еди кой си се разболълъ, ти не знаешъ ли това? Зная. Че отъ какво дойде тази болестъ? Отъ

неговото невежество. Той казва: Стомахът му не функционира. Казвамъ: Не знае, какъ да яде. Червата му нъщо запичане има. Той не постъпва добре. Червата си той ги претоварилъ. На нъкой си дробоветъ е станало нъщо. Не знае, какъ да диша. Ама главата му се надула. Не знае, какъ да мисли. Какво тръбва да направи? За главата, да ти оздравѣе, ще се научишъ да мислишъ; за дробоветъ, ще се научишъ да дишашъ; Ама казва, той диша, какъ не диша? Казвамъ: Той не диша както тръбва. Той не диша правилно. А за стомаха казвамъ: Ще се научи да яде. Той никакъ не яде. Какъ не яде, той яде повече отъ колкото тръбва. Едно отъ важнитъ правила на яденето, което тръбва да знаете е: Никога въ живота си не се пресищайте, не си дояждайте. Всъкога да станешъ гладенъ отъ трапезата. И това да стане идеалъ за васъ. А щомъ станешъ и ти не си гладенъ, ти си престъпилъ Божия законъ. Гледайте всъкога да остане мѣсто за една трета. Две трети да си ялъ е една трета не си дояждайте. И хубаво е това да не си дояждате. Едно отъ хигиеничнитъ правила. И всички онъзи, които сж спазвали тия правила, винаги сж здрави. Нъкой казва: Жена ми много добре е сготвила, но усъщамъ, че малко ми е тежко. Той ялъ, ялъ, че се преситилъ. Та ви казвамъ: Останете гладни, нищо повече. Запомнете първото правило: Не си дояждайте! И Никога не казвайте, че нъма какво да ядете. Запримъръ, вие често казвате: Нъма какво да ямъ. Единъ сухъ хлѣбъ. Радвай се на сухия хлѣбъ. Въ сухия хлѣбъ има толкова хранителность, стига да е хубавъ хлѣбътъ. Ти като си сваришъ малко житце, има такава хранителность въ него или ако хлѣбътъ е опеченъ добре, казвате: Да има печени кокошки, масло, яйца! Хлѣбътъ

съдържа повече хранителни вещества, отколкото другите храни. Защото забележете, закона на храненето, то е Любовта. Ако ти употребяваш една храна, която не обичашъ, ти не можеш да се ползуваш от нея. Защото въ храната има известенъ животъ, който трѣбва да влѣзе въ тебе. Тебе ти трѣбва животътъ. Ти като ядешъ, не мислишъ че тебе ти трѣбва храната. Храната е нѣщо посредствено, тя е само проводникъ на живота. То е пакъ потрѣбно, но този животъ, който е скритъ въ храната, ако ти го обичашъ, той ще влезе въ тебе, и тогава всички клетки ще се отворятъ и ще приематъ този животъ. Ако ти не обичашъ тази храна, тази храна ще излѣзе, този животъ ще мине презъ тебе, безъ ти да го приемешъ. Тогава ти нѣма да се ползувашъ отъ храната.

Сящиятъ законъ е за въздуха. Тебе те е страхъ отъ студения въздухъ, но ти трѣбва да дишашъ въздухъ. Природата е направила да не те е страхъ отъ студения въздухъ. Ако ти приемешъ въздуха презъ устата си, то не е правилно. Господъ е направилъ човѣкъ да диша не презъ устата, а презъ носа. Следователно, ти като приемешъ Божествения въздухъ презъ носа си, а тамъ Богъ турилъ нѣкаква течностъ, че като минава студения въздухъ, той се регулира. Тази студенина, която има въздухътъ, като минава презъ носа, добива известна топлина. И тогава не да бждете тѣй лакоми изведнѣжъ, като излѣзете на студено да приемете въздухъ. Това е лакомия. Малко ще вземешъ въздухъ, /Учительтъ диша бавно/, пакъ малко. Ти ще поемешъ изведнѣжъ много въздух, че ще се надуешъ. Нѣма какво да се надувате. Нѣкой, запримѣрь, иска да покаже, че знае да диша и изведнѣжъ взима много въздухъ. Тогава той ще

мяза на някаква гайда. Това не е дишане. Всички сж загазили отъ такова дишане. Дишайте полекичка та, да има единъ ритъмъ, полека, полека да влиза този въздухъ, да се стопля. И после благодарете на Бога, че въ въздуха има нъщо, което ти трѣбва да приемешъ. Въ този наситения въздухъ отъ свѣтлитата има единъ животъ, който трѣбва да се приеме отъ дробоветъ. Четешъ една книга, пакъ сжщиятъ законъ е. Нъкои бързатъ да видятъ каква е крайната идея на този писателъ. Нъкои четатъ и Библията бързо. Отива единъ ученикъ, който училъ Библията при единъ знаменитъ тълкувателъ на Библията и казва, като прелиства Библията: Дошълъ съмъ до края на Откровението. Тълкувателътъ казва: Азъ не съмъ дошълъ до края още. Този ученикъ поглежда въ началото, казва: Тукъ, какъ Господъ създалъ свѣта. И после изведнѣжъ обръща книгата при Откровението. Тълкувателътъ обръща Библията въ началото и казва: Тукъ въ началото. Ние като дойдеме, изведнѣжъ искаме да знаемъ смисъла на живота. Това е Откровението вече. Дотамъ не сме дошли още. Но какъвъ е смисълътъ на живота? Какъ трѣбва да се живѣе? Тѣй както сега живѣемъ отъ Божие гледище, ние живѣемъ единъ неестественъ животъ. Често азъ слушамъ, нъкой казва: То е предопредѣлено. Че ти отде знаешъ, че е предопредѣлено. Ако кажа, че нъщата сж предопредѣлени, то е моя идея. И де е писано въ Природата, че е предопредѣлено. Предопредѣлено ли е една ябълка да я ядешъ или не? Предопредѣлено ли е единъ волъ да го ядешъ, или нъкоя свиня, или нъкой червей. Това всъки самъ си е предопредѣлилъ. Нъкоя пеперуда ще снесе своитъ яйца въ цвѣта и червеятъ ще влѣзе въ ябълката отрано още. И ти като

идешъ при ябълката, той преди тебе е тамъ. Влъзълъ е той вътре въ тази ябълка и тогава тя не е твоя собственостъ. Щомъ видишъ, че ябълката е наядена, тури я настрана, тя е на червея, тя не е твоя. Тогава онѣзи ябълки, които не сж наядени отъ червеи, тѣ сж твои. Щомъ видишъ нѣкой червей въ ябълката тя е чужда собственостъ, остави я. Идешъ въ нѣкоя къща и видишъ, че питата е начупена, тогава тази пита не е за тебе. Идешъ въ нѣкоя гостилница, дето е сипано отъ тенжерата, ти не яжъ отъ тази тенжера. Казвашъ, отъ една тенжера много хора ядатъ. Затова и страдатъ.

Та казвамъ: Азъ вървя отъ физическото къмъ духовното. Нѣкой пжтъ ние вземаме една мисълъ, искаме да я приложимъ въ една тенжера. На всичките хора отъ една тенжера даватъ. И Любовта къмъ всички хора отъ една тенжера взематъ. Гледамъ и тукъ, всички ще дойдатъ съ паницата си и хайде, хайде ще имъ се сипе, както тукъ правятъ съ картошената супа. Нали нѣкой пжтъ сипватъ особено. А нѣкой пжтъ на мене се изхитряватъ, турятъ ми въ една отдѣлна тенжера но то е извадено отъ общия казанъ. И азъ се правя, че не зная. А то за мене, не че е сготвено отдѣлно, но азъ другояче влагамъ: Азъ разбирамъ единство на яденето. Но всѣки иска пръвъ да му сипятъ. Щомъ има първенство въ сипването, това ядене не е както трѣбва. Щомъ едно ядене е сготвено за всички, всички трѣбва да иматъ една мисълъ. Тогава дали съмъ пръвъ или последенъ, благото да ми бжде все едно. За мене, моето благо е вътре въ казана. Ако азъ бѣхъ единъ готвачъ, най-първо ще прочета, колко души има, които ще се хранятъ отъ това ядене и ще разпредѣля казана на толкова, и на всѣкиго ще сготвя

особено. То ще бъде въ единъ казанъ, но за всъки ще отдѣля особена частъ. Да кажемъ ще раздѣля тенджерата на особени части на 40, 50, 60 малки пространства, че яденето като дойде на всъкиго да бъде въ неговото мѣсто. Азъ ако съмъ отъ това мѣсто нѣма да сипвамъ на втори човѣкъ, на всички отъ отдѣлно мѣсто. И ако азъ така ви готвя, всички ще бъдете здрави. А сега на общо основание вие сипвате отъ едно мѣсто. Това е много тънка работа. Тънка философия има.

Та казвамъ: Всѣка една мисль, която вие възприемате отъ нѣкъде, тя трѣбва да бъде чиста и не трѣбва да е минала презъ много умове. И една мисль, която иде отнѣкъде, тя трѣбва да иде чиста отъ Божествения свѣтъ въ вашия умъ. Една мисль, ако мине презъ много умове, тази мисль е опасна. Ама да кажемъ нѣкоя мисль минала презъ главата на нѣкой скъперникъ - мисль за Любовта. Питамъ: Какво ще ти донесе тази мисль на Любовта, която иде отъ главата на единъ скъперникъ? Тя ще ти донесе неговото скъперничество. Да кажемъ една мисль, която минала презъ ума на единъ крадецъ, какво ще ти донесе? Пакъ е мисль за Любовта. Та казвамъ: Ако ние така възприемаме по този начинъ туй чуждото сготвено, ние всѣкога ще се намѣримъ въ едно противоречие. И ще кажемъ: Защо Господъ създалъ свѣта така? Но то е наше разбиране. Господъ не го създаде свѣта така. И казвамъ: Ние сега страдаме отъ този атавизмъ, че не се хранимъ съ онази Божествената, чистата храна. Въ Божествения свѣтъ има сготвено специфично за хората. Ако ти обичашъ Господа, ти ще имашъ ядене приготвено въ физическия свѣтъ и въздуха, и въ свѣтлината, и всичко ще

бъде заобиколено въ хармония и чисто ще бъде. Щомъ не живѣешъ въ свѣта на Любовта, веднага ще дойдатъ другитъ противоречия.

Сега мънотията е тамъ: Казвате: Отде да го знаемъ. Има въ човѣка едно чувство, което опитва нѣщата. Опитай ги и ти. Дадатъ ти едно ядене, опитай го, вкуси го. Нѣкой пѣтъ си се заблудилъ, вкусътъ за яденето те заблуди. Ако държите вашия нормаленъ вкусъ, вкусътъ всѣкога ще ви покаже, дали известна храна е здравословна или не. По нѣкой пѣтъ мене ме очудва, когато ми дадатъ хлѣбъ, нѣмамъ време да опитамъ азъ храната, давамъ да я опита на една малка котка, която иде при мене. Ако тя го яде и азъ го ямъ, ако тя не го яде, азъ го оставямъ настрана. Понеже нѣмамъ време да смущавамъ вкуса си. Нѣкой пѣтъ сѣ ми давали нѣщо хубаво. Нѣкой пѣтъ съмъ давалъ хубавъ хлѣбъ, който е здравословенъ на котката и тя го яде. Тя казва: Хлѣбътъ е хубавъ и другъ може да го яде. Нѣкой пѣтъ съмъ ѝ давалъ хлѣбъ, тя не го яде. Разбиране има. Ще кажете, че е невежа котката, не, никакъ не е невежа. Азъ се уча отъ нея. Че какъ? Азъ ѝ казвамъ: Господинъ професоре, анализирайте тази храна. За мене котката е една лаборатория и тя въ единъ моментъ ще ми покаже, каква е храната. Като ѝ дамъ хубава храна, тя ще хапне, ще се обърне, ще ме погледне и ще каже: Много е хубава тази храна. Пъкъ като ѝ дамъ хлѣбъ, тя пакъ се обърне, погледне ме и ми каже: Не е за ядене той. Казвамъ: Че какъ? Тя казва: Ако искашъ ти го яжъ, азъ се отказвамъ да го ямъ. Сега азъ казвамъ: Ето моето разбиране. Въ съзнанието си котката се подчинява на едно вътрешно чувство. Има едно вътрешно чувство въ

всичките животни, единъ непокваренъ вкусъ е това. И тѣ разбиратъ, коя храна е здравословна и коя не.

Та казвамъ: Въ цѣлия животъ една верига сѣ това свързани: яденето дишането, пиенето на вода, мисленето, чувствуването. Всичките тия процеси, които ставатъ въ организма сѣ свързани. И ако тѣ ставатъ правилно, тогазъ нашиятъ животъ се развива по единъ Божественъ начинъ. И тогава мѣнотиитѣ, които ставатъ въ свѣта, се изправятъ лесно. Често при мене сѣ идвали нѣкои, казватъ не зная защо, не ми върви. Има нѣщо, което ме преследва, една сѣдба. Не ми върви. Казвамъ: На какво го отдавашъ това? Не зная, така ме родила майка ми. Казвамъ му: Всичката погрѣшка е твоя езикъ. Ти не знаешъ, какъ да говоришъ. Защото въ говора на човѣка, онова благо, което Богъ е далъ на човѣка, то зависи отъ неговия говоръ. Онѣзи, които търсятъ своето щастие трѣбва да знаятъ, че силата на човѣка седи въ неговия правилень говоръ. Човѣкъ като говори, той или гради своето щастие, или гради своето нещастие. Тогава какъвъ смисълъ иматъ думитѣ въ Писанието, които казватъ: За всѣка празна дума, която казватъ хората, въ день сѣдни ще дадатъ отъветъ. Азъ съмъ правилъ нѣкой пѣтъ опитъ. Дойде нѣкой при мене, бедень е той, но виждамъ беднотията, на какво се дължи. Той още като иде при мене, той ме лъже, той ми говори за своето нещастие. Този, който иска да ми говори за своето нещастие, той така преувеличава нѣщата, че ме лъже. Всичките му думи сѣ на лъжа. Казва: Колко съмъ нещастень, колко много съмъ пострадалъ, всичко наопаки, все лошо. Така съмъ нещастень! Това сѣ се лъжи. Азъ виждамъ на него кѣде е погрѣшката.

Той казва: Не се разбирамъ съ жена ми. Защо не се разбирате. Неразбрана е жена ми. Говори ми, говори ми. Че какво ти говори? Казва: Нямала никакво уважение къмъ /него/, нито петъ пари не давала за мене. Казвамъ му, хубаво, нито петъ пари не давала. Че защо се ожени за нея. Тя колко пари е дала да се ожени за тебе? Пъкъ и тя защо се оженила за тебе, като не дава нито петъ пари. Колко пари тя даде, за да се ожени за тебе. Вие по нъкой пѣтъ говорите за мене думи, турите въ моята уста нъкои лъжи. Казвате: Учителѣтъ каза, да не се женимъ. Че защо ви трѣбватъ бели - деца, за да ги раждате. Не, не, въпросѣтъ другояче седи. Никога не се жени безъ Любовь. И никога не раждай деца безъ Любовь. Ако нѣмашъ Любовьта, не ти трѣбва да се женишъ, защото женитбата е единъ Божественъ институтъ, ти приемашъ една Божествена служба. Ще дойде една Божествена комисия и ще те опита, и ще те разведе. Ще каже: Ти не си жененъ, разведи се, нищо повече. Ама да се не женя ли? Щомъ обичашъ ожени се. Но колко пѣти да се женя? Само веднѣжъ. А тукъ дето нъкои се женятъ два три, четири, петъ пѣти, това не се позволява. Само веднѣжъ ще се оженишъ. Любовьта търпи само една женитба, помнете това. А другото е човѣшко вече. Че какъ гледате вие. Каква трѣбва да бѣде вашата идея? Тия души сѣ излѣзли отъ Бога, тѣ сѣ дѣщери на Бога, излѣзли души сѣ отъ Бога. И въ всѣко едно тѣло се крие една Божествена душа. Че ти може да се отнасяшъ зле съ тѣлото, то е другъ въпросъ. Но съ онази душа, има една душа, ти съ нея трѣбва да се отнесешъ добре. Ти ще минавашъ нъкой пѣтъ за учителъ. Казвашъ: Че азъ не мога да обичамъ тази душа. Тогава ако ти не обичашъ и тебе

нѣма да обичаѣ. Законѣтъ е такѣвъ. Щомѣ ти не обичашѣ нѣкого, то Богѣ ще постѣпи спрѣмо тебе точно тѣй, както ти постѣпвашѣ. И не мислете, че вие може да измѣните закона. Винаги Богѣ постѣпва съобразно, споредѣ както ние постѣпваме. Ще обичашѣ другитѣ, тѣй както обичашѣ себе си. И после, ще дойдешѣ по-нататѣкъ. Богѣ най-първо изисква най-малкото, той изисква най-малката Любовь, която имашѣ. Любете враговетѣ съ обикновената Любовь. Следѣ туй втората степенѣ: Да обичашѣ другитѣ, както обичашѣ Бога и ще ги обичашѣ другитѣ, както Господѣ обича. Че отѣ Бога сѣ излѣзли. Божественото е тамѣ. И това е идеалната Любовь - ще обичашѣ Бога въ хората! Значи ще започнешѣ съ обикновената Любовь, съ Любовѣта къмѣ себе си и най-после ще дойдешѣ до онази Божествената Любовь. Онѣзи напредналитѣ сѣщества, които сѣ синове Божии, вече иматѣ тази Любовь. Щомѣ станемѣ ние синове Божии, ще имаме Божествената Любовь. Тогава ще обичашѣ човѣкъ и съ сърдцето си, и съ душата си, и съ силата си, и съ духа си. А сега ще обичашѣ този човѣкъ като себе си. Та не се изисква много отѣ насѣ.

И казва сега Христосѣ: „Ако ме любите, ще опазите моя законѣ”. И ви казвамѣ: Не вѣрвате въ нѣща, които трѣбва да ги провѣрите. Защото има два вида вѣра. Азѣ мога да вѣрвамѣ, че единѣ човѣкъ е лошѣ, и може да вѣрвамѣ, че единѣ човѣкъ е добѣръ. То е различно вече. Ако вѣрвамѣ, че той е лошѣ човѣкъ, ще взема въ съображение съ своята вѣра. Тази вѣра е потрѣбна. Ще взема въ съображение съ този лошия човѣкъ какѣ трѣбва да постѣпя спрѣмо него. И ако той е човѣкъ на

Любовта, ще взема пакъ мърка, да постъпя съобразно съ неговата Любов. Ако вървамъ, че той е невежа, ще взема въ съображение спрѣмо него, спрямо единъ невежа така да постъпя. Ако вървамъ, че той е единъ човѣкъ съ отлично знание, ще взема въ съображение и азъ така да постъпя. Та като се приближимъ при Бога, трѣбва да вземемъ подъ съображение да бждемъ крайно искрени. Нѣкой пѣтъ ние се приближаваме къмъ Бога и така сме изправни. Но представете си, Богъ е близо и далечъ. Ако твоята молитва не е чистосърдечна, и нейнитъ трептения сѣ слаби, че тя не може да излѣзе вѣнъ отъ атмосферата на Земята. Следователно, не може да иде при Бога. Но силната молитва трѣбва да излѣзе вѣнъ отъ Земята. Богъ е нѣкъде далечъ, много далече. Близо е за онѣзи, които го обичатъ. Тѣзи, които го обичатъ Богъ е много близо при тѣхъ. Тѣзи, които не го обичатъ, той е много далечъ. Щомъ не го обичашъ, ти си далечъ отъ Бога. И тукъ нѣкои казватъ: Много е далечъ жена ми. Казвамъ: Че какъ далечъ, въ една къща сте. Не, не казва тя, не го обичамъ, далече сме ние. Душитъ сѣ толкова далече, че въздишкитъ и страданията на мъжа, никога не може да стигатъ до сърдцето на жена му. Тя никога не може да си представи, че той страда. Нито пъкъ нейнитъ страдания може да достигнатъ до него. Тѣ сѣ чужди единъ за другъ. И ако нашитъ страдания и нашитъ молитви не можатъ да докоснатъ Божието сърдце, тогава нашитъ страдания не сѣ съществени страдания. Ние само предполагаме, че страдаме, всѣщностъ не страдаме.

Та онова, върху което трѣбва да се спрете, е следното. Сега не искамъ да натоварвамъ вашето съзнание. Онова, което

сте добили, то е потрібно, то не е най-важното. Тамъ додето сте достигнали, то не е най-важното още. Азъ чета една книга. Единъ евангелски проповѣдникъ, доста усърденъ човѣкъ, който настоява, че Христосъ е личенъ неговъ спасителъ. Хубаво, азъ отивамъ малко по далечъ; Та нима на Бога трѣбва да благодаримъ, че Христосъ е моя личенъ спасителъ. Преди Христосъ да дойде на Земята, животътъ, който имаме, мисълта и всичко, което имаме отъ Бога ни е дадено. И душата, която имаме, всичко е отъ Бога. Вѣрно е, че Христосъ е дошълъ то е едно проявление на Бога. Азъ съмъ благодаренъ за Христа, но трѣбва да идемъ по-далечъ, трѣбва да благодаримъ на Бога, за онова, което ни е далъ Той преди Христа, преди историческия Христосъ, Той пакъ е поддържалъ хората и следъ историческия Христосъ пакъ ги поддържа. Ние идваме до едно специфично схващане. Всѣка една жена може да мисли, че тя се влюбила въ мъжа си. Казва: Като моя мъжъ нѣма другъ. И нѣкой пѣтъ ние може така да се влюбимъ въ Христа и да кажемъ, че като Христа нѣма другъ. Хубаво, азъ приемамъ, че като Христа нѣма другъ, но азъ приличамъ ли на Христа. Ти казвашъ, че като твоя мъжъ нѣма. Сега сравнение правя. Не мислете, че искамъ да хвърля нѣкой упрекъ за нѣщо. Но ти вървишъ по стѣпките на мъжа си и го следишъ, какъ той постѣпва и нѣмашъ довѣрие въ него. Той погледне нѣкоя жена, ти погледнешъ неговия погледъ, какъ я гледа. Ако той гледа тази жена, ти казвашъ, какъ я гледа. Той тебе гледа умилно. И нея гледа умилно, но не туря нѣщо лошо. Да допуснемъ, той ти е мъжъ. Но на тебе туря 99 трептения въ погледа, а на тази

жена е турилъ 98 трептения. Има ли нѣкакво престѣпление въ това? Нѣма, въ реда на нѣщата е. Съ едно трептение по-малко. Значи, ти си обичана. А ти подозирашъ, че той обича другитѣ повече. Ти сега може ли да кажешъ, съ колко трептения мжжътъ е гледалъ къмъ тази жена. Но питамъ, другъ единъ въпросъ сега; ако ти си единъ обикновенъ свирецъ и дойде единъ другъ талантливъ, който свири по-хубаво отъ васъ. Ти да кажемъ свиришъ предъ единъ братъ, който ви обича, но дойде една пианиска, която свири и красива е. И братъ ви казва: Много хубаво свири и красива е тя. Не мяза на твоето свирене. Какъ мислите тогава, правъ ли е братъ ви? Правъ е, разбира се. И азъ да съмъ, ще кажа: Хубаво свири човѣкътъ.

Та казвамъ: Животътъ, който ние живѣемъ той определя качествата на нашата душа, помнете това. Нашата мисль, нашето чувствуване и нашитѣ постѣпки сж три мърки, съ които ни мърятъ отъ невидимия свѣтъ. Отъ невидимия свѣтъ ти си единъ виртуозъ, който свири. И всѣкога, ако ти свиришъ и болнитѣ оздравяватъ, ти минавашъ за виденъ виртуозъ. Ако ти свиришъ и хората се разболяватъ, ти минавашъ за човѣкъ, който не се научилъ да свири добре. Ако ти готвишъ и хората оздравятъ, ти си единъ добъръ готвачъ. Ако ти готвишъ и хората се разболяватъ, ти не си добъръ готвачъ. Та отъ онова, което ние правимъ въ свѣта, насъ ни оценяватъ. Има нѣкои нѣща, които ние не ги виждаме. Ние искаме да знаемъ, какво хората мислятъ за насъ. Но въ невидимия свѣтъ има една много правилна мърка. Всичкитѣ наши мисли, които минаватъ презъ нашия умъ, отиватъ на Небето. Тъ ги прецеждатъ тамъ и единъ день ние ще видимъ всичкитѣ наши

мисли като отиваме въ невидимия свѣтъ, ще ги срещнемъ тѣй, натъркаляни, изоставени. Като идемъ въ невидимия свѣтъ, ще видимъ нашитѣ молитви, нашитѣ желанія и нашитѣ постѣпки и ще намѣримъ, че много малко имаме. Може би само една-две мисли, които сѣ стигнали въ невидимия свѣтъ. И ще кажатъ: Туй цвете е твое и онова цвете е твое. А всичкитѣ останали ще ги намѣрите въ по-долнитѣ свѣтове посадени. Сега азъ не искамъ вие да вървате въ това. Искамъ, като тръгнете за другия свѣтъ, понеже ще изучавате духовния свѣтъ та като тръгнете да обърнете внимание върху себе си. Ти като се обърнешъ къмъ Бога, най-първо ще видишъ постѣпкитѣ си, тѣ ще изпъкнатъ предъ тебе. Ще видишъ, колко пѣти си казалъ нѣкоя дума не на мѣсто. Колко пѣти си ималъ нѣкое чувство не на мѣсто и нѣкоя постѣпка си ималъ не на мѣсто. И какво ли не. И тогава човѣкъ седи и съжалева вътрѣ. Малки такива нѣща, които въ обикновения животъ сѣ били незабелязани, но единъ светия може да страда за една малка погрѣшка, за която другия човѣкъ, да не е сънувалъ. Та казвамъ: Единъ день ще се развие тази чувствителность въ васъ. Ще ви дойдатъ такива страдания, та затова стремете се сега, да изправяте нѣщата. Азъ не искамъ нѣщо пресилено. Азъ не искамъ да се пресилвате. Но приложете правилото. Както искате да ви обичатъ, така и вие да обичате. Както искате другитѣ да иматъ добро мнение за васъ, така и вие да имате добро мнение за другитѣ. Така и вие добре да мислите за другитѣ. И както искате другитѣ да постѣпватъ, така и вие постѣпвайте. И както вие постѣпвате така и другитѣ трѣбва да потѣпватъ спрямо васъ. Сега не искамъ да се спирате

върху това: Кой е гръшенъ и кой не е. Вие оставете гръховността настрана. Азъ другояче разсждавамъ. Ние чадата на Бога не тръбва да мислимъ за гръха. Ние тръбва да мислимъ, че имаме отношение къмъ Бога. Казваме, че сме синове на Бога, Тогава тръбва да живѣемъ споредъ Любовта на нашия Баща. Щомъ азъ съмъ човѣкъ, азъ съмъ чадо на Бога. Че тогава, какво изисква моя баща отъ мене. Ако сме синове на Бога, какво ще мисли Христосъ за васъ? Христосъ ще мисли за васъ, точно това, което вие не мислите. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, какъ може да го разрешите.

Двама американски студенти, които следвали въ единъ университетъ били много добри приятели, но единиятъ се подигналъ и станалъ виденъ сѣдия въ Америка, а другиятъ по стечение на обстоятелствата, попадналъ въ единъ лошъ животъ. Единъ день хващатъ го въ едно престѣпление на взятничество. Взелъ отъ нѣкъде пари и го докарали да го сѣди неговиятъ приятель. Всичкитъ адвокати, понеже знаели за тѣхното старо приятелство, гледали, какъ ще го осѣди сѣдията. Сѣдията му наложилъ най-гольмото наказание, което по законъ му се пада. Най-гольмата глоба му наложилъ. И следъ като му наложилъ глобата, той самъ я платилъ. Казвамъ: Наложете най-гольмото наказание на вашия приятель, но му платете. То е учението на Христа. Нѣма да казвамъ тѣй: Приятель ми е. Много малко наказание ще му наложа. Не, най-строгото наказание, което се изисква, му наложи! Но като му наложите най-гольмото наказание, не да го турите въ затвора, защото въпросътъ е да се платятъ паритъ. Онзи човѣ, който има да взема, той иска да вземе паритъ, той не иска никѣкъ

другият да лежи 10, 15 години въ затвора и нищо да не вземе. По-добре да платишъ дълга.

Та казвамъ сега на васъ: Сѣдете строго, но изплащайте дълговетъ! Сѣдете себе си, но изплащайте дълговетъ си! Сѣдете сърдцето си и изплащайте дълговетъ. Сѣдете постъпките си, и изплащайте. Или казвамъ: Ако Господъ ви сѣди, Той ще ви осѣди, но Той ще ви плати. Че какъ? Ама Той ви прощава. Ако вие сте чистосърдечни, Богъ като ви осѣди, Той ще плати за васъ. Но щомъ веднѣжъ Господъ плати за васъ, втори пѣтъ нѣма да се роди желание, Господъ да плаща заради васъ. Господъ само веднѣжъ, ще плати и щомъ плати веднѣжъ и въ васъ нѣма да се роди желание втори пѣтъ да правитъ тази погрѣшка.

Та казвамъ: Сега ви окуражавамъ. Но щомъ правишъ много погрѣшки, Господъ не те сѣдилъ още и не ти наложилъ най-гольмото наказание. Щомъ Господъ те сѣди и ти наложи най-гольмото наказание, Той ще плати заради тебе. Но втори пѣтъ нѣма да правишъ погрѣшки. Но щомъ правишъ много погрѣшки Господъ не те сѣдилъ за бъдеще ще те сѣди. Той е най-добриятъ сѣдия. И като те осѣди оттамъ насетне вече нѣма да правишъ погрѣшки.

Та казвамъ сега: Ще дойде време, когато Господъ ще ви сѣди и вие вече погрѣшки нѣма да правите. А сега тия погрѣшки, които правите, показватъ, че Господъ още не ви сѣдилъ, но ще бѣдете сѣдени. И желая, като ви дойде времето, Господъ да ви сѣди и да не правите погрѣшки, които сега правите. Защото, докато не ви сѣди Господъ, нѣма да се оправите. И Писанието казва: Богъ бѣше въ Христа и сѣдеше

свѣта и примиряваше свѣта съ себе си. Съ Любовта. Като
сждѣше свѣта, примиряваше свѣта съ себе си, съ Любовта.
Този е великиятъ законъ.

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка. /3 пѣти/

Гимнастическитѣ упражнения на поляната.

Двамата сина

19-то Недѣлно Утринно Слово

11. 04. 1937 г. 5 ч. с.

Изгръвъ

Учителътъ носеше книжката: Часътъ на Любовта.

/Съборни беседи 1934г./

/всички тайно си направихме наряда/

15 гл. отъ Евангелието на Йоана отъ 15 ст. до края.¹⁷

Въ Начало бѣ Словото.

Малко размишление. /10 минути/

Азъ донесохъ една книга, да ви прочета нѣщо отъ нея. Преди да започнемъ четенето ще ви кажа единъ малкъ анекдотъ, който се е случилъ съ прочутиятъ ученъ Нютонъ. Единъ день, когато той билъ въ кабинета си дълбоко замисленъ върху закона на теготението, на притегателната сила на Вселената. Изучавалъ дълбоко да разреши тази проблема, математически. Иде неговата слугиня, носи му едно яйце и тенджерата. Ималъ навикъ да си вари по едно яйце - това било неговата закуска. Понеже билъ много занятъ, и не искалъ слугинята да го занимава съ яйцето, казалъ ѝ, да остави тенджерата и яйцето, той самъ ще го свари, когато си свърши работата. Тя оставила яйцето до часовника. Следъ два часа идва слугинята, да вземе тенджерата, и вижда този учения седи при огнището, тенджерата тамъ, и вжтре ври часовника, а въ

ржката си държи яйцето. Та намъсто яйцето да уври, ври часовника. Та сега, по нъкой пжть и вие варите часовника си намъсто яйцето. Значи, съ този примъръ искатъ да покажатъ, че толкозь било заето съзнанието, че не могълъ да направи различие, че часовника се вари, а яйцето седи. Това е единъ простъ анекдотъ. Казва: Днесъ яйцето може безъ варене. Ако този часовникъ сваримъ, какво ще излъзе отъ него. Като сварилъ часовника, влиза слугинята и се чуди, какъ тѣй нейниятъ уменъ господаръ, какъ да не вари яйцето, а вари часовника? Отъ нейно гледище се е захласналъ. Нъкаква причина има. Ако вие съвременитъ домакини, ви видатъ нъкоя хубава копринена риза, че я варите въ котела, който не разбира закона, ще се очуди, защо я варите? Какво искате отъ ризата? Чорба да ви даде, не може. Нъкакво богатство? Не може. Варите тази риза, за да ви даде нъщо. И туй, което изваждате, ще го изхвърлите навънъ, пкъ ризата ще изсушите, и следъ туй ще я турите на себе си. Като ви види нъкой човкъ, ще мисли, че си губите времето, но отъ вашето гледище нъкой пжть има смисълъ да се вари ризата, намъсто яйцето.

Та казвамъ, слушамъ сега, казватъ: Думитъ на Учителя. Казвамъ, щомъ е Учителъ, той има ученици. Какво е говорилъ учителя, каквъ е предмета, върху, който е говорилъ? Учителътъ казва на ученицитъ: голъмата вода изтича изъ голъмитъ извори и изъ малкитъ извори. Голъмата вода тече презъ малкитъ и голъмитъ реки. Голъмата вода се събира въ езерата, събира се въ моретата, и океанитъ. Никога не изтича. Думата „не изтича”, въ дадения случай е двусмислена. Едното значение е, че започва да тече и не изтича. Пкъ другото

подразбира, че колкото и да разправяш за единъ предметъ, колкото и да тече, не може да изтече тази вода. Продължава Учителът да говори на ученицитъ: „Думитъ на Свещената Книга”, казва Учителът, сж свещени, понеже ть съдържатъ велика Истина въ себе си, ть сж велики именно въ това, че носатъ животъ. Мнозина искатъ да станатъ велики въ живота. Ть мислятъ, че всичко се заключава въ външното растене, въ външното богатство, и знанието въ външното величие. Въ сжщностъ, величието на човъка се заключава въ неговия животъ. Това величие иде отъ най-силния изворъ, отъ най-силния източникъ, отъ най-гольмата сила, които изпълнятъ Битието! Учени и прости знаятъ това нещо, и го приематъ като побудителна причина, като великъ подтикъ въ живота. Този подтикъ носи различни имена. Нькои го наричатъ Любовь, безъ да знаятъ какво ньщо е Любовта. Любовта ще остане неразбрана за вьчни времена. Въ това седи красотата на живота. И вськи, който се е опиталъ да обясни, да разбере, да опредѣли по нькакъвъ начинъ Любовта, той е потъвалъ въ дълбокитъ ѝ води. Който се е опитвалъ, да опредѣли Любовта и да я направи позната на хората, той е подобенъ на човъкъ, който иска да носи Земята на гърба си. Колкото е възможно за човъка да носи Земята на гърба си, толкова е възможно, да опредѣли какво ньщо е Любовта. Нькой казва, че знае, какво ньщо е Любовта. Учителътъ отговаря: Любовта не е никакво ньщо. Други казватъ, че знаятъ, какво ньщо е Мъдростьта и Истината. Това, което хората знаятъ за Любовта, Мъдростьта, Истината, сж малки хапчета, които ть вськи день опитватъ.

Всички живи същества, отъ най-малките до най-големите, иматъ нѣкакво понятие за Любовта, но тия понятия корено се различаватъ едни отъ други. Съ думи Любовта не се описва, тя се чувствува. Тя донѣкъде само се съзнава, чувствува, само вътрешно отчасти се мисли за нея. Първиятъ признакъ, по който човѣкъ познава, че е влѣзълъ въ областта на Любовта е, че въ него настѣпва дълбокъ вътрешенъ миръ, какъвто никога не е изпитвалъ. Същевременно той изпитва въ себе си подема къмъ Великото, къмъ Безкрайното въ свѣта. Обаче, ако се спре на това мѣсто и започне да мисли, че като влѣзълъ въ Любовта, нищо друго не му трѣбва, въ него моментално ще стане обратна реакция. Той едва е влѣзълъ въ предвѣрието на Любовта и мисли, че всичко е разбралъ. Не. Отъ тази мисълъ ще се създадатъ кисели чувства, които ще го сплѣнатъ. Тѣй щото когато попаднешъ въ първите лъчи на Слънцето, тоестъ въ зазоряването, радвай се, че то ще изгрѣе нѣкога. И ти ще видишъ не само неговата свѣтлина, но и чудесата, които то върши. За сега има нѣща скрити отъ човѣшките очи. Въ човѣшките очи има нѣщо, което днесъ е скрито за ангелите, и въ ангелските очи има нѣщо, което е скрито за голѣмите богове. Има нѣща скрити даже и за най-свършените същества. Всички трѣбва да се радватъ на онова, което е скрито за тяхъ. Кое е скрито? Скритото, това е Любовта.

Мислете сега върху въпроса за щастieto. Мнозина мислятъ, че щастieto зависи отъ многото. Не. Щастieto е законъ, който еднакво обхваща и голѣмите и малки величини. Има случай, когато човѣкъ може да бѣде щастливъ и при най-малкото, което е придобилъ. Съвремените хора страдатъ, когато иматъ

най-много нъща. Когато живѣятъ въ изобилие. За да бжде човѣкъ щастливъ, не е нужно да има голѣмъ товаръ на гърба си. Ако носи голѣмъ товаръ на гърба си човѣкъ ще охка, ще пѣшка, ще страда, ще се безпокои, и въ край на краищата, нищо нѣма да придобие. Срѣщате хора, които цѣлъ животъ мислятъ, тревожатъ се, но никакви резултати нѣматъ. До какво заключение не сж дошли. Този човѣкъ е прахосалъ времето си. Ние казваме, този човѣкъ не мисли добре. Човѣкъ трѣбва да мисли право. Това е възможно само тогава, когато умътъ му е свободенъ, т. е. не е обремененъ. Когато човѣкъ скърби, когато човѣкъ страда, той е обремененъ сж нѣщо. Въ този смисълъ, скръбта е граница за преминаване въ Любовта. Когато дойде до най-голѣмата скръбъ човѣкъ е до границата до онази Любовъ, къмъ която душата се стреми. Щомъ премине презъ тази скръбъ, т. е. щомъ премине границата душата му навлиза вече въ дълбокъ вѣтрешенъ миръ, дето Любовта царува. До като не мине тази граница, човѣкъ винаги живѣе въ преходното, въ временото. Когато нѣкой пита, защо е необходима голѣмата скръбъ въ живота? Казвамъ му: Голѣмата скръбъ е граница, презъ която душата трѣбва да влѣзе въ областта на великото, Незнайното, въ Вѣчния животъ, въ живота на Любовта. Така разбрана скръбта тя осмисля и самия животъ. Само по този начинъ човѣкъ ще може да използва ония богатства, които седятъ скрити въ неговия животъ.

За да се домогне човѣкъ до Любовта трѣбва да има вѣтрешна свѣтлина на съзнанието си. Само при тази свѣтлина вие ще можете да видите ония богатства, ония способности,

ония дарби и таланти, които сж заложени въ васъ отъ памти
въка. Като ги разберете, ще може да ги разработите. Всички се
движатъ натукуъ-натамъ, лягатъ, ставатъ като нѣкое малко дете,
което само знае да простира рѣще къмъ майка си. То мисли, че
като простре рѣцете си къмъ майка си, всичката сила е въ тѣхъ.
Майката се радва на тия прострени рѣчички къмъ къмъ нея. Но
ако тѣ цѣль животъ се отправятъ къмъ майката, най-после и на
нея ще дотѣгне. Като расте детето, тия рѣчички ще започнатъ
да правятъ пакости, а това не може да радва майката. По този
начинъ и хората простиратъ рѣцетъ си къмъ Господа, като че
искатъ да Го хванатъ. Искатъ да взематъ нѣщо отъ Него. Нито
малкото дете може да простира цѣль животъ рѣще къмъ майка
си, нито голѣмото дете, човѣкъ може цѣль животъ да простира
рѣще къмъ Господа. Друго иска майката отъ детето си: Тя иска
да се пробуди неговия умъ неговото сърдце, неговата душа и
неговия духъ. Друго иска Богъ отъ човѣка: Да се пробуди въ
него Божественото съзнание. Когато детето се пробуди както
майката желае, изразътъ на лицето, на очитъ въ него е съвсемъ
другъ; движенията въ него сж игриви и съзнателни. Това е
силното, това е красивото, което радва човѣка.

Казва Учителътъ сега: За какво сте дошли на Земята?
Дошли сте да изпълните Волята Божия, да зарадвате Бога, че
сте умни и събудени деца, готови да служите. Щомъ е така,
трѣбва ли да викате, да плачете цѣль день за своитъ нужди и
неудобства? Искате да служите на Бога, да Го познавате. По
какво ще Го познаете? По какво ще познаете Любовта? Никой
не може да познае Любовта, докато не мине презъ най-
голѣмитъ противоречия и страдания въ живота. Тѣ сж

границата, предъ която всъки се изпитва. Доброто и злото, скърбитъ и противоречията, презъ които човѣкъ може да мине, сж представени въ видъ на каша, която служи за граница. Презъ нея той трѣбва да мине, за да влѣзе въ Любавъта. Който издържи на тия страдания, той ще познае великата Любовь, и ще вкуси отъ нея. Като дойде до нѣкое страдание, до нѣкоя несрета, човѣкъ започва да се оплаква: Господи, все на мене ли ще прашашъ страдания? Страданията представятъ накититъ, съ които младата мома ще се накичи, за да влѣзе въ живота. Нѣкой пѣтъ неприятно е, докато туришъ нѣщата на мѣсто. Женигбата е влизане на човѣка въ живота. Вънецътъ, короната, дрехитъ на младоженцитъ представятъ външния животъ на човѣка. Този животъ е изложенъ на постоянни промѣни. Вътрешния животъ обаче е неизмененъ. Значи, животътъ на човѣка има две страни - външна и вътрешна: Външна или материалистична, и вътрешна, или духовна. Тѣзи две страни въ живота на човѣка постоянно се измѣнятъ. А съ тѣхъ наедно се мѣнятъ и неговитъ настроения; ту скърбни, ту радостни. Скърбитъ и радоститъ представятъ външната страна на живота т. е. неговато облѣкло, неговата външна дреха. И наистина, когато младата мома се готви за живота, тя не може до отиде съ скъсанитъ си дрехи, но предварително трѣбва да се измие, очисти и облече съ нови, чисти дрехи. И най-после, тя се накичва съ хубави накити и огърлици. Накититъ, това сж нейнитъ Добродѣтели, безъ които тя не може да влѣзе въ живота.

Много пѣти ние казваме: Защо се е накичила? Иска да се хареса, тази мома. По нѣкой пѣтъ хората искатъ да се харесатъ.

Че какъ ще се харесашъ, ако не си се облъкълъ? Искате да ви обичатъ. Никой момъкъ не обича окжсана мома. Никой не обича болни хора. Лъкаритъ може да ги обичатъ, понеже лично сж заинтересовани. Лъкарътъ обича болнитъ, но той обича тѣхнитъ пари. Когато правите услуга нѣкому, слушамъ да казвате: Много го обича. Когато онази майка гледа своето дете, и очаква това дете да я гледа единъ день. Мислите ли, че тази Любовь е безкористна? Когато единъ ученъ учи ученицитъ и мисли, единъ день да му плататъ, мислите ли, че тази Любовь е безкористна? Когато единъ свещеникъ служи и очаква да му платятъ, когато проповѣдникътъ проповѣдва, и очаква да му плататъ, мислите ли, че тази Любовь е безкористна? По нѣкой пѣтъ сами се спѣватъ онѣзи, които върватъ по пѣтя. И когато идете при Бога по сѣщия начинъ и вие трѣбва да бѣдете наичени съ всичкитъ си Добродѣтели, съ всичкитъ дарби и способности, които сж вложени въ васъ.

При бащата се връщатъ двама синове, единиятъ младъ, който има голѣма самоувѣреностъ, отива въ странство изпохарчва всичко, и като закъсалъ, и като нѣмалъ отъ кѣде да му гарантиратъ, казва: Я, да се върна при своя баща, все таки, ще излѣзе нѣщо отъ мене. Този младиятъ синъ изгубилъ своята самоувѣреностъ, вече нѣма отъ друго мѣсто да вземе. Връща се при баща си, и бащата го посрѣщналъ. Той се зарадвалъ, че въ неговия младъ синъ дошла една нова идея въ ума му. Бащата пита: Синко, я да ти видимъ диплома, какъвъ е твоя дипломъ? Какво научи въ странството? Знаете ли какво каза онзи синъ на баща си? Той му е казалъ: Срѣщнахъ най-голѣмитъ несрети въ живота и научихъ що е смирение, и що безсмислие въ живота.

Затова се връщамъ при тебе, не да ти бжда синь, но да ти бжда слуга, защото името „синь” не мога да нося. Понеже се завърналь този му синь, бащата казва на слугитъ си: Я заколете хранененото теле! Синьтъ дошълъ и много добъръ, отличень дипломъ носи съ себе си. Заколете телето, да ядемъ и пиемъ. Другиятъ синь и той се връща отъ нивата. Праща баща му да го викатъ, той не иска да влѣзе. Той малко по-дипломатъ. Бащата казва: Нека дойде и голѣмиятъ синь да участвува въ угощението. Казва: Не съмъ разположенъ, отъ дългъ пжтъ ида, уморенъ сжмъ. Така говори той на баща си. Какво научи? Казва: Недоволството въ живота. Че въ този свѣтъ нѣма никаква признателность. И на баща си да служишъ, не принася никаква полза. Това научихъ! Виждамъ, че въ странство бащитъ не постъпватъ тѣй съ синоветъ си. Баща му казва: Не бой се синко, тѣ ония синове сж други, пѣкъ азъ каквото имамъ, ще го дамъ на тебе за да бждешъ ти доволенъ. Казва бащата: На моя синь не сж му предали още добъръ урокъ. Той не е свършилъ още. Той е едно дете, което става недоволно. И трѣбва да му се даде нѣщо.

Та казвамъ: Всичко онова, което се чете, всичко което вие мислите въ даденъ случай, необходимо е въ всѣки единъ моментъ въ живота да знаете, какво да вършите. Всѣкога ние се натъкваме на противоречия. Не че сме виновати, но противоречието иде. Ако влѣзешъ въ една тъмна стая, че се сблъскашъ нѣкѣде въ нѣкой предметъ, ако нѣмашъ свѣтлина, колко и да си внимателенъ, все ще се сблъснешъ съ нѣкой предметъ. Непременно човѣкъ трѣбва да има свѣтлина, която да образува ония вжтрешни отношения между хората. Най-първо

на Земята сж се образували отношенията между баща и синове, между дъщери и майка, между учители и ученици. Между богомолци и духовници. Навсъкъде въ свѣта отношенията не сж пълни. Запримеръ вие влизате въ една гостилница. Гостилничарьтъ ви посреща много учтиво, казва: Заповѣдайте! Но като се нахраните, той ви показва единъ надписъ: „Днесъ съ пари, утре безъ пари”. Вие преди да сте влѣзли отъ вѣнь сте чели по обратенъ пѣтъ - отъ дѣсно на лѣво, по еврейски: „Днесъ съ пари, утре безъ пари.” А вие като влѣзете вѣтре четете: „Днесъ съ пари, утре безъ пари”. Сега вие се намирате въ едно заблуждение, вие мислѣхте да влѣзнете вѣтре, че утре да плащате, а работата излѣзе обратното, днесъ трѣбва да платите. Тогава, какъ ще разрешите въпроса? Вие трѣбва да погледнете надписа отъ вѣнь отъ лѣво на дѣсно. Тѣй казва гостилничарьтъ. Да влѣзете въ моята гостилница бѣше безъ пари, а като излизате - съ пари. Тогава гостилничарьтъ казва: Безъ пари може да влѣзете въ гостилницата, но съ пари може да излѣзете.

Та ви казвамъ, вие сте влѣзли въ живота безъ пари, а безъ пари не може да излѣзете. Тамъ е всичкото. Що сж страданията? Плащане. Ще платишъ на гостилничаря. Казва: Азъ за какво съмъ дошълъ? За какво си дошълъ? Дошълъ си да влѣзешъ безъ пари, а ще излѣзешъ съ пари сега. Вие казвате: Защо Господъ направи свѣта сега? Питамъ: Отъ кои синове сте? Отъ младитѣ или отъ старитѣ синове? Сега младиятъ синъ се връща безъ пари. Защото нѣма какво. А голѣмиятъ синъ, той иска да излѣзе навѣнь. По нѣкой пѣтъ вие не искате да служите на Господа. Господъ казва: Щомъ като искашъ, излѣзъ изъ

кжщи. Казва: Плати! Нькой пжть вие като страдате, искате да излъзете отъ кжщи безъ пари. Не може, вие сте голъмия синъ, ще платите. Младиятъ влиза, голъмиятъ излиза. Малкиятъ безъ пари, а голъмиятъ съ пари. Щомъ сте недоволни отъ живота, голъмиятъ синъ сте. А щомъ сте доволни отъ живота, разбрали сте, вие сте малкиятъ синъ. Всъки день вие питате, какво означава? То сте вие самия човъкъ. Всъки единъ отъ васъ въ единъ моментъ е голъмия синъ, въ другъ моментъ е малкия синъ. Въ единъ моментъ имате онова съзнание, смирение, кротостъ, въздържание, всичко туй. А въ другъ моментъ въ васъ се заражда една голъма идея, че вие сте онеправданъ, имате нькаква сила, че каквото кажете, може да стане. А при това не ставатъ работитъ.

Менъ ми разправяше единъ баща, голъмъ педагогъ: На колко ученици можахъ да дамъ ньщо, да ги възпитамаъ, и хора станаха, пкъ на своя синъ нищо не можахъ да му дамъ. Не ме слуша. По нькой пжть събужда съзнанието въ него, но не ме слуша. Нищо повече. Рекохъ да повикамаъ чужди учители, да го възпитаватъ. Защото синътъ казва: Ти нъма да ме учишъ, ти нъма да ме възпитавашъ. Тогава вие се намирате въ онова противоречие, въ което се намърилъ единъ мъжъ. Това се случило въ българския животъ. Този мъжъ вижда, че една жена прави голъмъ скандалъ на мъжа си. Той човъкъ кротъкъ, тя го измжчва. Приказката е тй, че тя измжчвала мъжа си. Този казва: Азъ ако съмъ на неговото мѣсто, ще й дамъ да разбере! Намърила си е тя мъжъ, да му вършѣ житото така. Жената го чула. Той върви по пжтя си, тя напуца своя мъжъ, отишла и се качила на колата му, безъ негово позволение. Той

казва: Кой ти позволи, да се качишъ? Че какъ то е мое право. Че какъ така? Че азъ съмъ ти жена, какво искашъ ти да се отказвашъ, или имашъ нѣкоя друга жена? Тѣй не може. И казва, че е негова жена. Качва се на колата. Той си казва: Опасна работа! Какво ще кажа на другата жена като се върна въ къщи? Той я гледа чуди се какво да прави. Той забравилъ, на умъ не му е да я бие. Оплита го тя. Ами че скърбта не е ли вашата жена, която се е качила на колата ви? Казвате: Този човѣкъ защо страда? Не трѣбва да страда. Скърбта отгоре минала на вашата кола. Какво ще правите скърбта? Кажете, какъ се е разправилъ този българинъ съ тази жена? Казва ѝ: Не ми прави тази бѣла, каквото съмъ спечелилъ всичко ще ти дамъ. Казва: Ще ме извинишъ, азъ казахъ нѣщо, но високо мнение имамъ за тебе. За пръвъ пѣтъ срѣщамъ една умна жена!

Тогава ще ви превода другъ единъ примѣръ. Въ какво е умна тази жена? Единъ отъ саксонскитъ маршали, единъ день да покаже, колко е силенъ на своитъ придворни маршали, излиза съ коня си, и влиза въ една налбатница, дето подковаватъ конетъ. Искаль да си направи шега съ този налбантинъ. Казва: Имате ли хубави здрави подкови? Дава му той нѣколко вида, той взима, и едно по едно ги счупва. Казва: Нѣщо по-здраво ми дайте. Най-после налбатинътъ намира едно петало много здраво, и подковава коня на маршала. Маршалътъ като излиза, дава му 5 франка. Налбатинътъ взима паритъ, и ги счупва. Казва: Дайте ми нѣщо, което не се чупи. Като бърка изважда единъ наполеонъ и му го дава. Казва: Вървамъ, че тава нѣма да се счупи. Казва: Да, туй хваща. Маршалътъ казва: Азъ съмъ уменъ, но и този е уменъ като мене.

Та казвамъ, когато проявявате своята сила нѣкѣде като маршала, като дойде да заплащате за подковата, той нѣма да се задоволи съ 5 лева, той ще огъне паритъ, и ще каже: Не струватъ тия пари. Често тамъ е всичката мъчнотия. Тогава по сѣщия начинъ и въ живота ние искаме да покажемъ, че нѣщата не сѣ създадени здрави. Ние сме недоволни отъ туй, отъ онуй, огъваме нѣщата. Ама Господъ го огъне и казва: Дайте нѣщо по-здраво! Казвашъ: Какъ този грѣшниятъ свѣтъ Господъ да не го оправи? Че Той трѣбва да даде разуменъ животъ на хората тъй да не постѣпватъ. Най-богатитъ критикувате Го. Господъ ще ви накара да се ожените, ще ви даде 4 - 5 сина, дѣщери и ще ви каже: Ха сега турете Царството Божие, възпитавайте ги! Всичкитъ тия синове и дѣщери започватъ да вършеятъ по всичкитъ правила. Господъ казва: Азъ искамъ да се науча отъ васъ, да турите редъ и порядъкъ? Какъ ще турите?

Сега съмъ слушалъ често да казвате: Защо този Учителъ не тури редъ и порядъкъ? Азъ ви казвамъ: Защо вие не турите редъ и порядъкъ въ себе си? До сега съмъ гледалъ, и никога не съмъ далъ едно угощение, на което въ края на краищата да не е станалъ скандалъ. До сега нѣмамъ нито едно изключение. Колкото години съмъ билъ на Земята, нито на едно угощение дето съмъ билъ, не е станало да нѣма единъ скандалъ. Скандалътъ произтича отъ нашитъ погрѣшки. Де е причината? Ако ти вземешъ една хубава каруца, и я претоваришъ, тя ще се счупи и скандалътъ ще стане. Ако вземешъ една стомна пълна съ вода, и я туришъ на земята, тя ще се счупи и скандалътъ ще стане. Ако имамъ единъ инструментъ, той ще се развали, и скандалътъ ще стане. Не е въ направянето на нещата, но въ

пазенето на нъщата. Много нъща трѣбва да пазите. Да пазишъ нъщата, не отъ страхъ. Страхътъ не е едно чувство на мисълта, страхътъ е нъщо, което безпокои. То е единъ остень. Страхътъ е на мѣсто, но той се дължи на едно нисше състояние. Нѣкога страхътъ е билъ потрѣбенъ, но въ единъ разуменъ свѣтъ страхътъ е нъщо старо, което показва, едно време какъ сж живѣли хората. Насилието е било потрѣбно нѣкога, но въ единъ разуменъ свѣтъ насилието не е потрѣбно. Насилието било потрѣбно при образуването на гвоздеитъ, съ чукъ. При изливането на стоманата, при чуването на камънитъ. Но влизаме въ единъ разуменъ свѣтъ, който е уреденъ, каква нужда има отъ нашитъ стари чукове, съ тѣхъ да чукаме камънитъ? Оржжието е потрѣбно на бойното поле. Но каква нужда има отъ него, като отидемъ на църква да се молимъ на Бога. Често съмъ виждалъ стражари, войници влизать съ оржие въ църква. Че то не е на мѣсто. Вие когато идвате въ училището, гледамъ много ученици сж опасали ножове, идать да учать въ училището. Защо носите оржие? За зоръ заманъ. Азъ не съмъ намѣрилъ нито единъ, който да не е вжоражень. Казвате, че безъ оржие ходите. До сега не съмъ срѣщналъ нѣкой, който не вжоражень. На мнозина съмъ казвалъ, защо носишъ това оржие? Казва: Опастнотъ има въ свѣта. Казвамъ: Дайте оржжието, менъ ми трѣбва. Казва, отъ де да зная, че това оржие ще го употребишъ срещу мене? Има много примѣри дадени. Когато нѣкой се е разкалялъ, оставилъ оржжието си, но знаете ли на какво мяза нашето разкаяние? То мяза на следния примѣръ. Отива въ древността единъ ученикъ, и подарява единъ златенъ часовникъ на своя учитель. И тръгнали да

ходатъ двамата. Той по единъ изкустенъ начинъ бръкналъ, извадилъ часовника отъ джоба на учителя си, и го турилъ въ своя джобъ. Учителътъ не могълъ да забележи това. Често и ние онова, което даваме на Бога, ние си го вземаме назадъ. Тамъ е голъмата погрѣшка. Онова, което ти си далъ на Бога, никога назадъ да не го вземашъ. И онова, което Богъ ни го е далъ, Той никога назадъ не го взема. Каквото ни е далъ Богъ по Неговия законъ, назадъ не го взема. Дали хората съзнаватъ или не, дали добре живѣятъ, животътъ, който излѣзълъ отъ Бога, той остава у хората. Другояче не може да стане. Казвамъ, въ този случай онѣзи противоречия, презъ които сте минали, и които сега минавате, какъ ще ги разрешите. Вие по нѣкой път искате да знаете, какъ ще се оправи живота? То е най-лѣсната работа, да се оправи живота. Минавамъ презъ едно мѣсто и глѣдамъ двама души се каратъ. Приближавамъ се, и казвамъ, моля ви се, искамъ да се запозная съ васъ. Много ми е приятно. Виждамъ и двамата добри хора сте, много усърдно си говорите. Говорите си на разбранъ езикъ. Като ви слушахъ, менъ ми стана приятно да поговоря съ тия хора, които по братски си говорятъ. Какъвъ е предметътъ? Казватъ: Човѣшка работа. Далъ съмъ му пари на заемъ, стана две, три години, не ми дава паритъ. Любовно му казвамъ че и мене ми трѣбватъ паритъ, да ми ги върне. Той се влюбилъ въ паритъ, не ми ги връща. Казва му: Азъ ти дадохъ паритъ да ти помогна, не да се влюбишъ въ тѣхъ. Тогава му казвамъ: Хубаво, ти нали си му услужилъ. Щомъ ти имашъ нужда отъ пари, азъ ще ти услужа. И единъ день на менъ като ми потрѣбватъ паритъ, защото единъ день може и на менъ да ми потрѣбватъ паритъ, не зная, тогава ще

мина да си взема паритѣ. Кога? Не зная, кога. Единъ день азъ ще мина, та като мина, не мога да ти определя времето, може да е следъ единъ мѣсець, следъ два, може да е следъ година, 2, 3, 4, 5, но нѣма да се мине повече отъ 10 години паритѣ ми ще ми ги дадешъ.

Казвамъ: Каквото Господъ ти е далъ, ще мине единъ день, и ще си ги поиска това, което ни е далъ. Има нѣща, които Той ги дава и не ги иска, но има нѣща, които на заемъ ги дава. И следъ 10 години, той ще мине, нѣма да се мине и по сѣщия начинъ ще иска да ги върнете. Тази е притчата: Онзи, който е далъ талантитѣ, иска смѣтка. Не, че Господъ иска за себе си. Онзи, който ималъ 5 таланта спечелилъ още 5. Дава му ги. Онзи, който ималъ 2, спечелилъ още 2. И на него ги подарилъ. А онзи, който ималъ единъ талантъ, заровилъ го въ земята. Тогава казва: Вземете този талантъ отъ него, турете го въ затвора. А таланта дайте на този, който има най-много. Има една опасностъ сега въ единиятъ талантъ. Само едно изключение има: Онзи, който има единъ талантъ, ще намѣри затвора. Пазете се отъ единия талантъ. Никога никѣде не отивайте съ единъ талантъ. Всѣкога да носите два таланта. Щомъ имашъ два таланта, ще имашъ още два. Щомъ имашъ само единъ талантъ, ще намѣришъ затвора. Давамъ ви едно правило: Никога не вземайте единъ талантъ, когато Господъ ви дава, кажете: Не, единъ талантъ не ми давай, ако ми дадешъ два, взимамъ ги. Да не мязате на Настрадаинъ ходжа, казва той веднѣжъ: Ако ми дадатъ 99 турски лири, не ги взимамъ. Да ми дадатъ сто! Една да липсва не взимамъ. Минавалъ единъ турски богаташъ, който го чулъ, и искалъ да

направи опитъ. Туриль 99 лири, които Настрадайнъ ходжа, щомъ ги видѣль, ги взѣль и ги туриль въ джоба си. Казватъ му: Нали ти казваше, че ако сж 99 ти нѣма да ги вземешъ? Той трѣбва да седи на думата! Последната лира, която взима, тя е опасната. И този законъ е вѣренъ за всички ви. Пресищането винаги иде отъ едното. 99 си взѣль и още единъ наполеонъ като вземешъ вайкане става. Та казвамъ, никога не вземайте последниятъ наполеонъ. И 99-тъ и тѣ не ви трѣбватъ. Започнете, ако може да ви даде нѣкой, вземете 2 или 5-тъ ви сж достатъчно за сега въ живота. Щастливи числа сж 2 и 5. Всички други числа сж опасни. Виждаме, че човѣкъ има 2 очи, две уши, две дупки на носа, устата има две гърла, едното отива въ стомаха другото въ бѣлитъ дробове. Две рѣце, два крака, две вежди. Човѣкъ има една глава, но мозъкътъ е раздвоенъ на две части, лѣва и дѣсна. Има единъ дробъ, но дробътъ е раздѣленъ на две. И стомахътъ е раздѣленъ. Навсѣкжде имаме две. И казвамъ, щастливите числа за васъ сж две. Азъ не съмъ за едно око, не съмъ и за едно ухо, не съмъ и за една уста. Ако имашъ, да имашъ две усти, съ едната да ядешъ, и съ другата да говоришъ. И съжалявамъ, че имате една уста, съ която ядете и говорите. Азъ не обичамъ съ една уста. Да имате специални уста за ядене и специална за говорене. Като говори човѣкъ, следъ като яде, поне дръжете едно правило: Измийте си добре устата и зжбите и тогава говорете. Никога щомъ си ялъ и не си милъ устата не говори, мълчи! Като те види нѣкой, и ти заговори, махни му съ уста, иди измий се и тогава започни да говоришъ. Казвамъ, тѣ сж основни правила. Това е алхимия въ живота. Алхимия е значи,

да можешъ въ даденъ случай да превръщашъ, да направишъ единъ предметъ въ даденъ случай да ти служи. Онъзи майстори, които искатъ слабото жельзо да калятъ, турятъ го въ огъня, нажежатъ го, после го туратъ въ водата, пакъ го нажежатъ въ огъня, тъй праватъ, за да го калятъ. Щомъ искашъ да закалишъ, отъ горещо въ студено. Щомъ искашъ да омекчишъ, отъ студено въ топлото. Нъкой казва: Много съмъ коравъ човѣкъ. Отъ студено въ топлото. Казва много мекъ човѣкъ съмъ. Отъ топлото въ студеното. Ако искате да бждете твърди, отъ топлото въ студеното. Щомъ си свършите работата, искате меки да бждете, отъ студеното въ топлото, и меки ще станете. Едновременно бждете и силни и слаби, и твърди и меки, и умни и глупави; и сиромаси и богати бждете. Когато отивате при разбойници, идете сиромаси. Когато отивате при нъкой царъ, идете богати. Царьтъ не иска болни хора, царьтъ иска юнаци, на бойното поле, войници да се биятъ заради него. А болницата иска болни хора.

Отче нашъ.

6. 20 ч. с.

На поляната играхме упражненията.

Благостъ и Истина

20-то Недѣлно Утринно Слово

18.04.1937 г. 5 ч. с. Небето облачно.

Времето влажно, презъ нощта валя дъждъ.

Изгръвъ

Нарядътъ: Добрата молитва. Хвалата.

Молитвата на Царството.

Ще прочета 16 глава отъ Евангелието на Йоана. /1 - 16ст./¹⁸

Въ Начало бѣ Словото.

Има нѣколко положения, които всѣки трѣбва да държи въ себе си. Често се говори за човѣшкия умъ и за човѣшката добрина. Умътъ трѣбва да се отличава съ две качества, които трѣбва да бждатъ съединени. Сега има нѣколко превода. Благостъ и Истина трѣбва да бждатъ съединени въ ума, за да бжде той продуктивенъ. Ако въ човѣшкия умъ не може да пребжда Благостта и Истината, той остава непродуктивенъ. И когато ние говоримъ, че чрезъ човѣшкия умъ може да се постигне всичко, подразбираме тия две качества въ него. Тия качества не произтичатъ отъ ума, тѣ произтичатъ отъ сжщината на Бога. Човѣшкиятъ умъ е ясенъ и прозорливъ; и той всичко може да постигне, само когато съдържа тия две качества въ себе си - Благостъ и Истина. Въ български, е думата „Благостъ”. Като е преведена Библията на английски е заменѣно съ „Добро”. Думата „добро” въ английски езикъ не е

толкова изразителна дума. Сегашните думи, съ които говоримъ, все трѣбва да претърпатъ едно видоизмѣнение. Човѣшкиятъ ларинксъ още не е достигналъ степенъта на своето развитие. Има много думи, които ние не можемъ да произнесемъ. Изисква се извѣстно трептение. Има нѣкои думи, които иматъ нѣколко значения. Вземете на български думата „ХАЙДУКЪ”. Една дума, която е добра. Има много хубаво съдържание, а лошо значение. ХАЙ ДУКЪ - ХАЙ, това значи, едно високо положение, и ДУКЪ, значи ДУЧЕ нали има ДУЧЕ. Значи, единъ, който заповѣдва. И дали сж му съвсемъ друго значение. Тази дума съвсемъ нѣма тѣзи елементи на лошо. Та, на човѣка, като му кажатъ тази дума ХАЙДУКЪ, че то е една титла, значи отъ високо произхождение. А ДУКЪ значи благородникъ. Нали дукове има. Нѣкой пжтъ думитъ иматъ обратно значение. И на български думитъ сж взели обратно значение. Напримеръ има една дума на английски PREVENT. Запримеръ въ произношението: Y thank you. Та казвамъ, PREVENT е една гърлена дума, свойствена на живота. Когато силно се произнесе звукътъ „P” туй означава поводъ на грубостъ. Напримеръ българитъ произнасятъ, казватъ „P”, туй е една буква, която нѣщо принася къмъ волята. Когато я произнесешъ силно, тя е волевъ звукъ. Който придава на женската мекота. Човѣкъ, който е много мекъ, той трѣбва произнесе силно „P”-то, а който е грубиянинъ, не му трѣбва голѣми бентове да прави. Преди 200 години тази дума е означавала: Господи, застави ме да направя нѣщо; а сега PREVENT значи: Забрани ми да не го направя! Сега има точно обратното значение, да възпрепятствувашъ нѣкому.

Та казвамъ, често ние произнасяме нѣкои думи не на мѣсто. Не ги тургаме думитъ на мѣсто, вследствие на това, тѣ нѣматъ туй съдържание. Сега нѣкой пѣтъ вие размишлявате, казвате: Защо, каквото и да стане, каквото и да е трѣбва да отида при Господа. Е, не мога да отида. Добре. Вие ако турите единъ обикновенъ експлусивъ, той ще извърши една обикновена работа. Ако турите единъ необикновенъ експлусивъ, той ще извърши друга работа. Ако турите една физическа запалка, барута, той ще извърши едно нѣщо, ако турите динамита, съвсемъ друга експлозия ще има. Та има нѣкои думи, които сѣ експлосиви у човѣка, динамични сѣ. А има и още по-страшни експлусиви. А тия обикновенитъ сѣ като барута. Ако е въ малко количество, само пламне, и може да направи едно увеселение малко; а ако е въ голѣмо количество, тогава е друго.

Та казвамъ, въ духовния или въ религиозния животъ на човѣка, човѣкъ трѣбва да обръща внимание на своето тѣло. Съвременитъ хора не даватъ голѣмо значение на тѣлото си. И онѣзи, които сѣ проповѣдвали разнитъ религии както въ Индия и пустинитъ, тѣлото е страдало много. Човѣка прави прегрѣшенията, а неговото тѣло е виновато. Направилъ нѣкой прегрѣшение, ще му отсекають рѣката. Тѣй сѣ правели. Ако направи едно престѣпление, ще го осѣждатъ: ако е кралъ, ще му отсекають рѣката. Или ако е кралъ, ще му отсекають крака. Причината за кражбата не е въ рѣката. Причината за кражбата е въ желанието на човѣка. Въ човѣшката воля. А човѣшката воля представя единъ женски принципъ. Човѣшката воля отъждествява жената. Волеви хора искатъ да бѣдатъ. Че по-волеви сѣщества отъ женитъ нѣма. Ако е за воля, у жената я

търси. Ако е за умъ, за разбиране, търси го у мъжа. А за воля, за желания, жената. Та жената дето и да я поставишъ, въ една празна къща, следъ година, 2, следъ 5, 6 години, тя ще я натъпче. Съ дреболии, това онова, всичко това, ще напълни къщата, и погледнешъ, къщата станала вече тесна. И казва на мъжа си: Малка е стаята. Азъ съмъ влизалъ въ нъкои къщи, по 12 стола има отъ дветъ страни, канапета, какви ли не работи има. Безпредметни сж, нъма кжде да се завъртишъ вътре. Защо сж столоветъ тамъ? Нъкоя нова мода. Или дошла нъкоя нова мода. Нъкоя ще има по 12, 14 рокли, за нея сж толкова много, та се чуди коя да облече, единъ цълъ гардеробъ! Дойде до обуца, шапки, пакъ сжщото, цълъ гардеробъ, така наредени. Та и азъ имамъ доста обуца. Не само това, ами и разни въруята. Като се погледнешъ, едно върую въ младини, въ средна възраст, въ стара възраст, пакъ наредилъ си ги въруютата. Та не можешъ да си опредѣлишъ, да задържишъ едно върую.

Та казвамъ, понеже човѣкъ едновременно не може да се опредѣли, волята у човѣка е подраздѣлена. Разумността произтича отъ другъ единъ свѣтъ. А волевитъ желания произтичатъ отъ другъ свѣтъ. Тия двата свѣта се съединяватъ. ОТЪ ТУКЪ Е - жени и мъже на Земята се съединяватъ, и образуватъ достойнството на човѣшкия умъ. Ако Истината въ свѣта и Благостъта не се съединатъ; жената е образъ на Благостъ, на волеви желания, а мъжътъ трѣбва да бжде образъ на Истината. Когато Той говори, да нъма лъжа. Човѣкъ трѣбва да бжде образъ! Щомъ единъ човѣкъ не говори Истината, тази разумность въ него не функционира. И щомъ жената нъма благостъ въ нея, тази мекота, и волята е слаба.

Та казвамъ, вие нѣкой път казвате: Да бѣде Волята Божия. Този е вече женскиятъ принципъ, на Благостта на Бога. Да бѣде Волята на Бога. Ние казваме: Да се свети Името на Господа, и да дойде Царството Му! Да бѣде Волята Му. Три нѣща има. Какъ ще изпълните Волята на Бога безъ Благостъ? Безъ Благостъ човѣкъ никога не може да изпълни Волята Божия. И ние казваме тѣй: Никога не можешъ да слугувашъ нѣкому тѣй при сърдце, ако нѣмашъ Любовь. Любовьта е сила, отъ която Благостта ще се прояви. И казваме, че трѣбва да се живѣе на Земята. Но ти трѣбва да можешъ да живѣешъ както живѣе една риба. Всѣки день да бѣдешъ недоволенъ отъ живота си. Казвамъ, това не е живѣене. Да се живѣе. Животътъ е едно проявление. Щомъ Истината и Благостта не сж съединени въ едно, той животътъ не може да се прояви.

Сега, често сж ме питали: Азъ не съмъ ли добъръ човѣкъ? Че, азъ говоря Истината. Но има голѣма разлика отъ говорене на Истината и Истината. Нѣкои хора говорятъ нѣкои факти. Азъ казва, истината говоря. Азъ го видѣхъ, казва. Туй, което си видѣлъ, не е никаква Истина. Е казватъ, че човѣкъ Истината говори. Истината не се занимава съ дребни работи, тѣй речено, казано. Туй не е Истина. Това е единъ фактъ, не е Истина. Че обичашъ да излъжешъ, това не е Истина, това е единъ фактъ само. Това сж извѣстни съображения. Лъжата за одного е Истина, за другиго - не. Това сж факти това не е Истина. Истината прави човѣка свободенъ. И онзи, който носи Истината, той носи живота въ себе си. Онзи, който нѣма Истината, неговиятъ свѣтъ е тъменъ. Тогава човѣкътъ, който живѣе въ Истината, и Човѣкътъ, който живѣе безъ Истината,

имаме два различни резултати. Тъ сж следующитъ. Представете си, че вие се намърите въ единъ свѣтъ на свѣтлина. Говоримъ сега за физическия свѣтъ. Ние трѣбва да разбираме нѣщата на физическото поле, за да ги разберемъ въ единъ духовенъ свѣтъ. Има едно външно разбиране. Представете си, че имаме 10 шишета. Едното направено отъ злато, едното отъ сребро, отъ медъ, отъ жельзо, отъ стъкло. Всички шишета сж пълни съ едно съдържание. И запечатани. Какво има въ шишето, вие още не знаете, изучавате ги. Но вие знаете, че едни отъ шишетата сж направени отъ злато, други отъ сребро, трети отъ категорията на стъкло. Но още не знаете, какво съдържание има вътре. Представете си, че тия шишета ги турите въ една стая, която е тъмна. Влизате вие вътре, бутате шишето, но ще знаете ли какво има въ шишето? Донѣкъде ще знаете, каква е формата на шишето, а другото нѣма да знаете. И нѣма да имате една ясна представа за външната форма на нѣщата. И ако имате единъ турбушонъ да отпушите тия шишета вътре. И въ тъмнината вие може да познаете, какво има въ тяхъ. Като пиете отъ тяхъ, може да разберете, какво има вътре. Понеже за да опитате нѣщата, не се изисква свѣтлина. Тамъ опитътъ става по другъ начинъ. Вие ще знаете, какво е съдържанието на шишето, но нѣма да знаете, отъ какво е направено шишето.

Та казвамъ, когато вие опитвате живота, въ тъмнина става. Всичкитъ страдания се опитватъ въ тъмнина. То е съдържанието на шишетата. Като отворите едно шише и опитате, видете, че това е горчиво въ шишето. А това е турено на етикета. Ако видишъ въ свѣтло, ще забельжишъ, че има

туренъ надписъ на всѣко шише. Ако изучавате шишетата, вие ще знаете формата на шишетата, отъ какво е направено шишето, и ще прочетете надписа на шишето, какво се съдържа въ шишето. И следователно животътъ, изученъ при Истината, той носи онова пълно знание, ти нѣма да вкусишъ отъ горчевинитъ на живота. Щомъ имашъ нѣкоя горчевина, щомъ ти си въ едно противоречие, ти си въ тъмнина вътре въ себе си. Да кажемъ всички имате вѣра въ Бога. Казвате: Азъ вѣрвамъ въ Христа, вѣрвамъ въ Бога. Ако се случи нѣщо да не вѣрви по вашата угода, както вие искате, както вие си го мислите, вие веднага се усъмните, и казвате: Кой знае, дали Господъ мисли за мене? Дали това е вѣрно? Тъ сж празни работи. Най-добритъ свещеници у българитъ, които азъ зная, та той казва: По нѣкой пѣтъ, не зная, какъвъ дяволъ има, та когато служба въ църквата, дойде този дяволъ, единъ такъвъ нехранимайко, и въ църквата, тамъ идва, въ олтара. Та, имамъ, казва една черта въ себе си, сприхавъ съмъ. Като ме гледа човѣкъ, мязамъ на светия, много внимателенъ; така, мекъ съмъ, всичко туй, но наследилъ съмъ, имамъ една слабостъ, която ми създава много голѣма неприятностъ. И нѣкой пѣтъ и въ олтара, тѣй я проявявамъ. Стане нѣщо, тѣй за малко нѣщо и кипна. И въ църквата това. И после казвамъ: Ти като кипнешъ, ще оправишъ ли работитъ? Че нѣкои не слушали въ църквата; чета Евангелието азъ, а нѣкои жени тамъ приказватъ. И азъ ще почна да се разкрѣскамъ: Какво сте се разприказвали тамъ? И после си казвамъ: Ти си чети, тѣхъ остави нека си бѣбратъ. И у всинца ви има едно желание, като отидете нѣкъде, искате всичкитъ хора да ви обърнатъ внимание. Туй не е въ ваша властъ да обърнете

внимание на хората. Вие може да обърнете внимание по няколко начина. Ако искате да обърнете внимание на хората, дайте едно обявление, че вие давате по сто английски лири на всеки един човек, който се разбере със васъ. И всички тия хора ще се събератъ, и ще ви обърнатъ вниманието. Дойде единъ човекъ, ти нищо не давашъ, и не погледнешъ на него. Казвашъ: Той съвсемъ закъсалъ. И той като мене. Ти му разправяшъ за една своя религиозна опитностъ; тѣ сж обикновени опитности, това не сж религиозни опитности. Азъ срѣщамъ нѣкои разправятъ за религиозна опитностъ. Въ какво седи тази опитностъ? Нѣкои християни иматъ дълбока опитностъ. Апостолъ Павелъ се оплакваше, че ималъ единъ демонъ, който го мъчелъ въ плътта му. Три пѣти се молилъ на Господа да му отмине. Отъ невидимия свѣтъ му казали: Този демонъ ще върви съ тебе, ти ще го хранишъ, и добре ще се отнасяшъ съ него, и той съ тебе ще бѣде. Но туй да се отнеме отъ тебе, не! И той си го обяснява, че за многото знания, които му сж дадени, че да не се възгордѣе. Този духъ му турили тамъ, да го държи въ едно средно състояние. Да се не възгордява. И какви ли не тълкувания не сж дадени, каква е била тази слабостъ на апостолъ Павелъ. Нѣкои го тълкуватъ, че той ималъ слаби очи; нѣкои тълкуватъ, че стомахътъ му билъ слабъ, деликатенъ. Хайде още нѣщо, него ще премълча. Нѣкои казватъ, че той понеже е билъ нежененъ, нѣкой пѣтъ и той, тѣй го изваждатъ тълкувателитѣ, казвалъ: Не може ли и азъ като братята да водя една сестра. Азъ съмъ се отказалъ. И туй му било жалко, че той нѣмалъ да води съ себе си една сестра. Апостолъ Павелъ е страдалъ, че не можалъ да води една сестра

съ себе си. А някои съжеляватъ, че водятъ една сестра съ себе си. Какво ще правишъ? Някоя сестра съжелява, че няма нъкой братъ; а нъкоя сестра съжелява, че има нъкой братъ. Както виждамъ, и въ вашия умъ има нъщо двойко. Весели сте, но като погледнете нъкой пѣтъ, не сте му намерили цѣра на това нъщо, не му знаете, какъ да се избавите.

И казвамъ, онова състояние вѣтре, има нъщо, което заблуждава човѣка. Щомъ искашъ да говоришъ, нъщо ти казва: Повиши си малко гласа, нека знаятъ, че имашъ достойнство! Този режисьоръ, който направлява работата, и ти споредъ него искашъ да повишишъ гласа си. Ако единъ слуга повиши гласа си предъ господаря си? Той ще го попита: Ти знаешъ ли, какво говоришъ? Ти знаешъ ли предъ кого говоришъ? И нъщо му казва: Кажи му какво говоришъ! И тогава вие се намеритъ въ едно противоречие. Единъ отъ нашитъ приятели ми разправяше единъ действителенъ анекдотъ. Туй се случва въ Русе. Нашиятъ братъ Илия Стойчевъ служащъ въ Сингеръ. Единъ день идва единъ такъвъ българинъ, влиза и казва на Стойчевъ, който не си устоялъ на нъкакво задължение: Ти знаешъ ли, кой съмъ азъ? Кой си? Азъ съмъ запасенъ полковникъ еди кой си! Стойчевъ се обръща, и казва: Ти знаешъ ли, азъ кой съмъ? Азъ съмъ запасенъ ефрейторъ! Полковникътъ кисналь да се смѣе. Хващатъ се двамата за рѣка. Запасенъ полковникъ и запасенъ ефрейторъ. Казва: Ако бѣхме въ война, азъ щѣхъ да те арестувамъ, но сега понеже нѣмамъ властъ, дай си рѣката! Дойде ми една нова идея. Та човѣкъ може да има високо произхождение, но няма властъ да я приложи. Ти си полковникъ въ запасъ, но никой не се подчинява. Или ти си

ефрейторъ. Въ какво седи разликата между полковника и ефрейтора? Че полковникътъ заповѣдва на много хора, а ефрейтора на по-малко хора заповѣдва. Но резултатътъ и на полковника и на ефрейтора сж едни и сжщи. И въ ефрейтора има желание да заповѣдва, и въ полковника има желание да заповѣдва, само, че желанието на полковника се е разширило, има условие да расте, а желанието на ефрейтора е по-малко. Ако ефрейторътъ стане полковникъ, и у него ще се яви сжщото желание.

Та казвамъ, тия сж външни нѣща, които препятствуватъ за нашето развитие. Има много нѣща, отъ които трѣбва да се освободимъ. Тѣ не сж сжществени. Силата на единъ човѣкъ седи въ Истината, която той обича! Въ неговия умъ, защото само чрезъ ума си, той ще възприеме Истината. А пъкъ благодѣта на човѣка зависи отъ неговото сърдце. Чрезъ сърдцето се възприема благодѣта. Има едно сърдце у човѣка, което мисли, - сърдце, което разбира сжщината на нѣщата. И ако ти въ сърдцето си не си възприелъ Благодѣта, и ако въ ума си не си възприелъ Истината, трѣбва да знаешъ, че въ живота онова, което желяешъ, ти не може да го постигнешъ. Всичко онова, което желяешъ отъ хората, което е добро и велико, което е Божествено, чрезъ Благодѣта и доброто въ себе си, чрезъ Истината и Свободата, можешъ да го постигнешъ. И тия сж дветѣ качества, които може да ти дадатъ тази вътрешна сила, онова вътрешно спокойствие, и ще продължатъ живота ти. И всичко ще продължатъ тѣ. И сега по нѣкой пътъ вие очаквате по единъ механически начинъ да стане това. Че Господъ да бжде благъ къмъ васъ. Та, Той всѣкога е билъ благъ! Понеже

Той е неизмѣняемъ, Богъ е благъ. Значи, Благостъта е законъ на Любовта. Въ Него се проявява Любовта. Благостъта произтича отъ свѣтъ на Любовта. А Истината е единъ особенъ свѣтъ. И тя е наравно съ Любовта, наравно е съ Божествената Мѣдростъ. И Писанието казва, че Богъ е възлюбилъ Истината, която е вътре въ насъ! Най-разумното нѣщо, което човѣкъ може да прояви, то е Истината. И всѣкога, щомъ кажешъ Истината, ти ще усещашъ една радостъ. Ти не си казалъ Истината, но Истината винаги носи радостъта! Тамъ дето е Истината, тамъ е щастие; тамъ дето е радостъта, тамъ е щастие. И благо, и благостъта винаги следва Истината. Тъ се съединяватъ, заедно върватъ и образуватъ една вътрешна връзка. И човѣкъ, който нѣма Благостъ, и който нѣма Истина, той въ Царството Божие не може да влезне. Ако у тебе се оженатъ Благостъта и Истината, ти си кандидатъ за Царството Божие. Можешъ да влѣзешъ тамъ! Но ако ти нѣмашъ Благостъта и Истината. Ти не си жененъ. А неженени хора въ Небето не се приематъ. Вие мислите сега, неженени хора въ Небето не се приематъ. Вие питате, въ Небето какъ сѣ? Женени сѣ тамъ! Всѣки, който има Благостъ и Истина, той е жененъ, има и фамилия, и домъ, и братя, и сестри има. А който нѣма Благостъта и Истината, той не е жененъ. Та и на Земята е все сѣщото. На неженения, като отиде нѣкъде хората не му довървяватъ. Имашъ дъщеря, като влезе момъкъ, гледашъ бащата отворилъ очитъ, на 4 му играятъ, поглежда на лѣво, на дѣсно. И майката поглежда дъщерята. Казва: Да си опичате ума, тази работа е опасна. Че момъкътъ може да се изкуси. Влѣзе нѣкой момъкъ, касата е отворена. Злато има, може

момъкът да се изкуси, иска да се ожени за паритъ. Знаете ли въ какво седи женитбата? Защо искате да се ожените? За какво искате да се ожените? Какво търсите въ женитбата? Нъкой казва: Да се ожена ли или да не се ожена? Че казвамъ, ти си жененъ, какво искашъ да се женишъ? Че твоята душа е оженена за тълото. Ти казвашъ, да се жена ли, или да не се жена? Че колко пѣти ще се женишъ? Тълото ти е жената, а душата ти е мѣжътъ. Ти си ожененъ вече, какво искашъ повече. А всичко туй, въ което ти се проявявашъ, то сѣ твоитъ деца. И туй е реалното. И тѣ го наричатъ нъкой пѣтъ единъ мистиченъ бракъ. Но азъ съмъ ви тълкувалъ думата бракъ ни най-малко не е изразителна. Бракъ.

Та казвамъ, ония нѣща, които Богъ е турилъ; вземете „бракъ” или туй съединение, което Богъ е направилъ отдавна, хората сѣ му дали едно второстепено значение. И тѣй, не мислете, че бракътъ е направенъ отъ Бога. Писанието казва: Онова, което Богъ е съчеталъ. Богъ, което е съчеталъ въ тебе, Истината и благо, не го разлъчвай. Ти си единъ разведенъ мѣжъ или една разведена жена, щомъ Истината не е въ тебе; и щомъ благо не е въ тебе, ти си единъ разведенъ мѣжъ. Та казвамъ, не се развеждайте! Не разрушавайте онова, което Богъ е съчеталъ. Той е съчеталъ благо и Истината въ едно въ човѣшкия умъ. И отъ туй съчетание зависи благо на човѣка. Всичкитъ други постановления, които човѣкъ търси въ света, той само чрезъ благостта и чрезъ Истината може да ги постигне. Тогава вече умътъ е една сила за човѣка. Може да го считате за сила, за него той е единъ отличенъ слуга, който може да ви въведе въ Царството Божие. И като минете въ

въчността, умът пакъ ще бжде съ васъ. Та именно, както е тукъ на Земята, така ще бжде и въ другия свѣтъ, само че пречистено ще бжде.

Та по нѣкой пѣтъ питате, какъ трѣбва да се живѣе? За да живѣешъ свободенъ трѣбва да бждешъ всѣкога. Ама не само ти. Дето отивашъ, все трѣбва да носишъ свобода на всички хора. Отидешъ нѣкъде, видишъ нѣкой приятелъ е вързанъ. Ще му отрежешъ нишката, съ която е превързанъ. Ще го освободишъ. Влѣзнешъ нѣкъде, видишъ нѣкой волъ е вързанъ. Извади юлара, да си върви този волъ. Нѣкъде нѣкоя река е подпушена. Ще я отпушишъ, да си върви водата. Видишъ нѣкое дърво се е изкривило. Ще го изправишъ. Отъ дето минавате, вие трѣбва да поправяте. Азъ съмъ забельзълъ, нѣкой казва: Какво трѣбва да се прави? То съ показване, не става. Какъ ще преподавашъ ти единъ езикъ, ако не го знаешъ не можешъ да произнасяшъ думить. Какъ ще преподавашъ френски или английски, ако ти не знаешъ самъ да произнасяшъ думить? Какъ ще предавашъ на другить хора това, което ти самъ не знаешъ? Онова, което човѣкъ ще предава, той трѣбва да го знае много добре. Сжщественить нѣща трѣбва да ги знаешъ! Ти не можешъ да предавашъ една добродѣтель на другить хора, ако ти тази добродѣтель не си я усвоилъ. И ти не можешъ да предавашъ единъ езикъ, ако този езикъ не си го усвоилъ. И когато се изучаватъ езицитъ, всѣки единъ може да счита, че ти си разбралъ единъ езикъ. И следъ като си изучилъ единъ езикъ, непременно въ ума ти ще дойде по-голяма свѣтлина. И като усвоишъ ти езика вече, и думить се нареждатъ по единъ естественъ начинъ. Менъ ми разправяше

единъ българинъ, който е билъ въ Америка. Казва: Нищо не разбирахъ по английски. Само давахъ внимание. Този ми говори, не разбирамъ; онзи говори, не разбирамъ. Казвамъ си: Ще науча ли този езикъ? Следъ 6 мѣсеца веднѣжъ усетихъ, като че дойде нѣщо въ менъ, и ми стана, като че съмъ билъ и пребилъ. И английски ми стана ясенъ. Думитъ започнаха да се нареждатъ; Ще каже нѣкой спиритистъ, че влѣзълъ единъ духъ, и той го училъ на английски. Възможно е. Но ние казваме, у него се събудилъ англичанинътъ. У българинътъ се събудилъ български езикъ, затова той говори български, а англичанинътъ спи. У французинътъ се събудилъ френски езикъ, а англичанинътъ и българинътъ спатъ. Та казвамъ, ако единъ день човѣкъ се пробуди въ пълната смисълъ, той ще бѣде и англичанинъ и българинъ и всички тѣзи ще се пробудатъ. А сега ти си заспалъ, искашъ да учишъ френски. Трѣбва да се събуди французинътъ въ тебе. Азъ нѣкой пѣтъ правя разлика въ старитъ думи и думи, които ни сѣ близо вече. Тѣ иматъ животъ. Духътъ тогава на тѣхъ работи. И гледашъ нѣкои думи произнасяшъ, запримеръ какво означава думата „субстанция“? Даже следъ като сте я чули, и четете въ речника, „субстанция“, „есенция“ - какво означава. И следъ като я обяснявашъ, пакъ остава необяснена. Сега вие може да я намерите въ речника тази дума. Или какво означава думата „ДОБРО“? Какво нѣщо е доброто, какъ ще го опредѣлите? Или какъ ще обясните на английски думата „good“. Защо англичанинътъ е турилъ думата „good“ за доброто, а българинътъ е турилъ „добро“? Кое е дало поводъ? Англичанинътъ за доброто, на О-то е турилъ отъ долу една малка опашка g. Англичанинътъ е реалистъ, той е посѣлъ

семето, и казва: По-напредъ коренитъ, а после клонитъ. После на английски дветъ О-та, това сж условията, дето туй семе може да расте. „Д“-то - d, както се пише на английски, значи, нъма кжде, трѣбва да върватъ клонитъ нагоре. На английски две условия трѣбватъ, и най-после посоката на кжде трѣбва да върватъ клонитъ. А българинътъ е турилъ така „ДОБРОТО“, той не иска корени. Той като е турилъ доброто, казва: Коренитъ отъ после ще дойдатъ. Но той е взѣлъ вече по законитъ на присаждането. Той е взѣлъ едно калемче, турилъ го, ще го завърже, ще го намаже малко съ мехлемъ, и казва: Отъ после да си пуца коренитъ. Това е присаждане. Значи, у българитъ доброто е присадено, у англичанитъ доброто е посадено. Това е вече закона на разбирането. Затуй, ако дойдете до англичанина, той има по-дълбоки корени. Единъ англичанинъ нъма да ти даде обѣщание; като го срѣщнешъ, той ще седи, ще те гледа, ще мисли, той е хладнокръвенъ. Но у него има една черта: веднѣжъ далъ дума, каквото е казалъ, това за същинскитъ англичани. Има нѣкои хора, на които носатъ името англичанинъ, но англичанинътъ щомъ ти даде една дума, на тази дума ти можешъ вече да разчиташъ.

И казвамъ, кое е онова, на което може да ви се разчита? Вие казвате, че сте Християни. Коя е отличителната черта на Християнина? Или пъкъ вие казвате: Азъ съмъ отъ Новото Учение. Коя е сжществената черта на Новото Учение? И ако попитатъ, коя е сжществената черта на единъ православенъ? Или на единъ евангелистъ, и той не знае. Той ще тури много нѣща, които не сж сжществени. Или на единъ католикъ коя е сжществената черта? Католикъ е онзи, който върва въ

непогръшимостта на папата. Но то не е същественото. Че докато азъ имамъ пари, всъки върва въ мене. Но щомъ си изгуба паритъ, вече престава и върата на хората. А върата е тази, дали имамъ пари или нънамъ пари? Онзи, който върва въ менъ, и като имамъ пари, и като нъмамъ пари, той върва. А като дамъ нъкому пари, и той върва въ менъ, не зная дали въ менъ върва или въ паритъ върва? Дойде нъкой, който има върва въ тебе. Понеже ти си ученъ човѣкъ, той върва въ тебе. Но утре, да допуснемъ, ти се намирашъ въ едно мрачно състояние, казвашъ: Почакай малко, не мога върху този въпросъ да ви кажа, не че не зная, но свѣтлина нъма тамъ. Има нъщо, прекъснала се е свѣтлината. И този човѣкъ ще изгуби въ тебе вървата. Ще кажете: Азъ го питахъ, но той не може да ми отговори. Или вземете същността на една жена. Азъ ви казахъ на васъ да знаете, женитъ. Всъки, който нъма благостъ, той не е жена. И всъки, който нъма Истина въ себе си, той не е мъжъ. Нищо повече! За менъ мъжътъ е образъ на Истината! За менъ, жена е образъ на благостта. И съединени въ едно, това е единъ бракъ, това е едно мѣсто, като се съединатъ двамата, въ тѣхъ Богъ живѣе! А така разединени, единиятъ нъма Истината, другиятъ нъма благостъ, Господъ Го нъма тамъ. И тѣ сѣ хора на нещастие. Тамъ, дето го нъма Господъ, е адъ. Тамъ дето е Господъ е рай! Тамъ дето го нъма Господъ е мъчение, а дето е Господъ, дето е Истината, дето е благостта, тамъ е Господъ, тамъ е радостъ и веселие. Вие се мъчите по нъкой пѣтъ, и не знаете, защо се мъчите. Казвате: Моля се. Ти можешъ да се молишъ, както искашъ, въ тебе трѣбва да бѣде мъжътъ. Отъ невидимия свѣтъ разбирайте сега: Всъки единъ човѣкъ е

троеличенъ. Ти ако на физическото поле си мъжъ, въ духовния свѣтъ си жена; ако на физическото поле си жена, въ духовния свѣтъ си мъжъ. Ако на физическото поле въ тебе преобладава благостъта, въ духовния свѣтъ ще преобладава Истината. И ако благостъта отъ долу и Истината отъ горе се съединатъ, ще се образува една вътрешна връзка. И тогава, ако ти си жена, ще имашъ стремежитъ да обичашъ мъжете. Защо? Ти обичашъ Истината въ тази форма. Защо обичашъ този мъжъ? За Истината, която живѣе въ него. А защо обичашъ тази жена? Благостъта живѣе въ нея. То е Богъ именно. Следвателно, никоя жена не може да бѣде обичана, ако благостъта не е въ нея! И никой мъжъ не може да бѣде обичанъ, ако Истината не е въ него. Това сж сжществени нѣща, които трѣбва да знаете. И Господъ не може да ви обича, ако нѣмате Истината и благостъта въ себе си. Ако имате Истината, Господъ ще ви обича. Ако имате и благостъта, Господъ ще ви обича. Ако нѣмате благостъта, Господъ не може да ви обича. Че какво ще обича Господъ? Обича Богъ въ насъ, оноваа, което е Негово! Понеже Той ни е направилъ по Образъ и Подобие на Бога. То сж Истината и Благостъта, които сж въ насъ. То е Образа и подобieto на Бога! Ако ти нѣмашъ Истината въ себе си, и нѣмашъ тази благостъ, ти Образа на Бога го нѣмашъ.

Следвателно, това е сега НОВОТО! Да имаме този Образъ и Подобие на Бога въ себе си! Да имаме тази Благостъ въ себе си, която е Божий Образъ и Подобие; да имаме тази Истина въ себе си, която е Божий Образъ и Подобие! И ви казвам, тъй е създалъ Богъ човѣка. И ви казвамъ, всѣки единъ отъ васъ, ако така разбирате, и така се подвизавате, успѣхъ ще имате. Въ

живота си успѣхъ ще имате. Вие се колебаете въ себе си дали е така или не. Вашата въра сега кѣде е? Азъ мога да вървамъ, че имамъ Истината въ себе си; и мога да вървамъ че нѣмамъ Истината въ себе си. Това сѣ два резултата. Вървамъ, че не съмъ добъръ човѣкъ, и вървамъ, че съмъ добъръ човѣкъ. Но по-добре, да имамъ вѣрата, че Истината е въ менъ; и да имамъ вѣрата, че благостта е вътре въ менъ. То е вѣра негa!

Та азъ ви показвамъ пѣтътъ, какъ може да се възстанови благо то между хората. На Земята не може да се обичатъ хората, и на Небето не могатъ да се обичатъ. Законътъ е все сѣщъ, ако тѣ нѣматъ тѣзи качества въ себе си. За да те обичатъ, непременно трѣбва да имашъ едно качество сѣщественно - да живѣе Истината въ тебе. Това е най-великото нѣщо! И да живѣе благостта въ тебе! Това е най-великото нѣщо! По-велико нѣщо въ свѣка нѣма отъ Благостта; отъ Истината по-велико нѣщо нѣма! Вие ще кажете: Любовта кѣде е? Тогава, ако Любовта е всичко въ свѣта; нали вие казвате, че азъ имамъ Любовта. Че щомъ имашъ Любовта, защо търсишъ тия работи отвънка? Ти имашъ Любовта, а търсишъ знанието. Защо ти е знанието на тебе, щомъ имашъ Любовта? Любовта носи знанието съ себе си вътре! И туй схващане трѣбва да дойде въ насъ. И казвамъ, да се научите на едно: Щомъ Любовта действува само отвънка, ще се създадатъ само извѣстни условия. Знанието отвътре ще дойде. Щомъ разправя единъ професоръ по математика, разбирането е вътре въ мен. Само единъ малкъ поводъ трѣбва да дойде въ менъ. За да изучишъ френски или нѣмски, то зависи отъ способността, която е въ менъ, той нѣма да ме научи. Способността азъ имамъ да науча единъ

езикъ. Някои хора иматъ по-голяма способностъ да учатъ езици. На всички хора, на които прочитъ сж изпъкнали по-лесно изучаватъ езици; онъзи хора, на които прочитъ сж малко по-вгълбнати, не изучаватъ толкова лесно. Които сж изпъкнали, какъ сж изпъкнали. Какво разбирате? Тъй долу на окото има една изпъкналост; като сж изпъкнали отъ долу, показва, че чвѣкъ може да учи езици. Изпъкналитѣ очи иматъ много значения. Та казвамъ, като проучавате всички гениални хора, които сж изучавали езицитѣ, иматъ особенъ строежъ на долната частъ на окото. Знае човѣкътъ 10, 15 езици, та играе си съ тѣхъ.

При Истината вие сте родени. Вие сте родени съ нея. Вие трѣбва само да я възприемете. Но сега тази Истина ще дойде по особенъ начинъ. Азъ само ви давамъ условията на Истината. Не се плашете вие отъ нея. Казвате, човѣкъ не може да говори Истината. Не, фактитѣ не може да говори, но Истината всѣкога може да говори. Въ момента, въ който ти не говоришъ Истината, ти ставашъ нещастенъ въ себе си. Веднага ти изгубвашъ смисъла, недоволенъ си отъ живота, мѣчишъ се нѣкой тѣтъ за една малка погрѣшка, която направишъ. Нѣмашъ смелостъ въ твоя умъ, има нѣщо, което те безпокои. Малката погрѣшка въ окото, то вече не е свободно да гледа. Та казвамъ, онова, което дава сила на човѣка, то е Истината въ него; онова, което дава сила на човѣка, то е благостта въ него! Туй сж Божествени качества. И като се съединатъ Благостта и Истината заедно, само тогава Любовта се проявява! И тя става като плодъ. Любовта отпосле идва. Като дойде Любовта, дойде живота. Ние подрабираме движението. Ако нѣмаме

единъ щастливъ животъ, каква Любовь ще бжде тогава. А щомъ човѣкъ е щастливъ, има едно щастие на Земята, което седи въ придобивката на тия качества Божествени.

Та първото нѣщо, заемете се да бждете благи, да проявите благодѣтелство, и да проявите Истината вътре. Сега казватъ: Истината е многокачествена. Човѣкъ трѣбва да бжде чистъ. Искренъ трѣбва да бжде. Не трѣбва да има въ него никакво притворчество. Той трѣбва да бжде единъ строенъ, красивъ свѣтъ. А сега понеже виждамъ много недостатѣци въ себе си, ти искашъ да се скриешъ, ще станешъ затворенъ, нѣкой пѣтъ неразположенъ.

И казва сега Христосъ: Отивамъ при Отца си. Сега при Бога не можемъ да идемъ ние. За да идемъ при Бога, трѣбва да бждемъ благи, и Истината съ насъ да е. Тогава вече отиваме при Отца си. Казватъ: Какво е далъ Христосъ, като дойде на Земята? Той претърпѣ. Той носеше Благодѣтелство. Че бѣше Благъ, Той казва: Прости имъ Господи, тѣ не знаятъ какво праватъ! То е Благодѣтелството; и Истината, че Той никога не се поколеба отъ страхъ. Като дойде страданието, Той каза: Имамъ кръщение да се кръстя. Истината е тамъ. Имамъ една работа да досвърша. Ни най-малко не потърси пѣтъ да се освободи. А търси онзи пѣтъ, по който човѣкъ трѣбва да мине. Ние сме дошли на Земята, ти търсишъ да уредишъ живота, да живѣемъ щастливо. Не търси този пѣтъ. Търсете онзи пѣтъ, който Богъ въ е начерталъ. Гледайте да извършите Волята Божия! И азъ ви казвамъ, ти си жененъ на Земята. Имашъ една жена, мисли да се отнасяшъ съ нея както Господъ иска. Една жена има единъ мъжъ, и не мисли да се отнася тъй както Господъ иска. Или

мисли тя, какъ да се отнася. Оставете външните връзки. А да имашъ едно отношение, че при всичките условия, да държишъ онова, което Богъ иска. Вие сега тукъ минавате братя и сестри; то е едно отношение. Какъвъ братъ? Къмъ този братъ трѣбва да имашъ извѣстно почитание, ако е братъ. Ако е сестра, истината и благостта въ тебе трѣбва да проникне. Тогава може да се образува едно хубаво общество, споразумение може да има между васъ. Но ако нѣма тази Истина, и нѣма тази благостъ, никакво отношение не може да се образува. Но мислете, че вие може да заповѣдвате на хората. То е самоизмама.

Сега разберете, искамъ да ме разберете. Не да ме разберете, но искамъ да не се самозаблуждавате. Онзи отъ васъ, който е богатъ, трѣбва да помогне на по-сиромаситѣ. Азъ не съмъ за изобилното даване, но не и за скържавото даване. И после, какъ трѣбва да дадете? Тѣй както искашъ да ти дадатъ, тѣй и ти давай. Ама че хубаво, нѣкой иска на тебе да ти кажатъ Истината. Че тогава, тѣй както ти искашъ на тебе да ти говорятъ Истината, говори и ти на другитѣ. Щомъ дойде единъ човѣкъ, азъ тургамъ така въ себе си. Азъ като ида нѣкъде нѣкой пѣтъ искамъ да ми дадатъ хубаво мѣсто, почтенъ столъ; щомъ дойде нѣкой въ моята стая, гледамъ нѣкой пѣтъ, имаме тукъ единъ старъ братъ, казва се, нарчатъ го Георги циганина. Нѣкой пѣтъ той иде вънка на вратата ми, а пѣкъ малко пооглушѣлъ. И да му говоришъ, той не чува. Трѣбва много силно да говоришъ. Иде той и ми носи яйца, подарѣкъ. И азъ трѣбва да му дамъ единъ подарѣкъ. Азъ не му гледамъ скѣсанитѣ дрехи. Искамъ да имамъ къмъ него едно отношение, да го посрѣщна. Не обръщамъ внимание, че е старъ, че е

циганинъ. Тъ сѣ посторонни работи. Искамъ да имамъ отношение къмъ него. Казвамъ: Този човѣкъ се нуждае отъ пари. Нѣкой пѣтъ носи и малко коприва. Сега сега въ стаята си и размишлявамъ, какъ да го приема. Не че не съмъ готовъ. Но тѣй да го приема, че да му е приятно, че съмъ се отнесълъ добре съ него. И той да е доволенъ. Още като го погледна, той чете дали съмъ разположенъ или не съмъ разположенъ. И съмъ наблюдавалъ, тѣй подъ очи ме гледа, какъ приемамъ кошницата. Чете, разбира той. И виждамъ не е глупавъ човѣкъ. Азъ съмъ, казва, дѣновистъ. И виждамъ, добъръ човѣкъ е, въ него има стремежъ. Искане да каже, азъ имамъ разположение къмъ тебе. Въ невидимия свѣтъ това е една форма. Тази форма следъ време азъ ще я срѣсна. Нѣкой пѣтъ азъ мисля: Сега ли намѣри да ми хлопа тѣй силно! Или мисля, че съмъ занятъ, или яйца не ми трѣбватъ сега. Азъ взема една сума, кажа да му я дадатъ. И той си отива доволенъ. И нѣкой пѣтъ му казвамъ: Ще вземешъ здравецъ, и тамъ ще го посадишъ. И той го посажда. И той знае, като набере здравецъ, ще го посади.

Та казвамъ, всички онѣ нѣща, които искаме да извършимъ за Бога, ние трѣбва да ги посадимъ. Всичкото добро, което можемъ да направимъ, ние ще го посадимъ въ човѣшкитъ сѣрдца. Че ти като говоришъ най-хубави думи, ти посаждашъ вече. На нѣкой човѣкъ азъ съмъ му казвалъ една дума, съ години, 10, 20 години той я помни. Менъ ми разправяше единъ: Идеше ми да се убия, отчаяхъ се, и като му казахъ: Ще се оправатъ работитѣ! И казва този човѣкъ: Тѣй стана. Че ти на този човѣкъ, обезсѣрдчилъ се, кажи му: Ще се оправатъ работитѣ. Ще се оправатъ твоитѣ работи!

Та казвамъ сега, и вашитъ работи ще се оправатъ! Но ще отворишъ широко ума си, душата си за Истината и за Божията Благость, и всичко ще тръгне по медъ и масло.

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка. /три пѣти/.

7, 20 ч. с.

На полянката направихме гимнастическитѣ упражнения и съ музика.

Първата дума

21-во Недѣлно Утринно Слово

25.04.1937 г. Неделя 5 ч. с.

Изгрьвъ

Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството.

16 гл. отъ Иоанна отъ 16 стихъ до края.¹⁹

Въ Начало бѣ Слово.

Малко размисление.

Онова, върху което Христосъ е говорилъ, хиляди проповедници се занимаватъ да тълкуватъ. Хиляди, хиляди томове сж писани какво е казалъ Христосъ. Мислятъ, че всичко което тѣ тълкуватъ, Го е казалъ. Така, казалъ Христосъ. Казвамъ: Много трудно е да се изнесе единъ фактъ тъй, но да се изнесе Истината. Казва, азъ говоря Истината. Щомъ човѣкъ говори Истината, всички хора трѣбва да бъдатъ свободни, тъй ние разбираме. Или казано другояче, че не може да гощавашъ хората, които не сж гладни. Ти не може да дадешъ обядъ на хората, които не сж жадни. Ти не може да давашъ концертъ на хората, които сж глухи. Ти не може да палишъ свещъ на хора, които сж слепи. Има нѣща въ живота. Казвамъ: Мъчно е да се изнесе онова състояние, което Христосъ ималъ. Въ даденъ случай когато говори: „Иде часъ, когато всички ще ме оставятъ, самъ ще остана, нѣма нито единъ да остане около Мене.” Ще има една вѣтрешна пълнота. Понѣкой пѣтъ хората

знаятъ какво нещо е самота. Няма нъкой отъ васъ, който да не е опиталъ самотата въ микроскопически смисълъ. Щомъ ви е мъчно, това е самота. Най-малката мъчнотия, която усещате, това е самота. Най-малката скръбъ, най-малкото разочарование, то е самота. Казвамъ, всичкитъ работи, които причиняватъ разочарования на хората, то е въ самотата. Когато си самотенъ, ти усещашъ тази вътрешна скръбъ. Казва Христосъ: „Всички вие ще ме оставите, но благодарение, че не съмъ самъ останалъ”. Имаше Единъ, въ който върваше, че няма да Го остави. Разочарованието въ живота ще седи въ това, че всички ще ви изоставятъ. Туй да го знаете. Ще остане само единъ. Нито единъ отъ тѣзи, които сж около васъ, няма да остане. Тогава вие ще се намерте въ онова противоречие, въ единъ отъ най-видните ученици въ миналото, който завършилъ своята школа, пратилъ го учителя му да издържи последния си изпитъ. Далъ му следните наставления:

Вода няма да газишъ. По трева няма да ходишъ. По пътя като ходишъ, праха няма да смущавашъ. Прахъ няма да дигашъ. Като стъпишъ прахъ да не дигашъ. Месенъ хлѣбъ да не ядешъ. Вода въ чаша да не пиешъ. Подъ сѣнка на дърво да не седишъ. Пари да не носишъ. Съ тояга да се не бранишъ. Още хиляди работи му е казалъ. Казалъ му: Ти на Слънцето няма да гледашъ. Презъ свѣтълъ день няма да ходишъ. Въ тъмна нощъ няма да се скиташъ. Вжздухъ няма да дишашъ. Да не се опетнишъ. Покрай воденица няма да минавашъ. Валъни дрехи няма да носишъ. Отъ прежда дрехи, който носи, няма да ги гледашъ. Красиви жѣни няма да поздравлявашъ. На силните мжже грѣбъ ще обръщашъ. Отъ учените хора ще бѣгашъ. Съ

невежите нѣма да се препирѣшъ. Питамъ сега, кой като ходи по целия свѣтъ, ученикътъ казва: Учителю, невѣзможно е да изпълня всичкитѣ правила, които ми даде. Казвамъ: Има още да учишъ.

Та и на васъ ви казвамъ: Има още да учите и като се върнете, на тия въпроси може ли да отговорите? По пътя като ходишъ, да не смущавашъ праха. Значи трѣбва да знаешъ известна формула, само тогава може да не смущавашъ праха. Казвашъ, ти сега праха да не смущавашъ. Ами когато той те смущава? Питамъ сега, парите ли смущаватъ човѣкъ, или човѣкъ смущава парите? Ако се открие единъ день, че ти си обидилъ, кѣде ще бѣде вината, въ парите или въ тебе? Казва учителятъ му: Ако имашъ пари, не ги носи, понеже ще вървишъ тѣй леко, понеже парите, които сѣ въ кесията ти, ни най-малко да не направишъ сътресение, да не се допратъ една до друга, понеже като се допратъ, ще си пукнатъ главите. Питамъ сега, отъ васъ кой не е направилъ прегрѣшение противъ парите? Кой банкеръ, който, като вземе парите, не хвърля банкнотите? Като вземе банкнотата, хвърля я. Това е докачение за парите. Като нѣкой парцалъ я хвърля. Хиляди и хиляди, нахвърлятъ ги. Вземе ги и ги трѣсне на земята. Нѣкой на пакетчета ги свързватъ. Наредили сѣ ги и сѣ ги навързали. Питамъ сега, туй което на тебъ ти дава свобода, само не е свободно. Бихте ли желали да имате свободата на парите? При това бихте ли желали да имате свободата на вашите крака. Или бихте ли желали да вършите това, което вашите крака вършатъ? Ни единъ отъ васъ нѣма да се съгласи на тази служба.

Разбира се, това сж редъ разсъждения, за една човешка душа. Но какво би казалъ ти на една муха? Може ли да седнешъ да ѝ разправяшъ за всичкитъ философски твърдения. Какъ ще пренесешъ своята идея на една муха. Че знаете ли мухите колко престъпления правятъ? Кацне тя отгоре ти, ти си единъ царски синъ съ една божествена идея, главата ти е чиста. Тя кацне отгоре, казва, петъ пари не давамъ. И оставя своята визитна карта отгоре на главата. Че така е. Питамъ сега: Мислите ли, че тази муха, когато стане единъ човѣкъ, че ще ѝ се простятъ прегръшенията, че тя ходила на главата на царския синъ отгоре да си остави своята визитна картичка? Споредъ правилата защо тази муха да не ходи въ своя клозетъ, ами по главите на хората. Ние искаме дълбоки разсъждения.

Дойде една мисль въ васъ. Тя е една умствена муха. Следъ туй тази муха ще остави нѣкакви извержения въ тебе. Това е най-лошото нѣщо, въ което ние попадаме. Да може да се освободимъ отъ ония странствующи мисли, които има. Мисль нито я викашъ, нито я желаетъ, по видимумо и тя се натрапва въ съзнанието ни. Нѣкой пжтъ идатъ положения да се обезвъришъ. Ще дойде веруюто, въ което ти вѣрвашъ, ще го отречешъ. Сега васъ ви се вижда малко странно. Забележете, онова нежно детенце, онази нежна дъщеря, единъ день тя се отрече отъ майка си, синътъ се отрича отъ баща си. Сега азъ ви говоря за нѣща, които ставатъ въ свѣта. Какъ ще обясните вие ония, големите противоречия. Хората искатъ единъ чистъ и свѣтъ животъ, който не съществува, тѣй както хората сега живѣятъ съ тия мисли и желания, тѣ ще си останатъ тамъ, дето са. Защото всеки единъ предметъ не може да вдигнешъ отъ

мѣстото, ако не усилишъ движението. Всѣкога човѣкъ трѣбва да усили движението на своята мисль. Всѣки трѣбва да усили движението на слабата мисль. Ако твоята мисль не е силна, както витлото на единъ аеропланъ, или на единъ корабъ, да се движи силно, твоятъ корабъ нагоре... Ако върви полекичка по обикновенному, казваш: Да имамъ една кѣщица, да имамъ малко пари, да имамъ малко хлѣбъ, че така да преминемъ живота. Съ тази мисль кѣде ще идешъ? Съ тази мисль ти ще стоишъ на туй мѣсто, дето е кѣщата ти. И съ този малкия хлѣбъ ти ще останеш, ти пакъ на същото мѣсто дето е хлѣбътъ.

За примеръ, кое е онова, което ви смущава? Кое е онова, което ви причинява недоволство? Понѣкой пѣтъ вие искате да бъдете много близки единъ на другъ. Но знаете ли какво нѣщо е близостъта. Самотата е страшна, но близостъта е два пѣти по-страшна. Ами представете си, ако Слънцето би имало като насъ две рѣще, тѣй да се проточатъ до Земята, и ако Слънцето има най-малко 2000 градуса топлина, учените хора още не сж дошли да установятъ колко е температурата на Слънцето. Едни казват, че има 6000 градуса, други 10000, други 40000. Да оставимъ високите температури, понеже сж непонятни. Да допуснемъ, че имате 2000 градуса топлина. Ако рѣката на Слънцето присѣствува тукъ на Земята, ако това Слънце иска да те погали, какво ще стане съ тебе? Или ако съ 2000 градуса топлина погали кѣщата ви, или ако тази рѣка мине покрай България и погали България, какво ще стане съ васъ? Отдето мине, ще бъде като чума, всичко туй ще се стопи.

Писанието казва: Богъ е огънь пояждающъ. Вие искате Господъ да ви срещне, да ви помилва. Какво ще стане съ васъ?

Като е огънъ пояждащъ. Богъ казва на Моисея: Никой не може да види моето лице и да остане живъ. Казва, само като заминемъ много далечъ, едва да види малко дрехата ми, отъ опашката на дрехата ми, една микроскопическа частъ да види отъ Бога. Сега мнозина отъ васъ представяте Бога като едно същество, като човъка, когото да прегърнете, да целунете, да Му изкажете вашите мъчности и страдания. Идея за Бога. Мислите ли, че като идешъ при Бога, той ще слуша твоите несрети, които тукъ си претърпялъ на Земята. Има ли нъкой отъ васъ, който да не е откъсналъ главите на 10 мухи. Има ли нъкой отъ васъ до сега поне 10 стръка да не е смачкалъ на земята. Има ли нъкой отъ васъ, който до сега поне 10 шурци да не е подплашилъ. Или поне 10 птички да не изпъдилъ нъкъде?

Една вечеръ съда, гледамъ отъ прозореца и като никога, два гълъба кацнаха. Единиятъ, обикновень, другиятъ шарень. Започна да се върти, надува му се гушата, като разтърси, надуе се, после се събере, като физармоника. Гледамъ неговата възлюблена предъ него, показва ѝ се, говори ѝ на единъ езикъ. Тя съди отъ дясната страна, турилъ я, върти се, после хвъркне, пакъ кацне, пакъ започне да се върти около нея и ѝ говори. Какво си приказватъ? Защо бѣха дошли не ги зная, но въ мене дойде една мисълъ. Така сж и хората. Гугуцатъ си и тѣ, гугуцатъ си единъ на другъ. Единиятъ се върти, другиятъ съди и двамата и неговата възлюблена, гледамъ, нъкъде гледа. Тя гледа къмъ изтокъ. Нито къмъ югъ, нито къмъ западъ, тя съди тиха, спокойна, съ достоинство, гледа къмъ изтокъ. Той съди и се върти около нея, но понеже очите ѝ сж отстрани, тя гледа какъ се върти, че ѝ е приятно. И той като гугуца наоколо, тя ни

най-малко не издава, че има някаква слабост да си обръща главата, ами съ окото го гледа. Той казва: Ще може ли да се мине изпита? Сега давамъ изпитъ. Предъ професорите като се движа, ще ми намерятъ ли някаква погрѣшка? Казвамъ, още малко ти трѣбва. Известни движения има още. Хвъркне, върне се, хвъркне, върне се. Давамъ тълкувание. Отидоха нѣкѣде и двамата, върнаха се, заминаха и двамата, отидоха нѣкѣде. До тукъ много добре. На второто мѣсто отъ коя страна ще гугуцатъ. Той до сега гугуцаше отъ дѣсно на лѣво, пъкъ сега ще се върти отъ лѣво на дѣсно. То беше първото действие тукъ. Сега второто ще бѣде отъ лѣво на дѣсно. На кое мѣсто, около коя кѣща, кажете ми.

Ти искашъ да обичашъ единъ човѣкъ. То е движение отъ дѣсно на лѣво. Нѣма по-опасно нѣщо да се движишъ отъ дѣсно на лѣво, трѣбва да бъдешъ много уменъ. Че когато онзи силниятъ слонъ трѣгне по земята, да му мислятъ другитѣ, онези, които попаднатъ подъ неговите крака. Ако стѣпи на нѣкоя жаба, какво ще остане отъ жабата? Той ни най-малко не се спира по пѣтя. Жабата трѣбва да се махне. Ако не, като стѣпи, той ще я смачка. Та казвамъ сега, има едно положение, нашите силни мисли, нѣкой пѣтъ вие искате да имате силна мисълъ. Хубаво е да имашъ силна мисълъ, но силната мисълъ може да ти причини много големи неприятности. Ами, че силната Любовь може да ти създаде цели главоболия. После ние казваме, че човѣкъ трѣбва да бѣде искренъ да си каже мнението. Влезъ при нѣкой турски султанъ, искашъ да му кажешъ Истината. Истината, че си обичалъ, че си харесалъ една отъ неговите жени. Питамъ, какъ ще те изпрати този султанъ,

ако му кажешъ Истината, че обичашъ жена му. Знаете ли какво може да се случи? То сж обикновени работи въ свѣта. Значи въ даденъ случай ти не може да изкажешъ своите чувства. После нѣкой пѣтъ искаме да си изкажемъ веруюто, въ какво вѣрваме. Може ли на всѣко мѣсто ти да кажешъ въ какво вѣрвашъ. Всѣко едно верую, то е важно само за човѣка, който го има. Ако азъ имамъ едно верую, то е само заради менъ. Азъ вѣрвамъ въ краката си. Но веруюто въ краката въ този пѣтъ, то е за мене. Вѣрвамъ, преди да съмъ започналъ. Щомъ свърша движението, вѣрвамъ, че краката ще ме изнесатъ. Щомъ спра, какво ще бѣде веруюто? Азъ ще бѣда утвърденъ въ вѣрата. Азъ повѣрвах, че краката ми ще ме пренесатъ на 10 километра разстояние. Следъ като се спра, ще се утвърдя, че туй което съмъ помислилъ, е тѣй. Онова, което краката ми кажатъ, е вѣрно. Утвърденъ съмъ, че съмъ изходилъ 10 километра.

Понѣкой пѣтъ вие се обръщате къмъ Бога. Христосъ казва: Не сте попросили нищо въ мое име до сега, попросете и ще ви бѣде. Но какъ ще попросишъ въ името на Христа? Има 500 милиона хора, които сега вѣрватъ въ името Христово. На день по единъ пѣтъ ако се помолятъ, 500 милиона просби има, които сж пратени въ Христовата канцелария. 500 милиона желаня, просби, за да се разгледатъ, знаете ли колко време ще ви вземе? Вие нѣмате една ясна представа. 500 милиона, това сж просби на день. Колко секунди има въ денонощието? 60 по 60 - 3600 по 24 часа - 86400. Това сж за 24 часа. По една секунда ако вземаше за всѣка просба, 86400 отъ тия просби ще се удовлетворяватъ на день. За тия 500 милиона, колко дни трѣбватъ? Разделете го да видите колко дни трѣбватъ. Сега вие

седите и се молите на Бога. Искашъ нещо, молишъ се и очаквашъ още моментално да ви се отговори на молитвата. Да нарушишъ спокойствието на единъ секретаръ, то е едно престъпление.

Сега ще превода на васъ същия примеръ: Единъ свѣщеникъ, мисля, тръгналъ отъ Гюргево за Букурещъ. Купилъ си една хубава свѣщеническа шапка. Отворилъ прозореца на трена, показалъ си главата навънъ и въ движението шапката отскочила на земята. Той хваща дръжката за аларма и целиятъ тренъ спрялъ. Идва началника и казва: Защо спряхте влака? Казва: Шапката ми падна. Глобата, която платилъ, струвала десетъ пѣти повече отъ шапката. Питамъ сега, струва ли си да спремъ влака за попската шапка? Той трѣбвало да плати десетъ пѣти повече глоба. Питамъ сега, има ли нужда за една обикновена попска шапка да се спира божествения тренъ? Ами че всѣко едно верую, което ние имаме, то е една попска шапка. Азъ имамъ едно обикновено верую. Турилъ съмъ попската шапка на главата си и я нося. Падне шапката нѣкъде, има обикновени работи, които считаме ние, че сѣ важни. Важни сѣ въ дадения случай. Но една такава шапка на тебе, едно таково верую, ще ти причини една вреда, ще платишъ една глоба. Та казвамъ, ние съвременните хора и въ миналото и сега, нѣмаме нѣщо определено, съ което да постѣпимъ. Вие казвате, тѣй трѣбва да се обичаме. Ами какъ да се обичаме? Дайте ми единъ начинъ, дайте нѣщо отъ вашата опитностъ на вашата теория. Вашата теория да обичашъ, по кой начинъ я прилагате? Този човѣкъ всѣкога да е билъ доволенъ отъ вашата обичъ. Представете си, че азъ имамъ единъ приятелъ, азъ съмъ

заможенъ човѣкъ, богатъ, той има нужда. Идва и ми казва, дай ми толкозъ на заемъ, дамъ му. Втори пѣтъ, трети пѣтъ, четвърти пѣтъ, пакъ му дамъ. Споредъ закона на обичта нямамъ право да се занимавамъ съ неговите постъпки. Кога ще ги върне, то е негова работа. Азъ съмъ касиеръ. Иде той въ банката, поставя своя чекъ, или записъ, азъ изплащамъ. Дали той е постъпилъ право или не, то е другъ въпросъ. Азъ трѣбва да бъда изправенъ. Иде веднѣжъ, дваждъ, триждъ, 10, 15, 30 пѣти, какво ще бъде вашето състояние? Азъ съмъ виждалъ често майки, дето на третия, четвъртия пѣтъ, като ѝ каже нѣщо, майката излезе отъ търпение, казва: Стига де! Иде детето, иска сладко. Майката знае, че ако му даде, ще му подействува вредно, казва: Стига толкозъ.

Питамъ, сега кой отъ съвременните вървачи, е доволенъ отъ онова, което Богъ му е далъ? Да говоримъ за неща, които на васъ сѣжъ понятни. Колко отъ васъ не сте се молили да се ожените за този, когото обичате? Преди години бяхъ въ Сливенъ, дойде при мене една млада вървача. Учителю, казва, искамъ да ми дадешъ наставления какъ да живѣя. Казвам: Ще ти дамъ, ако ме слушашъ. До тогава момите на този момъкъ не обръщатъ внимание. Тѣ го считатъ, че отъ него всичко става, но да върти кѣща, кѣщовникъ да стане, не го бива. Единъ момъкъ има своя недостатъкъ. Много добре разсѣждава, отлична философия има, паметъ добра, но само една слабостъ имаше: сегисъ-тогисъ по 4, 5 цигари пушеше. Казва: Остана ми една слабостъ да пуша по една цигара и съ нея ще се справя. Дай ми едно наставление. Рекохъ, ти си младъ, искашъ да се женишъ. Не съмъ мислилъ още по този въпросъ и не искамъ да

се занимавамъ. Не съмъ човѣкъ, който да се жени. Рекох, но когато се женишъ, ти трѣбва да ме питашъ. Не се минаватъ нѣколко години, той като върви въ този пѣтъ, прогресира. Ето, въ него се влюбила нѣкоя сестра, безъ него не може. Викамъ я, казвамъ ѝ на нея. Отъ моето гледище ти съ него нѣма да живеешъ. Той е много добъръ човѣкъ, но нѣма да може да живеешъ, той си има такива черти. Тя ме гледа и ми казва: Три деня да се ожения, ама съ него да съмъ. Три деня, не искамъ повече, искамъ да живѣя съ него. Казвамъ, нѣмамъ нищо противъ, може да опиташъ твоего верую. Като се ожени, следъ три деня ми казва: Трѣбваше да послушамъ твоя съветъ.

Да живѣятъ хората близо не е лесна работа. Но и самъ човѣкъ съ себе си да живѣе е много мъчно. Нѣкой пѣтъ е така, че си недоволенъ отъ себе си. Азъ понѣкой пѣтъ питамъ: Кое е онова, което въ менъ е недовошно отъ менъ. Има нѣщо, отъ което си недоволенъ отъ себе си. Кой отъ кого е недоволенъ. Казвашъ: Туй, което направихъ, не е хубаво. Туй кой го направи? После защо си го направилъ? Като си го направилъ, не си доволенъ отъ себе си. Да ви преведа другия примеръ. Има нѣщо, което е недовошно. Иде единъ верующъ въ Търново, постоянно той ми разправя, че обича Господа, иска да живѣе въ Него, въ името Христово, въ тази Любовь, въ онази Любовь, все ме ангажира съ Любовь. Говори за Любовьта. Азъ каквото мога гледамъ да му помагамъ. Единъ день обаче той дойде, излязохъ отъ търпение, понеже всеки день ми искаше. Казвамъ му, искай отъ менъ веднѣжъ да ти услужа, че да не искашъ постоянно да ме безпокоишъ за малки работи. Той ме гледа. За твоите работи, за пари поискай колкото искашъ ще ти дамъ, но

да не ме безпокоишъ повече. Тия пари не съмъ изкаралъ, трѣбва да се моля заради тебе, кажи колкото искашъ. Ама рекохъ исай, за да се уреди този въпросъ веднѣжъ. Иде той на другия день, преглъща и казва: 2,500 лева. Изваждамъ, давамъ му. После казва: Глава глупава, че не поискахъ 10,000, 20,000, а само 2,500 лева. Той не влиза въ моето положение. Като ми поиска 2,500, азъ се намерихъ на зоръ. Ако беше поискалъ 20,000, още по на голямъ зоръ щяхъ да бъда. Той туй хичъ не мисли. Азъ превождамъ сега този примеръ, засягамъ себе си. Този човѣкъ, можеше въ самото начало да го не приемамъ. Той като дойде въ стаята, азъ да стана невидимъ, нѣма ме. Азъ може да седа въ стаята, но той като отвори стаята, казва: Нѣма го Учителя. Може да го сплаша по който и да е начинъ. Като дойде въ стаята може да изчезна, търси ме три, четири пѣти и като изчезна, какво ще иска отъ мене. Като ми поиска пари, стана невидимъ. Сега, не че туй не мога да го направя, че азъ може да стана невидимъ, може, но да му дамъ 2,500 е по-лесно, отколкото да стана невидимъ, за да стана невидимъ, ще изхарча повече енергия. Ще изхарча за 10,000 енергия, предпочитамъ да съмъ видимъ, отколкото невидимъ. Ще ви търсятъ хората нѣкъде, не могатъ да ви намерятъ. Какъ става? Разбира се е хубаво да станешъ невидимъ, когато искашъ и когато искашъ да бъдешъ видимъ.

Та казвамъ, вие изисквате. Азъ гледамъ оттогава и до сега, не съмъ могълъ да угодя на хората никѣде. Все ще ми се разсърди. Както и да постѣпя, колко ли души не съмъ обидилъ безъ да искамъ. Не е единъ, повече отъ нѣколко хиляди хора има, които съмъ обидилъ. Дойде нѣкой, разболяла се жена му,

казва: Кажи да оздравее. Казалъ съмъ да оздравее, наполовина оздравяла. Обиди се. Нъкои искать пари отъ менъ, искать много, половината му дам, недоволенъ е. Казва: Той има, но не дава. Обхода нъма, казва, не ме посрещна весело, студено ме посрещна. Другъ казва, той има свои ближни. Та казвамъ: Ако азъ не мога да угодя, нито вие може да угодите, искамъ това да ви кажа. Най-мъчното изкуство е да угодишъ на хората. Дошълъ съмъ до туй заключение. За да живѣятъ хората въ добро съседство, трѣбва да иматъ разстоянието на Месечината до Земята. Не близко разстояние. Трѣбва да бъде разстоянието на Месечината до Земята. После разстоянието на Венера до Земята. Разстоянието на Меркурий до Земята, разстоянието на Слънцето до Земята. Колкото е по-далечъ, толкова е по-добре. Не мислете, ако сте далечъ отъ единъ предметъ, може да се освободите. Не може да се освободите отъ влиянието на Слънцето. Та казвамъ сега: Духовниятъ животъ изисква, то е дълбока наука. Най-голямата наука е за отношенията на хората. Когато дойдете до Любовта, вие трѣбва да знаете какъ да се обхождате съ хората. Ами че въ закона е казано да обичаме ближния като себе си. Като дойде единъ човѣкъ, ти за да го задоволишъ, спрямо всеки трѣбва да имашъ отношение, което имашъ къмъ себе си. И той, за да те задоволи, трѣбва да има същото отношение. Не само азъ да имамъ отношение, но и той къмъ мѣне трѣбва да има същите отношения, както къмъ себе си. Ако двамата нъмаме тия отношения, не може да живѣемъ въ Любовь. Ако азъ не го обичамъ като себе си, или ако той не ме обича като себе си, ние двамата не може да имаме споразумение. Казва, той не ме обича. Върно казва той, но и

азъ може да кажа същото - и той не ме обича като себе си. Та казвамъ, ако ви кажа както този учителъ е казалъ на своя ученикъ. Ученикътъ казва: Невъзможно е да се изпълнятъ всички тия изисквания, които ти искашъ отъ мене. Та казвамъ, кои сж нѣщата, които може да изпълнимъ. Въ даденъ случай има неща, които може да се изпълнятъ. Така ще започнете. Силниятъ трѣбва да помага на слабия, но силниятъ трѣбва да знае кой е слабъ. Азъ ще ви попитамъ единъ въпросъ. Представете си, че единъ човѣкъ, има 1000 души, които го обичатъ и ти го обичашъ, какво ще му допринесешъ? Да допуснемъ 1000 души, които го обичатъ, му пишатъ любовни писма и той трѣбва да чете хилядата писма, въ които си изказватъ своите чувства, какъ го обичатъ. Ти си 1001-ви и ти имашъ едно любовно писмо. Като пишешъ туй любовно писмо, очаквашъ отговоръ. Представи си, че следъ като си писалъ любовното писмо, че той е вискателенъ и ти каже, не си турилъ запетаята на мѣсто. Въпросителните не сж на мѣстото, удивителните не сж на мѣстото, периодите не си разделилъ правилно, после глаголните форми не сж на мѣсто. Съществителните имена не сж на мѣсто. Малко речта ти е претрупана. Казалъ си повече, отколкото трѣбва. Кorigирай любовното си писмо. Защото този господинъ, когото ти обичашъ, той е професоръ на Любовта, коригира. Праща първото писмо да го поправите. Може ли да ми кажете следъ колко писма като напишете, той ще бѣде доволенъ? Азъ ако съмъ, писма нѣма да пиша вече. Ще му говоря по радиото. Тогава ще му кажа: Поправи се. Като ида първия пѣтъ, ще му кажа: Учителю, азъ те обичамъ като себе си. Какво ще ми

отговори той: И азъ те обичамъ като себе си. Тогава азъ ви обичамъ. И той казва: Азъ ви обичамъ. Казва: И двамата се обичаме. Той казва: Върно и двамата се обичаме. Искамъ да се уча при тебе. Азъ ще ти преподамъ. Започвамъ да се уча добре. Всъка Добродетель, която ми пратишъ, ще я изпълня. И азъ ще ти дамъ ония Добродетели, които може да изпълнишъ, казва учителя. По колко пѣти може на день да идва при тебе? Най-малко, казва той, въ десетъ години веднѣжъ да се явявашъ. Ако така ви кажемъ, вие по вашему е обида. Десетъ години, това сѣ десетъ секунди. Вие ще се явите и вашата речъ трѣбва да бъде. Сега вие не може да си представите какво нѣщо е една изобилна, една хубава речъ. Една хубава речъ мяза, когато се набере най-хубави круши, най-хубави ябълки въ една кошница и ги изпратите на своя приятель, отъ своята собствена градина. Приятелятъ като ги види, казва: Много сѣ хубави тия круши. По форма, по цвятъ нѣма никакъвъ дефектъ въ тях. Всѣки единъ отъ васъ като говори, трѣбва да знае, че всъка дума е като узрялъ плодъ. Въ кошницата на вашия Учитель да бъде. Ако нѣкой пѣтъ турите нѣкоя круша, която не е дозряла, наядена отъ червей, туй онуй. После ти не може да пишешъ на единъ свой учителъ, когато на тебе сърдцето е разтроено. Неразположенъ си, боледувашъ. Една круша, която е заражена съ нѣкаква болестъ, не може да ражда хубави плодове. Ражда само онова, което е здраво. Казватъ, лошите хора сѣ родени не навреме. Нѣкой пѣтъ въ Божествения свѣтъ, единъ праведенъ човѣкъ трѣбва да се роди точно на своето време. Ако се роди по-рано, може да е 20, 30 секунди или 20, 30 секунди по-късно, или нѣколко дня по-рано, той не е на мѣсто роденъ, не е

дошъл на място. Ако всяка една мисъл, която се явява у нас, не се явява на своето време, ако всяко едно чувство не се явява на своето време, и ако всяка една постъпка не се явява на време, тя не е приятел на Бога, нищо повече. Сега всички ние мислим, че като се молим, като говорим, като мислим, като чувствуваме, мислим, че вършим волята Божия. Вършим, но то не е онзи живот на съвременните хора. Сега разбирате добре. Аз не давам тая мисъл като критика. Щом е до критика, нищо не се постига. Ако река аз да критикувам хората, аз критикувам себе си. Пък ако река да критикувам хората, аз ще критикувам Божиите постъпки. За да критикувам, трябва да създам нещо по-хубаво от туй, което съществува. По някой път вие искате да критикувате, но никога не може да критикуваш, ако не може да създадеш нещо по-хубаво. Ако не може да създадеш нещо по-хубаво, мълчи си. Та някой казва, нямам ли право да критикувам? Имаш право да критикуваш, създай нещо по-хубаво, добре дошъл си. Ако някой от вас е толкоз напреднал, че може да създаде нещо по-хубаво, създай го, но ако не може да го създадеш...

Тук наскоро дойде един наш приятел. Той има едно изобретение, така че, казва, че в училището бил много слаб по геометрия и математика. Все двойки имал, та сега изнамерил нещо. Ти сега поправяш грешките на математиката и на геометрията. Той измислил нещо толкоз просто. Най-простите работи са много мъчни за разбиране. Той си носи своя стан под палтото. Едно малко бърдо, с което дето седне, човек може да тъче. Съ своя стан може да

тъче много работи, каквото иска. Такова бърдо турено разбира се, той казва, че лесно става. Той разправя, нъкой наши приятели го питатъ, той се нервира. Казвамъ: Чакайте, не бързайте, не го питайте, изслушайте го тъй, както трѣбва. Този човѣкъ се занимава отъ 30, 35 години, той мислилъ върху единъ механически въпросъ, много му е ясно, има ясна представа, ти едва сега го заучавашъ, искашъ въ 5 - 10 минути да го разберешъ. Тази работа не се разбира така лесно. Той разправя, че съ неговото изкуство ще освободи отъ робство хората. Всеки ще може да тъче. Азъ разбирамъ неговия език. И Любовта има такъвъ единъ станъ. Когато ти носишъ стана на Любовта подъ палтото, когато носишъ стана на Мъдростта подъ палтото, когато носишъ своя станъ на Истината подъ палтото, тогава свѣтътъ ще се уреди. Тъй го разбирамъ. Той мисли съ неговия станъ ще се освободи свѣта. Казвамъ, азъ отдавна съмъ го освободилъ. Този станъ въ времето на Моисей го нѣмаше. Моисей едва тогава мислеше за този станъ. И въ времето на Христа го нѣмаше, Христосъ започна да мисли. Христосъ го преподаде на хората. Християнството е единъ станъ, ще знаешъ да тъчешъ, по новъ начинъ, ще го носишъ. Сега, като седнешъ, тия стари станове, като туришъ дърветата, съ нищелките, бърдото и краката отдолу, то е цѣло главоболие, замотаешъ главата. Тази е много проста работа. Сега, ако иска, той се обеща, може да го докажемъ, ама ще го слушате. Той да ви покаже какъ трѣбва да тъчете. Тогава ще проверите, може ли вие да измислите такъвъ единъ станъ, да знаете съ вашата мисль, съ вашите чувства и съ вашите постѣпки да тъчете най-хубавото платно. Една сестра предъ мене го критикува.

Той, казва, нищо не е разрешилъ, той само за тъкането, ама преждата отъ другаде трѣбва да се вземе. Пъкъ и докато се научи, че какво преимущество има неговия станъ. Ако преждата е хубава, тъкането ще бѣде хубаво. Ако преждата е калпава, той още не е дошълъ до преждата. До тъкането само, какъ трѣбва да се тъче. Отъ друго мѣсто ще се вземе преждата, а само тъкането какъ трѣбва да бѣде. Тъкането е ядене. Щомъ седнешъ да ядешъ, ще тъчешъ. Каквото е яденето, такова ще бѣде и тъкането вѣтре. Но азъ казвамъ, сега този човѣкъ колко време е построилъ своя станъ, за да намери тъкачеството да става по единъ лесенъ начинъ, че да нѣма голямо главоболие. Много проста работа е насноваването и турянето въ бърдото, въ нищелките. Всичко туй става, а у българите най-първо го насновавашъ, следъ туй ще го прекарашъ въ нищелките и най-после ще се прекара въ бърдото. Тогава ще го туришъ да тъчешъ. А пъкъ у него едновременно насноваването въ нищелките и бърдото така едновременно. Никакъвъ станъ голямъ нѣма да носишъ. Значи спестяване на време има.

Та казвамъ, ако този човѣкъ толкозь години е мислилъ върху този станъ, 30 години го мислилъ и дошълъ до новия станъ, че всѣки единъ отъ васъ трѣбва да изживи 30 години да се научи да тъче, да мисли добре. Да се научи човѣкъ да мисли е цѣло изкуство, правилно да мислишъ. Правилно да мислишъ, то е онзи божественъ станъ. Щомъ като се научимъ правилно да мислимъ, то е както този човѣкъ казва, свѣтътъ е спасенъ. Ние искаме да нѣма роби въ свѣта. Всичките противоречия, които днесъ съществуватъ, ще изчезнатъ. Туй е възможно. Всички може да си направите, всички може да измислите по

единъ модеренъ станъ. Азъ бихъ желалъ, всички да бъдете така изобретателни, да носите своя станъ подъ палтото си отдолу. И действително той показа нѣколко модела интересни. Много интересни модели, които тепърва ще се тъкатъ. Той мисли за една машина, но милиони трѣбватъ. Този човѣкъ, съ единъ малък капиталъ, сложни работи тъче. Казвамъ му: Слушай, ти да се пазишъ да не те пречукатъ нѣкъде. Освен, че фабрика нѣма да направятъ съ твоето изобретение, ами ще те пречукатъ. Да, да казва, ще ме претрепатъ. И той ми разправя, че дошълъ нѣкой при него и му казва: Да ти купимъ всичкитъ модели, ще ги купимъ да ги изгоримъ. Готови сж да му дадатъ пари, за да унищожатъ изобретението му. Не мислете, че сега като представяте новото учение, че хората ще го приематъ. Тъ ще го купятъ, но ще искатъ да го унищожатъ, за да се освободятъ отъ него. Хората не искатъ да се освободятъ отъ стария порядъкъ въ свѣта. То е опасното въ свѣта. Никой отъ васъ не е готовъ да се откаже отъ себе си. То е единъ старъ порядъкъ. Старъ начинъ на мислене, старъ начинъ на чувстване и старъ начинъ на постѣпване.

Казвам, тогава: Ние мислимъ като гениални хора, имаме форма на талантиливи хора, а имаме постижения на обикновени хора. Гениално мислимъ, талантиливо постѣпваме, а имаме обикновени постижения, на обикновените хора. Питамъ тогава, защо ти е гениална мисълъ, талантилива постѣпка, съ обикновени постижения? И постиженията трѣбва да бъдатъ гениални, не обикновени постижения. Казва Христосъ, иде часъ. Но всички трѣбва да имате туй съзнание въ себе си. Азъ превеждамъ сега нѣкой примеръ. Азъ похваля този човѣкъ, той

седи горкия, въ него се е събудило туй чувство, чувство на одобрение. Той като предвижда, неговото изобретение, хората ще освободи отъ икономичния трудъ. Човѣкъ, казва, ще бъде освободенъ. Въ туй отношение ще бъде освободенъ. Азъ бихъ желалъ неговия станъ. Въ една къща хората не живѣятъ, понеже тъкатъ по старому. Децата му да тъкатъ по новъ начинъ. Бащата и майката, всички по новъ начинъ да тъкатъ. Азъ бихъ желалъ всички да тъчете по новъ начинъ. Иде при мене единъ свѣтски човѣкъ, иска да му услужа. Ти, казва, както те виждамъ, не си разположенъ. Ако съмъ нѣкой върващъ да поддържамъ твоето учение, не съмъ го чель, слушалъ съмъ го, щеше, казва, да бъдешъ повече разположенъ да ми помогнешъ, но понеже азъ съмъ чуждъ човѣкъ, малко съ едно неодобрение гледашъ. Какво да му кажа? Азъ му казвамъ, азъ точно поддържамъ твоето учение. Той казва: Какво е твоето мнение заради мене. Та азъ имамъ това мнение, което точно имашъ заради менъ. Тѣй, както ти ме меришъ, и азъ те меря. Поддържамъ същата мѣрка. Казвамъ, както ти ме меришъ, вървя по твоя пѣтъ. Ти си учитель, азъ съмъ ученикъ. Постъпвамъ, както ти си ме училъ. Пѣкъ ти, рекохъ, ако искашъ по моето учение, ела ще ти дамъ по моята мѣрка, ще ти кажа какъ да постъпишъ. Той ме гледа. Казвамъ: Точно като тебъ постъпвамъ. Понѣкой пѣтъ му казвамъ, моя кракъ се оплаква отъ менъ. Какъ? Нѣкой пѣтъ на дѣсния кракъ стоя повече, отколкото на лѣвия. Дѣсниятъ кракъ се оплаква, казва: много ме изтезавашъ. Нѣкой пѣтъ стоя повече на лѣвия, отколкото на дѣсния. Още не съмъ се научилъ да бѣда еднакво справедливъ, или казано другояче, турямъ една Добродетель.

Защо я турямъ? Защото искамъ азъ да се покажа добъръ. Интересува ме. Вие мислите, че вие сте добродетеленъ човѣкъ, че сте постъпилъ съгласно съ Божията Любовь. Не! Интересъ имате вие да бъдете много добъръ. Ще ви критикуватъ хората повече, но то е нѣщо користолюбиво. Добродетельта въ мене трѣбва да бѣде непринудена. Любовьта понѣкой пѣтъ и нея като проявявате, пакъ имате нѣкакъвъ интересъ. Ти искашъ да обичашъ нѣкого. Вземашъ повече отъ него. Защото когато те обичатъ, хората повече ти даватъ. Когато малко те обичатъ, по-малко ти даватъ. Искашъ да те обичатъ повече, да ти даватъ повече, то е кристолубие. Казвамъ: Ние ще дойдемъ до една областъ, дето много малко сме мислили върху Божествената Любовь. Азъ съмъ за онази Любовь, която не се губи, за онази Любовь, която постоянно расте, за онази Любовь, която никога не се изменя. Азъ съмъ за онази Любовь, която нѣма никакво противоречие, или Любовь, която се справя съ всичкитъ противоречия. Любовь, която може да оглади всичкитъ противоречия въ свѣта, тя е Любовь. Добродетель, която може да оглади всичкитъ противоречия, тя е Добродетель. Справедливостъ, която може да оглади всичкитъ противоречия, тя е справедливостъ. Знание, което може да разреши всичкитъ мъчнотии, то е знание сега.

Казва Христосъ въ последния стихъ тамъ: „Просете въ мое име”. Тя е първата дума, тя е най-силната дума, тя е думата на Любовьта. Ако може да кажешъ първата дума, съ която Любовьта започва, тя е свѣщена дума, изгубена е тая дума. Нея трѣбва да намерите. Вие нѣкой пѣтъ сте близо, нѣкой пѣтъ сте далечъ. Въ никой езикъ нѣма нито една дума, която да

съответствува на тая първата дума. Но нѣкой път, когато вие се приближите до тая първата дума, всичкитѣ ви мъчнотии започватъ да изчезватъ. Дойдете до нея и пакъ се обърнете въ друга посока. Щомъ се приближите до тази дума, животътъ се изменя. Животътъ става по-свѣтълъ. Вие веднага изменяте вашата посока. Приближаването при тази дума разрешава много въпроси. Какво ще бъде вашето състояние, ако имаме същинската дума вѣтре въ себе си? Та сега гледайте поне да не измените посоката на вашето движение. Трѣбва да се приближите по-близо и по-близо, докато вие се свържете единъ день съ тази свѣщена дума, за която Писанието казва: „И рече Богъ: Да бъде свѣтлина. И стана свѣтлина”. Да стане това и това. Тази е Божията дума. Не мислете, че казва тамъ, рече Богъ да бъде свѣтлина. Тя на български е преведена и на еврейски е преведена. Въ никой езикъ нѣма тази дума. Моисей я преведе. Ние имаме свѣщените книги преведени. Само посоката е показана накѣде е. Но не свѣщената дума какъ се произнася. Тепърва има да я намерите и да я произнесете тъй както трѣбва.

Отче наш.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка. /3 пъти/

БЕЛЕЖКИ

¹ 1-ва беседа – 1-ва глава от Дѣяния на Светитѣ Апостоли

1. Първото слово, о Теофиле, направихъ за все що начна Исусъ да прави и да учи, /2/ даже до деня въ който се възнесе, откакъ даде чръзъ Духа Святого заповѣди на апостолитѣ които избра; /3/ на които и прѣдстави себе си живъ слѣдъ страданието си съ много върни знамения, като имъ се явавшие четиридесетъ дни и говеръше имъ за Царството Божие. /4/ И като се събираше съ тѣхъ заръча имъ да се не отдалечатъ отъ Ерусалимъ, но да очакавтъ обѣщанието на Отца което чухте, рече, отъ мене. /5/ Защото Иоанъ е съ вода кръститъ; а вие ще бѣдете кръстени съ Духа Светаго слѣдъ тия не много дни. /6/ И тѣй, като се събраха питаха го и казваха: Господи, въ това ли врѣме щешъ да въстановишъ царството въ Израилъ? /7/ А той имъ рече: Не е за васъ да знаете годинитѣ или врѣмената, които Отецъ е положилъ въ собствената си власть. /8/ Но вие ще приемете сила когато свети Духъ Светий на васъ, и ще ми бѣдете свидѣтели и въ Ерусалимъ, и въ всичка Юдея и Самария, и до край земята. /9/ И това откакъ рече, тѣ като гледаха, възнесе се, и облакъ го поде изпрѣдъ очите имъ. /10/ И като стоеха та гледаха на небето когато възлѣзваше той, ето, двамина чловѣци съ бели дрехи застанаха прѣдъ тѣхъ, /11/ които и рекоха: Мѣже Галилеяни, що стоите да гледате на небето? Този Исусъ който се възнесе отъ васъ на небето ще дойде тѣй както го видѣхте да отхожда на небето. /12/ Тогазъ се върнаха въ Ерусалимъ от гората нарицаема Елеонска, която е близу до Ерусалимъ единъ сѣботенъ день пѣтъ. /13/ И когато влѣзоха, възлѣзоха въ горницата дѣто живѣеха Петъръ и Яковъ и Иоанъ и Андрей, Филипъ и Тома, Вартоломей и Матей, Яковъ Алфеевъ и Сѣмонъ Зилотъ, и Юда

Якововъ. /14/ Тъ всички единодушно, съ женитъ и Мария майката Исусова и съ братята му, бѣха непрѣстанно въ молитва и молене.

/15/ И прѣзь тия дни стана Петъръ посрѣдъ ученицитъ и рече:/а числото на тѣзи които се намѣрваха тамъ бѣше до сто и двадесетъ души./ /16/ Мѣже и братие, трѣбваше да се изпълни това писание което прѣдрече Духъ Светий чрѣзь устата Давидова за Юда който стана водителъ на тѣзи които хванаха Исуса; /17/ защото бѣше причисленъ съ насъ, и взелъ бѣ дѣлъ въ тая служба. /18/ Той прочее спечели нива отъ заплата на своята неправда; и като падна на очитъ си проседна се прѣзь срѣдъ, и изтекоха всичкитъ му чрева. /19/ И това стана извѣстно на всичкитъ жители Ерусалимски, така щото тая нива се нарече по езика имъ Акелдама, сирѣчь, Нива Крѣвна. /20/ Защото е писано в Книгата на Псалмитъ: “Да бѣде жилището му пусто, и да нѣма кой да живѣе в него; и “Чина му другъ да вземе.” /21/ И тѣй, от челоуѣците които се нахождаха съ насъ прѣзь всичкото врѣме въ което влизаше и излизаше между насъ Господъ Исусъ, /22/ като начна отъ кръщението Иоаново до деня въ който се възнесе отъ насъ, единъ отъ тѣхъ трѣбва да бѣде съ насъ свидѣтель на възкресението му. /23/ И поставиха двамина, Иосифа нарицаемаго Варсава, който се наименоува Юстъ, и Матия; /24/ и помолиха се и рекоха: Ти, господи, сърцевѣдче на всички, покажи отъ тия двамата едного когото си избралъ /25/ да вземе дѣла на тази служба и на апостолството отъ което изпадна юда за да отиде на своето си мѣсто. /268 И дадохъ жрѣбията си; и падна жрѣбието на Матия, и счете се съ единадесетътъ апостоли.

² 3-та беседа, 4-та беседа – 3-та гл. от Ев. на Иоана

Имаше нѣкой челоуѣкъ от Фарисейтъ на име Никодимъ, началникъ Юдейски. /2/ Той дойде прѣзь нощъ при Исуса и рече му: Рави, знаемъ че отъ Бога си дошелъ учитель; защото никой не може да прави тѣзи знамения които ти правишъ ако не е Богъ съ него. /3/ Отговори Исусъ и

рече му: Истина, истина ти казвамъ: Ако се не роди нъкой изново, не може да види Царството Божие. /4/ Казва му Никодимъ: Какъ може старъ челоувкъ да съ роди? /5/ Може ли вторий пътъ да влезе въ утробата на майка си и да се роди? Отговори Исусъ: Истина, истина ти казвамъ, ако се не роди нъкой от вода и Духъ, не може да влезе в Царството Божие. /6/ Роденото отъ плътъта плътъ е, а роденото отъ Духа духъ е. /7/ Недѣй се чуди че ти рекох: Тръбва да се родите изново. /8/ Вътърътъ въе дѣто ще, и гласа му чуешъ, но не знаешъ отъ иде и кждѣ отива: така е всѣки който се е родилъ отъ Духа. /9/ Отговори Никодимъ и рече му: Какъ може да бѣде това? /10/ Отговори Исусъ и рече му: Ти си учитель Израилевъ, и не знаешъ ли това? /11/ Истина, истина ти казвамъ че: Това което знаемъ казваме, и това което сме видѣли свидѣтельствуваме; и свидѣтелството ни не приемате. /12/ Ако земнитѣ работи ви рекохъ и не вѣрвате, какъ щете повѣрва ако ви река небеснитѣ? /13/ И никой не е възлѣзълъ на небето тъкмо този който е слѣзълъ отъ небето, Синъ Человѣчески който е на небето. /14/ И както Мойсей издигна змията въ пустинята, така трѣбва да бѣде издигнатъ Синъ Человѣчески /15/ за да не погине всѣки който вѣрва въ него, но да има животъ въчѣнь. /16/ Защото Богъ толкозъ възлюби свѣта щото даде Сина своего единороднаго, за да не погине всѣки който вѣрва въ него, но да има животъ въчѣнь. /17/ Понеже не е проводилъ Богъ Сина си на свѣта да сѣди свѣта, но за да бѣде спасѣнь свѣтътъ чръзъ него. /18/ Който вѣрва въ него не ще да бѣде осѣждѣнь, защото не е повѣрвалъ въ името на единороднаго Сина Божия. /19/ И то е осѣждѣнието, че видѣлината дойде на свѣта, и челоувците възлюбиха тъмнината повече отъ видѣлината защото дѣлата имъ бѣха зли. /20/ Понеже всѣки който прави зло мрази видѣлината, и не иде къмъ видѣлината да не би да се докажатъ неговитѣ дѣла че сѣ зли; /21/ но който прави истината иде къмъ видѣлината, за да се явятъ дѣлата му че сѣ по Бога направени.

/22/ Слъдъ това дойде Исусъ и ученицитъ негови въ земята Юдейска; и тамъ живѣеше съ тѣхъ и кръщаваше. /23/ А Иоанъ кръщаваше въ Енонь близу до Салимъ, защото имаше тамъ много вода; и идѣха и кръщаваша се. /24/ Понеже Иоанъ не беше още туренъ в тъмница. /25/ И така стана прѣпиране отъ страна на ученицитъ Иоанови съ Юдеитъ заради очищението. /26/ И дойдоха при Иоана и рекоха му: Рави, онзи който беше съ тебе отъждъ Йорданъ, за когото ти свидѣтелствува, ето, той кръщава; и всички отиватъ при него. /27/ Отговори Иоанъ и рече: Не може челоувѣкъ да взема нищо ако не му е дадено от небото. /28/ Вие сами сте ми свидѣтели че рекохъ: Не съмъ азъ Христосъ, но че съмъ проводенъ прѣдъ него. /29/ Който има невѣстата женихъ е; а приятельтъ жениховъ, който стои та го слуша, радва се твърдъ много за гласа жениховъ; и така тая моя радостъ изпълни се. /30/ Той трѣбва да расте, а азъ да се смалѣвамъ. /31/ Който иде от горъ надъ всички е отгоръ; който е отъ земята отъ земята е, и отъ земята говори. Който иде отъ небото, надъ всички е отгоръ; /32/ и това което е видѣлъ и чулъ, него свидѣтелствува; и никой не приема свидѣтелството му. /33/ Който приеме свидѣтелството негово запечатѣлъ е че Богъ е истиненъ. /34/ Защото този когото е Богъ пратилъ думитъ Божий говори: понеже Богъ не дава нему Духа съ мърка. /35/ Отецъ люби Сина, и всичко е далъ въ неговите рѣце. /36/ Който върва въ Сина има животъ вѣченъ; а който не върва въ Сина нѣма да види животъ, но гнѣвъ Божий остава на него.

³ 5-та беседа – 8 гл. от Ев. на Иоана – от 14 стихъ до края.

/14/ Отговори Исусъ и рече имъ: Ако и да свидѣтелствувамъ азъ самъ за себе си, свидѣтелството ми е истинно; защото зная отъ дѣ съмъ дошелъ и къдъ отивамъ; а вие не знаете отъ къдъ ида и на къдъ отхождамъ. /15/ Вие сѣдите плѣтски; азъ не сѣдя никого. /16/ Но ако и да сѣдя, моята сѣдба е истинска; защото не съмъ самъ, но азъ и Отецъ който ме е пратилъ. /17/ А и въ вашия законъ е писано че на двама

человѣка свидѣтелството е истинно. /18/ Азъ съмъ който свидѣтелствувамъ за себе си; и Отецъ ми който ме е проводилъ свидѣтелствува за мене. /19/ Тогазъ му казваха: Дѣ е твоятъ Отецъ? Отговори Исусъ: Нито мене знаете нито Отца ми: ако бихте знаели мене щѣхте да знаете и Отца ми. /20/ Тѣзи думи изговори Исусъ въ съкровищницата когато поучаваше въ храма; и никой го не хвана, защото не бѣше му още дошелъ часътъ.

/21/ И пакъ имъ рече Исусъ: Азъ отхождамъ; и ще ме търсите, и ще умрете въ грѣха си. Дѣто отивамъ азъ, вие не можете да дойдете. /22/ А Юдеитъ казваха: Да не би да се убие, и затова казва: Дето отхождамъ азъ вие не можете да дойдете? /23/ И рече имъ: Вие сте отъ тия които сѣ долу; азъ съмъ отъ ония които сѣ горѣ. Вие сте отъ този свѣтъ; азъ не съмъ отъ този свѣтъ. /24/ За това ви рекохъ че въ грѣховете си ще умрете; защото, ако не повѣрвате че съмъ азъ, въ грѣховете си ще умрете. /25/ А тѣ му казваха: Ти кой си? И рече имъ Исусъ: Азъ съмъ това което отъ начало ви казвамъ. /26/ Много имамъ да говоря и да сѣдя за васъ; но този който ме е проводилъ истински е; и азъ което съмъ чулъ отъ него това казвамъ на свѣта. /27/ Не разумѣха че имъ говорѣше за Отца. /28/ Тогазъ имъ рече Исусъ: Кога въздигнете Сина Человѣческого, тогазъ ще те позна че съмъ азъ, и отъ само себе си нищо не правя, но както ме е научилъ Отецъ ми това говоря. /29/ И този който ме е проводилъ съ мене е: не ме е оставилъ Отецъ самичѣкъ, защото азъ правя всѣкога що е нему угодно. /30/ Това като говорѣше, мнозина повѣрваха в него. /31/ И казваше Исусъ на повѣрвалите въ него Юдеи: Ако вие устоите въ моята дума наистина сте мои ученици; /32/ и ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни. /33/ Отговориха му: Сѣме Авраамово сме, и никога никому раби не сме ставали: какъ казвашъ ти: Свободни ще бѣдете? /34/ Отговори имъ Исусъ: Истина, истина ви казвамъ: Всѣки който прави грѣхъ рабъ е на грѣха. /35/ И рабътъ не остава вѣчно въ кѣщата; а синътъ вѣчно прѣбѣдва. /36/ И тѣй, ако Синътъ ви освободи,

ще бъдете наистина свободни. /37/ Зная че сте съме Авраамово; но искате да ме убие, защото моята дума въ васъ се не вмѣщава. /38/ Азъ говоря това което съмъ видѣль у Отца си; и вие такожде правите това което сте видѣли от отца си. /39/ Отговориха и рекоха му: Отецъ нашъ е Авраамъ. Казва имъ Исусъ: Ако бѣхте чада Авраамови, дѣлата Авраамови бихте правили. /40/ А сега искате да ме убие, мене, челоуѣка който ви говорихъ истината която чухъ от Бога: това Авраамъ не е сторилъ. /41/ Вие правите дѣлата бащини си. А тѣ му рекоха: Ние не сме родени отъ блудъ: одного Отца имаме, Бога. /42/ Рече имъ Исусъ: Ако бѣше ви Богъ Отецъ, то вие любили бихте мене, защото азъ отъ Бога излъзохъ и дойдохъ; понеже не съмъ дошелъ отъ самосебе си, но той ме проводи. /43/ Защо не разумѣвате говоренето? Защото не можете да слушате моето слово. /44/ Вие сте отъ баща дявола, и похотить бащини си искате да правите. Той бѣше от край челоуѣкоубийца, и не устоя въ истината; защото истина въ него нѣма. Когато говори лъжата, отъ своить си говори, защото е лъжець и на лъжата баща. /45/ А пѣкъ азъ защото казвамъ истината, не ме вървате. /46/ Кой от васъ ме избличава за грѣхъ? Ако ли говоря истина, защо вие ме не вървате? /47/ Който е отъ Бога Божиить думи слуша: вие за това не слушате защото отъ Бога не сте. /48/ На това отговориха Юдеить и рекоха му: Не казваме ли ние право че ти си Самарянинъ и имашъ бѣсъ? /49/ Отговори Исусъ: Нѣмамъ азъ бѣсъ; но почитамъ Отца си, а вие ме безчестите. /50/ И азъ не търся моята слава: има кой да я търси и да сѣди. /51/ Истина, истина ви казвамъ: Ако упаци нѣкой моето слово нѣма да види смъртъ до вѣка. /52/ Тогазъ му рекоха Юдеить: Сега да разбрахме че имашъ бѣсъ. Авраамъ умрѣ, и пророцитѣ; и ти казвашъ: Ако упаци нѣкой словото ми смъртъ нѣма да вкуси. /53/ Ти по-гольмъ ли си отъ отца ни Авраама който умрѣ? И пророцитѣ умрѣха: ти на какъвъ се правишь? /54/ Отговори Исусъ: Ако славя азъ самъ себе си славата ми е нищо: Баща ми е който ме слави, за когото вие казвате че е Богъ вашъ; /55/ и не сте го познали: но азъ го

познавамъ; и ако река че не го познавамъ ще бѣда подобень вамъ лѣжець: но аз го познавамъ и думата му държа. /56/ Баща ви Авраамъ радъ би билъ да види моя денъ; и видѣ и възрадва се. /57/ рекоха му Юдеите: Петдесетъ години нѣмашъ още, и Авраама ли си видѣл? /58/ Рече имъ Исусъ: Истина, истина ви казвамъ: Прѣди да бѣде Авраамъ, аз съмъ. /59/ Тогазъ взеха камене да хвърлятъ върхъ него: но Исусъ се скри и излѣзе изъ храма, и мина прѣзь срѣдь тѣхъ, и така си отиде.

⁴ 6-та беседа – 9 гл. от Ев. на Иоана – от 1 до 21 стихъ

И като заминаваше, видѣ одного челоувѣка слѣпъ отъ рождението си. /2/ И попитаха го ученицитѣ му и рекоха: Рави, кой е съгрѣшилъ, той ли или родителитѣ му, та се е слѣпъ родилъ? /3/ Отговори Исусъ: Нито е той съгрѣшилъ нито родителитѣ му; но да се явятъ дѣлата Божии на него. /4/ Азъ трѣбва да върша работитѣ на тогози който мее проводилъ доклѣ е денъ: иде нощъ когато никой не може да работи. /5/ Доклѣ съмъ въ свѣта видѣлина съмъ на свѣта. /6/ Това като рече, плюна на земята, и направи калъ отъ плюнката, и помаза съ калъта очитѣ на слѣпия, и рече му: Иди, омий се въ кѣпалнята Силоамъ /което се тълкува Проводень/. И тѣй, отиде, оми се, и дойде прогледналъ. /8/ А съсѣдитѣ, и които го бѣха виждали отпърво че бѣше слѣпъ, казваха: Не е ли този който седѣше та просѣше? /9/ Едни казваха: Той е: други, че: Прилича на него: той казваше: Азъ съмъ. /10/ И говорѣха му: Какъ ти се отвориха очитѣ? /11/ Отговори той и рече: Челоувѣкъ който се нарича Исусъ направи калъ и помаза очитѣ ми, и рече ми: Иди на кѣпалнята Силоамъ и омий се: а като отидохъ та се омихъ прогледахъ. /12/ Тогазъ му рекоха: Дѣ е той? Казва: Не зная. /13/ Заведоха при Фарисеитѣ тогозъ който бѣ нѣкога слѣпъ. /14/ А бѣше сѣбота когато направи Исусъ калъта и отвори очитѣ му. /15/ И пакъ го питаха и Фарисеитѣ какъ прогледа. И той имъ рече: Калъ тури на очитѣ ми и омихъ се, и гледамъ. /16/ И казваха нѣкои отъ Фарисеитѣ: Този челоувѣкъ не е отъ Бога, защото сѣботата не варди.

Други казваха: Какъ може грѣшенъ чловѣкъ да прави таквизъ чудеса? И имаше раздоръ помежду имъ. /17/ Казватъ пакъ на слѣпия: Ти що казвашъ за него понеже ти е отворилъ очитъ? И той рече: Пророкъ е. /18/ А Юдеитъ не повѣрваха за него че е билъ слѣпъ и прогледналь доклъ не повикаха родителитъ на тогозъ който бѣ прогледналь /19/ та ги попитаха и рекоха: Този ли е синъ ви за когото вие казвате че е слѣпъ родень? А сега какъ види? /20/ Отговориха имъ родителитъ му и рекоха: Знаемъ че този е синъ ни, и че слѣпъ се роди; /21/ а сега какъ види не знаемъ, или кой му е отворилъ очитъ не знаемъ: той е на възрастъ: него питайте, самъ той да говори за себе си.

⁵ 7-ма беседа – 9 гл. от Ев. на Иоана – от 22 стихъ до края

/22/ Това рекоха родителитъ му защото се боеха отъ Юдеитъ; понеже вече бѣха се нагласили Юдеитъ, ако го изповѣда нѣкой че е Христось, да го отлжчатъ отъ съборището. /23/ За туй родителитъ му рекоха: На възрастъ е: питайте него. /24/ И тѣй, повикаха втори пѣтъ чловѣка който бѣ слѣпъ, и рекоха му: Дай слава Богу: ние знаемъ че този чловѣкъ е грѣшникъ. /25/ А той отговори и рече: Грѣшникъ ли е не зная: едно знамъ, че бѣхъ слѣпъ, а сега видя. /26/ И рекоха му пакъ: Що ти направи? Какъ ти отвори очитъ? /27/ Отговори имъ: Рекохъ ви вече, и не чухте; защо искате пакъ да чуете? Да не би да искате и вие да бѣдете негови ученици? /28/ А тѣ го укориха и рекоха: Ти си неговъ ученикъ; а ние сме Моисееви ученици. /29/ Ние знаемъ че на Моисея Богъ е говорилъ; а тогозъ не знаемъ отъ дѣ е. /30/ Отговори чловѣкътъ и рече имъ. Това е чудното че вие не знаете отъ кѣдъ е, и отвори очитъ ми. /31/ А знаемъ че Богъ грѣшницитъ не слуша; но ако е нѣкой богочестивъ и прави волята му, него слуша. /32/ А пѣкъ отъ вѣка не се е чуло да е отворилъ нѣкой си очи на слѣпъ родень чловѣкъ. /33/ Ако да не бѣ той отъ Бога не можеше нищо да стори. /34/ Отговориха и рекоха му: Ти съвсѣмъ въ грѣхове си родень и ти ли учишъ насъ? И го изпждиха вѣнъ.

/35/ Чу Исусъ че сѣ го изпѣдили вѣнь, и като го намѣри рече му: Ти вѣрвашъ ли въ Сина Божия? /36/ Отговори той и рече: Кой е той, Господи, да вѣрвамъ въ него? /37/ Рече му Исусъ: И видѣлъ си го, и който приказва съ тебе, той е. /38/ А той рече: Вѣрвамъ, Господи; и поклони му се. /39/ И рече Исусъ: Азъ за сѣдѣ дойдох на този свѣтъ, да видятъ невидещитѣ, а видещитѣ да станатъ слѣпи. /40/ И чуха това онѣзи отъ Фарисеитѣ които бѣха с него, и рекоха му: Да не сме и ние слѣпи? /41/ Рече имъ Исусъ: Ако бѣхте слѣпи, грѣхъ не бихте имали: но сега казвате че: Видимъ; и тѣй, грѣхътъ ви остава.

⁶ 8-ма беседа – 10 гл. от Ев. на Иоана – от 1 до 21 стихъ

Истина, истина ви казвамъ: Който не влѣзва прѣзь вратата въ кошарата на овцитѣ, но прѣлазя отъ другадѣ, той е крадецъ и разбойникъ. /2/ А който влѣзва прѣзь вратата пастиръ е на овцитѣ. /3/ Нему вратарьтъ отваря; и овцитѣ слушатъ гласа му; и своитѣ овци по име зове, и ги извожда. /4/ И когато изкара овцитѣ си вѣнь ходи прѣдъ тѣхъ; и овцитѣ идатъ слѣдъ него, защото знаятъ гласа му. /5/ А слѣдъ чужденецъ не щатъ, но ще побѣгнатъ отъ него: защото гласа на чужденцитѣ не знаятъ. /6/ Тази притча имъ рече Исусъ; но тѣ не разумѣха що бѣ това което имъ говорѣше. /7/ Тогазъ пакъ имъ рече Исусъ: Истина, истина ви казвамъ, че азъ съмъ вратата на овцитѣ. /8/ Всички които сѣ дошли прѣди мене крадци сѣ и разбойници, но овцитѣ ги не послушаха. /9/ Азъ съмъ вратата; прѣзь мене ако влѣзе, и паша ще намѣри. /10/ Крадецътъ не иде освѣнь да открадне, да заколи, и да погуби: азъ дойдохъ за да иматъ животъ, и да го иматъ прѣизобилно. /11/ Азъ съмъ добриятъ пастиръ: добриятъ пастиръ душата си полага за овцитѣ. /12/ А наемникътъ, който не е овчарь, на когото овцитѣ не сѣ негови, види вѣлка че иде, и оставя овцитѣ и бѣга; и вѣлкътъ разграбя овцитѣ и разпрѣсва ги. /13/ А наемникътъ бѣга защото е наемникъ, и не го е грижа за овцитѣ. /14/ Азъ съмъ добриятъ пастиръ и познавамъ

моить; и моить мене познавать. /15/ Както ме познава Отець, и азъ познавамъ Отца; и душата си полагамъ зарадъ овцитъ. /16/ И други овци имамъ които не сж отъ този дворъ, и тѣхъ трѣбва да събра; и ще чуютъ гласа ми; и ще бѣде едно стадо и единъ пастиръ. /17/ За това отецъ ме люби защото азъ полагамъ душата си за да я взема пакъ. /18/ Никой не ми я отнема, но азъ отъ самосебе си я полагамъ. Имамъ власть да я положа, и имамъ власть пакъ да я взема. Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си. /19/ И тѣй, пакъ стана раздоръ между Юдеить за тѣзи думи. /20/ И мнозина отъ тѣхъ казваха: Бѣсъ има, и лудъ е: що го слушате? /21/ Други казваха: Тѣзи думи не сж на бѣснумъ чловѣкъ. Може ли бѣсъ да отваря очи на слѣпи?

⁷ 9-та беседа – 10 гл. от Ев. на Иоана – от 22 до 42 стихъ

/22/ И стана въ Ерусалимъ празникътъ на освещението на храма, и зима бѣше. /23/ И ходѣше Исусъ въ храма, въ притвора Соломоновъ. /24/ Между това заобиколиха го Юдеить и казваха му: До кога ще държишъ душить ни въ съмнѣние? Ако си ти Христосъ, кажи ни явно. /25/ Отговори имъ Исусъ: Камахъ ви, и не вѣрвате. Дѣлата които азъ правя въ името на Отца си, тѣ свидѣлствуватъ за мене. /26/ Но вие не вѣрвате защото не сте отъ моить овци, както ви рекохъ. /27/ Моить овци слушатъ моя гласъ, и азъ ги познавамъ, и тѣ идатъ слѣдъ мене. /28/ И азъ имъ давамъ животъ вѣченъ; и нѣма да загинатъ въ вѣки, и никой нѣма да ги грабне отъ рѣката ми. /29/ Отець ми който ми ги даде отъ всички е най-гольмъ; и никой не може да ги грабне отъ рѣката на Отца ми. /30/ Азъ и Отець едно сме. /31/ Тогазъ пакъ взеха Юдеить камене да го убиятъ. /32/ Отговори имъ Исусъ: Много добри дѣла отъ Отца моего ви показахъ: за кое отъ тѣзъ дѣла хвърляте камене върхъ мене? /33/ Отговориха му Юдеить и рекоха: За добро дѣло не хвърляме камене върхъ тебе, но за богохулство, и защото ти, като си чловѣкъ, правишъ себе си Богъ. /34/ Отговори имъ Исусъ: Не е ли писано въ вашия закѣнъ, Азъ рекохъ:

Богове сте? /35/ Ако нарече богове онѝзи къмъ които биде словото Божие, (и писанието не може да се наруши), /36/ на тогוזь когото Богъ освѣти и проводи на свѣта вие казвате ли: Богохулствуващъ, защото рекохъ: Синь божий съмъ? /37/ Ако не правя дѣлата на Отца моего, не вървайте въ мене; /38/ но ако ги правя, въ мене като не вървате вървайте въ дѣлата, за да познаете и да повѣрвате че отецъ е въ мене и азъ въ него. /39/ Тогазъ пакъ искаха да го хванатъ; но избѣгна изъ рѣцѣтъ имъ, /40/ и отиде пакъ отвѣдъ Йорданъ, на мѣстото дѣто крыщаваше отнапрѣдъ Иоанъ; и остана тамъ. /41/ И мнозина дойдоха при него, и казваха: Иоанъ никое чудо не стори; но всичко що рече Иоанъ за него истинско бѣше. /42/ И тамъ повѣрваха мнозина въ него.

⁸ 10-та беседа – 11 гл. от Ев. на Иоана – от 1 до 27 стихъ

Имаше нѣкой си боленъ на име Лазаръ, отъ Витания, отъ селото на Мария и на сестра ѝ Марта. /2/ (А Мария бѣше тая що бѣ помазала Господа съ миро и отрила бѣ нозѣтъ му съ космитъ си, на която братъ ѝ Лазаръ бѣше боленъ.) /3/ И той, проводиха сестритъ до него да му кажатъ: Господи, ето, този когото любишь боленъ е. /4/ И като чу Исусъ рече: Тая болестъ не е на смъртъ, но за славата Божия за да се прослави Синь Божий чрѣзъ нея. /5/ И той, откакъ чу че е боленъ тогазъ се бави два дни на това мѣсто дѣто бѣше. /7/ Подиръ това казва на ученицитъ: Да идемъ пакъ въ Юдея. /8/ Казватъ му ученицитъ: Рави, сега искаха Юдеитъ да те убиятъ съ камене, и пакъ ли тамъ отхождашъ? /9/ Отговори Исусъ: Не сѣ ли дванадесетъ часове въ деня? Ако ходи нѣкой денъ не се прѣпънва, защото гледа видѣлината на този свѣтъ. /10/ Ако ли ходи нѣкой нощъ прѣпънва се, защото видѣлината не е въ него. /11/ Това рече, и подиръ туй казва имъ: Лазаръ нашиятъ приятель заспа; но да ида да го събудя. /12/ Рекоха му ученицитъ му: Господи, ако е заспалъ ще оздравѣе. /13/ Но Исусъ бѣ рекълъ зарадъ смъртъта му; а тѣ мислѣха че казва за отъ сънъ заспиване. /14/ Тогазъ имъ рече Исусъ явно: Лазаръ

умръ. /15/ И заради васъ, за да повървате, радвамъ се че не бѣхъ тамъ; но да идемъ при него. /16/ А Тома нарицаемый Близнецъ рече на съученицитѣ: Да идемъ и ние да умремъ с него. /17/ И тѣй, като дойде Исусъ намѣри го че бѣше четири дена вече въ гроба. /18/ А Витания бѣше близу до Ерусалимъ колкото петнадесетъ стадии; /19/ и мнозина отъ Юдеитѣ бѣха дошли при Марта и Мария да ги утѣшатъ за брата имъ. /20/ И Марта, щомъ чу че иде Исусъ, посрѣщна го: а Мария седѣше въ кѣщи. /21/ Тогазъ рече Марта Исусу: Господи, ако бѣше билъ ти тука, не би умрѣлъ братъ ми; /22/ но и сега зная че каквото и да поискашъ отъ Бога, ще ти даде Богъ. /23/ Казва ѝ Исусъ: Братъ ти ще възкрѣсне. /24/ Казва му Марта: Знамъ че ще възкрѣсне въ възкрѣсението въ послѣдния день. /25/ Рече ѝ Исусъ: Азъ съмъ възкресението и животътъ: който вѣрва въ мене, и да умре, ще оживѣе; /26/ и всѣки който е живъ и вѣрва въ мене, до вѣка нѣма да умре. Вѣрвашъ ли това?

⁹ 11-та беседа – 11 гл. от Ев. на Иоана – от 28 стихъ до края

И като рече това, отиде и повика скритомъ сестра си Мария, и рече: Учителятъ дойде и те вика. /29/ Тя щомъ чу стана скоро и отиде при него. /30/ (Исусъ не бѣ дошелъ още въ селото, но бѣше на мѣстото дѣто го посрѣщна Марта.) /37/ А Юдеитѣ които бѣха съ нея въ кѣщи и я утѣшаваха, като видѣха че Мария става скоро и излѣзе, отидоха подиръ ѝ, защото думаха: Отива на гроба да плаче тамъ. /32/ И като дойде Мария тамъ дѣто бѣше Исусъ та го видѣ, падна на нозѣтъ му и казваше му: Господи, ако бѣше билъ ти тука, нѣмаше да умре братъ ми. /33/ Исусъ като я видѣ че плаче, и тѣзи що бѣха съ нея Юдеи че плачатъ, разтѣжи се духомъ и се смути. /34/ И рече: Дѣ го турихте? Казватъ му: Господи, ела и вижъ. /35/ Просълзи се Исусъ. /36/ И думаха Юдеитѣ: Вижъ колко го обичаше! /37/ А нѣкои отъ тѣхъ рекоха: Не можеше ли този който отвори на слѣпия очитъ да направи щото и този да не умре? /38/ Исусъ прочее пакъ като тѣжеше въ себе си идва на гроба. То бѣше пещера, и на

нея лежеше камика. /39/ Казва Исусъ: Дигнете камика. Казва му Марта, сестрата на умрълия: Господи, смърди вече, защото е четверодневенъ. /40/ Казва ѝ Исусъ: Не ти ли казахъ, че ако повървашъ ще видишъ славата Божия? /41/ Тогазъ дигнаха камика дѣто лежеше умрълиятъ. А Исусъ дигна очи нагоръ и рече: Отче, благодаря ти че ме послуша; /42/ и азъ знаехъ че винаги ме слушашъ, но за прѣдстоящия народъ рекохъ това за да повърватъ че ти си ме проводилъ. /43/ И това като рече, възгласи с голѣмъ глас: Лазаре, излъзъ вънъ. /44/ И излъзе умрълиятъ, рѣцете му и нозѣтъ му повити въ саванъ, и лицето му бѣше забрадено съ кърпа. Казва имъ Исусъ: Разповийте го и оставете го да си иде. /45/ Тогазъ мнозина отъ Юдеитъ които бѣха дошли при Мария и видѣха това що стори Исусъ повърваха въ него. /46/ А нѣкои отъ тѣхъ отидоха при Фарисеитъ и казаха имъ всичко що направи Исусъ. /47/ Тогава първосвещеницитъ и Фарисеитъ събраха съборъ и говорѣха: Що да сторимъ? Защото този челоувѣкъ много чудеса прави. /48/ Ако го оставимъ така, всички ще повърватъ въ него; и ще дойдатъ Римлянитъ и ще изтрѣбятъ и мѣстото и народа ни. /49/ А нѣкой си отъ тѣхъ на име Каифа, който бѣше първосвещеникъ прѣзъ тази година, рече имъ: Вие нищо не знаете; /50/ нито размишлявате че е по-добръ намъ да умре единъ челоувѣкъ за народа, а не да загине цѣль народъ. /51/ И това отъ себе си го не рече; но понеже бѣше първосвещеникъ прѣзъ оная година прокува че ще умре Исусъ заради народа, /52/ и не току за народа, но и за да събере на купъ разсѣянитъ чада Божий. /53/ И той, отъ онзи день сговориха се да го убиятъ. /54/ За това Исусъ не ходѣше вече явно между Юдеитъ, но отиде отъ тамъ на мѣстото близу до пустинята, въ града нарицаемъ Ефраимъ, и тамъ живѣеше съ ученицитъ си. /55/ И приближаваше пасхата на Юдеитъ; и мнозина отъ това мѣсто възлѣзоха прѣди пасхата въ Ерусалимъ да очистятъ себе си. /56/ Тогазъ търсѣха Исуса, и разговаряха се помежду си като стоеха въ храма: Какъ ви се струва? Нѣма ли да дойде на

праздника? /5/ А бѣха дали заповѣдь и първосвещеницитѣ и Фарисейтѣ ако разбере нѣкой дѣ е да извѣсти, за да го уловятѣ.

¹⁰ 12-та беседа – 12 гл. от Ев. на Иоана – от 1 до 25 стихъ

А шесть дни прѣди пасхата дойде Исусъ въ Витания, дѣто бѣше бившиятъ умрѣлъ Лазаръ, когато възкрѣси отъ мъртвитѣ. /2/ И направиха му тамъ вечеря, и Марта слугуваше; а Лазаръ бѣше единъ отъ тѣзи които седѣха съ него наедно на трапезата. /3/ Тогазъ Мария взе една литра чисто драгоцѣнно миро нарѣ и помаза нозѣтъ Исусови, и отри нозѣтъ му съ космитѣ си; и кѣщата се изпълни отъ благоуханието на мирото. /4/ Тогазъ единъ отъ ученицитѣ му, Юда Симоновъ Искаротски, който шѣше да го прѣдаде, казва: /5/ Защо да се не продаде това миро за триста динари, и да се дадатъ на сиромаситѣ? /6/ А това го рече, не защото го бѣше грижа за сиромаситѣ, но защото бѣ крадецъ, и той имаше касата, и носѣше каквото туреха въ нея. /7/ Тогазъ Исусъ рече: Недѣйте я: за деня на погребението ми го е задържала. /8/ Защото сиромаситѣ всѣкога имате съ себе си, а мене всѣкога нѣмате. /9/ И разумѣха голѣмо множество отъ Юдеитѣ че е тамъ; и дойдоха, не току за Исуса, но да видятъ и Лазара когото възкрѣси отъ мъртвитѣ. /10/ А първосвещеницитѣ се наговориха да убиятъ и Лазара, /11/ защото мнозина отъ Юдеитѣ за него отиваха и вѣрваха въ Исуса. /12/ На утрѣшния день народъ много който бѣше дошелъ на праздника, като чуа че иде Исусъ въ Ерусалимъ, /13/ взеха вѣйки финикови та излѣзоха да го посрѣщнатъ, и викаха: Осана! Благословенъ който иде въ името Господне, Царѣ Израилевъ! /14/ А Исусъ намѣри осле и възседна него, споредъ както е писано: /15/ Не бой се, дѣще Сионова, ето, твоятъ Царѣ иде възседналъ на ждрѣбе ослично. /16/ Но това ученицитѣ му изпървомъ не разумѣха; а когато се прослави Исусъ тогазъ си наумиха че това бѣ за него писано, това му сториха. /17/ А народътъ който бѣше съ него когато повика Лазара отъ гроба и го

възкръси отъ мъртвите свидетелствуваше. /18/ За това го и посръщна народътъ, защото чуха че сторилъ това чудо. /19/ А Фарисеите рекоха помежду си: Видите ли че нищо не ползувате? Ето, свѣтътъ отиде слѣдъ него. /20/ И между тѣзи които възлѣзваха да се поклонятъ въ празника имаше и нѣкои Елини. /21/ И тѣ дойдоха при Филипа, който бѣ отъ Витсаида Галилейска, и молиха му се и казваха: Господине, искаме да видимъ Исуса. /22/ Идва Филипъ и казва на Андрея: Андрей пъкъ и Филипъ казватъ на Исуса. /23/ А Исусъ имъ отговори и рече: Дойде часътъ да се прослави синъ Человѣчески. /24/ Истина, истина ви казвамъ: Ако житното зърно не падне въ земята и не умре, то остава само; ако ли умре, много плодъ приноси. /25/ Който обича живота си ще го изгуби; и който ненавиди живота си на този свѣтъ за вѣченъ животъ ще го упаци.

¹¹ 13-та беседа – 12 гл. от Ев. от Иоана – от 26 стихъ до края

Ако слугува нѣкой на мене, мене да послѣдва: и дѣто съмъ азъ тамъ ще бѣде и слугата ми; и който слугува на мене него ще почте Отецъ ми. /27/ Сега душата ми е смутена: и що да река? Отче, избави ме отъ този часъ. Но за това дойдохъ на този часъ. /28/ Отче, прослави името твое. Тогазъ дойде гласъ отъ небето: И прославихъ, пакъ ще прославя. /29/ А народътъ който стоеха и чуха това казваха: Гръмъ е. Други говорѣха: Ангелъ му продума. /30/ Отговори Исусъ и рече: Този гласъ не биде за мене, но за васъ. /31/ Сега е сѣдба на този свѣтъ: сега князътъ на този свѣтъ ще бѣде изпѣденъ вън. /32/ И когато бѣда азъ въздигнатъ отъ земята ще привлѣка всичкитъ при себе си. /33/ А това говорѣше като назначаваше отъ каква смъртъ имаше да умре. /34/ Отговори му народътъ: Ние сме чули отъ закона, че Христосъ въ вѣки прѣбѣдва: и какъ казвашъ ти че синъ Человѣчески трѣбва да бѣде въздигнатъ? Кой е този Синъ Человѣчески? /35/ И рече имъ Исусъ: Още малко врѣме видѣлината е съ васъ. Ходете доклѣ имате видѣлина, да ви не настигне

тъмнината; да който ходи въ тъмнината не знае кѣдѣ отива /36/ Докль имате видѣлината вървайте въ видѣлината за да сте синове на видѣлината. Това издума Исусъ, и отиде та се скри отъ тѣхъ. /37/ Но ако и да бѣ сторилъ толкозъ чудеса прѣдъ тѣхъ, не вървахъ въ него; /38/ за да се изпълни рѣчъта на пророка Исаия, който рече: Господи, кой повѣрва на нашето проповѣждане? И мишцата Господня кому се откри? /39/ За това не можеха да върватъ защото пакъ Исаия рече: /40/ и Ослѣпилъ е очитъ имъ и окаменилъ сърдцата имъ съ очи да не видятъ, и съ сърдца да не разумѣятъ, та да се не обърнатъ и ги изцѣли. /41/ Това рече Исаия когато видѣ славата негова и говори за него /42/ Но пакъ и отъ князовѣтъ мнозина повѣрвахъ въ него; но поради Фарисейтъ не изповѣдваха, за да не бѣдатъ отлѣчени отъ съборището; /43/ защото възлюбихъ славата челоуѣческа повече нежели славата Божия. /44/ А Исусъ възгласи и рече: Който върва въ мене не върва въ мене, но въ тогози който ме е проводилъ /45/ И който гледа мене гледа тогози който ме е проводилъ. /46/ Азъ дойдохъ видѣлина на свѣта, зада не остане въ тъмнина всѣки който върва въ мене. /47/ И ако чуе нѣкой моите думи и не повѣрва. Азъ нѣма да го сѣдя; защото не дойдохъ да сѣдя свѣта, но да спася свѣта. /48/ Който се отмѣта отъ мене и не приема моите думи има кой да го сѣди: словото което говорихъ, то ще го сѣди въ послѣдния день. /49/ Защото азъ отъ себе си не говорихъ: но Отецъ който ме проводи, той ми даде заповѣдъ какво да река и що да говоря. /50/ И знамъ че неговата заповѣдъ е животъ вѣченъ. И той, това що говоря, както ми е Отецъ рекълъ така говоря.

¹² **14-та беседа – 13 гл. от Ев. на Иоана – от 1 до 19 стихъ**

И прѣдъ праздника на пасхата, като знаеше Исусъ че дойде часътъ му да прѣмине отъ този свѣтъ къмъ Отца, както бѣ възлюбилъ своитъ които бѣха на свѣта, до край ги възлюби. /2/ И на вечерянето, (когато вече дяволътъ бѣше вложилъ въ сърдцето на Юда Симонова Искаротскаго

да го прѣдаде,) понеже знаеше Исусъ че Отецъ му е далъ всичко на рѣцѣтъ, и че отъ Бога е излѣзълъ и при Бога отива, /4/ става отъ вечерята и слага си дрехитѣ, и взе прѣстилка та се прѣпаса. /5/ Послѣ налѣ вода въ омивалницата, и начна да омира нозѣтъ на ученицитѣ и да ги отрива съ прѣстилката съ която бѣ прѣпасанъ. /6/ И тѣй, идва при Симона Петра; а той му казва: Господи, ти ли ще ми омиешъ нозѣтъ? /7/ Отговори Исусъ и рече му: Това което азъ правя ти сега не знаешъ, но изпослѣ ще разумѣешъ. /8/ Казва му Петъръ: Нѣма да омиешъ ти моитѣ нозѣ до века. Отговори му Исусъ: Ако тѣ не омия, нѣмашъ дѣлъ с мене. /9/ Казва му Симонъ Петъръ: Господи, не само нозѣтъ ми, но и рѣцѣтъ и главата. /10/ Казва му Исусъ: Омитиятъ нѣма потреба освѣнъ нозѣтъ си да омие, но е всичкий чистъ; и вие сте чисти, но не всинца. /11/ Защото знаеше прѣдателя си; за това рече: Не сте всинца вие чисти. /12/ А като оми нозѣтъ имъ и си взе дрехитѣ, седна пакъ и рече имъ: Знаете ли що ви сторихъ? /13/ Вие ме викате Учителъ и Господъ; и добръ казвате, защото съмъ /14/ И тѣй, азъ, Господъ и Учителъ, ако ви омихъ нозѣтъ, то и вие сте длѣжни единъ другиму нозѣтъ да омивате. /15/ Защото азъ ви примѣръ дадохъ да правите и вие както азъ направихъ вамъ. /16/ Истина, истина ви казвамъ: Никой рабъ не е по-горенъ отъ господаря си; нито посланникъ е по горенъ отъ оногוזъ който го е изпратилъ. /17/ Това като знаете, блажени сте ако го правите. /18/ Не казвамъ това за всинца ви: азъ зная кои съмъ избралъ; но за да се сбѣде писанието: “Който яде хлѣбъ съ мене дигна противъ мене петата си.” /19/ Отъ сега ви казвамъ това доклъ още не е било, та кога се сбѣде да повѣрвате че съмъ азъ.

¹³ **15-та беседа – 13 гл. от Ев. на Иоана – от 20 до 38 стихъ**

/20/ Истина, истина ви казвамъ: Който приема когото азъ проводя мене приема, и който приема мене приема тогוזъ, който ме е проводилъ. /21/ Това като рече Исусъ, смути се духомъ и свидѣлствува и рече: Истина, истина ви казвамъ, че единъ отъ васъ ще ме прѣдаде. /22/ Тогазъ

учениците се спогледваха помежду си, и недоумъваха се за кого говори. /23/ А единъ отъ учениците когото обичаше Исусъ бѣше се облегналъ на скута Исусовъ. /24/ Кивнува му Симонъ Петъръ да попита кой е този за когото говори. /25/ А той припадна на грѣдите Исусови и казва му: Господи, кой е? /26/ Отговаря Исусъ: Азъ като затопя залака, комуто го дамъ той е; и затопи залака та даде на Юда Симонова Искаротскаго. /27/ И подиръ залака тогазъ влѣзе сатана въ него; и тъй, казва му Исусъ: Коего правишъ, прави го по-скоро. /28/ А това никой отъ седещите на трапезата не разумъ защо му рече: /29/ защото нѣкои мислѣха, понеже юда имаше касата, че му казва Исусъ: Купи каквото ни трѣбва за празника, или, да даде нѣщо на сиромасите. /30/ И тъй, като взе той залака излѣзе тутакси; а бѣше нощъ. /31/ А когато излѣзе той, казва Исусъ: Сега се прослави Синъ Человѣчески, и Богъ се прослави въ него. /32/ Ако Богъ се прослави въ него, то и него Богъ ще прослави въ себе си, и сега ще го прослави. /33/ Чадца, още малко съмъ съ васъ. Ще ме търсите, и, както рекохъ на Юдеите: Дѣто ида азъ вие не можете да дойдете, и вамъ казвамъ сега. /34/ Нова заповѣдь ви давамъ: Да имате любовъ помежду си; както ви възлюбихъ, и вие да имате любовъ помежду си. /35/ Отъ това всички ще познаятъ, че сте мои ученици, ако имате любовъ помежду си. /36/ Казва му Симонъ Петъръ: Господи, кждѣ отхождаш? Отговори му Исусъ: Кждѣто отивамъ не можешъ сега да дойдешъ слѣдъ мене, но подиръ ще ме послѣдвашъ. /37/ Казва му Петъръ: Господи, защо да не мога да дойда слѣдъ тебе сега? Душата си ще положи за тебе. /38/ Отговори му Исусъ: Душата си ли за мене ще положишъ: Истина, истина ти казвамъ: Додѣ не е пѣялъ пѣтельтъ, три пѣти ще се отречешъ отъ мене.

¹⁴ 16-та беседа – 14 гл. от Ев. на Иоана – от 1 до 21 стихъ

Да се не смуцава сърцето ви: Вървайте въ Бога, и въ мене вървайте. /2/ Въ дома на Отца моего много жилища има; ако да не бѣ така азъ бихъ

ви казалъ. Отхождамъ да ви приготвя мѣсто. /3/ И когато отида и ви приготвя мѣсто, ще дойда пакъ и ще ви взема при себе си, щото дѣто съмъ азъ да бѣдете и вие. /4/ И кѣдъ отивамъ азъ вие знаете, и пѣтя знаете. /5/ Казва му Тома: Господи, не знаемъ кѣдъ отхождашъ; и какъ можемъ да знаемъ пѣтя? /6/ Казва му Исусъ: Азъ съмъ пѣтътъ и истината и животътъ: никой не отива при Отца тѣкмо чрѣзь мене. /7/ Ако бихте познавали мене познавали бихте и Отца ми; и отъ нинѣ познавате го и видѣхте го. /8/ Казва му Филиппъ: Господи, покажи ни Отца, и доста ни е. /9/ Казва му Исусъ: Толкози врѣме съмъ съ васъ, и не си ли ме позналъ, Филиппе? Който е видѣлъ мене видѣлъ е Отца; и какъ казвашъ ти: Покажи ни Отца? /10/ Не вървашъ ли че азъ съмъ въ Отца, и Отецъ е въ мене? Думить които азъ ви говоря, отъ себе си ги не говоря; но Отецъ който прѣбѣдва въ мене, дѣлата той прави. /11/ Вървайте ми че азъ съмъ въ Отца, и Отецъ е въ мене: ако ли не, вървайте ми за тия дѣла. /12/ Истина, истина ви казвамъ: Който върва въ мене, дѣлата които прави азъ и той ще ги прави; и по-гольми отъ тѣхъ ще прави, защото азъ отхождамъ при Отца си. /13/ И каквото попросите въ мое име ще го направя, за да се прослави Отецъ въ Сина. /14/ Ако попросите нѣщо въ мое име, азъ ще го направя. /15/ Ако имате любовъ къмъ мене, упазете моитъ заповѣди. /16/ И азъ ще умоля Отца, и ще ви даде другъ Утѣшителъ да прѣбѣде съ васъ въ вѣки, /17/ Духа на истината, когото свѣтътъ не може да приеме, защото го не види нито го познава; а вие го познавате, защото прѣбѣдва съ васъ, и въ васъ ще бѣде. /18/ Нѣма да ви оставя сираци: ще дойда при васъ. /19/ Още малко, и свѣтътъ вече нѣма да ме вижда; а вие ме видите. Понеже азъ живѣя, и вие ще живѣете. /20/ Въ онзи день вие ще познаете че азъ съмъ въ Отца си, и вие въ мене, и азъ въ васъ. /21/ Който има моитъ заповѣди и ги държи, той е който ме люби; а който ме люби възлюбенъ ще бѣде отъ Отца ми; и азъ ще го възлюбя, и ще явя себе си нему.

¹⁵ 17-та беседа – 14 гл. от ев. на Иоана – от 15 стихъ до края

Ако имате любовъ къмъ мене, упазете моитъ заповѣди. /16/ И азъ ще умоля Отца, и ще ви даде другъ Утѣшителъ да прѣбѣде съ васъ въ вѣки, /17/ Духа на истината, когото свѣтътъ не може да приеме, защото го не види нито го познава; а вие го познавате, защото прѣбѣдва съ васъ, и въ васъ ще бѣде. /18/ Нѣма да ви оставя сираци: ще дойда при васъ. /19/ Още малко, и свѣтътъ вече нѣма да ме вижда; а вие ме видите. Понеже азъ живѣя, и вие ще живѣете. /20/ Въ онзи денъ вие ще познаете че азъ съмъ въ Отца си, и вие въ мене, и азъ въ васъ. /21/ Който има моитъ заповѣди и ги държи, той е който ме люби; а който ме люби възлюбенъ ще бѣде отъ Отца ми; и азъ ще го възлюбя, и ще явя себе си нему. /22/ Казва му Юда (не Искариотски): Господи, що е това дѣто ще явишъ себе си намъ а не на свѣта? /23/ Отговори Исусъ и рече му: Който люби мене ще упази моето слово; и Отецъ ми ще го възлюби, и ще дойдемъ при него, и ще направимъ жилище у него. /24/ Който не люби мене моитъ думи не държи; и словото което слушате не е мое, но на Отца който ме е проводилъ. /25/ Това ви изказахъ доклъ съмъ още съ васъ. /26/ А Утѣшителътъ, Духъ Светий, когото Отецъ ще ви проводи въ мое име, той ще ви научи всичко, и ще ви напомни всичко що ви съмъ рекълъ. /27/ Миръ ви оставямъ: моя миръ ви давамъ: азъ не ви давамъ както свѣтътъ дава. Да се не смущава сърдцето ви нито да се устращава. /28/ Чухте че азъ ви рекохъ: Отивамъ си, и ще дойда при васъ. Ако ме любѣхте, възрадвали се бихте за това що рекохъ: Отхождамъ при Отца; защото Отецъ мой е по-голямъ отъ мене. /29/ И сега ви рекохъ прѣди да бѣде, че когато се сбѣде да повѣрвате. /30/ Отъ сега съ васъ нѣма много да говоря: защото иде князътъ на този свѣтъ, и той нѣма нищо въ мене. /31/ Но за да познае свѣтътъ че азъ любя Отца, и както ми е Отецъ заповѣдалъ, така правя. Станете, да отидемъ отъ тука.

¹⁶ 18-та беседа – 15 гл. от Ев. на Иоана – от 1 до 15 стихъ

Азъ съм истинната лоза, и Отецъ ми е земледѣлецътъ. /2/ Всѣка прѣчка въ мене която не принася плодъ, отръзва я; и всѣка що дава плѣдъ, очистя я за да даде по много плодъ. /3/ Вие сега сте чисти заради словото което ви говорихъ. /4/ Прѣбѣдете въ мене, и азъ въ васъ. Както лозената прѣчка не може да принесе плодъ отъ самосебе си ако не прѣбѣде на лозата, така нито вие ако не прѣбѣдете въ мене. /5/ Азъ съмъ лозата, вие прѣчките; който прѣбѣдва въ мене, и азъ въ него, той принося плодъ много: защото безъ мене не можете нищо да сторите. /6/ Ако не прѣбѣде нѣкой въ мене, изхвърленъ бива вънъ както лозената прѣчка и изсъхнува; и събиратъ ги та ги кладатъ на огъня и горатъ. /7/ Ако прѣбѣдете въ мене и думите ми прѣбѣдатъ въ вас, каквото искате ще просите, и ще ви бѣде. /8/ Въ това се прославя Отецъ ми, да приносите много плодъ; и така ще бѣдете мои ученици. /9/ Както Отецъ възлюби мене, и азъ възлюбихъ васъ; прѣбѣдете въ моята любовъ. /10/ Ако държите моитъ заповѣди ще прѣбѣдете въ любовта ми, както съмъ азъ държалъ заповѣдитъ на Отца си и прѣбѣдвамъ въ неговата любовъ. /11/ Това ви говорихъ за да прѣбѣде моята радостъ въ васъ, и вашата радостъ да бѣде изпълнена. /12/ Тая е моята заповѣдъ, да имате любовъ помежду си както ви азъ възлюбихъ. /13/ Никой нѣма по-гольма любовъ отъ тази, щото да положи нѣкой душата си за приятелитъ си. /14/ Вие сте ми приятели ако правите това което ви азъ заповѣдамъ. /15/ Не ви наричамъ вече раби, защото рабътъ не знае що прави господарътъ му; а васъ ви нарекохъ приятели, защото всичко що чухъ отъ Отца си явихъ ви го.

¹⁷ 19-та беседа – 15 гл. от Ев. на Иоана – от 15 стихъ до края

Не ви наричамъ вече раби, защото рабътъ не знае що прави господътъ му; а васъ ви нарекохъ приятели, защото всичко що чухъ отъ Отца си явихъ ви го. /16/ Не избрахте вие мене, но азъ васъ избрахъ, и поставихъ

ви да идете вие и да принесете плодъ, и плодътъ ви да прѣбѣде: щото каквото поискате отъ Отца въ мое име, да ви даде. /17/ Това ви заповѣдвамъ, да имате любовъ единъ къмъ другъ. /18/ Свѣтътъ ако ви ненавиди, знайте че мене по напредъ отъ васъ възненавидѣ. /19/ Ако бѣхте отъ свѣта, свѣтътъ би любилъ своето: а понеже не сте отъ свѣта, но азъ ви избрахъ отъ свѣта, за това свѣтътъ ви ненавиди. /20/ Помнете словото което ви азъ рекохъ. Не е рабътъ по-голямъ отъ господаря си. Мене ако изгониха, и васъ ще изгонятъ; ако сѣ държали словото ми, и вашето ще държатъ. /21/ Но всичко това ще ви сторятъ заради моето име, защото не знаятъ тогозъ който ме е проводилъ. /22/ Ако не бѣхъ дошелъ и не бѣхъ имъ говорилъ, грѣхъ не щѣха да иматъ; сега обаче за грѣховетъ си извинение нѣматъ. /23/ Който ненавиди мене, и Отца ми ненавиди. /24/ Ако не бѣхъ сторилъ между тѣхъ дѣлата които никой другъ не е сторилъ, грѣхъ не биха имали; но сега видѣха и възневидѣха и мене и Отца ми. /25/ Но това биде за да се изпълни писаното въ закона имъ слово: “Безъ причина ме възненавидѣха.” /26/ А когато дойде Утѣшителътъ когото азъ ще ви изпратя отъ Отца, Духа на истината който отъ Отца изходи, той ще свидѣлствува за мене. /27/ Но и вие свидѣлствувате, защото отъ начало сте съ мене.

¹⁸ 20-та беседа – 16 гл. от Ев. на Иоана – от 1 до 16 стихъ

Това ви казахъ за да се не съблазните /2/ Отъ съборищата ще ви отлѣчатъ; но иде часъ въ който всѣки който ви убие да мисли че служба принося Богу. /3/ И това ще ви сторятъ защото не познаха Отца нито мене. /4/ Но азъ ви рекохъ това, та кога дойде този часъ да го помните че азъ ви съмъ рекълъ; и отъ най-напредъ не ви го казахъ, защото бѣхъ съ васъ. /5/ А сега отхождамъ при тогозъ който ме е проводилъ; и никой отъ васъ ме не пита: Кѣдъ отхождашъ /6/ Но понеже ви изказахъ това, скръбъ изпълни сърдцата ви. /7/ А пкъ азъ истината ви казвамъ: За васъ е по-добрь да отида азъ; защото ако не отида азъ, Утѣшителътъ нѣма да

дойде на васъ; но ако отида, ще ви го проводи. /8/ И той кога дойде ще изобличи свѣта за грѣхъ, и за правда, и за сѣдба: /9/ за грѣхъ, защото не върватъ въ мене; /10/ а за правда, защото отхождамъ при Отца си, и нѣма вече да ме виждате; /11/ а за сѣдба, защото князѣтъ на този свѣтъ е осѣденъ. /12/ Много още имамъ да ви река; но сега не можете да носите. /13/ А кога дойде онзи Духѣтъ на истината, ще ви настави на всѣка истина; защото нѣма да говори отъ себе си, но каквото чуе ще говори, и ще ви извѣсти това що има да бѣде. /14/ Той ще мене да прослави, защото отъ моето ще вземе и ще ви извѣсти. /15/ Всичко що има Отецъ мое е: за това рекохъ че отъ моето ще вземе и ще ви извѣсти. /16/ Още малко, и нѣма да ме виждате; и пакъ малко, и ще ме видите; защото азъ при Отца отхождамъ.

¹⁹ 21-ва беседа – 16 гл. от Ев. на Иоана – от 16 стихъ до края

Още малко, и нѣма да ме виждате; и пакъ малко, и ще ме видите; защото азъ при Отца отхождамъ. /17/ Тогазъ нѣкой отъ ученицитѣ му подумаха помежду си; Що е това което ни казва: Още малко, и нѣма да ме виждате, и пакъ малко, и ще ме видите; и това, че азъ при Отца отхождамъ. /18/ И говорѣха: Що е това което казва: Малко? Не знаемъ що дума. /19/ И разумъ Исусъ че щѣха да го питатъ, и рече имъ: За това ли разискате помежду си дѣто рекохъ: Малко, и нѣма да ме виждате; и пакъ малко, и ще ме видите? /20/ Истина, истина ви казвамъ, че вие ще възплачете и ще възридите, а свѣтътъ ще се възрадва; и вие ще бѣдете оскърбени, но скръбѣта ви ще се промѣни на радостъ. /21/ Жена кога ражда на скръбъ е, защото е дошелъ часѣтъ ѣ; а кога роди дѣтето, не помни вече тѣгата си поради радостѣта че се е родилъ челоуѣкъ на свѣта. /22/ Така и вие сега скръбъ имате; но азъ пакъ ще ви видя, и ще се възрадва сърдцето ви, и радостѣта ви никой нѣма да отнеме отъ васъ. /23/ И въ онзи день нѣма да поискате отъ мене нищо. Истина, истина ви казвамъ че всичко каквото попросите от Отца въ мое име ще ви даде. /24/

До нинѣ не сте попросили нищо въ мое име: просете, ще получите, за да бѣде радостѣта ви пълна. /25/ Това ви говорихъ съ притчи: но настава часъ когато нѣма вече съ притчи да ви говоря, но явно ще ви известя за отца. /26/ Въ онзи день ще попросите въ мое име; и не ви казвамъ че азъ ще умоля Отца за васъ; /27/ защото самъ си Отецъ ви любѣ, понеже мене възлюбихте и повѣрвахте че азъ отъ Бога излъзохъ. /28/ Излъзохъ отъ Отца и дойдохъ на свѣта; и пакъ оставамъ свѣта и при Отца отхождамъ. /29/ Казватъ му ученицитѣ негови: Ето, сега явно говоришъ и не казвашъ никоя притча. /30/ Сега познаваме че всичко знаешъ, и нѣмашъ нужда да те пита нѣкой. По това вѣрваме, че отъ Бога си излъзълъ. /31/ Отговори имъ Исусъ: Сега ли вѣрвате? /32/ Ето, настава часъ, и дошелъ е вече, да се разидете всѣки на мѣстото си, и мене самичкъ да оставите: но не съмъ самъ, защото Отецъ е съ мене. /33/ Това ви казахъ за да имате миръ въ мене. Въ свѣта скърбъ ще имате; но държайте, азъ побѣдихъ свѣта.